

TRISTAN

Kniha I: Zrození ze stínu

Autor: Jiří Dittrich

Kdysi dávno neexistovalo nic jako hranice mezi jednotlivými národy. Ani množné číslo slova národ. Jeden kontinent znamenal jednu společnost. A jedna společnost znamenala soudržnost a vzájemný respekt.

Tento systém se však začal bortit, když lidé zpychli a přestali si vážit dosavadních zvyků a pravidel. Důsledkem jejich činů došlo k takzvanému rozpadu civilizace. Tento okamžik, kdy se kontinent rozdělil na několik samostatných říší, zároveň určil počátek nového letopočtu...

Standardní rok má tři sta šedesát dní a dvanáct měsíců, které jsou stejně dlouhé.

Názvy měsíců jsou následující: yanuarr, februarr, mar, apřyl, may, yune, yunley, ogest, septembris, octobris, novembris, discembris.

Během roku se střídají dvě roční období, a to teplé a studené.

Tichý a poklidný večer prořízl ostrý křik. Ve vesnici Revlato, která se zdaleka nenacházela na všech mapách a v jejíž blízkosti nebylo žádné z měst, právě rodila žena jménem Leona Romero, manželka majitele největší farmy v okolí, Frederika Romera.

Místnost, kde právě přicházel na svět nový život, byla plná kvalitního dřevěného nábytku včetně postele, na které žena ležela. Celý prostor osvětlovalo několik ohňů z petrolejových lamp. S Leonou tam krom manžela byly tři nejlepší porodní báby z vesnice. Jedna stále kontrolovala situaci, druhá Leoně otírala čelo, třetí běhala pro teplou vodu a čisté látky.

Porod trval celé hodiny. Leona byla zpocená, zadýchaná, unavená. Stála na pokraji svých sil a bála se, že to nezvládne.

„Drahá,“ oslovila ji žena u jejích nohou. Bylo jí skoro padesát a ruce měla svalnaté, jak celý život štípala dříví. „Teď potřebuji, abyste zatlačila ze všech sil, ano?“

Leona několikrát přikývla. Zmáčkla manželovi ruku a vší silou zatlačila. Z hrdla se jí přitom vydral mocný ryk. Tento téměř zvířecí zvuk ale náhle vystřídal pronikavý dětský pláč.

Leona tomu nevěřila. Zírala na malý uzlíček v ženině náruči a sledovala, jak přestřihává pupeční šňůru.

Frederik na ni pyšně pohlédl. „Říkal jsem, že to zvládneš. Silnějšího člověka neznám.“

Zmohla se jen na malý úsměv.

„Je to chlapec. Měli jsme pravdu,“ oznámila jim porodní bába, která novorozeně přinesla zpět. Položila ho matce do náruči a zase se vzdálila.

Oba rodiče na malého chlapce pohlédli a okamžitě věděli, že ho budou milovat srdcem i duší.

„Jak se bude jmenovat?“ zeptala se poslední z žen. Byla celkem mladá a při pohledu na dítě plála štěstím.

Leona k ní zvedla zrak a pyšně odvětila: „Tristan. Jmenuje se Tristan.“

Kristeen procházela lesem pomalu a klidně. Tak, aby náhodou nepřehlédla jednu z bylin, která jí stále chyběla v proutěném košíku, jenž se jí houpal na předloktí.

Do lesa vždy chodila v jednoduchých tmavých šatech, které nadevše milovala. Kdyby mohla, nosila by je pořád. A to i tam, kam by rozhodně neměla.

Bylo krátce po rozbřesku a veškeré rostliny v lese pokrývala blahodárná rosa. Jelikož se už postupně schylovalo k nejstudenější části roku a rána byla den ode dne chladnější, před odchodem ze svého domu si přes ramena přehodila teplý černý šál, který jí kdysi darovala přítelkyně z vesnice. Samozřejmě, mohla by se vždy zahřát pomocí své magie, ale ona taková nebyla. Když to šlo, chovala se jako obyčejný smrtelník.

Nikdo by neřekl, že jí je už přes devadesát let. Vrásky na její tváři odpovídaly zhruba třicátnici, dlouhé hnědé kadeře nehyzdil ani jeden šedivý vlas, zelené oči jí sršely mládím a za její štíhlou ženskou postavou s pevnými prsy se denně otočil ne jeden soused.

Tahle rána, kdy sbírala byliny, si užívala. Milovala ten klid a souznění s probouzející se přírodou. Jako čarodějka tento vjem vnímala mnohem intenzivněji než obyčejní lidé.

Procházela kolem skalky, když si všimla jedné ze dvou bylin, které hledala. Mantrovník zelený. Rostl s pár dalšími kousek od borůvčí. Kristeen udělala pár opatrných kroků, aby zbytečně nepošlapala ostatní rostliny, a elegantně se k bylině sklonila. Z košíku vytáhla malý kapesní rýč a mantrovník vyjmula z hlíny i s kořenem. Vložila jej do košíku a vrátila se na vyšlapanou cestičku, aby našla poslední zbývající bylinu.

Splněno měla po dalších pár minutách a spokojeně se vracela směrem domů. Kristeenin dům stál hned na kraji lesa, právě kvůli bylinám, které potřebovala ke svému živobytí. Jako čarodějka se živila hlavně léčitelstvím, ale občas někdo přišel i s jiným přáním. Když to bylo v jejích silách a dohodli se na ceně, ono přání splnila.

Skutečností bylo, že za léčitelství si obvykle platit nenechávala. Ráda pomáhala a nikdy by nedokázala odmítnout nemocného člověka, i kdyby jí neměl čím zaplatit. Navíc s většinou obyvatel vesnice měla velmi přátelské vztahy. A tak nebylo divu, že uvítala, když někdo přišel s jiným přáním, které jí trochu více naplnilo měšec. Poslední její zákazník byl mladý hoch, asi třináctiletý, který miloval zpěv. Když ale začal zpívat, nedaly se jeho tóny skoro poslouchat, proto připravila lektvar, který mu na několik týdnů změnil

hlas natolik, že se mohl živit jako zpěvák. Sice by dokázala, aby účinek vydržel i několik let, ale potřebovala, aby se jí takoví zákazníci pravidelně vraceli.

Její dům byl postavený z kamene a dřeva, poměrně prostorný, s pokoji navíc. Když opustila les, zpozorovala, že se z komína valí dým. To znamenalo, že se její muž Timett už probudil a zatopil, než odejde do práce.

Timetta Kristeen potkala před více než třiceti lety, seznámili se na oslavách zahájení teplého období, kdy k nim do vesnice přijel jako obchodník s kořením. Byl to smrtelník, ale díky rituálům, které pravidelně prováděla, mu dávala stejnou dlouhověkost, jakou byla obdařena sama.

Žádné děti neměli, jelikož se potkali, když byla Kristeen už v poměrně pokročilém věku. I když na to nevypadala, o schopnost počít děti už přišla. K tomu u čarodějek a čarodějů obecně docházelo zhruba ve stejném věku jako u obyčejných lidí. Kristeen Timettovi několikrát navrhovala, že si k sobě mohou vzít nějakého sirotka a vychovat ho jako vlastního. Sice nebyl proti, ale nikdy na to nedošlo. Oba dva si zřejmě užívali svobody, kterou měli. Například mohli každý rok na pár měsíců odcestovat a podívat se do světa.

Timett pracoval ve veřejných vesnických sadech. Byl zručný, a tak mohl dělat prakticky cokoli, co bylo zapotřebí. Ať už se jednalo o očesání stromů, jejich prostřihání, nebo třeba vystavění nového přístřešku pro sklizené plodiny.

Když Kristeen vkročila do kuchyně, Timett seděl u velkého jídelního stolu a ládoval se vejci se zeleninou. Všimla si, že připravil snídani i pro ni.

„Dobré ráno,“ pronesl, jakmile ji spatřil ve dveřích. Jeho hlas byl poměrně hluboký, ale nikoli hrubý. Pokynul k připravenému talíři. „Jdeš právě včas, vejce budou ještě teplá.“

S úsměvem přešla místnost až ke svému manželovi. Zezadu ho objala a dala mu polibek na tvář. „Přesně za tyhle chvíle tě miluji.“ Odložila košík s bylinami na zem, usedla ke stolu a pustila se do jídla.

Timett zbožňoval, když mohl své ženě dělat podobnými gesty radost. Navíc nezastával názor, že do kuchyně patří jen žena – názor, kterým oplývala až děsivě velká část mužů. Nevyzrálých a hloupých, jak by Timett řekl.

„Máš dneska nějaké schůzky?“ zeptal se mezi sousty.

Kristeen přikývla. „Ano, mám se jít podívat do šesti domů. Nějací ochořelí. Podle všeho nic vážného, zase přichází to období, kdy bude půlka vesnice smrkat.“

„To bude mít Dorotta radost. Vsadím se, že ve svém obchůdku už má připravené nové kazety kapesníků. Za ukázkové ceny, samozřejmě.“

Kristeen se zatvářila pobaveně. „Teď jsem to chtěla říct. Ale divíš se jí? Vynese jí to pěkných pár měsíců, a až přijde největší zima, bude moct být doma u krbu a nehnout ani prstem.“

„Někdy se divím, že všechny ty věci stíhá ušít. Minulou zimu přišla s kabáty pro třetinu vesnice. A to zničehonic.“

„Podle mého si to všechno šije nebo minimálně stříhá dopředu v průběhu celého roku. Jinak by to nezvládla. Sice má pár dívek na pomoc, ale i tak.“

„Jo,“ hlesl Timett a zamyslel se. „A ty máš dnes něco obchodního krom těchhle pochůzek?“

Polkla další sousto vajec. „K večeru se tu má zastavit Enola Bekket pro svůj pravidelný nápoj.“

Muž se zatvářil trochu nejistě. „Zase odvar proti obtěžkání? Nemůže jí to nějak uškodit?“

„Díky mému dávkování ne. Přesně tolik, aby odvar fungoval a zároveň nepoškozoval organismus ani lůno, kdyby si to náhodou ještě rozmyslela. I když to už bych jí rozhodně nedoporučovala.“

„Myslíš, že by ji to ohrozilo?“

„Timette, mají už pět dětí a poslední porod byl neuvěřitelně komplikovaný. Bojím se, že by další nemusela zvládnout.“

„A ten její... ehm... nemůžu mu přijít na jméno... si nedá říct?“

„Roran?“ Kristeen to jméno vyřkla s naprostou nechutí. „Ten pitomec by Enolu napouštěl, dokud by ji to nezabilo. Ta jeho myšlenka o nekonečném rozsévání je tak absurdní jako on sám. Nemůžu ho vystát.“

Vzala šálek čaje a dlouze se z něj napila. „Několikrát jsem jí říkala, ať vezme děti a odejde, ale zřejmě ho i přes to všechno miluje.“

„Sama dobře víš, že by neměla kam jít.“

„Ale měla. Jejich rodina má v Linneru farmu. Určitě by se o ni postarali. Navíc za chvíli si zase bude moct plně vydělávat. Co nevidět by stála na vlastních nohou. A určitě by si i někoho našla. Díky takovému množství pohybu, co má, to vůbec nevypadá, že je po tolika dětech.“

„Kolik už je tomu nejmladšímu?“ zeptal se.

„Pět let.“

Timetta to zarazilo. „To to letí, k čertu.“

Usmála se. „To tedy ano.“

Zavzpomínala, jak pomáhala malému Olehovi na svět. Přišlo jí to jako před pár měsíci, a ne před pěti lety. Čím byla starší, tím byl život všech ostatních kratší.

Celý den se nesl v duchu únavy. Obloze vládly těžké šedé mraky, které odmítaly propustit byt' jen jediný paprsek slunečního svitu. Ale nebylo se čemu divit, takové počasí bylo v tomto období normální.

Když Kristeen chodila od domu k domu, musela uznat, že se těší na první sních. *Ano, bude větší zima, ale bude to mnohem hezčí pohled.*

Jak předpokládala, ze všech ochotělých se vyklubali jen nachlazení. Někteří méně, někteří více. Všem nechala pár bylinek, nařídila klid na lůžku a doporučila kotel čerstvého a kvalitního slepičího vývaru.

Byla doma daleko dřív, než čekala, měla tedy čas uklidit ještě předtím, než k nim dorazila slečna Enola Bekket pro svůj odvar proti obtěžkání. Jelikož Enola ale nebyla jen pouhá zákaznice, nebylo divu, že ještě dvě hodiny po jejím příchodu seděly ty dvě ve společenské místnosti již nad třetím šálkem čaje.

Pokoji dominoval masivní tmavý nábytek a obrovský krb, který Timett před několika lety postavil vlastníma rukama. Oheň v něm poskytoval bohaté světlo.

Jako většina žen měly Kristeen s Enolou rády klepy. A tak by to nebyl správný večer, kdyby Enola jeden nový nepřinesla. „Slyšela jsi o Dariině synovi? O tom jeho úletu?“

Kristeen se zvědavě předklonila. „Zatím ne. Povídej.“

„Ten její syčák prý obskočil nějakou dívenku. A ta k tomu nebyla úplně svolná.“

„Kolik mu je?“

„Třináct. Dost starý na to, aby věděl, co dělá. Ale moc mladý na to, aby si domyslel následky.“

„Bože. A ta dívka? Jak je stará?“

„Prý ještě ani nekrvácela. Myslím, že Gizella říkala jedenáct let, ale nejsem si tím úplně jistá. Podle všeho se to stalo v noc, kdy se jejich rodiny sešly kvůli nějaké oslavě. Znáš to, pití a hudba. Jeho rodina u té její přespala. Ten malý bastard se v noci vplížil do jejího pokoje a už to bylo. Otec té dívenky prý tak zuřil, že se s tím jeho serval.“

„To se mi snad zdá. Jak to toho kluka napadlo?“

„Vím já? Každopádně čekej, že ti sem tu dívku přivedou, abys ji prohlédla, a možná jí dala i něco na uklidnění. Prý to nebylo hezké, bránila se mu.“

Kristeen zoufale vzhledla ke stropu a zapřela se do opěradla svého křesla. „To se mi snad zdá. Ty děti jsou generaci od generace stupidnější.“

„Povídá se, že Dariin manžel ho poté v ústraní strašně seřezal. A jelikož od té doby nebyl spatřen nikde venku, asi bych tomu i věřila.“

Kristeen na Enolu pohlédla trochu znepokojeně. „Jak je to dlouho?“

„Gizella mi o tom říkala včera ráno, takže asi tu noc předtím. Proč?“

„Půjdu se tam podívat. Vztekli chlapi neumějí odhadnout vlastní sílu. Chápu, že musel syna potrestat, ale všechno má své meze. A rovnou dojdou i k té dívce a prohlédnou ji. Navíc jestli bude potřebovat odvar, který právě leží uvnitř tvé kabely, musí se jí podat co nejdříve.“

„Ale ona ještě ani nekrvácela. Její tělo není připravené na to, aby se v něm usadil plod.“

„Přesně tak. Není. Ale to neznamená, že se neusadí.“

„To by byl skandál.“ Enola skoro vypadala, že by z toho měla radost.

Kristeen zvažněla ještě víc. „Tohle už by nebyla sranda. Ta dívka by porod dost možná nepřežila.“

Když Enole došlo, jak může být situace vážná, její úsměv se vytratil. Sáhla po šálku a dlouze se napila.

Kristeen šla svižně. Skoro v noci nespala, jak se jí hlavou honilo tušení, které si musela buď potvrdit, nebo vyvrátit. Když vyšlo slunce, byla už po snídani a šálku čaje. Mohla ihned vyrazit.

Cestou po vesnici potkala jen pár lidí, hlavně muže, kteří opouštěli své domovy, aby byli včas v zaměstnání či podniku. Všichni ji s úsměvem pozdravili a popřáli krásné ráno. Kristeen každému odpovídala a též na své tváři vykouzlila úsměv.

Došla k Dariinu domu a rázně zaklepala. Nemusela čekat dlouho a Daria se brzy objevila ve dveřích. Nebyla ještě zcela probuzená do dalšího dne, ale i tak vypadala upraveně. Blondaté vlasy pečlivě vyčesané do drdolu a elegantně, ačkoli domácky oblečena.

Darie bylo něco málo přes třicet, ale vypadala starší. Spousta lidí tvrdila, že je to kvůli jejím třem nezbedným dětem. Ani jedno neuměla pořádně vychovat. Všichni kluci byli rozmazlení, drzí a neomalení, o čemž i vypovídal nedávný čin toho nejstaršího.

„Kristeen,“ vyhrkla Daria. „Dobré ráno. Co vás sem tak časně přivádí, drahá?“ Poodstoupila a pokynula čarodějce, aby vstoupila dovnitř.

„Dobré ráno, Dario. Omlouvám se, že jsem vás přepadla takhle brzy, ale... Doslechla jsem se o incidentu s vaším nejstarším synem.“

Daria svěsila ramena a zatvářila se provinile. „Ach ano, to se nedivím. Ví to už téměř celá vesnice. Nevím, co to Vladana napadlo. Nikdy bych si nepomyslela, že je něčeho takového schopný. Zvlášť v jeho věku. Ale... Proč tu přesně jste, Kristeen?“

„Víte, Dario... Doneslo se ke mně, že váš manžel Vladana za to, co udělal, potrestal. Což mu nezazlívám, trest je v tuto chvíli rozhodně namístě. Musí si

uvědomit, že čin, který spáchal, je špatný. Jen se jdu ujistit, jestli dané potrestání bylo přiměřené.“

Daria se zarazila. A i když se emoci následně snažila skrýt, Kristeen to neuniklo. Zvláště když jednou z jejích čarodějných schopností byla empatie. A míra nervozity, kterou právě z Darii ucítla, ji až překvapila.

„Ehm... Ano. Manžel mu dal několikrát řemenem přes zadek. Brečel, samozřejmě, ale myslím, že to byl trest odpovídající jeho činu.“

Lže, cítila Kristeen.

„Dobrá, a je Vladan doma? Mohu ho vidět, když už jsem tady? Udělala bych rovnou preventivní prohlídku. I zbylým dětem, když budete chtít.“

Daria moc dobře věděla, o co čarodějce jde, ale v to Kristeen i doufala. Chtěla vidět a cítit její reakci.

„No... On... on ještě spí. Včera Vladan pomáhal manželovi až do noci s dřívím. Chci ho nechat vyspat.“

Než Daria dopověděla poslední větu, přivanuly ke Kristeen další vlny jejích emocí. Měla skoro jasno v tom, co se děje, a tak se Daria podívala do očí a bez námahy nahlédla do jejích myšlenek. Jako kdyby jí kradla část vzpomínek. Náhle se jí zjevil útržek toho, co Daria viděla. Manžel sedící na mladém Vladanovi, který bezvládně leží na zemi a je odsouzen k tomu, schytávat od svého otce jednu ránu pěstí za druhou.

Kristeen se na Dariu podívala nejpřísněji, jak mohla. „Omlouvám se, drahá, ale obávám se, že na tom musím trvat.“

Daria pootevřela ústa, ale už nestihla nic říct, jelikož se Kristeen vydala chodbou a následně po dřevěných schodech nahoru. Nikdy v tom domě sice nebyla, ale díky telepatii věděla, kam přesně má jít. Otevřela dveře do chlapcovy ložnice, Dariu měla v patách.

Mladý Vladan ležel na své posteli s obklady na obličejích. I přes ně ale Kristeen viděla, jak je celý pokrytý podlitinami.

„Nechtěla jsem, aby ho Noem takhle zbil, ale přestal se úplně ovládat,“ vyjekla Daria stojící ve dveřích. Už došla k závěru, že nemá cenu čarodějce lhát. Kristeen mezitím přisedla k chlapci na postel a opatrně mu sundala nekvalitní obklady z tváře.

„U všeho na nebi,“ hlesla Kristeen. Chlapec neměl snad jedinou část obličeje nedotčenou. Přes opuchlé oči nemohl ani nic vidět. Celá tvář podlitá, kůže potrhána.

Vladan se při čarodějčině dotyku probral, ale ona ho tichým kouzlem zase rychle uspala. Poté vrhla na Dariu pohled, který nevěstil nic dobrého.

„Jak jste mohla něco takového dopustit, ženská?! Přihlížet zbití vlastního dítěte je jedna věc, ale nechat ho tu takhle ležet bez řádného ošetření ran, je

věc druhá.“ Kristeen odhrnula přikrývku z chlapcova těla. Jak čekala, fialové skvrny našla i v oblasti hrudníku a břicha.

Daria se místo odpovědi rozplakala. Sesula se k zemi. „Já vím, já vím, ale nechtěla jsem, aby vesnice Noema odsoudila. On ho chtěl jen potrestat, ale... Moc se rozčílil. Nechtěl mu tak moc ublížit. Všechny ty obklady mu dělal on sám, hrozně toho lituje.“

„Je vám milejší manžel než vlastní dítě?“ rozzuřila se Kristeen.

„Ovšem že ne. Oba je miluji, ale... ale... Noema by za to dost možná pověsili a Vladan se z toho přece dostane.“

Kristeen měla chuť té ženské podrápat obličej, ale ovládla se. „Nemluvte. Už radši nemluvte. Mám chuť pomocí kouzla přenést veškerou Vladanovu bolest a fyzické rány na vás a vašeho manžela.“

Následně Dariu poslala pro horkou vodu a několik bylin. Když jí zmizela z dohledu, Kristeen si zabřblala: „To snad není pravda.“

Jakmile se Daria po několika minutách vrátila se vším, co čarodějka požadovala, mohla se Kristeen pustit do práce. Nejříve přirozenou cestou profesionálně vyčistila všechny rány. Následně vytvořila bylinnou masť, kterou chlapci namazala tvář i modřiny na zbytku těla. Při nanášení masti tiše šeptala magickou formuli.

Když skončila, sešla dolů do kuchyně, kde Daria připravovala oběd. Nejmladší syn seděl na podlaze a hrál si s hračkami.

„Za pár hodin vezměte vlažnou vodu a opatrně mu setřete masť z těla i obličej. Rány budou stále dost vidět, ale zdaleka nebudou tak vážné. Pomocí magie jsem urychlila regenerační proces v jeho těle. Díky tomu, že nemá nic zlomeného, což je mimochodem zázrak, se do týdne úplně zotaví.“

Daria měla skelný pohled. Přikyvovala jako o život. „Děkuji vám, Kristeen. Vřele a srdečně.“

Kristeen na ni stále hleděla, jak si zasloužila. „To není všechno. Vyřídíte svému manželovi, že jestli se tohle bude ještě někdy opakovat – ať už sáhne na jakékoli vaše dítě, anebo na vás –, nejen že pomocí kletby přenesu jím způsobenou bolest na něj samotného, ale také ho zbavím toho, co má mezi nohama. A to myslím smrtelně vážně. Jestli máte strach mu to říct sama, pošlete ho za mnou domů. Ráda mu to vysvětlím i s názornou ukázkou.“

Daria znovu několikrát přikývla. „Ano, ano. Dobře. Slibuji, že už se to nestane. A váš vzkaz vyřídím. Co jsem vám dlužná?“

Kristeen našťavaně zavrtěla hlavou. „Nechte si své peníze na suroviny, které zítra Vladanovi nakoupíte. Ovoce, zeleninu, kvalitní maso, sýr. Bude potřebovat sílu. A taky ať hodně pije.“

Dál už se Kristeen neměla chuť s Dariou bavit.

„A to děvče?“ zeptal se Timett u večeře.

„Je v pořádku,“ odvětila Kristeen. „Tedy aspoň po fyzické stránce. Chlapcovo sémě se našťěstí v jejím těle neuchytilo, tudíž jsem jí ani nemusela nic vařit. Ale doporučila jsem bylinné čaje na uklidnění. Meduňku, třezalku, levanduli... Je z toho otřesená. Hlavně jsem říkala, ať nezůstává doma. Musí chodit ven mezi kamarády a snažit se na to nemyslet.“

„Nepřemýšlela jsi, že bys jí vymazala paměť?“ zeptal se Timett.

„Napadlo mě to, ale jen kdyby to přerostlo v nějaké velké trauma. Následující týdny ukážou.“

„Pravda, pravda.“

Jakmile se najedli, přesunuli se do společenské místnosti ke krbu, kde se Timett usadil v křesle s knihou a Kristeen usedla ke stolu, aby si celý den zapsala do deníku. Nepsala do něj každý večer, ale jen tehdy, kdy se stalo něco mimořádného. A to, že se tak dopoledne našťvala, mimořádné bylo.

„Málem bych zapomněl,“ promluvil po dlouhé chvíli Timett. „Vypadá to, že tu po nějaké době budeme mít čarodějnou společnost.“

To Kristeen zaujalo. Odložila brk a veškerou pozornost soustředila na manžela. „Skutečně?“

„Ano. Dnes mi to v sadech říkal Forest. Jeho bratranec byl pracovně několik měsíců ve městě Astrachakan. Seznámil se tam s nějakou čarodějkou, která se s ním má teď vrátit domů.“

„Co může čarodějku táhnout z města sem do Asterosu?“

„Sama jsi říkala, že ti víc vyhovuje život na vesnici než ve městě.“

„To ano, ale já jsem v tomto ohledu poměrně zvláštní jedinec. Většina čarodějek se drží měst kvůli výdělku. Žijí tam mnohem bohatší lidé a utrácení za mnohem zbytečnější věci. Zvláště v hlavním městě království. Když jsem se na jedno studené období zastavila v Ardenthalu, přivezla jsem si zpátky několik plných měšců. To byla samá kouzla štěstí, zlepšení postavy, sexuální kouzla... Každý den něco obchodního.“

„Tak třeba už má dost peněz i magického zvětšování mužského přirození,“ poznamenal Timett. „A teď chce žít někde mimo všechen ten ruch.“

Kristeen se uchechtla. „Třeba.“

„Je to nějaká Olivia,“ pokračoval Timett.

„Olivia?“ zopakovala Kristeen zaujatě a nad něčím zapřemýšlela. „A z Astrachakanu? To by mohla být Olivia de Rodrigez. Vzpomínáš si na ni?“

Timett se zamyslel. „Není to ta zlatovlasá s modrýma očima?“

„Ano, ano. Potkali jsme ji spolu asi před osmi lety, když jsme jeli do Astrachakanu.“

„Máš pravdu. Mohlo mi dojít, že je to ona. Ale přiznám se, že jsem úplně zapomněl, že existuje.“

„Z fleku jsi každopádně schopný říct, jakou měla barvu očí,“ podivila se Kristeen.

„To ano, ale až jak jsi to řekla. Vzpomínám si, že na nic jiného než na oči se jí totiž koukat nedalo. Boky žádné, hrudník plochý jak udusaná královská cesta...“

Kristeen se začala nahlas smát.

„Copak? Kdo by čekal, že čarodějka, která si může pomocí magie upravit tělo, bude vypadat tak jako ona? Vypadala jako nevyzrálá holčička.“

„Ano. Ale řekla bych, že už si ji tak pamatuje tolik lidí, že jí je trapné přičarovat si ženské křivky. Navíc tuším, že je o patnáct let starší než já.“

Olivia a Kristeen se poznaly, když oběma bylo něco málo po čtyřicítce. Tehdy si je najal primátor města Sensai, aby ho doprovázely na několikaměsíční obchodní cestě. Jeden čaroděj je totiž lepší strážce než pět ozbrojených vojáků.

„Neříkám přece, že si musí udělat prsa jako dva melouny, ale prostě...“ Timett začal rukama na svém hrudníku vykreslovat malá prsa, „... aspoň něco. Jak ji může nějaký chlap chtít?“

Kristeen se pousmála. „Divil by ses, kolik mužských vzrušuje představa nevyzrálých holčiček.“

Timett se zatvářil dosti nechápavě. „Hm, to mě tedy neláká.“ Vstal, uklidil knihu zpět do knihovny a přešel ke Kristeen. Chytl ji za ruce a vytáhl na nohy.

„Mně se líbí, když je za co chytit.“ Hned nato stiskl Kristeenino pozadí ve svých dlaních.

Usmála se, vzala jeho hlavu do dlaní a vášnivě svého manžela políbila.

Tristan stál v trávě a pyšně hleděl na zcela prázdné pole. Na pole, kde ještě den předtím byly stovky brambor ke sklizení. Po celém dni práce byl špinavý a unavený, ale nevadilo mu to. Byl hrdý, že všechno stihl o celé dva dny dřív, než měli s otcem v plánu.

Farma, na které Tristan žil a pracoval, byla založena jeho prapradědem a poslední čtyři generace zajistila celé rodině nadstandardní životní úroveň. Na jejich pozemku se krom prostorného dvojdomku a stájí nacházela čtyři pole a tři sady s každoroční bohatou úrodou, kterou rozprodávali na trhu ve vesnici Revlato. Farma se nacházela na samém kraji této vesnice. Tristan na ní žil společně se svou matkou Leonou, otcem Frederikem, manželkou Violou a třemi svými dětmi – prvorozenou dcerou Evelin, které bylo šest, a chlapci dvojčaty Justynem a Vendelynem, kterým nebyl ani rok.

Tristanovo polonahé tělo se lesklo potem a ruce měl kvůli hlíně stejně hnědé, jako byly jeho vlasy. Ty se mu nyní lepily na čelo, tváře a krk. Cítil, jak každý jeho sval pulzuje.

„Máš v plánu to zřít pohledem?“ zeptala se Viola, která právě přicházela za Tristanovými zády. Dlouhé světlé vlasy měla zapletené do copu, na sobě obyčejné krémové šaty a tmavou starou zástěru.

Tristan se ohlédl a usmál se. Podíval se na ni těma svýma zelenýma očima přesně tak, jak to měla ráda. „Chtěl jsem, ale přerušila jsi mi soustředění. Teď to budeš muset udělat sama.“

Viola ho chytila za paži a stoupla si vedle něj. „Dobře, zítra mě zapřáhneš do postroje a já během dne pozemek proběhnu.“

„Platí,“ hlesl Tristan a tiše se zasmál.

„Poslední čtyři dny jsi dřel jako kůň. I Frederik to říkal. Víš přece, že to nespěchalo.“

„Vím, ale čím dřív budeme mít všechno zboží na trhu, tím dřív ho prodáme. A tím dřív budeme mít klid. Letos to možná bude první rok, kdy všechno stihneme, ještě než udeří mrazy. Nesnáším v nich pracovat.“

„Já vím,“ odvětila Viola a udělala krok, aby viděla svému manželovi přímo do tváře. Její oči měly skoro stejnou barvu jako ty jeho. „Ale nerada bych, abys padl vyčerpáním. A nejen já. Děti si tě budou chtít večer taky ještě užít.“

„Na děti si vždycky energii najdu,“ řekl, daroval Viole krátký polibek a poté popadl kárku s nářadím. „Odvezu to dovnitř. Dala bys mi vařit vodu na koupel, prosím?“

Viola se usmála a přikývla. „Samozřejmě.“

A zatímco Tristan odvážel kárku do prostorné kůlny, Viola se vracela zpět do domu. Aniž to věděla, skoro celou dobu z ní její manžel nespustil oči. Zástěra díky uvázání v bocích zvýrazňovala její dokonalé ženské křivky.

Tristan seděl ve velké dřevěné vaně a vědrem na sebe opakovaně lil horkou vodu. Snažil se uvolnit si namožené svaly. Když si myslel, že se mu to podařilo, pečlivě se umyl, ponořil se do vody až po bradu a následně jen dlouho relaxoval. Byl si vědom, že tělo po takové dřině potřebuje kvalitní péči. Tedy pokud chtěl, aby mu dobře sloužilo aspoň dalších třicet let. Ležel tam, dokud voda nezačala chladnout. Pak vylezl, oblékl se a vrátil se za rodinou.

Když přišel do obrovské kuchyně, kde to vonělo uzeným masem a cibulí, Viola s Leonou už podávaly večeři na stůl. Frederik seděl jako vždy v jeho čele. Po pravici bylo místo pro jeho ženu, po levici místo pro Tristana. Na druhém konci seděly děti.

„Vím, že ti to říkám skoro každý den, ale dneska jsi odvedl obdivuhodný kus práce, Trisi. Obdivuhodnější než jindy,“ sdělil Frederik svému synovi.

„Máš pravdu,“ sedal si Tristan ke stolu. „Tohle opravdu říkáš každý den. A já s tebou samozřejmě jako každý jiný den musím souhlasit.“

Otec se zasmál a dlouze se napil piva. Poté uchopil plný džbán a nalil i Tristanovi. „Od starýho Bergla, dej si.“

Tristan si s otcem přitůkl a naráz vypil celou sklenici.

„Do prdele, tomu říkám žízeň,“ zasmál se Frederik.

Z opačného konce stolu k nim dolehl smích malé Evelin. Od malička byla neuvěřitelně podobná Tristanovi. Jakmile se ale usmála, člověk spatřil její matku. Už už otvírala ústa, aby dědečkova sprostá slova zopakovala, ale Viola jejím směrem vztyčila prst.

„Ať tě to ani nenapadne, mladá dámo.“

Evelin ústa zase zavřela a jen se usmívala. Šibalsky přitom pokukovala po svém dědečkovi.

„Sakra, Frede,“ řekla Leona a švihla ho utěrkou přes prsa. „Aspoň před těmi dětmi mluv slušně. Začne pak takhle mluvit venku a co si lidé pomyslí?“

„Že jsme normální rodina,“ odvětil Frederik, zatímco svému synovi doléval pivo.

Leona s Violou si vyměnily starostlivé mateřské pohledy. Poté si sundaly zástěry a přisedly ke stolu, aby se všichni mohli společně navečeřet.

„Čeho máme letos nejvíc?“ zeptal se Frederik uprostřed jídla. „Abychom věděli, co vzít zítra na trh jako první.“

Tristan pohlédl na Violu, která pomáhala většinu plodin uskladnit. „Myslím, že brambory. Určitě.“

„Ale měli bychom se rychle zbavit i švestek,“ podotkla Viola. „Ženské je zavařít nebo je dát do knedlíků. Prodají se hned. Nám tu zanedlouho začnou hnít.“

Tristan přikývl. „To je pravda.“

Frederik chvíli přemýšlel. „Takže brambory a švestky. No?“ Pokrčil rameny. „Proč ne.“

Po zbytek večere už se obchod ani práce neřešily. Frederik vyprávěl, jak si včera mladý Nortern se starým Pavliským rozbili huby, Viola dodala, proč to tak bylo, a Tristan jen seděl a byl rád, že u jídla nemusí mluvit. Když dojedl, šel pomoci Viole dokrmit dvojčata, aby se sama mohla konečně najíst.

Po večeri dámy umyly nádobí, zatímco Frederik a Tristan hlídali ratolesti a dopíjeli džbán piva. A jak tak Frederik seděl na zemi a snažil se dřevěnou hračkou zabavit malého Justyna, tázavě pohlédl na svého syna.

„Bude ještě další?“ zeptal se.

Tristan zvedl bradu a usmál se. Poté zalétl očima k Viole a zase zpět. „Uvidíme. Ještě jedno bychom asi zvládli, ale... Co si budeme povídat, není to úplně lehké.“

„To rodičovství není, ale vy máte obrovskou výhodu. Nemusíte se bát, že dítě navíc neuživíte, mohli byste mít deset dětí a neměli bychom s tím problém. Pak jsme tu taky já a Leona. Kdybyste potřebovali, jsme k ruce. A rádi.“

„Já vím, tati,“ odvětil Tristan. „A s Violou si toho oba moc vážíme.“

„Sám si říkám, jestli jsme si po tobě a tvé sestře neměli udělat ještě jedno. Kdybychom tu měli dva takové, jako jsi ty, práce by odsýpala ještě rychleji.“

„To ano. Škoda že Naomi a Loran nechtěli zůstat zde. Místo je, a není problém přistavět.“

Tristanova sestra Naomi se před více než dvěma roky vdala a v současnosti pomáhala v podniku svého manžela na druhém konci vesnice. Jeho rodina patřila mezi nejlepší výrobce obuvi v širém okolí.

„Ale nech být. Vdala se dobře a neutekla nám nikam daleko, jak to občas bývá. Ji i malého vídáme skoro tak často, jak chceme. Navíc si nejsem jistý, zda by byl Loran tady na farmě nějakým přínosem. Ruce má šikovné, ale jinak než my. Stejně jako my bychom nezvládli jeho práci, on by těžko zvládal tu naši.“

„To je pravda,“ odvětil Tristan a při dalším hraní se svými syny přemýšlel nad tím, jestli se cítí na další dítě, či nikoli.

Zanedlouho přišla pro dvojčata Viola. Rychle je opláchla a šla uložit do velké postýlky, kterou před jejich narozením Frederik vlastnoručně vyrobil. Vešli se tam oba kluci, a dokonce by se mezi ně vešli ještě další dva.

Když večer postoupil, uložil Tristan i starší Evelin. Ta už, na rozdíl od dvojčat, měla svůj vlastní pokoj. Tristan ji bedlivě přikryl, políbil na čelo a přiložil dřevo do malých kamínek v rohu místnosti.

„V noci začíná být zima, takže hned jak ráno vstaneš...“

„... zkontroluju kamna, a pokud uvnitř ještě bude žhavé, přiložím třísky,“ dokončila Evelin. „Já vím, tati.“

Tristan se usmál. „Zapomínám, že už jsi to dělávala vloni.“ Poté šel a začal zhasínat jednu petrolejovou lampu po druhé.

„Nepřečetl bys mi pohádku?“ poprosila ho Evelin, než zhasl poslední dvě. „Prosím,“ dodala nakonec tím svým medovým hláskem.

Jedno se muselo nechat. Ať byl Tristan sebevětší drsnák, jeho dcera ho dokázala přinutit téměř k čemukoli. Stačilo poprosit a smutně se podívat. Ovšem ne že by byla rozmazlená. Tristan a Viola z ní vychovávali velmi slušnou a štedrou dívku. A nikdy by si nedovolila chůt po otci něco, co by chůt neměla.

Tristan jí byl jako vždycky okouzlený. „Tak dobře.“ Přešel k polici a vytáhl malou knížečku v kůži. Tu, z které Leona četla už i Tristanovi, když byl malý. Sedl si k Evelin na postel a knížku otevřel. „Jaká to bude dnes?“

Evelin nezaváhala ani na sekundu. „O začarovaném lese a bludičce.“

Tristan se pousmál. „Neznáš ji náhodou už skoro nazpaměť?“

„Samozřejmě že znám, ale ráda ji od tebe a mamky poslouchám.“

„Dobře tedy.“ Tristan se opřel zády o čelo postele a dal se do čtení.

Když byl asi v půlce pohádky, všiml si, že Evelin už tvrdě spí. Tiše z postele zase slezl, vrátil knížku na své místo a zhasl poslední lampy v jejím pokoji.

„Dobrou noc, bludičko,“ zašeptal, než za sebou zavřel dveře.

Minul umývárnu a zamířil přes chodbu do své ložnice. Viola seděla před toaletním stolem se zrcadlem, a zatímco si česala vlasy, dívala se sama na sebe. Už byla připravená do postele. Jediné, co měla na sobě, byla bílá košílka. Dva ze tří knoflíků v jejím výstřihu byly rozepnuté.

„Už spí?“ zeptala se Viola a hleděla na Tristana skrze zrcadlo.

„Jako dudek,“ odvětil. „Zase chtěla přečíst pohádku o bludičce. Zvláštní, že ji to pořád baví poslouchat.“

„Ale jdi ty, taky jsi měl tu svou oblíbenou.“

„To ano,“ odvětil Tristan, sedl si na postel a sundal boty. „Ale nikdy jsem na ní nebyl tak závislý jako ona.“

Viola dočesala své hutné kadeře a konečně se otočila ke svému manželovi. „Je to dívka. Smýšlíme jinak než vy muži, nezapomínej.“ Přešla k posteli a

pozorovala, jak se Tristan svléká do spodního prádla. Potom ale ještě skočil znovu do bot a šel přiložit do kamen.

„Takhle vypadáš neuvěřitelně přitažlivě,“ pronesla Viola a hltala jeho tělo pohledem. Tristan to neviděl, zíral totiž do plamenů a přihrázoval polínka dříví. A neviděl ani to, jak si Viola povolila výstřih košilky o poslední knoflík.

„Ve spodkách a botách?“ zeptal se pobaveně, než vstal a otočil se zpět k posteli. Trochu se zarazil, když spatřil, jak ho Viola svádí.

„Přesně tak,“ odvětila. „Jen ty spodky to trochu kazí. Pryč s nimi.“

Tristan se šibalsky usmál a vracel se k ní.

Viola se sesula z postele na zem. Díky kožešině, která tam ležela, to nebylo pro její kolena nepohodlné. Tristan přistoupil těsně k ní, pohladil ji po vlasech a následně si nechal stáhnout ten jediný kus prádla, který na sobě měl. Viola ani nečekala, až se její manžel plně vzruší, a chtivě si vzala jeho mužství do úst. Přesně věděla, co a jak má Tristan rád. A podle toho konala. Precizně a s vášní.

Tristan pohlédl ke stropu a tiše vzdychl.

Vesnice Revlato měla ve svém středu prostorné náměstí, kde se dennodenně scházeli obchodníci a nabízeli své zboží. Ať už to byly různé oděvy, ovoce, zelenina, obuv, či například šperky. Nikdo z obchodníků zde nebyl každý den, záleželo na poptávce a kvantitě jeho produktů. Tristanova rodina se zde objevovala vždy na několik dní během jednoho měsíce.

„Zajed' s tou károu pod střechu, ať nám na to zbytečně nepraží slunce,“ hlesl Frederik.

Tristan zastavil koně, který byl zapřažen v postroji a táhl káru s bramborami a švestkami. Pohlédl k obloze. Byla pokryta těžkými šedými mraky, slunečních paprsků prosvítalo málo.

„No jo, úplná výheň,“ odvětil otci a s pomocí koně přesunul káru o pár metrů vpravo.

Za pár minut měli postavený skromný stánek s širokým dřevěným pultem, na který vyložili košíky plné švestek a brambor. Kára stála zaparkovaná za jejich zády.

Jako první k nim přispěchal starý Benjamin Forte. „To mě podrž, Romero senior a Romero junior konečně vytáhli ty svoje ublácený prdele z farmy. Myslíte si, že na ty vaše brambory budu čekat věčně, nebo co?!“ Jeho hlas se rozléhal celým náměstím, za což byli Tristan s otcem rádi. Aniž si to totiž Benjamin uvědomoval, pomáhal jim lákat zákazníky.

„Chvilí trvá, než to člověk sklídí, ty starej budižkničemu,“ odpověděl vesele Frederik.

„Vždyť si dělám srandu... Ale to jsou mi krásný švestičky. Těch bych si mohl taky pár vzít, hm?“

Za Benjaminem se pomaličku začala tvořit skupinka lidí. Nešlo ani o to, že by Tristanova rodina měla kdovíjak chutné brambory, ne. Byly to obyčejné brambory, ale jelikož jich každý rok měli nejvíc, mohli si dovolit trochu srazit cenu. A to jim ve finále samozřejmě vydělalo víc.

„Kolik za deset kilo brambor?“ ptal se Benjamin.

„Sto šedesát rinálů,“ odpověděl Tristan.

„Sto šedesát? Do prdele s váma. Připravte mi sto kilo, později přijedu s koněm a károu. Zaplatím vám to teď.“ Shodil brašnu ze zad a vytáhl měšce plné mincí.

„Bude to tedy šestnáct set. Ale jestli máš nějaké zlaté, uvítám je,“ řekl Tristan. Takzvaná zlatá mince, i když zlatá rozhodně nebyla, měla hodnotu sta rinálů.

„Dám ti to půl na půl,“ hlesl Benjamin a vyplatil Tristanovi tolik, kolik měl.

Po něm už následovali další zákazníci. Ti, co si brali méně nebo měli kárku, si vzali plodiny ihned, jiní si je zamlouvali a později si je vyzvedávali podobně jako pan Forte. Když krátce po západu slunce Tristan s otcem rozebírali svůj stánek a jeho části nakládali do káry, nezůstalo jim z brambor ani švestek vůbec nic.

„Zítřka toho můžeme vzít asi víc, co myslíš?“ zeptal se Tristan otce.

„Myslím, že určitě. Dneska se po tom všem jen zaprášilo,“ odpověděl Frederik. Pak zaměřil pozornost na opodál stojícího vesničana, který na ně mával.

„Zítřka se u vás zastavím, Romero!“ křičel onen muž.

Frederik na něj s úsměvem taky zamával. „Abys chćípnuł, ty starej zmrde,“ řekl si sám pro sebe, aniž povolil svou masku přátelského pozdravu.

Tristan si pobaveně odfrkl, naložil poslední zbytky stánku a vyskočil na přední část káry. „To byl Nervilův otec?“

Frederik vylezl k Tristanovi. „Ano.“

„A proč přesně má ten starej zmrde chćípnout?“ zeptal se a pomocí otěží uvedl koně do pohybu.

„Jeho žena Michaela se mnou vyrůstala. Moc hodná ženská. A taky nesmírně krásná. Stará se mu o domácnost a šest dětí, a ten kluzkej had chodí skoro ob den šukat děvky.“

„Vím, o koho jde. A máš pravdu. Nervilova matka je krásná ženská. I hodná. Co může mít za problém?“

„Kdo ví. Pokaždě když ho vidím, modlím se, aby od nějaké té coury chytnul červy a rychle chćípnul. Jenže asi by nakazil i Michaelu.“

Tristan s Frederikem opustili náměstí. Jeli ulicí nejstarší části vesnice.

„Být jeho ženou, pošlu ho do háje. Chlapi by se o ni poprali, i když má šest dětí,“ řekl Tristan.

„Obávám se, že to chudák ani neví.“

„To nemyslíš vážně, ne? Jak by jí vysvětloval, že je pořád pryč?“

„To víš, ona doma neví, která bije, když se stará o šest krků. A když jí řekne, že jde za chlapama na pivo, myslíš, že o tom nějak víc přemýšlí? Ne. Má plnou hlavu dětí.“

Tristan se zatvářil znechuceně. „V tom případě už tě chápu.“

Tristan ležel v posteli, hleděl do stropu a snažil se ignorovat křik malého Justyna, který se před malou chvilkou probral uprostřed noci. Ležel v postýlce, zatímco Viola v kuchyni ohřívala kaši.

Třeba se unaví, říkal si Tristan. Zkus dělat, že spíš. Když uvidí, že o něj chvíli nikdo nejeví zájem, možná se zklidní. Ale děl se pravý opak, malý Justyn brečel tolik, že už se pomalu začal zajíkat.

Tristan své děti miloval, ale po celém dni na nohou se chtěl prostě v klidu vyspat. Nakonec vstal, zvedl Justyna z postýlky a začal ho chlácholit. Plakat sice nepřestal, ale zklidnil se. Jeho bratr Vendelyn ležel v postýlce s otevřenýma očima. Vyjeveně sledoval Tristana, jak přechází z místa na místo a houpe Justyna v náručí.

Viola přišla po pár minutách. „Pokud chceš, nebude mi vadit, když půjdeš spát vedle. Chápu, že toho máš po těch dvou dnech asi až nad hlavu a tohle ti nepomáhá,“ natáhla se k Tristanovi pro Justyna.

Tristan nad tím chvíli uvažoval, ale když viděl, že se malý zklidnil, usmál se. „Ne. Nechci odcházet kvůli tomu, že naše děti brečí. Nepřijde mi to správné, jsme v tom spolu.“

Viola si ho prohlédla se značnou mírou respektu. „Dobře, ale i když si toho moc cením, skutečně by mi to nevadilo. Chápu to. Já si přes den mohu zdřímnout s nimi, ty teď moc ne.“

Tristan si přitáhl Violu i s malým k sobě do náručí a pevně je oba objal. Nos přitom ponořil do vlasů a nadýchal se jejich vůně.

„Dám jim najíst a vrátím se do postele. Běž spát, ano?“

Tristan přikývl a dostal od Violy krátký polibek. Jakmile se poté v posteli přikryl, okamžitě usnul.

Dopoledne bylo krásně, díky čemuž práce Tristanovi rychle utíkala. Když brzo ráno s otcem nakládali káru, bylo na něm znát, že je unavenější, než by chtěl, ale brzo ho to přešlo. Do vesnice s nimi ten den jela i Leona, potřebovala na trhu něco nakoupit.

A že tedy nakupovala. Využívala toho, že tam Tristan s Frederikem měli káru, a brala zboží ve velkém. Vždy něco koupila, odnesla to do káry a zase běžela zpět.

„Leni,“ odchytil ji Frederik v době oběda, „vezmi to na chvíli za mě, skočím nám pro něco k jídlu.“

Leona se na svého muže usmála a za pultem ho okamžitě vystřídal.

„Mizí to jak ďas,“ poznamenala, když nahlédla do káry.

„Jo,“ přitakal Tristan a kousl do švestky. „Tahle byla poslední, a brambor už máme taky jen polovinu. Říkali jsme si, že od zítra je zkusíme o dvacet rinálů zdražit.“

„Klidně o třicet. Pořád budeme mít jednu z nejnižších cen.“

Tristan viděl, že v tuto chvíli se k jejich stánku nikdo neblíží, a zvědavě vyskočil na káru. „Cos to vlastně koupila?“

V káře byly složeny zimní kabáty a šály, spousta bylinek, pár bedýnek ovoce, jež u nich na farmě nerostlo, nové záclony, pár pokrývek hlavy a poté různé druhy přívěsků a šperků.

„Koukám, že ses činila,“ řekl Tristan pobaveně.

„Ty kabáty byly skoro zadarmo. A jelikož stále více přitahuje, už jsem to nechtěla odkládat.“

„Hmm, a k těm novým náušnicím ti to bude ladit?“ zeptal se Tristan pobaveně.

„No vidíš, na to jsem nepomyslela,“ zděsila se Leona a vydrápala se nahoru, aby si pořízené zboží ještě jednou prohlédla.

Tristan se zasmál a seskočil dolů.

„Myslím, že to bude dobré,“ odvětila Leona s úsměvem na tváři.

Jestli se Tristanově matce nedalo něco odepřít, tak to, že vždycky vypadala naprosto fantasticky. Byla sice hezká, ale o tom to nebylo. Vždy věděla, co přesně si obléci, jaké líčení použít a jaké doplňky a šperky si vzít. I když ji čekala práce na poli či v kuchyni, oděvy měla vždy perfektně zabrané tam, kde to potřebovala, což způsobovalo, že ve všem vypadala velmi přitažlivě. Tristanovu otci Leonu záviděl nejeden muž. Dokonce i Tristanovi přátelé si na ni dělali zálsusk. Její kouzelné hnědé oči a bujná prsa uměly své.

„Bude ti to slušet,“ řekl Tristan. „Ostatně jako vždy.“

Leona se usmála a pohladila ho po tváři. „Děkuji. Takové věci se krásně poslouchají, když je ženě přes čtyřicet.“

„Bylo ti čtyřicet vloni, mami. To je skoro jako třicet.“

„No ale i tak jsem už pěkně stará škatule.“

Tristan se rozesmál a začal se věnovat zákazníkovi, který právě přišel. A i on, přestože byl mladší než Tristan, po Leoně zbožně pokukoval.

„Brambory?“ pronesl Tristan suše, aby získal jeho pozornost.

Leoně to nedalo a hlasitě se rozesmála.

„Proč nezůstaneš déle?“ ptal se Tristana René, zatímco seděli nad džbánem piva.

„Přesně. Skoro tě teď nevidáme,“ dodal Samuel.

„Mám doma tři děti a na farmě je teď spousta práce. Začátek studeného období je vždycky krušný, vždyť to znáte.“

Když večer Tristan a Frederik sklidili stánek a naložili ho do káry, zastihli je René a Samuel, Tristanovi přátelé, kteří naléhali, aby s nimi šel do krčmy na pivo. A ačkoli byl Tristan unavený, přikývl. S přáteli nikde nebyl už několik týdnů.

„Já mám taky tři děti a taky mám práci. Slyšíš mě, že bych se vymlouval?“ utrousil René.

„Ty vole, ale tvým dětem je od pěti do sedmi. Já mám doma dvojčata batolata. A zrovna dneska v noci jsem se moc nevyspal, ale to je jedno. Dopiju s vámi džbán a půjdu. Slibuju, že jakmile skončí tenhle chaos, někam zajdeme. Třeba i na lov do lesa, dlouho jsme nebyli.“

„Hm, tím lovem to dost zachráníl, že?“ zeptal se Samuel Reného.

„To tedy ano,“ odpověděl mu. „Ale... Je tu jeden háček.“

„Jaký?“ zeptal se Tristan.

„Už jsem objednal další džbán.“

Tristan protočil oči v sloup, ale nakonec se donutil k úsměvu, když ho Samuel popadl za ramena a začal s ním trást, aby se probral.

Nakonec to dopadlo tak, jak by se od tří chlapů na pivě čekalo. Celkem padlo pět džbánů a Tristan se plahočil domů až pozdě v noci. Cestou si zpíval *Kde máš, klišničko, hříbátko své*, díky čemuž mu chůze utekla poměrně rychle. Jakmile přišel domů, svlékl se a tuhý padl do postele.

Probudil se nečekaně pozdě. Trhl sebou a rozhlédl se po ložnici. Viola byla pryč a dvojčata v postýlce také nebyla. Oblékl si kalhoty a přešel do kuchyně. Tam našel jak svou ženu, tak všechny své děti. Evelin seděla u stolu a opisovala slova z knihy, dvojčata si hrála na tlusté dece na zemi a Viola vařila oběd.

„Dobré ráno,“ pronesl Tristan chraplavě.

„Dobré,“ pronesla Viola s úsměvem a dál míchala omáčku v hrnci.

„Co to máš s hlasem, tati?“ smála se Evelin.

„Tomu se říká poopilecký přízvuk,“ odvětila Viola vesele.

Tristan se pousmál a usadil se ke stolu. „Jo... René a Samuel –“

„Já vím, Frederik nám to říkal. Vsázeli jsme se, v kolik jim utečeš,“ řekla Viola. „A myslím, že jsem vyhrála.“ Poté nalila čaj do šálku a postavila ho před Tristana.

„No... Neutekl,“ utrousil suše Tristan.

„Jak říkám,“ pokračovala Viola, „vyhrála jsem.“ Krátce se zasmála, políbila manžela na tvář a znovu se vrátila k hrnci.

„Počkat,“ uvědomil si Tristan. „Měl jsem jet ještě dneska s tátou do vesnice. Kde je?“

„Klid. Leona tam jela s ním a prý zůstane celý den. Jenom prosí, abys začal s rytím. Prý co stihneš, stihneš.“

„To zní dobře,“ řekl Tristan, uvelebil se v židli a vychutnal si dopolední čaj. Později pomohl Viole s obědem, společně se všichni najedli, a zatímco šla Viola umýt nádobí, Tristan uspal dvojčata. Když se vrátil, Viola seděla s Evelin u stolu a poslouchala, jak jí předcítá z knihy. Všichni v Tristanově rodině uměli číst i psát, a tak tomu učili odmala i Evelin, která byla den ode dne šikovnější. Právě přečetla bez chyby celý odstavec.

„Páni,“ vydal ze sebe Tristan zapřený o dveře. „Ještě chvíli a budeš umět číst líp než já.“

Evelin zavrtěla hlavou.

„Ne? Jak to, že ne?“ ptal se Tristan.

„Protože pak bych musela číst pohádky já tobě, tati,“ odvětila.

Viola si se svým mužem vyměnila pobavený výraz a oba se dali do smíchu. Evelin se k nim přidala. Poté ji Tristan poprosil, ať mu přečte ještě něco, aby měla Viola také nějaký čas pro sebe.

O něco později, když dvojčata ještě spala a Viola si užívala horké koupele, se Tristan a Evelin přesunuli ven. Tam Tristan dával dohromady rycí postroj pro koně a Evelin si stavěla městečko z vlhké hlíny a písku. Koutkem oka ji sledoval a žasl, jak moc si jeho dcera dává záležet na detailech. Nebylo to jen o tom něco postavit, kdepak. Chtěla to mít dokonalé. Dokonce si pak našla tenký klacík, kterým do staveb kreslila kamenné bloky.

„V takovém bys chtěla bydlet?“ zeptal se jí Tristan a pokynul k paláci v čele jejího městečka.

Evelin rozhodně zavrtěla hlavou. „To ne, ale líbí se mi. Babička mi ho ukazovala v knihách. Takový palác je prý v hlavním městě.“

„Ano, to je pravda,“ odpověděl Tristan a utáhl jeden z popruhů. „Ale naživo jsem ho neviděl, nikdy jsem tam nebyl.“

Evelin pokrčila rameny a pokračovala ve zdobení svého výtvaru. Jakmile se k nim ale skrz otevřené okenice donesl pláč právě probuzených dětí, klidná část odpoledne skončila. U večere musel Tristan každopádně uznat, že si za celý den krásně odpočinul.

„To jsem rád,“ řekl Frederik. „Také bych to po těch třech dnech potřeboval. Zítřka si můžeme dovolit vyrazit do vesnice trochu později.“

„Myslím, že se vůbec nic nestane,“ pronesl Tristan a spokojeně dojedl drůbeží maso se sýrem a chlebem.

„Mimochodem, Leni, viděla jsem ty kabáty, cos včera koupila,“ podotkla Viola. „Úžasná práce. Jsou neuvěřitelně teplé, ale zároveň skoro nic neváží. Či je to práce?“

„Patrovských. Prý si přivezli nějakou speciální látku z města Toglyati. Neměli jich moc. Myslím, že tak třicet maximálně, tak jsem je hned vzala. Je tam i jeden menší pro Evelin.“

„Ano, všimla jsem si. Děkuji moc. Nějak mi nedošlo, že za chvíli budou mrazy. Ještě bych s ní ráda doběhla k ševci, aby měla pořádné boty.“

„Udělej to zítřka. Já se postarám o oběd, večeri i dvojčata a vy dvě můžete v klidu zajít do vesnice.“

„Můžete jet ráno s námi,“ nabídl Tristan. „Ať ušetříte aspoň jednu cestu pěšky.“

Viola párkrát přikývla. „Tak jo. Tím pádem bychom mohly být do oběda zpátky.“

„Nedáme si víno?“ navrhla Leona. „Včera jsem koupila prý nějaké moc dobré.“

„Dám si ráda,“ odpověděla Viola nadšeně. „Jen dám kluky rychle spát.“ A když řekla rychle, skutečně to tak myslela. Byla zpátky za pár minut.

Tristan nevěřil, že by dvojčata usnula tak brzy. „Mám strach, že si naše děti právě otrávil, aby ses k tomu vínu dostala co nejdříve,“ utrousil.

„Byli utahaní. Navíc za soudek dobrého vína by se ze mě stala i zaříkávačka koní.“

Rozesmál se celý stůl, včetně Evelin, která měla dovoleno s nimi ještě chvíli zůstat. Jakmile ji ale poslali do postele, konverzace u stolu se nemálo zvrhla. Leona začala historkami, kde kdo ve vesnici komu zahýbá a s kým. Po svém monologu se dlouze napila a máchla nad tím rukou.

„Všechno jsem zjistila. Na trzích se vždycky šíří ty nejlepší klepy.“

„A víš i něco o tom, jak to dopadlo s mladým Genydyem?“ zeptala se Viola zvědavě.

O mladém Genydydym se šušovalo, že ho chytili při krádeži v sadech. Vesnická rada ho chtěla na pár měsíců zavřít do chládku, ale někteří občané se proti tomu postavili. Byli toho názoru, že je lepší dvanáctiletého chlapce seřezat než zavřít.

„Samozřejmě že ano,“ pokračovala hrdě Leona. „Nakonec dostal veřejný výprask, až jim ho v celé radě bylo líto. Prý měl prdel tak fialovou jako letošní švestky.“

„Au. Chudák,“ řekla Viola se sraštěným čelem.

„Jakýpak chudák?“ divil se Frederik. „Prdel se mu za pár dní zahojí. Lepší než být měsíce zavřený ve věznici. Podle mě může být rád, že to dopadlo takhle.“

„Dále sem prý za pár týdnů přijede nějaká hrozně vychvalovaná bylinkářka,“ řekla Leona. „Lektvary všeho druhu. Ale mastné, takže si máme připravit plné měšce, jestli budeme něco chtít.“

„Bylinkářka, nebo čarodějka?“ ujistil se Tristan.

„Prý bylinkářka,“ odvětila mu Leona. „Ale víte, jak to dnes je. Čarodějky často tvrdí, že nejsou tím, čím jsou, jelikož pak po nich lidé chtějí naprosté nesmysly. A ne a ne jim dát pokoj.“

„Už dlouho jsem žádnou nepotkala,“ hlesla Viola.

„Ještě aby jo,“ řekl Frederik. „Všechny hlavní cesty jsou od naší vesnice minimálně šest sedm kilometrů. Když nějaký čaroděj cestuje z města do města, ani si nás nevšimne. Nevím, jestli bohužel, nebo bohudík.“

Tristan se napil ze své číše a zapřemýšlel. „Nebylo by od věci tady nějakého mít. Jakmile někdo vážně onemocní, musí se s ním do nejbližší vesnice, kde nějaký čaroděj je. A nejednou se stalo, že chorý cestu nepřežil.“ Čaroděje neviděl už přes čtyři roky a sám v životě s žádným nejednal, protože to nebylo zapotřebí.

„Jo, no... Dalo by se o tom polemizovat,“ odvětil Frederik a dopil své víno, aby si mohl zase trochu dolít.

„Co vlastně René a Samuel?“ zeptala se Leona svého syna. „Je u nich něco nového?“

Tristan zapřemýšlel. „Vlastně asi ani ne. Dostal jsem sekc za to, že se teď nevídáme, takže jsme se domluvili na lovu. Samozřejmě až bude čas.“

„Minule jsem viděla Reného dceru. Vypadala, že se má až moc dobře,“ poznamenala Viola.

„Hm?“ obrátil se k ní Tristan.

Viola pokrčila ramena. „Promiň, ale je dvojnásobná než ostatní dívky jejího věku. A nemyslím tím do výšky.“

„Zas tak tlustá není, ne?“ zpochybnil to Tristan.

„Ale je,“ přidala se Leona. „Také jsem na ni minule koukala, už nevím, kde to bylo. Ale Viola má pravdu. Je to kusanec. A jestli s tím rodiče něco nezačnou dělat, za chvíli ji trefí šlak. Kolik jí je? Sedm?“

Tristan přikývl.

„Mohla by mít problémy,“ dodala Leona.

„René je přitom vysekaný kus chlapa,“ pokračovala Viola. „A jeho Tea má snad užší pas než kdysi před porody. Zaráží mě, že ji nehlídají. Za pár let si bude chtít hledat manžela a... Nejsem si jistá, zda o ni někdo bude stát.“

„Pozor!“ vstoupil do toho Frederik. „Znám chlapy, co maj rádi tlustý ženský. Třeba Fievert od Gastona... Ten na tom úplně ujíždí, přitom je sám jak stéblo. Chlapi si z něj minule dělali prdel, že když si vezme nějakou takovou ženskou na sebe, musí se pod ní zlomit.“

„Tati?“ popíchl ho Tristan.

„Fajn, to já si z něj utahoval, no. Ale nebyl jsem sám.“ Všichni se dali do smíchu.

Rodina seděla u stolu ještě pár hodin, než se rozhodlo, že je načase jít do postelí. Jeden soudek samozřejmě padl.

Viola i Tristan vešli do své ložnice velmi ovínění. Ani nezkontrolovali, zda dvojčata spí, a ihned se na sebe vrhli. Strhali ze sebe šaty, jak nejrychleji to uměli, a šli na věc. Nemělo to být něžné, ale vášnivé a krátké. Viola vzepřená na kolenou se prohnula, jakmile ucítla Tristana v sobě. Při každém jeho přírazu hlasitě zasténala. A Tristan též. Netrvalo dlouho a bylo po všem. Oba dva se svalili do postele a snažili se zkrotit svůj zběsilý dech. Když se jim to podařilo, Tristan se otočil směrem k postýlce.

„Ani to s nimi nehnulo,“ poznamenal.

„Jak jsem říkala, byli utahaní,“ odvětila Viola a přitiskla se k Tristanovi tak blízko, jak jen to šlo. „Myslím, že jsme právě zadělali na další.“

Tristan se usmál. „Proč myslíš, že zrovna teď?“

„Nevím, mám takový pocit. Nevadilo by to, že ne? Slyšela jsem, jak jste si o tom předevěřím povídali s tátou.“ Zvedla se a pohlédla Tristanovi do očí.

„Samozřejmě že ne. Budu je milovat, i kdybychom jich měli tučet.“

„Čtyři stačí,“ řekla Viola, která bojovala se smíchem.

„Něco ti řeknu. Pokaždé když jsi nám dala nové dítě, jsem se do tebe znovu zamiloval. A víc.“

Viola se začervenala. Naklonila se a dlouze a vášnivě Tristana políbila. Sotva pak složila hlavu na jeho hrud', oba spokojeně usnuli.

Kristeen se probudila a měla chuť začít křičet. Ale neudělala to. Věděla, že by tím ničeho nedostáhla. Okamžitě se posadila a snažila se ovládnout třes, který se zmocnil celého jejího těla. Až po chvíli si uvědomila, že leží ve vlastním potu.

Timett vedle ní se probudil též. „Kristeen? Co se děje?“ Až pak si všiml jejího výrazu. Nikdy u ní takový neviděl. Ať se stalo cokoli, Kristeen byla v šoku. V očích jí tančil strach. „Kristeen?“ zopakoval Timett její jméno. „Jsi v pořádku?“

Po jejích tvářích stekly první slzy. Pohlédla na Timetta a snažila se ze sebe dostat nějaká slova. Ta ovšem nepřicházela.

„Kristeen, u všeho na světě, mluv se mnou. Děsíš mě.“

Kristeen otevřela ústa. Brada se jí trásla. „T-T-Timette...“ Její hlas zněl jinak. Úplně v jiné tónině. „Stalo se něco strašného.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Timett.

Tristan otevřel oči a zhluboka se nadechl. Bylo to tuhé a nepříjemné zalapání po vzduchu. Jako kdyby se předtím topil. Ihned věděl, že je něco špatně.

Panovala černá noc a on ležel na zemi ve stodole. Celý zpocený a od bláta. To ale nebylo všechno. Každý jeho sval v těle řval bolestí, v hrdle měl drásající sucho a hlava se mu točila. *Co se děje? Jak jsem se sem dostal?* říkal si, zatímco se snažil vydrápat na nohy. Při celém tom procesu vrčel bolestí.

Jakmile se mu podařilo vstát a trochu se rozkoukat, přepadla ho panika. Kromě toho, že ve stodole nebylo jediné zvíře, tam byl obrovský nepořádek. Jako kdyby se splášil kůň a začal pobíhat z místa na místo, přičemž všechno poshazoval na zem.

Něco se tu stalo. Kde jsou sakra zvířata? pokračoval v myšlenkových pochodech. Ještě jednou se po celé stodole rozhlédl a se smíšenými pocity vyrazil ven.

I tam krajina zela prázdnotou. Nedávalo to žádný smysl. Kdyby se zvířata dostala ze stodoly, musela by se pohybovat někde v okolí. Rozhlížel se a mžoural do tmy. Soustředění mu ale narušoval jeho stav. Přemýšlel, jestli nedostal ránu do hlavy. Nevěděl, jak to popsat, ale rozhodně se necítil dobře. Skoro jako kdyby se každý jeho sval vzpíral zbytku těla. O něco zakopl. Bylo to městečko, které Evelin postavila z hlíny a písku, tedy aspoň jeho zbytky. Zavrával.

„Co se to tady do prdele děje?“ zabručel a vyšel směrem k domu. Vypadalo to, že uvnitř nehoří jediná svíce. Udělal sotva pár kroků a všiml si, že hlavní dveře jsou vyražené z pantů. Tristana polilo horko, v uších mu zatepalo a začalo mu docházet, že ať se tam stalo cokoli, nebylo to nic dobrého. Na

malou chvíli zaváhal, ale nakonec se rozběhl dovnitř. Stále měl pocit, jako kdyby se mu jeho vlastní tělo vzpíralo.

Jakmile se dostal do společenské místnosti, zalapal po dechu. Všude byla krev v podobě cákanců i šmouh. Na zdech, nábytku, podlaze... Úplně všude. Strach, který se ho zmocnil, se nedal nijak popsat. Na okamžik ho úplně paralyzoval, až se mu zatmělo před očima. Opět zalapal po dechu a ihned se rozběhl do ložnice, kde, jak doufal, najde Violu s dětmi.

Rozrazil dveře a rychle očima přelétl místnost.

Pak to přišlo.

To, na co se mu naskytl pohled, bylo jako nůž, který se mu zapíchl do břicha a svou čepelí se sune výš a výš. Připadal si, jako kdyby mu něco řezalo orgány. Na několik dlouhých sekund přestal dýchat a jeho tělo se dostalo do jakési křeče.

V posteli ležela Viola s Evelin. Obě ve velmi nepřírozených polohách, tváře bledé, oči dokořán. Udělal prvních pár kroků a padl před postel. Mrtvé oči jeho dcery jako kdyby ho v tu chvíli sledovaly.

„Ne,“ dostal ze sebe, vydrápal se na lůžko a uchopil Evelin do náručí. „Zlatíčko, no tak. Prober se.“ *Toble se neděje*, říkal si. *Toble se nemůže dít*. Lehce s ní zatřásl, ale jistá jeho část věděla, že to nemá cenu. Její tělo bylo už dokonce ztuhlé. „Evelin, slyšíš mě? Prober se. Tady je táta. Tatínek. Prober se, prosím!“

Nedokázal vstřebat to, co měl přímo před sebou. Nedokázal. To, co viděl, pro něj bylo nepřípustné. „Prosím, prosím. Musíš se probrat.“

Jeho oči poté uhnuly do příkrývek kamsi za Evelin. Naklonil se a zjistil, že za ní leží dvě nehybná tělíčka obou batolat.

Zatočila se mu hlava, ústa jako kdyby se mu zaplnila kouřem. Pomyslný nůž se přitom dostal až k hrudi. Z Tristanova hrdla vyšel téměř nelidský řev. Slzy mu tekly proudem a jeho tvář se zkrivila bolestí. *Co se stalo? Proč? Jak?!* ptal se. *Toble se neděje, toble se neděje. Prosím.* To, co mu prostupovalo tělem, už by nenazval bolestí. Bylo to něco daleko horšího.

Zatímco mu Evelin ležela v klíně, obrátil se Tristan k Viole. Těž si ji přitáhl k sobě a zatřásl s ní. „Lásko,“ hlesl. „Lásko, prober se. Prosím. U Svatého, prosím! Prosím! Prosím!“

Bylo to neúnosné. Cítil se, jako kdyby mu někdo k pomyslné čepeli navíc zarazil do hrudi rozžhavený pohrabáč. Plíce, srdce, jícen... Jako kdyby se mu orgány trhaly.

Tristan žadonil: „Prosím! Vzbud'te se. Prosím! Prosím!“

Ale byla to jen slova, která nebyla nic platná. Jeho manželka a děti byly mrtvé. Odešly. Zmizely. To, co viděl, byly jen prázdné schránky bez toho, co jeho milované dělalo lidmi.

Jeho úpění bylo slyšet po celém pozemku farmy a rozléhalo se do černé noci. Ruce se mu neovladatelně třáslly, když dceru a manželku opatrně pokládal zpět do postele. Až tehdy si všiml, že Viola i Evelin mají na krku ošklivý kousanec. Skoro jako od zvířete. Rozhlédl se kolem. V pokoji žádná krev nebyla. Popadl do náručí dvojčátka. Byla na tom stejně a jejich malá tělíčka byla k tomu všemu viditelně zlámaná.

„Ne, ne, ne,“ vydal ze sebe mezi hlasitými vzlyky. Pohlédl zpět na Evelin. *Tu pohádku o bludičce. Prosím, tatí,* znělo mu v hlavě.

Jeho tělo už to nezvládlo. Stihl položit dvojčátka na postel, potom padl na zem a začal zvracet.

Když se po pár minutách napřímil, uvědomil si další skutečnost. *Máma s tátou...* Utřel si ústa a neohrabaně zamířil k nim do ložnice. Cestou se opíral o stěny a nábytek.

Leona ležela nehybně na zemi a byla v místnosti sama. Její oči byly též otevřené dokořán a tvář měla děsivě bledou.

„Mami,“ dostal ze sebe Tristan a padl k ní na zem. Vzal ji do rukou a zatřásl s ní, ale ani Leona nejevila sebemenší známku života. „Ne, ne, ne... Mami, prosím! No tak! Mami, prosím!“ Leona byla chladná jako led. Ta žena tu byla celý jeho život a ještě večer zářila štěstím. Nebylo možné, aby byla pryč. „Maminko...“

Bolelo to. Děsivě to bolelo, a on to nedokázal zastavit.

Netušil, co má dělat.

I Leona měla na krku krvavý kousanec. Kolem ní čisto, až na noční košili s několika tmavými fleky. Uchopil Leonu do náručí, položil ji do postele a jen zíral do prázdna. Nebyl schopný přemýšlet. Schvácený žalem přešel k toaletnímu stolku, chytil ho za desku a s řevem s ním hodil o zeď. Kus nábytku přeletěl celý pokoj tak rychle, že to Tristan pomalu ani nezaznamenal. Stolek se tou ránou rozpadl na kusy.

Kde je táta? zeptal se sám sebe.

Vrátil se do společenské místnosti, kde jako by cítil přítomnost své rodiny. Prošel až k zadním dveřím, které vedly na verandu a ven na dvorek. Na verandě bohužel našel to, co hledal. Tělo jeho otce leželo na dřevěných parketách a bylo zcela nehybné. Jediný rozdíl spočíval v tom, že Frederik byl značně zmáčený krví. Vypadalo to, že ať se v domě stalo cokoli, jediný Frederik se zvládl trochu bránit.

Tristan se sesul k němu na studené dřevo. Snažil se uvědomit si, co se právě stalo. Přišel o celou rodinu. O milovanou matku s otcem, o milující ženu, o své tři děti. Nedalo mu to, nadechl se a z plných plic bolestně zařval. Zvuk, který se mu vydral z hrdla, ani moc nepřipomínal ten lidský.

Najednou ale pocítil malou kapičku naděje. *Naomi.*

Tristan svou zesnulou rodinu nerad nechával takhle, ale musel. Musel se přesvědčit, že aspoň jeho sestra je živá a v pořádku.

Kristeen seděla v křesle, v rukách svírala hrnek čaje a stále se třásla. Timett zapálil ještě jeden svícen, aby v místnosti panovalo trochu větší světlo. Vypadalo to, že má o svou ženu opravdu strach.

„Už je ti lépe?“ zeptal se jí a přisedl si k ní.

Skoro se nehnula. „Já nevím. Bylo to tak... Nedokážu to popsat.“

„Co myslíš, že se stalo?“

„Já vím, co se stalo. Někde zemřelo neuvěřitelné množství lidí. Najednou. Nebo během velmi krátké chvíle.“

„Jak velké množství?“ zeptal se Timett opatrně.

Kristeen mu pohlédla do očí. „Stovky.“

„Takže myslíš, že někde vypukla válka? Nebo byla vykonána nějaká hromadná poprava?“

„Ne,“ zavrtěla Kristeen hlavou. „Tohle bylo něco jiného. Něco mnohem děsivějšího.“

Tristan se dostal k vesnici velmi rychle. Když ale doběhl k prvnímu domu a uviděl i zde vyražené dveře, málem se znovu skácel k zemi. Nad ničím nepřemýšlel a vešel dovnitř.

Jiná rodina, stejný osud. Všichni povraždění ve svých postelích.

Vyběhl z domu a zkusil další. A poté ještě jeden. Situace byla všude stejná. Jeho jiskra naděje pomalu zhasínala. I tak se ale rozeběhl směrem, kterým bydlela jeho sestra.

Dveře byly vyražené, dílna netknutá. Ložnice skrývala dvě mrtvá těla – Naomi a jejího manžela Lorana. A i když si Tristan myslel, že už na tom nemůže být hůř, spletl se. Klesl k tělu své mladší sestry a dlouho vzlykal.

Naomi s Tristanem se zbožňovali. Byl to její ochránce a mentor. Když se seznámila s Loranem, byl Tristan první, komu ho představila a ptala se na názor. Jako malí byli téměř nerozluční. Chodívali spolu nakupovat na trh sladkostí, hrávali si od východu slunce až do jeho západu, vzájemně na sebe dávali pozor... Naomi byla součástí každé jeho vzpomínky na dětství.

Tristan si říkal, kolik bolesti asi může lidské tělo zvládnout, a začínal si přát, aby právě tohle byla ta míra bolesti, která ho zabije. Nezvládal pomýšlení, že by měl jakýmkoli způsobem pokračovat v životě. Ne po tomhle. Ne bez nich. Po nějaké chvíli se musel donutit vstát a jít se podívat na svého synovce Ronna. Jak čekal, i jeho stihl stejný osud.

Tristanovy myšlenky se začaly formovat do slov. *Co se to tu kurva stalo? Kdo nebo co to udělalo?* Všechno, co viděl, nasvědčovalo tomu, že takové neštěstí způsobilo něco, o čem Tristan pochyboval, že vůbec existuje. Tedy až do této chvíle.

Sedl si v kuchyni na židli, otevřel láhev pálenky a během pár minut ji celou vypil. Chutnala zvláštně.

Věděl, že musí začít něco dělat. *Musím se vydat do jiné vesnice a oznámit to. Musím nějak... nějak... Nemůžu tady svou rodinu přece takhle nechat. Musím je řádně pohřbít. Anebo spálit těla. Spálit tělo své manželky a svých dětí... Svých dětí.... Moje děti jsou pryč. Už je nikdy neuvidím.*

To byl moment, kdy už nedokázal ani plakat. Připadal si jako v nějakém transu, a proto moc nepřemýšlel nad tím, když vzal druhou láhev pálenky, polil s ní půlku domu, počínaje mrtvými těly, a škrtl zápalkou. Ještě před tím ale přenesl Ronna k jeho rodičům.

Postel, na které leželi, se vznítila jako suché chvojí. Tristan jim věnoval poslední pohled a dům opustil.

Oheň, který se ve vesnici rozrostl, planul daleko za Tristanovými zády, když se vrátil na rodnou farmu. Jeho trans přetrvával. Byl jako bez duše. Vešel do domu a zamířil ke své ženě a dětem. Tam se znovu zhroutil. Zády opřený o zed' hlasitě vzlykal. Nohy měl přitažené u prsou a hlavu složenou v rukách. *Toble nemůže být pravda,* říkal si. *Prosím, ať je to jen sen. Ať je to noční můra, že které se probudím! Přece není možné, že už je v životě neuslyším. Neuvidím. Neobejmu.* Ta slova si opakoval stále dokola. *Prosím, ať se vzbudí! Prosím!*

Po dlouhé chvíli na několik minut odpadl. Jeho tělo ten nápor zkrátka nezvládlo. Když se pak probрал, přinutil se k racionálnímu uvažování. Byl schopný ignorovat žal i vztek. Musel, aby dokázal udělat to, co bylo zapotřebí. Vstal a vydal se ke své milované matce. Několik minut na ni hleděl a vzpomínal na úžasné dětství, které mu společně s Frederikem dala. Miloval ji nade vše. Ale byla pryč. Přešel na verandu a přisedl si k otcovu tělu. I zde mu hlavou vířily vzpomínky. Jako kdyby mu je chtěl Tristan předat a naposledy mu za ně poděkovat.

Poté se pustil do práce.

Nejprve na zadní část dvora nanosil velké množství dříví, ze kterého následně vystavěl pohřební hranici. Pod dříví ze všech stran nacpal slámu. Jakmile měl pocit, že to stačí, sedl si na zem a všechno to dříví nějakou dobu hypnotizoval pohledem. Nemohl se přinutit k dalšímu kroku. Nechtěl svou rodinu znovu tak vidět, ale moc dobře věděl, že čím déle bude čekat, tím se bude cítit hůř.

Byl úplně na dně, ale nakonec se postavil a vrátil se do domu. Nejdříve šel pro matku. Vzal ji do náručí a opatrně vynesl ven až k hranici, na kterou ji něžně položil. Chtěl se jí zadívat do tváře, ale ubránil se tomu. Jako druhého přinesl otce, poté Evelin, pak Justyna s Vendelynem. Svou milovanou ženu odnesl z domu jako poslední. A i když jeho trans přetrvával, s ní v náručí se znovu rozplakal. Svíral její tělo a nemohl tomu všemu uvěřit.

Když Violu opatrně položil na vyrovnané dříví, napadlo ho, zda by nebylo správné se k nim připojit. Uvázat si uzel kolem krku. „Nedokážu žít bez vás! Sám to nezvládnu. Nezvládnu!“ Svezl se zoufale na kolena, hlavu svěšenou, a chvíli trvalo, než se odhodlal opět pohlédnout na těla členů své rodiny. Při tom pohledu se zamračil a řekl si, že takhle spálení rozhodně nebudou.

Postavil se, sevřel ruce v pěsti a zamířil zpět do domu. Tam posbíral ty nejhezčí příkrývky a polštáře, jaké našel. A taky spoustu osobních věcí. Tím vším zesnulým zpřijemnil místo posledního odpočinku. Všichni dostali polštář pod hlavu a byli po prsa přikryti. Kolem nich poté Tristan rozmístil věci, které měli rádi. Matku ozdobil všemi jejími šperky a také k ní položil její oblíbený sváteční ubrus, který zdělila po své matce. Otec byl obklopený svými knihami a nejpoužívanější motyčkou. K Viole složil její oblíbenou zástěru, několik šperků, mezi nimiž byly i náušnice po její babičce, a také jednu knížečku, kterou měla neskutečně ráda. Evelin vtiskl do rukou knížku pohádek a otevřel ji na straně, kde začínal příběh o bludičce. Poté přišly na řadu její oblíbené hračky. Stejně jako ke dvojčatům.

Tristan udělal několik kroků vzad, znovu na svou rodinu pohlédl a několikrát krátce přikývl. „Tak, a je to. Už bude dobře.“ Přál si, aby ho slyšeli. Aby věděli, že se o ně postaral, že je tam jen tak nenechal.

Až je spálím, najdu nějaké lano... I můj příběh dnes skončí. Chci být se svou rodinou. Brzy se k nim připojím.

Pomyslel si, jaké to asi bude, až vesnici někdo navštíví a najde jeden velký hrob. Co se asi bude o tomto místě říkat? A bude v příběhu zmíněna zvláštnost, že byli zabiti všichni občané až na jednoho, který se sám oběsil ve stodole?

Pak se mu ale do mysli vloudila jiná myšlenka. Jako kdyby Tristan sám sebe okřikl. *Něco je zabilo.* Věděl, že pokud zemře i on, bude to, jako kdyby celá vesnice nikdy neexistovala. *Něco je zabilo. Nebo spíš někdo. A nejen je. Ty věci vyvráždily celou moji vesnici. Nemůžu to tak nechat. Za tohle přece musí zaplatit.* Náhle

už mu jeho vlastní smrt nepřipadala jako dobrý nápad. Aspoň ne do té doby, než zabije ty, co to provedli. Nechtěl ale myslet dopředu. Nejdřív se musel rádně rozloučit.

Několikrát celou hranici obešel a každého člena rodiny políbil na čelo, a konečně se rozhodl rozdělat oheň. Než dal ale poslední sbohem Viole, sundal si svůj snubní prsten a vtiskl jí ho do dlaně. Pak se předklonil a zašeptal jí do ucha: „Vždycky tě budu milovat. A takhle budu s tebou, i když budeme každý jinde. Ale není to navždy.“

Několikrát se zhluboka nadechl a zapálil oheň.

Netrvalo ani dvě minuty od vzniku první jiskry, než se plameny rozšířily na celou hranici. Tristan udělal několik kroků zpět a usedl na kus klády, odkud mohl celý rituál sledovat. Znovu se v něm všechno zlomilo. *Toble se nemá dít. Toble ne.*

Blížil se rozbřesk, a jak tam tak seděl a pozoroval oheň, nemohl už ignorovat, že má vyschlo v hrdle. Ta pálenka, co si dal u Naomi, žízeň na chvíli zahnala, nyní se ale vrátila. Došel do domu, kde do sebe obrátil džbán vody a zajedl to trochou chleba. Zhruba při třetím soustu se ale zarazil. Chléb byl tvrdší, než by měl být. *To nedává smysl*, pomyslel si. *Měli jsme ho k večeři a byl čerstvý.* Pak ho to napadlo.

Když manipuloval s těly své rodiny, říkal si, že už musejí být mrtví nějakou dobu, ale pokud by skutečně zemřeli v tu noc, byli by po smrti jen pár hodin. *Stalo se to včera v noci, ne dnes.* Jeho mozek konečně začal přemýšlet o tom, co se vlastně přihodilo a jak. *Co jsem dělal v té stodole? Možná mě tam ten útočník omráčil. Proč jsem ale přežil? Ležel jsem tam v bezvědomí celý den? To nedává smysl.*

Sáhl po sýru a pivu, a zatímco přemýšlel, co přesně se mohlo stát, snažil se zahnat hlad. Něco ale bylo špatně. Cítil, že se mu jídlo ukládá v žaludku, ale necítil se být sytý. Sucho v hrdle také ne a ne ustoupit, ať toho vypil, kolik chtěl. *Musím být ještě v šoku*, řekl si.

Všechno dojedl a poté se vrátil k loučení se svou rodinou. Stále dokola se mu vybavovaly vzpomínky z jeho života s nimi. Ať už se týkaly rodičů, Violy, nebo jejich dětí. Byly to okamžiky, nad kterými by se normálně zasmál. V tuto chvíli ale nikoli.

Díval se do prázdna, poslouchal praskající dřevo, vnímal teplo ohně na své tváři, když vtom něco ucítil. Praštilo ho to přes nos a okamžitě zvedlo na nohy. Nedokázal to popsat, ale bylo to vábné. Zvedl pohled k lesu a přemýšlel, co by to mohlo být. Byl úplně omámený. Až tak, že si ani neuvědomil, že jde vpřed.

Vešel do lesa.

Co to k čertu je? Ale je to... úžasně!

Nešlo ani tak o to, co vlastně cítí, ale o to, jak na pach reaguje jeho tělo. Musel to mít. Ať to bylo cokoli. Pokračoval lesem několik set metrů a jeho kroky snad ani nebyly slyšet. Když ale našel, co hledal, zarazil se.

Asi třicet stop od něj stála srna a byl si stoprocentně jistý, že to vábné, co cítil, sálalo ze zvířete. Byl zmatený, ale zároveň omámený. Ten pach jako kdyby se skrz nos dostával přímo do jeho krevního oběhu a jakýmsi neznámým způsobem mu dodával energii.

Srna si ho všimla, ale neutekla. Naopak se mu zadívala do očí a napřímila se. Jako by ji zaujal. Nikdy neviděl, že by se zvíře chovalo takhle. Srna se měla leknout a utéct. Ale ne.

To, že se k sobě vzájemně přibližují, Tristanovi došlo, až když stál jen kousek od ní. Jen pár stop. A to byl také okamžik, kdy se v něm něco probudilo. Přirozený instinkt.

Vší silou se odrazil a skočil po srně. Povalil ji, téměř bez námahy přitlačil k zemi a pomocí vysunutých špičáků se jí zakousl do hrdla. Chut', která se mu v ten moment vlila do úst, byla nepopsatelná. Lepší pocit nikdy nezažil. Přitiskl se k srně větší silou a začal pít.

Srna sebou těsně před smrtí párkrát zaškubala. To byla chvíle, kdy z jejího těla zmizela poslední kapka krve. Až teprve pak Tristan dokázal povolit své skousnutí a uvědomil si, co to vůbec dělá. Lekl se svého činu, zděšeně sebou trhl a celý se rozklepal. Instinktivně si sáhl na špičáky, které se mu zatáhly zpět do dásní. Od úst mu stále odkapávala zvířecí krev.

To ne, říkal sám sobě. To není možné... Všechno mu začalo docházet. To, jak rychle se pohyboval po domě. Jakou silou hodil tím toaletním stolkem. Ta příjemná vůně, která ho praštila přes nos v zakrvácené místnosti. To, jak ho jídlo s pivem nedokázalo zasytit.

Stal se jedním z nich. *Upírem.*

„Ne!“ dostal ze sebe zkroušeně, vyskočil na nohy a pěstí udeřil do kmene stromu, až kůra zapraskala. To ho trochu uklidnilo. „Ne, ne, ne,“ opakoval si stále dokola. Měl pocit, že za posledních pár hodin to slovo vyřkl snad milionkrát.

Stal jsem se tím, co mi zabilo rodinu. Měl chut' se znovu zoufale rozplakat, ale hněvu v něm bylo více než žalu. Nedávalo mu to sice smysl, ale bylo to tak. *Moje emoce... Jsou rozbořené. Jiné. Nelidské.* Jedna Tristanova část se chtěla vztekat a truchlit, druhá zase o všem přemýšlet. Jak se dostal do stodoly? Proč upír nebo upíři zabili jen jeho rodinu a jeho nechali žít, dokonce z něj udělali

jednoho z nich? A proč jejich vesnici vlastně napadli? Kvůli potravě? Nebo to mělo nějaký hlubší význam?

Tristan pohlédl na mrtvou srnu a její prokousnuté hrdlo. „Byla jsi ve špatný čas na špatném místě, holka,“ pronesl tiše se slzami v očích a chystal se vrátit k pohřební hranici. Pak mu ale na mysli vytanula další myšlenka. A ještě než ji dokončil, se jí zděsil. *Co když jsem to byl já, kdo mou rodinu... zabil?* Tristan padl na kolena a začal si s brekem rvát vlasy. Představa, že by to byl on, kdo zabil vlastní děti a zbytek rodiny, byla neúnosná, proto se ji snažil zase rychle zahnat. Byl si skoro jist, že krev srny byla první, kterou kdy přijal. Tak blahodárný pocit by přece nezapomněl. Snad...

Pomalu vstal a vyšel z lesa ven. Pohlédl na plameny, jejichž teplo i přes poměrně velkou vzdálenost cítil na kůži, a vydal se k domu. Tam jako tělo bez duše usedl ke stolu a upřel před sebe prázdný pohled. I když se ale cítil ztracený, uvědomil si, že je mu lépe. Aspoň tedy po fyzické stránce. Krev, kterou vypil, mu do žil vlila energii.

Udělalo se mu ze sebe samého špatně. *Toble ne. Takhle to nemůže být*, pomyslel si. Vytáhl ze šuplete dlouhý nůž. *Je tobo moc. Nemám tu být. Ne takhle.* Nepřemýšlel a jedním rychlým pohybem si ostřím nože podřízl zápěstí. Bolelo to. Z rány se okamžitě vyvalilo velké množství tmavě červené krve. Nůž vypadl z Tristanovy dlaně a zazvonil o podlahu. Krev se rychle rozlévala po desce stolu a začala kapat na zem.

Tristan to celé sledoval a zhluboka dýchal. Byl přesvědčený, že tohle je konec. *Nemůžu dovolit, aby po světě chodilo další monstrum.* Zapřel se, zaklonil hlavu a byl připravený svět živých opustit. Jenže něco bylo špatně. Připadalo mu, že rána na jeho zápěstí propouští z žil méně a méně krve. Pohlédl na ni a vytřeštil oči. Nebyl to jen pocit. Rána se skutečně před jeho očima zatahovala.

„Co to...“ Tristan nevěřil tomu, co viděl. Hypnotizoval své zápěstí pohledem ještě dalších pár minut, dokud nezmizely veškeré stopy poranění. Na kůži zůstala jen krev.

Nevěděl, co má dělat. Nevěděl. Roztrásl se a propukl v pláč. Nakonec ztratil vědomí.

Nejdříve to bylo jako svědění, které nebylo příjemné, ale dalo se vydržet. Jenže brzy se to zhoršilo. Bylo to, jako kdyby mu někdo na tvář přiložil rozžhavené železo, které mu propalovalo kůži a svaly. Tristan otevřel oči, zařval a trhl sebou, až zády narazil do zdi. Přiložil si ruku k obličejí. Cítil, že má vážně popálenou tvář. Ihned se přemístil k zrcadlu.

Skoro se lekl, když to uviděl. Kůži měl vyloženě rozleptanou. Bolelo to jako ďas a vypadalo ještě hůř. Pohlédl na místo, kde ležel. Jakmile uviděl sluneční paprsek dopadající skrz okno na podlahu, začal chápat. *Pověsti o těch tvorech zřejmě nelhaly*, řekl si. Pak v zrcadle uviděl, jak se mu ošklivá rána na obličeji hojí. A to přímo před očima. Stejně jako při pořezaném zápěstí trvalo jen několik minut, než zranění úplně zmizelo.

Udělal krok ke dveřím a vykoukl ven. *To je způsob. Tohle zabije upíra*. Udělal další krok a sevřel ruce v pěst. Věděl, že to bude bolet. Několikrát se nadechl. *Jak dlouho to může trvat? Minutu? Dvě?*

Další krok už ale neudělal. Ačkoli byl předešlou noc odhodlaný sáhnout si na život, nyní k tomu neměl odvahy. *Sbořet zázřiva*. Vztekle procedil vzduch skrze zuby a od slunečních paprsků se vzdálil.

Tristan celý den jen seděl v koutě a sledoval pohybující se denní světlo. Nic jiného. Až když se slunce přemístilo k západu a zmizelo za lesy, donutil se vstát.

Vyšel ven a pohlédl na doutnající haldu popela, kde ještě noc předtím stála pohřební hranice jeho rodiny. Tristan doufal, že se těla zpopelnila co možná nejvíce. Rozhodl se však moc to nezkoumat.

Musejí mít brob, řekl si. Ačkoli byl úplně na dně, přinutil se k další činnosti. K poslední pro jeho rodinu.

Nejprve veškerý doutnající popel zasypal hlinou. Následně si vzal kárku a všude po okolí začal sbírat větší kameny. Ty vyskládal do čtverce kolem místa zpopelnění a poté je začal umisťovat i dovnitř obrysu. Nejprve ho zcela vyplnil a brzy kameny vršil na sebe. Po pár hodinách práce stála na místě pohřební hranice pět stop vysoká kamenná pyramida.

Jeden speciální kámen si nechal bokem. Poměrně velký a plochý, aby se na něj vešel text spolu se jmény jeho nejbližších. Zasal s kamenem do dílny, vzal barvu a pustil se do psaní.

ZDE ODPOČÍVÁ MILOVANÁ RODINA

LEONA ROMERO
FREDERIK ROMERO
VIOLA ROMERO
EVELIN ROMERO
JUSTYN ROMERO

VENDELYN ROMERO

Tristan umístil kámen do čela pyramidy, aby byl vidět hned, jak člověk k hrobu přijde. Posadil se na zem a jen na pyramidu zíral. A to dlouhé hodiny, než se obloha začala zbarvovat do oranžova. *Zůstaň sedět. Prostě jen zůstaň sedět, až vyjde slunce. Bude to pak trvat jen chvíli. Vydržíš to.*

Ale zase ne. Ještě než se slunce objevilo za východním horizontem, sebral se a zavřel v domě. Vrátil se do kouta, kde strávil předešlý den, a bezmocně čekal. Těsně před západem slunce se ale donutil znovu zamyslet.

Co když to tak mělo být? zeptal se sám sebe. Co když jsem se stal tímhle právě proto, abych se mohl postavit vrahům své rodiny? Jako člověk bych proti nim zřejmě neměl šanci. Jsem teď silnější. Pomalu ale jistě si začal uvědomovat, jak se fyzicky cítí. Připadal si plný energie, cítil každý sval svého těla, lépe slyšel i viděl. No samozřejmě, došlo mu. Když jsem našel svou rodinu, byla černá tma. Nikde žádný zdroj světla. Ale já viděl. A dokonale.

Vyšel ven před dům a pohlédl směrem k vesnici. Slunce už bylo pryč, ale světlo ještě ne. Vše bylo tak dokonale ostré. Skoro by spočítal tašky na střeše prvního domu. Nikdy by neřekl, že existuje tolik druhů zelené a hnědé, ale nyní byl schopný vidět rozdíl.

Počkat, ne. Není to nic úžasného. Je ze mě stvůra. Jeho mysl se začala prát sama se sebou. Ale proč vlastně? Zřejmě se můžu krmít ze zvířat. A to jsem koneckonců dělal i jako člověk. Jen trochu jinak.

Rozjímal o tom poměrně dlouho, než se v něm něco zlomilo a on věděl, že smrt své rodiny nemůže nechat jen tak. Věděl i to, že už své rozhodnutí nezmění. Musel jen přijít na to, jak se od tohoto místa odpoutat.

Prosím. Poslední pokus. Ať je tohle celé jen sen. Sevřel ruce v pěst a doufal. Doufal, že až oči otevře, bude ležet vedle své právě probuzené ženy. Tristan nikdy nepatřil k věřícím, ale to, co teď dělal, by skoro nazval modlením. Zoufalý pokus dát vše do pořádku.

Nic se ale nestalo. Otevřel oči a byl stále ve stejné situaci. „Strašně to bolí,“ zašeptal sám k sobě. Nikdo jiný, kdo by ho mohl slyšet, tam nebyl. Neměl se komu svěřit. *Ale chci se vůbec někomu svěřovat?* zamyslel se nakonec. Zatrásal hlavou ve snaze zapudit všechny myšlenky, které ho tížily. Nadechl se a vrátil se dovnitř. Aniž věděl proč, začal procházet celý dům. Nic nehledal. Jen nahlížel do místností a chodeb. Stále je tam všechny viděl. Milující rodiče, své dětství, milovanou ženu i děti...

Celou noc a celý den zůstal na místě. Připadal si jako přízrak, který bloudí po domě. A vlastně jím i tak trochu byl. Procházel dům a oživoval si veškeré vzpomínky na své blízké. Už toho musí nechat.

Snažil se nepřemýšlet, když odešel do ložnice a balil si cestovní vak. Musel zmizet. A nejlépe po stopě těch, co to způsobili. Nejdřív však nějakou stopu musel najít.

Jakmile vyšel ven, věděl, že se nesmí ohlédnout. Přešel k hrobu a dlouhé minuty u něj stál. Nakonec položil ruku na náhrobní kámen. „Miluji vás. A nikdy nepřestanu,“ zašeptal.

Nasucho polkl a vykročil směrem k lesu. Dům měl v zádech. Aby odolal nutkání se k němu otočit, či se tam dokonce vrátit, rozeběhl se. A to jak nejrychleji mohl. Jeho nohy udusávaly půdu, lámaly větvičky, bořily se do listí. Řekl by, že běžel rychleji než kdejaké zvíře, ale přitom mu nedělalo problém sledovat vše kolem sebe. Stromy, jejich koruny, zvířata, chvílemi dokonce i hmyz. Zdolal neskutečně obrovskou vzdálenost za nepatrnou chvíli.

Náhle les skončil a změnil se v prudký skalní sráz, pod kterým tekla řeka. Tristan nad ničím nepřemýšlel, odrazil se a skočil na protější skalní stěnu, která byla minimálně šedesát stop vzdálená. Dopadl pevně na zem a běžel dál, dokud se nedostal na jeden z vysokých kopců, které tvořily hranice jejich kraje. Úžasem ani nedýchal. Když pohlédl směrem ke své vesnici, zjistil, že je dobrých deset kilometrů daleko. *Nemohl jsem běžet ani pět minut*, pomyslel si. To, co se právě stalo, dle Tristana nebylo možné. Ale skutečně se to dělo. Byl lehce zadýchaný, ale při práci na poli se zadýchal víc.

Odvrátil se a vykročil vpřed, už pomalu. *Nebojte, mami a tati. Violo, Evelin, Justyne a Vendelyne... Někdo za vaši smrt draze zaplatí.*

Kristeen čekala, než Olivia přinese čaj. Seděla ve společenské místnosti u ní doma. Její oči klouzaly z jednoho obrazu na druhý. Nemohla se nabažit těch úžasných motivů.

„Většinu jsme nakoupili v Astrachakanu,“ řekla Olivia, jakmile vešla a všimla si, jak Kristeen obrazy obdivuje. „Denfer je na ně úplně ujetý, řekla bych. Ale aspoň má vkus.“

Bylo to zhruba deset dní, kdy se muž jménem Denfer Gorheim vrátil zpět do své rodné vesnice Asteros. S sebou si přivezl krásnou Olivii, do které se na cestách zamiloval. Olivia byla stejně jako Kristeen velmi schopná čarodějka. A shodou okolností se ty dvě už znaly.

Olivia položila podnos s dvěma šálky čaje na stolek a usedla do křesla naproti své dlouholeté známé. „Vůbec jsem netušila, že žiješ tady. Denfer mi o tom řekl až cestou sem. Ani nevíš, jakou mi to udělalo radost, že tu bude nějaká známá tvář. Jak se daří? Slyšela jsem, že vaše manželství s Timettem jen vzkvétá.“

Kristeen se neubránila úsměvu. „To ano. Máme se dobře. Byla jsem tu dlouho na celou vesnici sama, proto není divu, že mi mé řemeslo poměrně vydělávalo. Timett nosí domů také velmi slušné peníze, takže... žijeme si nadstandardně. Každý rok cestujeme. Ale co ty? Překvapilo mě, že se přesouváš z města mimo civilizaci.“

Olivia se zasmála. „Asi tomu nebudeš věřit, ale už jsem to plánovala nějakou dobu. I kdybych nepotkala Denfera, věř, že do roka bych odtamtud vypadla. Ale zřejmě ne sem, pravda. Vůbec jsem nevěděla, že tohle místo existuje. Je tu krásně. Takový klid, až jsem prvních pár dní byla nervózní.“

„Města už bylo dost?“

„Upřímně nejde ani tak o město, jako o lidi. Ano, vynášelo to krásné peníze, ale všichni, co ke mně pravidelně chodili, mi přišli tak... hloupí. Člověk by řekl, že ve městě, jako je Astrachakan, bude nějaká úroveň. Ale ne. Všem šlo jen o to, aby měli peníze, krásné partnery a dostatek alkoholu. Krom toho... Kdyby přišli a zase vypadli, tak je to v pořádku, ale nejhorší bylo, když si tam sedli a začali ti vyprávět o svém životě. O štěstí i neštěstí, láskách prvních i posledních... Ne, prostě už jsem to nemohla zvládnout.“

„Tomu se nedivím. Tady na vesnici budeš mít asi mnohem méně obchodů, ale zase je tu klid. Navíc si s lidmi vytvoříš hezké vztahy. Každý zná každého. Většina mých zákazníků jsou i moji přátelé.“

„To je hezké. Snad si tu udělám dobré jméno. Samozřejmě doufám, že jako přítelkyně mi řekneš, koho si nemám pouštět k tělu. Pro začátek se chci vyhnout jakémukoli konfliktu.“

Kristeen přikývla. „Zítřka bychom mohly jít na trhy. Tam se většinou setkáš s hromadou lidí. Budu ti dávat lekce za pochodu.“

„Ty jsou nejlepší,“ podotkla a napila se čaje. „Musím ale uznat, že jsem doufala, že vesnice bude více na západ. Dál od královských hranic.“

To Kristeen zaujalo. Hodně. „Proč?“

„Kvůli Orientu,“ odvětila Olivia, jako kdyby Kristeen mělo být hned jasné, o čem mluví.

„Asi mi to musíš více rozvést. Co je s královstvím Orient?“

„Tys to neslyšela?“

„No evidentně ne. Povídej.“

Olivia odložila šálek a dramaticky se předklonila. „Už nějakou dobu se Orient snaží rozšířit své hranice. Hodně zjednodušeně – mezi královstvími Orientem a Cidentalis probíhají různé obchody. My máme víc uhlí, oni víc kovu, my víc pískovců, oni víc kvalitnějšího dřeva a tak dále. Ale Orient začal své protinabídky velmi tenčit. Tvrdí, že kovu se vytěžilo méně a podobné věci. A tak začal našemu království dávat návrhy, že by některá města, která patří k nám, připojil ke svému území. Jedno z nich je i Astrachakan.“

„Město s největšími uhelnými doly na kontinentu,“ hlesla Kristeen.

„Přesně.“

„Dobře, ale proč by na to naše království mělo kývnout?“

„Podle všeho je nabídka taková, že když se hranice království Orient rozšíří o Astrachakan, budou zbylé suroviny a zboží dodávat v množství jako doposud. Uhlí, které by se nově vytěžilo, by jim to vykompenzovalo. Ale jen pokud bude jeho těžba plně v jejich rukou.“

Kristeen na Olivii hleděla poměrně znepokojeně. „V tom moc čistých úmyslů nevidím. Astrachakan není známý jen uhlím. Je známý také tím, že je to centrum obchodu právě mezi našimi dvěma královstvími. Je tam jedna z královských knihoven, kde jsou uloženy spisy obsahující velká obchodní tajemství a další dokumenty.“

„Přesně tak,“ řekla Olivia. „Jenže to spouště lidí vůbec nedochází. To byl další důvod, proč jsem z Astrachakanu odešla.“

„Myslíš, že na tu nabídku Cidentalis kývne? To snad ne.“

„Povídá se, že už kývlo. Zatím ale nikdo nic nepotvrdil.“

„To nemyslíš vážně,“ hlesla Kristeen.

„Bohužel.“

„Asi jsem ti o tom včera vůbec neměla říkat. Vidím, že nepřemýšlíš nad ničím jiným,“ řekla Olivia Kristeen, když procházely tržnicí.

„Ne, ne, jsem ráda, že to vím, jen... Ano, vrtá mi to hlavou. Doufám, že to, že na celou tu věc Cidentalis kývlo, je jen nepovedený vtip nebo klep.“

„Doufejme,“ odvětila Olivia a přešla ke stánku s elegantními šálami. Začala si jednu po druhé prohlížet a osahávat materiál.

„Ta červená by se hodila k tomu kabátu, co máte na sobě, slečno,“ řekla žena, jíž pult patřil. Bylo jí asi padesát a ráno to evidentně přehnala s líčením.

„Zrovna jsem si říkala to samé,“ odvětila vesele Olivia. „Kolik za ni?“

„Osm set rinálů.“

„Pět set a první vaše návštěva v mém domě zdarma. I se službou, samozřejmě,“ vyhrkla Olivia.

Všichni už moc dobře věděli, co je zač a že stejně jako Kristeen bude schopna splnit spoustu sobeckých i nesobeckých přání občanů vesnice.

Obchodnice nad tím nějakou dobu přemýšlela a pak přikývla.

„Výborně,“ zapěla vesele Olivia, ženě zaplatila a šálu si ihned ovinula kolem krku.

Obchodnice ji pak rovnou požádala o schůzku. Olivia se ráda na místě domluvila.

„První zákaznice. Šikovný způsob,“ pochválila ji Kristeen a postupovaly dál.

Zničehonic Olivii kdosi plácnul přes zadek. Ta se lekla a zmateně otočila. Byl to starý Vervond. Už mu táhlo na šedesát a byl to vesnický prasák. Spal téměř s každou povolnější ženou ve svém okolí. Jeho tvář sice vypadala staře, ale jeho tělo bylo tělo alfa samce.

„Dovolte?“ pronesla Olivia zmateně.

„Pěkný přírůstek,“ poznamenal Vervond.

„To nevysvětluje, proč na mě saháte. Bylo to sprosté, nemluvě o tom, že jsem zasnoubená.“

„Promiňte slečno, ale nemohl jsem odolat. Máte zadeček jako dva kmínky.“ Hned nato si olízl ret.

Olivia se domýšlivě usmála. „Omluvu přijímám. Už to ale NIKDY nedělejte.“ Její pohled byl pronikavý. Takový, jaký uměla většina čarodějek.

„Ano, madam,“ odvětil Vervond a zmizel.

Kristeen a Olivia pokračovaly v cestě.

„Nic si z toho nedělejte,“ řekla Kristeen. „Je zvyklý, že dostane do postele každou, na kterou sáhne.“

„To je mi jedno. Nemám tyhle typy ráda. Co víc, úplně je nesnáším.“

„Já už si na něj zvykla. Na mě ovšem už nesahá.“

„Už?“ zeptala se Olivia.

„Sáhl jednou. Reagovala jsem zhruba jako ty. Sáhl podruhé a díky drobnému kouzlu se mu měsíc nepostavil. Od té doby, myslím, má k čarodějkám jistý respekt.“

„Máš tady všechny pod palcem, že?“ zasmála se Olivia.

„To zas ne,“ smála se Kristeen.

Prošly spolu celou tržnicí aspoň čtyřikrát. Mezi nákupy ukazovala Kristeen na určité lidi a pronášela o nich komentáře. Olivia bedlivě poslouchala a snažila si vše zapamatovat. Když usoudily, že mají vše, co potřebují, přesunuly se k Olivii domů. Při šálku čaje si vzájemně prohlédly vše, co pořídily, a Kristeen poté vyrazila domů.

Od chvíle, kdy Tristan opustil svou vesnici, uteklo pět dní a pět nocí. Hned tu první noc se znovu nakrmil, tentokrát už elegantněji. Skolil mohutného jelena, který v sobě měl mnohem více krve než předešlá oběť. Tristan si přitom uvědomil, že dokáže jakýmsi způsobem hypnotizovat svou kořist. Měl tu teorii už od prvního krmení, ale až s jelenem si ji ověřil. Stačilo navázat oční kontakt a chtít to, a jako kdyby mysl zvířete splynula s tou Tristanovou.

Na den se ukryl v malé jeskyni, a když zapadlo slunce, vyrazil opět na cestu. Během druhé noci došel do vesnice Portuna. Rozbřesk byl ještě daleko, a tak nebylo divu, že téměř celá vesnice spala. Jak ale procházel jejími ulicemi, narazil na budovu, jejímiž okny byla uvnitř vidět společnost, zřejmě pozůstatek večerní zábavy. Stále se pilo a povídalo. Dle nápisu venku zjistil, že je to hostinec. Peníze naštěstí měl.

Vešel dovnitř a slušně pozdravil. V tu chvíli ale strnul. Pach, který ho praštil přes nos, ho úplně ochromil. Něco tak úžasného nikdy necítil. A moc dobře věděl, co to je.

Krev. Lidská krev proudící v žilách všech těch lidí.

Jeho tělo konalo instinktivně, z dásní se mu pomalu začaly vysouvat špičáky.

Chtěl to. Chtěl skočit po nejbližším člověku, zakousnout se mu do krku a sát. A až by skončil, chtěl by dalšího.

„Dobrý den,“ všiml si hospodský Tristana. Byl to statný muž okolo čtyřiceti let, velmi sympatický.

Tristan potřeboval dýchat pusou, ale jakmile ji pootevřel, musel si před ni dát ruku, aby nebyly vidět jeho nepřírozeně dlouhé a ostré zuby.

„Jste v pořádku?“ zeptal se hospodský.

Tristan jen zavrtěl hlavou. „Pardon,“ dostal ze sebe a rychle z hostince zase odešel. Tedy přesněji vyběhl. Vyběhl a padl na všechny čtyři, a to doprostřed cesty. Snažil se zhluboka dýchat ústy, aby se ovládl. *Jak to?! Krmil jsem se! Tak proč chci ještě?! Lidská krev je zřejmě něco víc než zvířecí. Ale já nechci! Nechci to! Nemůžu být jako ti, co mi zabilí rodinu... Ano, rodina. To je ono. Ti lidé mají rodiny. Jsou to otcové, matky, synové... Jejich blízcí, kteří je milují, na ně čekají, až se vrátí domů.* Pomalu se mu podařilo potlačit tu šelmu v sobě a jeho lidskost se znatelně vracela. Začal dýchat klidně.

Dveře hostince se otevřely. *Kurva!* Tristan se rychle otočil, stále ale zůstal na zemi.

„Synu, jsi v pořádku?“ zeptal se hostinský, který o něj měl značné obavy, poté co ho viděl uvnitř.

Tristanova šelma se zase probudila k životu. Sevřel ruce v pěst. Snažil se ovládat, ale bylo to jako padat a nedávat před sebe instinktivně ruce.

„Prosím, vraťte se dovnitř,“ řekl Tristan. Špičáky měl vysunuté, ale nebyly v té tmě vidět.

Hospodský udělal krok vpřed. „Proč? Pojd'te dovnitř vy. Vypadáte, že vám není dobře. No tak pojd'te.“

„Prosím, běžte dovnitř!“ zkusil to Tristan znovu. „Prosím.“

Hospodský ale neposlouchal a udělal k Tristanovi další krok. „Půjdu, ale pojd'te se mnou, ano?“

Tristanovi vytryskly slzy a jeho hlas se zlomil. „Prosím!“

Hospodský zůstal stát a nechápavě zíral. A mezitím se to v Tristanovi zlomilo. „Omlouvám se,“ zavzlykal. „Omlouvám!“ Pak se odrazil od země a skočil. Zády přitiskl hostinského ke zdi a zakousl se mu do krku. Jakmile mu jeho krev smočila jazyk, zapomněl, kdo je.

Muž se snažil bránit a chtěl Tristana odstrčit, ale marně. Tristan byl jako skála. A čím déle pil, tím víc muž slábl. Trvalo jen chvíli, než i ta poslední kapka krve opustila tělo hostinského a on zemřel. Tristan se pak zachoval jako u první oběti. Lekl se činu, který spáchal. Trhl sebou s nadějí, že se dokázal ovládnout. Bylo ale pozdě. Hostinského zabil.

Nejhorší ale bylo, že se Tristan necítil ukojený. Vnímal tu hromadu krve uvnitř. A chtěl ji. Chtěl ji všechnu. Rychle popadl svou brašnu, která ležela na zemi, a co nejrychleji se rozeběhl do lesa.

Prožíval obrovskou bolest. *Zabil jsem ho. Já... já ho zavraždil.* Hluboko v lese padl na zem a začal do ní zběsile mlátit. Vztekla a zběsile u toho řval. „Ne. Ne. Ne! Kurva!“ Jeho hrud' se opět rvala na kusy. Stal se přesně tím, co mu zabilo rodinu. Právě někomu zavraždil tatínka a manžela. „Proč?! Kurva! Proč? Já nechť! To není fér! Prosím!“ Byl úplně mimo. Nevěděl, co má dělat a strašně to bolelo.

Nakonec jen ležel v rozkládajícím se listí a klepal se. Brzy však uviděl, že se nebe zbarvuje a že se blíží východ slunce.

Znovu to přišlo.

„Musíš to udělat. Jen vyjdi z lesa,“ řekl sám sobě. „Musíš. Zasloužíš si to.“

Vypadalo to, že sám sebe poslouchá. Zvedl se a šel vpřed.

Bylo mu jasné, že to bude bolet. Ale jakou bolest asi zažívala jeho rodina anebo ten muž, kterého zabil? Zasloužil si to, byl si tím jist.

Pak ale jako kdyby zaslechl smích své malé Evelin.

„Kurva, ne!“ vyštěkl. „Ne!“ zařval. „Mrzí mě to, ale musím najít toho, kdo to udělal!“ Svá slova křičel do lesa. Chvilí si snad myslel, že mu někdo odpoví. Ale bylo ticho. Klid. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a vrátil se do středu lesa, kde měl v plánu se ukrýt a chvíli zůstat.

Zbýlé tři noci se krmil jen na zvířatech. Co ale ochutnal lidskou krev, nestačilo mu to. Jako kdyby mu ta zvířecí nedodávala takovou energii, po jaké toužil. Neuměl to vysvětlit.

Po třech dnech měl pocit, že existuje jen proto, aby během noci brouzдал lesem a krmil se, zatímco přes den zalézal do jeskyně, která ho chránila před slunečním svitem a kde se mohl trochu prospat. Nebylo to však klidné spaní. Každou chvíli se budil z nočních můr. V jedné zabíjel nevinné děti, v další se díval, jak jiní upíři vraždí jeho blízké...

Co budu dělat? říkal si na konci páté noci. *Nejsem schopný se přiblížit k lidem. Jak asi mám najít ty upíry, kteří vyvraždili mou vesnici, když se do prdele nemůžu přiblížit k lidem?! Oni už budou bůhví kde a já trčím tady v tom posraným lese!*

Psychickým vyčerpáním nakonec usnul, sotva slunce vyšlo, a probudil se až po jeho západu. Věděl, že musí něco vymyslet, ale vše začínalo tím jedním – musel se naučit ovládat!

Celkem šest obětí. Tolik jich měl Tristan na svědomí za poslední tři týdny, co se proměnil. Jeho touha po lidské krvi se ale trochu zmenšovala. Díky tomu, že se začal pohybovat v okolí lidských obydlí, naučil se vnímat její pach a tím si na něj i zvykal. To ale neměnilo nic na tom, že byl psychicky na dně. Stal se z něj vrah. Stvůra. A i když za každého rozbřesku přemýšlel o vlastní smrti, nedokázal to. Musel svou rodinu pomstít.

V těchto chvílích nejvíce cítil, že je sám. Neměl se komu svěřit, neměl žádnou oporu. Připadal si, že se propadá kamsi do nicoty, odkud už se nikdy nemůže vrátit. Vzpomínal na Violu a její náručí, které ho vždycky dokázalo uklidnit i v těch nejhorších situacích. I na rodiče a sestru, kteří mu vždy byli oporou.

Jednoho večera vyšel z jeskyně a zamířil k potoku, který spojoval vesnici Portuna s vesnicí Gigalli. Našel místo, kde se potok zdál dostatečně hluboký, celý se svlékl a vlezl do vody. Byla ledová, ale jeho tělu to nijak neublížovalo. Nadechl se a celý se ponořil. Nechal ze sebe smýt špínu a doufal, že i pocit viny. Když pak z potoka vylezl, vypral si šaty, rozdělal oheň a nechal u něj šaty schnout.

Brzy panovala úplná tma. Slyšel, jak necelý kilometr od něj, kde se nacházely první domy vesnice, vypuká jakási zábava. Cítil i lidský pach, ale na takovou dálku to zvládl ignorovat. Hleděl do dohasínajícího ohně a čistil si hlavu.

Už vím, že když se hodně nakrmím ze zvířat, jsem schopný touze po lidské krvi trochu odolávat. Takže... Musím to zkusit znovu. Skolím aspoň dva jeleny a pak se pokusím přiblížit k vesnici.

Když pil z druhého jelena, cítil, že má víc než dost. Hladový už nebyl. I tak se ale přinutil ještě něco vypít. Musel mít jistotu... Lovil jen ve spodkách, za což byl nakonec rád. U prvního jelena totiž špatně nakousl tepnu a krev mu potřísnila hruď. Opláchl se vodou z potoka a oblékl se do suchých, od ohně vyhrátých šatů.

Na kraj lesa se přiblížil rychle. Po něm pak chodil sem a tam jako nějaký duch. Míhal se mezi posledními stromy. Opatrně nasával pach, který se k němu dostával, a snažil se ho kontrolovaně zpracovat. Jakmile zjistil, že je schopný normálně dýchat, aniž by se mu vysouvaly špičáky z dásní, vyšel z lesa ven.

Někdo něco slavil. Na jednom z dvorů se nad ohněm točilo prase a pivo teklo proudem. Bylo tam přesně jednadvacet lidí. Brána na dvůr byla otevřená, asi jako znamení, že je vítaný každý. Tristan se u ní zastavil a hleděl na několik skupinek lidí. Nejbližší člověk stál nějakých čtyřicet stop od něj, a i když jeho pach Tristana neskutečně vábil, ovládl se. Ovládl se dokonce i tehdy, když kolem něj prošli další příchozí hosté. Sice se musel pevně chytnout dřevěného kůlu plotu a začít dýchat jen ústy, ale zvládl to.

„Dobrý den, neznámý!“ promluvil na něj náhle jeden muž.

Tristan se zarazil. „Dobře,“ dostal ze sebe.

„Sleduju vás už nějakou dobu, stojíte tu jak přikovaný. Pojd'te dál, máme tu toho dost!“

„Ehm... Ne, díky. Jen jsem šel okolo a chtěl si odpočinout, tak jsem se zakoukal. Už musím jít.“ Tristan si užuž myslel, že to zase nezvládne. Ten muž byl hrozivě blízko.

„Šel okolo? Vy nejste místní. Odkud jste?“ zeptal se.

„Z Revlata,“ odpověděl Tristan, aniž se nad tím zamyslel.

„Revlato?“ zděsil se cizinec. „Tam došlo nedávno k brutálnímu masakru. Prý nikdo nepřežil.“

„Já vím. Měl jsem tam rodinu. Nebyl jsem tam, když se to stalo,“ zalhal Tristan instinktivně.

Muž stojící naproti Tristanovi vypadal znepokojeně. „Upřímnou soustrast. Musí to být těžké.“

„To ano.“ Tristanovy myšlenky začaly být hlasitější než jeho hlad po krvi. „Ale vlastně vůbec nevím, co se stalo.“

Muž na Tristana soucitně pohlédl. „Nevíte? Provedli to upíři. Nikdo tu žádného neviděl desítky let. A najednou se tu zjeví a vyvraždí celou vesnici.“

„Ale na to, že se tu objevili upíři, nevypadáte moc vyděšeně. Slavíte. Teď... Po západu slunce.“

Muž se uchechtl. „Pche. Ano. Teď. Když se k nám před třemi týdny ta informace donesla, následujících několik dní jste tu po západu slunce neviděl ani nohu. Zřejmě ale už opustili kraj.“

„Nevíte, jestli byla napadena ještě jiná okolní vesnice?“ zeptal se Tristan s nadějí, že by aspoň mohl získat směr, kterým se má ubírat.

Muž zavrtěl hlavou. „Ne, ne. Naštěstí jen Revlato.“

Hm. Prý naštěstí.

„Tedy ne že by to bylo nějaké štěstí, co tam všechny potkalo, ale víte, jak to myslím.“

Tristan přikývl. „Vím.“

„I když moment... Někdo mi říkal, že ve vesnici Portuna taky došlo k nějakým útokům. Ale to mohlo být i zvíře.“

„Aha,“ vydal ze sebe Tristan. „Promiňte, ale už skutečně musím jít. Hezký večer.“ Dořekl poslední slovo a hned odešel.

Muž zůstal stát na místě a sledoval, jak cizinec odchází. Než se otočil a vrátil se k ohni, všiml si rozdrčeného kůlu na kraji plotu. *Zvláštní*, pomyslel si.

Tristan šel hlouběji do vesnice. Zvolil ulice, které vypadaly úplně prázdně. I v nich ovšem cítil lidský pach na každém kroku. A o to mu šlo. Cítit ho, aby si zvykl.

Když bylo krátce před východem slunce, Tristan se uklidil zpět do lesa. Naštěstí hned na jeho kraji narazil na srnu, která mu posloužila ke krmení. Po nočním procházení se vesnicí byl tak vystresovaný a při chuti, že to nutně potřeboval. Během noci přišel do kontaktu s devíti lidmi a při všech těch setkáních se udržel.

Pil a byl na sebe pyšný, když vtom se ozval výkřik. Odtrhl se od srnčího krku a pohlédl tím směrem. Poměrně daleko od něj stála mladá žena, ale přesto dost blízko na to, aby viděla, co Tristan provádí. Když k ní zvedl zrak, chtěla

se dát na útěk, ale než stačila udělat tři kroky, byl Tristan před ní. Nemohl dovolit, aby se o něm někdo dozvěděl.

Žena vypadala, že jde pro bylinky do brzké snídaně. Pod kabátem měla kolem pasu uvázanou kuchyňskou zástěru, hnědé vlasy narychlo svázané v uzlu.

Tristan měl celá ústa od krve. Tekla mu po bradě a odkapávala na zem. Kdyby nebyl právě nakrmený, okamžitě by ji zabil. Její pach dokonale vykresloval, jak by sama chutnala.

„Prosím, ne,“ vydala ze sebe žena zlomeným hlasem. Oči měla plné slz.

„Mám doma děti, prosím.“

„Mlč,“ vydal ze sebe Tristan a upřeně na ni zíral.

Náhle jako kdyby se žena zalkla, nevyšla z ní ani hláska. Vypadalo to nepřírozeně. Tristanovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že mezi nimi probíhá podobné spojení myslí jako se zvířaty. Žena byla zahleděna do jeho očí a vypadala zhypnotizovaně. Tristan přemýšlel, co dělat. *Něco zkusím.*

„Sedni si,“ řekl klidně.

Žena okamžitě poslechla a ladně se posadila na studenou zem. To Tristanovi stačilo jako důkaz toho, co zřejmě jako upír umí. Okamžitě si přisedl k ní a oční kontakt ještě prohloubil.

„Neboj se, nic se ti nestane. Ale nesmíš říct, žes mě tu viděla. Jdi a nasbírej si tu, co potřebuješ. Vlastně... Bude lepší, když na mě úplně zapomeš. Ano?“

Žena se úplně uvolnila a přikývla.

Tristan jí zmizel z očí během vteřiny a cestou ještě popadl svou brašnu. Když se žena probírala, podívala se, co dělá na zemi, vstala a pokračovala po lesní cestě, jak měla v plánu.

Sensai patřilo mezi jedno z největších měst, která spadala pod království Cidentalís. Za jeho východními hradbami se už ovšem rozrůstalo království Orient. Díky tomu byl ve městě průsečík mnoha obchodních cest. A právě proto se tu Alechandra před patnácti lety usadila. Se svým čarodějným nadáním neměla nikdy nouzi o peníze. Ba naopak. Vlastnila velký dům s ještě větším pozemkem a měla dvě služebné.

Bylo jí přes sto šedesát let, ale vypadala na třicet. Jako každá čarodějka se živila léčitelstvím, vyráběním a prodáváním různých lektvarů a tvořením všelijakých kouzel pro klienty. Alechandre, jako jedné z mála čarodějek, bylo jedno, co lidé požadují. Za správnou cenu byla ochotná udělat skoro cokoli. Navíc si účtovala i poplatky za standardní léčitelství a ošetření. Nebylo to tím, že by byla sobecká, spíše byla vychytralá. Moc dobře věděla, že je ve městě minimálně dvacet dalších čarodějek, které léčí a ošetřují zdarma, ale lidé i přes poplatky chodili rádi k ní. Byla příjemná a neuvěřitelně nadaná. To, že v části domu, kde pomáhala klientům, měla aktivní kouzlo štěstí, si nechávala pro sebe.

Panoval večer jako spousta jiných, kdy si Alechandra připravovala bylinky a bylinné směsi, o nichž věděla, že je bude příštího dne potřebovat. Místnost, ve které pracovala, byla plná polic, které překypovaly různými ampulemi, sáčky, miskami a krabičkami. Ve všech se ukrývalo něco, co bylo úzce spojeno s její prací. Co většina lidí obdivovala, byl pořádek, který v tom všem měla. Vše bylo srovnané a každá věc měla své vlastní místo.

Alechandra šla, vzala jednu z bylinek a přidala ji do vroucí směsi v kotlíku zavěšeném nad ohněm. Z uzlu světle hnědých vlasů se jí uvolnil pramen a spadl jí do čela. Elegantně ho vrátila na své místo. Do místnosti právě přišla služebná Elsa.

„Vše hotovo, paní. Budete ještě něco potřebovat?“

Alechandra se za Elsou ohlédla svýma nádhernýma zlatýma očima a usmála se. „Ne, ne. Dnes už je to všechno, děkuji moc. Uvidíme se zítra.“

„Zítra tu bude slečna Miriam. Já zase až pozítří,“ odvětila Elsa.

„Oh, ano, zapomněla jsem. Tak tedy pozítří,“ řekla Alechandra vlídně a pokynula služebné k odchodu. „Dobrou noc.“

Za nějakou chvíli Alechandra uslyšela, jak bouchly domovní dveře. Byla neskutečně ráda, že je už Elsa pryč. Ne že by ji neměla ráda, ale Elsa zrovna měla problémy se svým nastávajícím a její emoce, které Alechandra ten den cítila, byly neúnosné. Konečně se mohla plně soustředit na přípravu jednoho z lektvarů.

Později večer, kdy se značná část města chystala ke spánku, měla už všechno připravené a uklizené. I ona sama byla připravena na aktivitu, jež podnikne, než půjde spát. Seděla u krbu v křesle a na sobě měla jen hedvábný kus oblečení, u kterého nebylo jasné, zda má její tělo decentně zakrýt, anebo naopak nadměrně odkryt. Její prsa byla z půli prakticky odhalená.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Alechandra nelenila a okamžitě šla otevřít. Byl to Mathyas – její momentální známost, která ji potěšovala téměř každou noc. Z jeho myšlenek věděla, že je zasnoubený s jinou. Tohle bylo poslední období, kdy si mohl užívat jinde a nemít výčitky.

Mathyas nic neřekl, vešel dovnitř, zavřel za sebou dveře a na Alechandru se vrhl. Byl to statný mládenec okolo dvaceti let, i když vypadal starší. Byl vysoký a modrooký, s hnědými vlasy. Tvář mu zdobilo tmavé strniště. Přitiskl Alechandru zády ke zdi, a zatímco ji líbal na ústech a krku, ruce tiskl k jejím bokům.

Mathyas přišel k Alechandře zhruba před měsícem kvůli ošetření ošklivé vyrážky na zádech. Od té doby se začali vídat. Způsob, jakým ho Alechandra vzrušovala, nikdy nezažil.

Jedním pohybem z ní shodil ten jediný kus látky, který na sobě měla. Vmžiku se přisál k jejímu poprsí a začal ho líbat. Nejprve jedno ňadro, pak druhé. Volnou rukou mezitím zajel do jejího rozkroku, kde si začal připravovat území. I když se to Alechandře líbilo, nelíbilo se jí, že on je stále oblečený. Udělala gesto rukou, a aniž se ho dotkla, odstrčila ho od sebe. Dalším gestem mu sundala tuniku a dalším rozepnula a svlékla košili. Až pak k němu zase přistoupila a poklekla. Stáhla mu kalhoty a ústy se začala věnovat jeho ztvrdlému mužství. To bylo, stejně jako její ňadra, velikostí nadprůměrné.

Mathyas stál a nechával se uspokojovat, ale za chvíli to Alechandru přestalo bavit. Chtěla víc. Pomohla mu z kalhot a následně se oba už úplně nazí přesunuli nahoru do ložnice. Tam ji Mathyas povalil na postel a znovu ji začal vášnivě líbat. Ústa, krk, ňadra, břicho. A postupoval níž. Když se dostal, kam chtěl, Alechandra začala vzdychat. Mathyas tam dole předváděl jazykem něco neuvěřitelného. Nechápala, jak může být ve svém věku takto zkušený.

Mathyasovi stál úd mezi nohama jako kmen útlého stromu. Jakmile uznal za vhodné, posunul se opět výš, aby mohl Alechandru políbit, a svůj nástroj konečně vsunul do jejího těla. Ani jeden z nich už nepotřeboval něžnosti. Mathyas začal okamžitě tvrdě přirážet, zatímco Alechandra mu šla naproti svou pávní. Oba hlasitě a vzrušeně vzdychali. Alechandra věděla, že ji Mathyas nešetří a že si dává záležet, aby přirážel až úplně na doraz.

Po pár minutách Mathyas Alechandru vzal a přesunul ji do polohy na všechny čtyři. Zezadu uchopil její boky a znovu do ní slastně vstoupil. Jeden příraz následoval další, jejich vzdechy se předháněly. Netrvalo dlouho a Alechandra

dosáhla toho, co potřebovala. Prostěradlo pod ní bylo úplně mokré. Několik sekund nato vyvrcholil i Mathyas. Jeho poslední vzdech musel být slyšet až ven.

Oba na sebe pohlédli, políbili se, usmáli a přitulili se jeden k druhému.

„Mimochodem ahoj, krásný večer,“ řekl udýchaný Mathyas.

Alechandra se krátce zasmála. „Taky dobrý večer. Něco bych vám nabídla, ale to, pro co jste přišel, jste si zřejmě už vzal.“

„To asi ano. Ale budu chtít víc.“

„V to doufám,“ odvětila Alechandra a překulila se na bok, aby na Mathyase lépe viděla. „Těšila jsem se na tebe. Měla jsem poměrně náročný den. Aspoň po psychické stránce.“

„A já myslel, že tebe nic nerozhodí,“ odvětil.

„No mě úplně ne, ale mou služebnou ano. Jelikož cítím emoce ostatních, dávala mi dneska dost zabrat. Vlastně se divím, že ona sama byla schopná celý den pracovat.“

„A nemůžeš to prostě ignorovat? Myslím ty emoce.“

„Prakticky můžu, ale nedělám to. Málo čarodějek to dělá. Pak nás totiž nic nemůže překvapit. Když se k tobě někdo blíží a chce ti například ublížit, jeho emoce jsou znatelné natolik, že jsi pak schopen včas reagovat.“

„Aha,“ řekl Mathyas. „V tom případě bych ji poslal domů.“

„Čekala jsem, jestli se zeptá, ale mlčela a pracovala. Myslím si, že potřebuje peníze. Podle mého toho svého Antona, nebo jak se jmenuje, bude chtít opustit. A k tomu potřebuje něco do začátku. Ačkoli jsem štedrá, nebudu jí platit, když tu nebude.“

„Štedrá?“

„Ano. Ty holky si tu vydělají za týden co jiní jinde za měsíc.“

„Kolik jim platíš?“

„Dva až tři tisíce rinálů za den. Vždy záleží, jak dlouho tu jsou.“

Mathyas vytřeštil oči. „Vždyť to je hrozně moc. Proč jim dáváš tolik?“

„Jak jsem řekla, jsem štedrá. Dokážu ocenit dobře odvedenou práci. Navíc mají i nějaké volno. Někdy tu je jen jedna, někdy obě, někdy žádná.“

„To Svatý ještě neviděl, aby služebná brala tolik...“

„Běž do prdele se Svatým. Ten je nezaměstnává. To já.“

Mathyas se jejího vyjádření zděsil. „Alechandro,“ sykl. „Vím, že jsi čarodějka, ale musíš mít ke Svatému aspoň nějaký respekt. Nebýt jeho...“

„Tohle už jsme probírali. Žádný Svatý není, rozumíš? Je to jen pohádka pro dospělé, Mathyasi. Žádný Svatý, Všemocný, Stvořitel... At' mu říkáme, jak chceme, je to jen smyšlená bytost.“

Mathyas se od Alechandry trochu odtáhl. „Myslel jsem, že si s tím děláš legraci. Ty skutečně nevěříš ve Svatého?“

Alechandra začala být podrážděná. „Ne. Věřím jen v to, co vidím. Navíc kdybys byl tak starý jako já, také bys leccos pochopil. Nemám ti to za zlé, jsi mladý a naivní, ale prosím, už o Svatém v mé přítomnosti nemluv. Jsem z těch řečí pak jen a jen rozčilená.“

Mathyas chtěl ještě něco říct, ale nakonec naprázdno polkl a poslušně přikývl.

Po ranním dovádění, bohaté snídani a šálku čaje vyprovodila Alechandra Mathyase ven. Přes ramena si přehodila lehký šedý šál.

„Mám večer zase dorazit?“ zeptal se mezi dveřmi. I přes svou statnost působil jako poslušný pes. Aspoň v Alechandrině přítomnosti.

„Budu ráda, ale... Neměl by ses taky věnovat jistým věcem doma? Blíží se svatbě, například?“

Mathyas zkrivil ústa do úšklebku. Pak se usmál. „Takže večer,“ dostal ze sebe a pomalu opustil Alechandrin pozemek. Ten byl sice velký, ale ne dost, aby si nevšimla souseda za dřevěným plotem, jak na ni hledí a pohoršeně vrtí hlavou.

„Potřebuješ něco, Tome?“ zavolala na něj.

„Je zasnoubený, ženská. To je ti jedno?!“

Alechandra si povzdechla a přešla část zahrady až k plotu. „Tak poslyš. Já nejsem vázaná k nikomu a ničemu. Jestli za mnou chce chodit, proč ne? Já mám jeho společnost ráda. To on zahýbá své nastávající, ne já. Jeho rozhodnutí.“

„Ale když to víš, máš na tom stejný podíl.“

„Když to nebudu já, bude to jiná. Zkrátka si chce jen užít, než se navěky zaváže chomoutem a dětmi.“

Starý Tom už na to nic neřekl. Jen mávl rukou a odešel zpět na svou verandu, kde měl rozdělanou řeznickou práci.

Alechandra se mu usmála do zad a vracela se k sobě do domu. Při cestě zahradou si užívala chladný ranní vzduch. Nebydlela v centru města, ale ani ne na samotném okraji. Bydlela tam, kde měla klid a kam to k ní zákazníci neměli daleko.

Doma si uvařila ještě jeden šálek citronového čaje, nastrojila se, nalíčila a čekala na prvního klienta, o kterém věděla, že má dorazit.

Byl to mladý Ryccon Povela. Byl čerstvě ženatý, první dítě na cestě. Bohužel ho už v tak mladém věku trápila vážná bolest zad. Začalo to zhruba před dvěma lety. Obyčejní léčitelé mu nedokázali nijak pomoci. Čarodějky poté odhalily kostní výrůstek na jednom z obratlů, který mu zasahoval do míchy. A

jelikož byla Alechandra nejlepší, brzo ji vyhledal. Ta hned při druhé návštěvě pomocí své magie provedla operaci, která ho výrůstku zbavila. Nyní k ní docházel na kontroly a pro odvar, který měl rychle regenerovat jeho tělo. Strávila s ním celé dopoledne. Když odcházel, měl vděčný úsměv na tváři.

„Vím, že jsem vám to už říkal, ale hrozně moc vám za všechno děkuji. Nebýt vás...“

„Zvládla by to i jiná čarodějka.“

„Ale určitě ne tak perfektně jako vy,“ řekl. „Ještě jednou díky, a teď už musím letět. Tak zase za týden.“

„Tak zase za týden,“ zopakovala Alechandra a v pauze před následujícím klientem si uvařila další šálek čaje. Pila převážně citronový. A to už léta.

Když ten večer odešel její poslední klient a když propustila služebnou Miriam, šla a všechno po dlouhém dni uklidila tam, kam patřilo. Dalšího dne měla jen jednu smlouvenou schůzku, a tak byla ráda, že si nemusí nic připravovat.

Napustila si horkou koupel a připravila se na další Mathyasovu návštěvu. Ještě se ani nestihla nalíčit a ozvalo se klepání na domovní dveře. Zaskočilo ji to, jelikož Mathyas chodíval mnohem později.

Sešla dolů po schodech a už v hale cítila, že za dveřmi rozhodně nestojí Mathyas. Ba co víc. Bylo to více osob. Zamračila se, přešla ke dveřím a s ne příliš přátelským výrazem otevřela. Za dveřmi stáli dva muži a jedna žena. Všichni se zdáli být středního věku, oblečení v robách, které Alechandra velmi dobře znala. Byli to vyslanci království Orient. A nejen to. Všichni tři byli čarodějové.

Co tu do prdele chtějí? pomyslela si. „Kdo jste?“ Snažila se jim okamžitě nahlédnout do mysli, ale byli proti takovým kouzlům chránění. Někým nebo něčím.

Muž v čele se ujal slova. „Dobrý den, paní Alechandro Thebas. Jsme vyslanci sousedního království. Máme pro vás od našeho krále Ferdinanda de Orient zprávu.“

Zpráva od krále? To Alechandru zaskočilo. „Jakou?“ hlesla.

„Můžeme prosím dál? Je to příliš důležité, než abychom to řešili ve dveřích.“

„Víte, že už je celkem pozdě?“ odsekla. „Už jsem po koupeli.“

„Dlouho vás nezdržíme, lady,“ odvětil muž.

Alechandre se rozhodně nechtělo pouštět je dál. Nechtěla mít s Orientem nic společného. Královská rodina byla prý děsně zpychlá a povýšená nad ostatní. Jelikož ale byla nadmíru zvědavá, nakonec svolila. „Dobře.“ Odstoupila ode dveří a pustila je dál.

Doprovodila je do společenské místnosti a usadila na pohovky. Žena si sedla na jednu, muži na druhou. Alechandra si poté sedla do křesla naproti nim.

„O co jde?“

Už to, že ji oslovili celým jménem, ji zarazilo. Nepoužila ho snad celé desetiletí. Někdo si o ní zjišťoval informace a to se jí nelíbilo.

„Nejdříve dovolte, abychom se představili. Mé jméno je Stanus la Decante. Můj společník je Phillip Rorsa a naše kolegyně Rina Festavos. Jak už jsem řekl, jsme vyslanci královské rodiny, přesněji jeho Veličenstva krále. Před nějakou dobou se o vás doslechl a je vámi i vašimi schopnostmi naprosto fascinovaný.“

„Mohu se zeptat, jak přesně se o mně doslechl a co přesně se mu doneslo, že jsem ho tak uhranula?“ Alechandra dávala do svých slov znatelnou dávku sarkasmu. Vypadala naprosto sebejistě a chtěla jim dát najevo, že ji značně obtěžují.

„Chytré, že se ptáte. Slyšel o vás již třikrát. První informaci o vás dostal před dvaceti lety. Obchodník, který tehdy projížděl kolem městečka Istarwool, vyprávěl, jak jakási čarodějka zachránila více než třicet tisíc lidí před zákeřnou nemocí. A nejen to. Dokonce dokázala nemoc ze dne na den vymýtit. Její jméno se měsíce hlásalo a vynášelo na vrchol.“

Alechandra se pousmála.

„Dovolte mi otázku, drahá,“ promluvil Phillip. „Jak se vám to povedlo?“

Alechandra se usmála znovu. „Jednalo se o mor, který ve městě začali roznášet hlodavci. Byli agresivní a útočili na obyvatele města. Každé kousnutí znamenalo nakažení. Vytvořila jsem tedy kouzlo, které okamžitě usmrtilo veškeré hlodavce ve městě. Následně jsem díky dorůstajícímu měsíci mohla provést rituál, který všechny nakažené občany uvrhl do ozdravného spánku. Za čtyři dny se vzbudili bez příznaků.“

„Fascinující,“ pronesl Stanus. Alechandre jeho obličej připomínal hlavu nějakého dravého ptáka. Zřejmě za to mohl ten dlouhý úzký nos. „Řekněte mi... Udělala jste to z vlastní dobré vůle, nebo vám primátor či starosta města štědře zaplatili?“

„Ačkoli se to možná nezdá, nejsem bezcitná mrcha, která dokáže přihlížet, jak ostatní umírají. Navíc jsem věděla, že se mor může rozšířit na celý kontinent.“

„Omlouvám se,“ řekla Rina, „ale na celý kontinent jistě ne. Království Orient má natolik schopné čaroděje, že by nemoc jistě nepustili přes hranice.“ Rina se pyšně a domýšlivě usmívala.

Tak tobě bych dala ránu do obličeje, pomyslela si Alechandra, ale nakonec v klidu odvětila: „Myslela jsem to samozřejmě obrazně.“ A také se na ni usmála. Rina Alechandre připomínala nějaké moc ošklivé zvířátko.

„To od vás bylo velmi šlechetné,“ řekl Stanus.

„Udělal by to každý, kdyby věděl, jak na to,“ řekla suše Alechandra.

„To si jen myslíte. Jsou lidé, co jsou schopni na takových věcech bazírovat. Inu dobře. Přejděme dál. Podruhé se o vás náš král dozvěděl o nějakých sedm let později. Krátce po vašem usazení zde ve městě. Tehdy tu byl na obchodní cestě jistý vévoda, kterého cestou napadla skupina nájemných čarodějů. Z jiných zdrojů víme, že ho měli unést a zjistit nějaké informace ohledně jeho majetku. Vy jste se k této události připletla a vévodu jste zachránila. Když vám šli nájemní čarodějové po krku, do jednoho jste je zabila.“

Alechandra se zamračila. „V sebeobraně. Chtěli na mě použít společné kouzlo, které jsem jen obrátila proti nim.“

„Bylo jich šest, jestli se nemýlím. Obrátit kouzlo jednoho protivníka je působivé, natož šesti najednou. Musíte být velmi mocná.“

„To musím,“ řekla sebejistě.

„Řekněte mi ale... Jak jste se ocitla na té cestě, kde vévodu přepadli?“

„Byla jsem od nich zhruba kilometr, sbírala jsem byliny v lese. Pak jsem ucítila nával emocí. Věděla jsem, co zhruba se nedaleko ode mě děje, a chtěla jsem pomoci.“

„Opět z dobré vůle?“

„Ano. A vévoda mi je dodnes velmi zavázaný. Kdykoli se na něj obrátím, pomůže mi.“

„Velmi chytré,“ pronesl tiše Stanus.

Alechandra přikývla.

„Potřetí o vás král slyšel před osmi lety. V období, kdy jste zde začala být populární a velká část tohoto města začala chodit jen a pouze k vám. Lidé si vás chválí i na cestách do našeho království. Když jeden z dodavatelů drahých kamenů básnil přímo na královském dvoře o jisté Alechandre z města Sensai, král už to nevydržel. Musel si o vás nechat zjistit, co se dalo. Nyní si myslí, že má o vás dostatek informací, aby si byl jistý svou... nabídkou.“

„Jakou nabídkou?“

Stanus pohlédl na Phillipa a ten se ujal slova. „Nevím, jestli je vám to známo, ale království Orient má velmi silný čarodějný řád. Řád, který svou silou neporovnatelně převládá nad všemi ostatními řády či čarodějnými spolky a coveny na celém kontinentu.“

Alechandra si Phillipa podezíravě prohlížela. O něčem takovém slyšela poprvé a asi věděla, kam přesně to směřuje.

„Království Orient by bylo rádo, kdybyste se do tohoto řádu přidala. Zajistilo by vám obrovské sídlo v hlavním městě. Přesnou lokaci byste si mohla vybrat sama. Co se týče peněz, království svým čarodějům platí velmi dobře. Zhruba dva miliony rinálů ročně.“

Alechandra byla tou sumou překvapená, ale nedala to na sobě znát.

„Království by vám samozřejmě nezakazovalo dále provádět své řemeslo tak, jak jste zvyklá,“ dodal Stanus.

To Alechandra překvapilo ještě víc. Znamenalo by to totiž, že by si mohla vydělávat tolik jako doteď, ale k tomu by dostávala obří pevnou mzdu za to, že bude kdykoli k ruce královské rodině či království.

„Zaujala vás nabídka?“ zeptal se Stanus.

Alechandra se předklonila a mlčením vytvořila dramatickou pauzu. „Nebudu vám lhát. Samozřejmě že mě nabídka zaujala, ale budu muset vašeho krále zklamat. Jsem tady ve městě více než spokojená. A i přes to, že by se mi obří sídlo líbilo, tento dům i peníze, které mám, mi stačí. Už teď je nestíhám utrácet.“ To, že především nechce pracovat pro království Orient, si nechávala pro sebe. Nepotřebovala krále urazit.

Stanus, Phillip i Rina byli zaskočení.

„Ehm... Odmítáte? Víte to jistě?“ zeptal se Phillip.

Alechandra přikývla. „Ano. Ano, vím. Omlouvám se, jestli jsem vás zklamala, ale jak říkám... Jsem zde spokojená.“

Na Stanusovi bylo vidět, jak se snaží vymyslet ještě nějaký důvod, proč by Alechandra měla jejich nabídku přijmout.

„Stanusi, netrapte se tím. Já skutečně nemám zájem a mít nebudu. Mám se nejlépe, jak jsem se v životě měla. Kdyby král potřeboval nějakou jednorázovou službu, jsem ochotná se domluvit, ale svůj život v tuto chvíli měnit nechci.“

„Je možné, že během pár měsíců či let změníte názor?“ zeptala se Rina.

„Během měsíců určitě ne. Možná někdy za pár let, ale to samozřejmě nemůžu vědět. Osud mě nakonec může zavanout úplně jinam. Kdo ví.“

„Dobrá,“ hlesl Stanus a postavil se. „Tím pádem vás už nebudeme obtěžovat.“

„Kdybyste změnila názor, určitě si najdete způsob, jak krále kontaktovat. Schopná jste na to dost.“

Rina a Phillip následovali Stanuse ke dveřím, kam je Alechandra vřele doprovodila. Jakmile opustili její dům, oddechla si. Jejich přítomnost jí nebyla vůbec příjemná.

„Orient?“ opakoval Mathyas v posteli. Už jen odpočívali.

„Přesně tak,“ odvětila. „Ale upřímně, ta nabídka není to, co mě zaráží. Nejvíc jsem se pozastavila nad faktem, že království Orient má svůj vlastní čarodějný řád. A zřejmě zatraceně mocný.“

„Je to zvláštní?“

„To ano. Naše království má dva, možná tři hradní čaroděje, a tím to končí. Když je potřeba, najme si čaroděje jednorázově. Navíc... to stačí. Proč by potřebovali mít po ruce tolik čarodějů najednou?“

„A jiná království?“ zeptal se Mathyas.

„Ty jsou na tom podobně jako my.“

„Hm,“ hlesl. „Zvláštní. Ale změňme téma. Víš, že Bordon prodává svůj obchod?“

„Proč jsi z toho tak nadšený?“ zeptala se.

„Můžu ho koupit pro vlastní podnik. Je to skoro v centru města.“

„A proč by ho měl prodat zrovna tobě?“ zeptala se Alechandra.

„Tot' otázka,“ zasmál se. „Budu ho muset okouzlit svým šarmem. Anebo něčím jiným,“ zamrkal na čarodějkou.

„Chceš, abych ho očarovala, aby ti ten obchod prodal?“

„Možná,“ odpověděl Mathyas a to jedno slovo nezvykle natáhl.

„Víš, že tohle nebude úplně levná záležitost? Budu někomu zabráňovat v jeho svobodném rozhodování. Je to sprosté a nekonvenční. Mně to tedy nevádí, jen říkám, že to nebude levné.“

„Ale...“ Mathyas jí přejel rukou po nahé noze až k rozkroku, kde nechal prsty šmátrat, „s cenou se dá jít přece vždycky dolů.“

Alechandra se usmála, políbila ho a pokynula mu, ať se hlavou přemístí mezi její nohy. Věnoval se jí velmi pečlivě několik dlouhých minut, dokud Alechandra nedosáhla svého uspokojení. Když se opět položil vedle ní, otočila se k němu a řekla: „Cenu budeš mít stejnou jako kdokoli jiný.“

Mathyas se zatvářil podrážděně.

Kristeen a Timett za sebou zavřeli dveře a naposledy se zatřáslí zimou. Venku napadla minimálně stopa sněhu a sněžilo dál. Doma měli naštěstí krásné teplo. Svlékli se z kabátů a Kristeen okamžitě odběhla postavit vodu na čaj. Timett přešel ke krbu ve společenské místnosti, kde pomalu dohořoval oheň, a pečlivě přiložil připravená polínka.

„To mi vysvětlí. Za celé studené období spadne pár vloček a teď, když by se mělo začít oteplovat, přijde tohle,“ řekl podrážděně.

„Počasí neporučíš,“ řekla Kristeen s úsměvem. Ihned jí ale došlo, že to není tak úplně pravda.

„Ale ty bys mohla.“ Timett se přesunul ke kamnům v kuchyni.

„To ano, ale nemám k tomu důvod. Je to příroda. A dokud nás neohrozí, nebudu s ní manipulovat. Navíc je hezké to pozorovat.“ Přistoupila k oknu a hleděla ven. Stopy, které za sebou při svém příchodu nechala, už nebyly téměř k nalezení, jak zapadaly sněhem.

„Zevnitř ano, ale když jsi tam venku, je to něco jiného,“ zasmál se Timett.

„Myslíš, že večer dorazí ta tvá Enola? Bojím se, aby se k nám dostala.“

„Těžko říct. Počítám s ní, ale když nepřijde, nic se nestane. Její odvar tu na ni počká.“

Timett se nad Enolou a její nešťastnou situací opět zamyslel, ale nic k tomu neřekl. Přešel ke kredenci a vytáhl z něj dva šálky, pak začal hledat svůj oblíbený čaj. Když se usadili do křesel u krbu s horkými šálky v rukách a začali rozjímat o tom, co je nového a co je čeká, konečně se po té cestě od truhláře definitivně zahřáli.

„Co vlastně Olivia? Mluvila jsi s ní? Jak se cítí jako novopečená manželka a oficiální obyvatelka Asterosu?“ zeptal se Timett.

Kristeen ihned párkrát přikývla. „Mluvila, mluvila. Celá Denferova rodina přijela poprvé až na svatbu, takže ji někteří viděli až ve svatební den. Říkala, že si se všemi poměrně rozuměla, až na nějakou tetičku z Genevy. Neměla radost, že si její synovec našel za ženu čarodějkou. Je z té části království, kde se hodně prosazuje Svatý a jeho písmo a podobné nesmysly. Ale kromě tohohle říkala, že je zatím moc spokojená.“

„To rád slyším. Někakou tetičku z Genevy možná zase uvidí teprve tehdy, až jí pojedou na pohřeb. Ať se tím netrápí. Svatý... Pche. Jsem rád, že žijeme tam, kde žijeme. Člověk by řekl, že se to už dneska neprosazuje, ale zřejmě...“

„Bohužel prosazuje. Stále existují celé řady a města, kde se Svatý uctívá. A když tam přijede někdo jako my, buď ho ihned vyhostí, nebo pověsí.“

„Hm...“

„Ale naštěstí už takových měst není tolik. Vzpomínám si, že když jsem poprvé vycestovala z Nowerattu, potkávala jsem tyhle podivíny na každém rohu. Tenkrát jsem se poprvé setkala i s Řádem hadích sester.“

„Jenže ty aspoň věří v něco, co existuje,“ hlesl Timmet.

Kristeen zapřemýšlela. „To ano. Ale jediné, co o tom víme, je, že tomu říkají Hadí bůh a že jim to dává dlouhověkost a magickou moc.“

„Nikdy tě nezajímalo, co to může být? To bych se divil.“

„Zajímalo. Nějaký čas jsem přece přebývala v jednom z jejich klášterů a snažila se něco zjistit, ale dobře si svá tajemství chrání. Navíc jsou imunní vůči schopnosti telepatie i empatie.“

„Vždycky mě trochu děsily.“

„To nejsi sám. Děsí spoustu lidí, ale ve skutečnosti nebezpečné nejsou. Pokud neohrožuješ je nebo jejich víru. Žijí si v takové své bublině a okolní svět je moc nezajímá.“

„Kolik klášterů jim patří?“ zeptal se Timett zaujatě.

„Jen u nás v království jich je tuším třináct. Na zbytku kontinentu nevím. Zas tolik jsem se o to nezajímala.“

Zbytek večera proběhl v klidném duchu. Timett skončil u knížky a Kristeen si přepisovala jeden ze svých starých deníků.

Příštího rána měla Kristeen poměrně napilno. Přinesli k ní chlapce s ošklivou zlomeninou lýtkové kosti. Bylo mu tak jedenáct a skučel, jako kdyby ho na nože brali. Celou spodní část nohy měl oteklou a nafialovělou.

Timett byl doma, a tak pomohl odnést chlapce na stůl, kde se Kristeen okamžitě pustila do práce. Nejdříve natáhla dlaň před chlapcův obličej a pronesla: „Spi.“ Okamžitě zavřel oči a upadl do hlubokého spánku. Jeho matka se nestačila divit.

„Jak se mu to stalo?“ zeptala se Kristeen, zatímco rozstříhávala nohavici poraněného.

„Uklouzl na zledovatělém schodišti u nás na verandě. Ale jak se to snažil vybalancovat...“ Žena se zakřenila bolestí.

„To se stane. Nebojte, bude to dobré. Je ale potřeba, aby na tu nohu aspoň týden nešlapal.“

Nejdříve Kristeen pomocí svých schopností zjistila, jak moc vážná zlomenina to je. Následně myšlenkou kost srovnala a nohu namazala červenou bylinnou směsí. Nakonec ji kvalitně zafixovala pomocí tří dřívěk. Poté chlapce Timett spolu s jeho bratrem odnesli na nosítkách zpět domů.

Po obědě se Kristeen sešla s pár pravidelnými klienty a večer si šla s Olivíí sednout na sklenku vína do hostince. Tedy na sedm sklenek. Seděly tam dlouho do noci. A jelikož tam nebyly jediné, majitel nechával otevřeno, dokud bylo potřeba.

„Už budu pít jen vodu,“ zasmála se Olivia. „Mám v těle víc vína než krve, řekla bych.“

„Zasloužíš si to. Slyšela jsem na tebe od lidí všemožnou chválu. A když tě uvidí, jak se naléváš vínem, jejich sympatie k tobě budou jen slábit.“

„Skutečně ti nevadí, že někteří klienti přešli od tebe ke mně?“ zeptala se Olivia s obavou.

„Samozřejmě že ne. Je jasné, že lidé, co bydlí blíže k tvému domu, budou chodit k tobě. Navíc po vši té době mi méně práce rozhodně nevadí. Užívám si, že mám víc volného času.“

„To jsem ráda. Měla jsem výčitky.“

„O tom jsme se ale už bavily, ne?“ upozornila ji Kristeen.

Olivia se jen usmála a přikývla. Jak jí díky vínu zrudly tváře, skutečně vypadala nezdravě mladě. Kristeen by jí v tu chvíli tipla maximálně patnáct let.

Poprosily hospodského o další dvě sklenky vína, když tu náhle ucítily Kristeen i Olivia nával emocí. Negativních a silných emocí. Beze slova se na sebe podívaly.

„Cítíš to?“ hlesla Olivia.

Kristeen přikývla. Obě se pak začaly soustředit, aby se z těch emocí pokusily získat více informací. Dvě vteřiny nato se dveře hostince rozrazily.

„Napadli nás! Někdo nás napadl! Podpalují vesnici!“ křičel starý Bord stojící ve dveřích.

Všichni, co seděli v hostinci, náhle vystrízlivěli a vyrazili ven. Včetně Kristeen a Olivie.

Oheň, který se rychle šířil vesnicí, se odrážel od napadaného sněhu. Útočníci se proháněli ulicemi na koních a okny vhazovali do domů zapálené láhve s jakousi hořlavou tekutinou. Kristeen bylo jasné, že jakmile se tekutina v pokoji rozleje, oheň se po domě rozšíří nebezpečně rychle.

„Vodu! Noste vodu! A zbraně!“ volal někdo.

Olivia stála vedle Kristeen a zírala na tu pohromu, která se dělá. Útočníků se zdálo být čím dál tím víc a většina vesnice tvrdě spala. Obě přemýšlely, jak to celé co nejrychleji zastavit.

Kristeen zavřela oči a pomocí magie co nejvíce rozhoupala velký zvon ve věži kostela. Tím snad zaručila, že se obyvatelé vesnice probudí dřív, než jejich dům lehne popelem. Podívala se na Olivii a předala jí krátký telepatický vzkaz. Olivia přikývla a obě se rozeběhly do centra dění.

Lidé vybíhali na ulici se zbraněmi či aby pomáhali hasit hořící domy, ale oheň se i přes všechny ten sněh šířil neskutečně rychle. Útočníci začali vytahovat samostřily a do obyvatel vesnice sázeli jeden šíp za druhým.

Kristeen se dostala blíž k jednomu z nich. Gestem ruky mu zlomila vaz a hned se zaměřila na dalšího. Rychle ho myšlenkou sundala z koně. Muž padl

do sněhu, oklepal se a už si chystal samostřít. Kristeen mávla rukou a odhodila útočníka na zeď pár metrů za ním. Ozvalo se křupnutí. Muž už nevstal. Vyhledala dalšího a šla po něm, i jeho srazila z koně. Věděla ale, že jestli bude používat tolik magie, za chvíli se vysílí. Muž byl tentokrát beze zbraně, zato Kristeen měla meč, který našla ve sněhu. S křikem se rozeběhla proti němu a jediným silným máchnutím podřízla protivníkovi krk. To už se za jejími zády hnal jiný útočník. Jen s mečem. A jelikož Kristeen nechtěla svou magií plýtvat, rozhodla se zkřížit svou zbraň s jeho. Díky létům výcviku uměla s mečem zacházet více než ukázkově. Pár ran a proklála útočníkovi stehenní tepnu. Nechala ho svému osudu a vydala se za dalším.

Během několika minut se z vesnice Asteros stalo bojové pole. Útočníků mohlo být skoro stejně jako obyvatel schopných se bránit. Vše bylo velmi vyrovnané. Šípy svištěly vzduchem z obou stran, těla mrtvých padala k zemi a zbarvovala sněh do ruda. Zvonění mečů a křik se rozléhaly až do lesů v širém okolí. Kristeen a Olivia střídaly magické útoky s bojem s mečem. Čím více bylo na bojišti umírajících, tím více magie měly k dispozici. Životní síla umírajících jim sloužila jako její zdroj.

Když se Kristeen dostala blíž ke svému domu, uviděla, že je v plamenech. Zděsila se, že je její manžel ještě uvnitř, a rychle se k němu vydala. Než se k domu dostala, minula na zemi ve sněhu několik těl. Devět cizinců a...

Její srdce se skoro zastavilo. Timett ležel v obrovské kaluži krve.

„Timette!“ zakřičela a rychle se k němu vrhla. Otočila ho na záda a jeho hlavu si položila do klína. Ještě dýchal, ale jen taktak.

„Kristeen,“ dostal ze sebe a s námahou na ni pohlédl. V boku měl obrovskou bodnou ránu. A v rameni další.

Kristeen vytryskly slzy. „Ššš, nemluv, jasné? Dostanu tě z toho.“ Přiložila dlaně na ránu na boku, zavřela oči a s velkou dávkou soustředění začala opakovat magickou formuli v jednom z mrtvých jazyků. Tyto jazyky v sobě nesly sílu předků, a tak se používaly při těch nejmocnějších kouzlech.

Kristeen formuli opakovala snad postě, když zjistila, že se jí samotné zpomaluje srdeční tep. A všiml si toho i Timett, který vypadal stále hůř. Krev z jeho rány tekla proudem.

„Kristeen,“ hlesl znovu. Chytil ji za ruku, kterou měla na jeho boku, a přiložil si ji na hrud'. „Kristeen, přestaň. Zabije tě to. A mně to stejně nepomůže.“ I on měl obličej plný slz.

Kristeen ale stále opakovala formuli. Dokonce ještě rychleji.

„Kristeen, prosím!“ dostal ze sebe Timett. Až pak ztichla a otevřela oči.

„Lásko, podívej se na mě,“ řekl zlomeným hlasem. „Zřejmě už jsem tu byl dlouho. A teď... Jsem rád, že i když odcházím, můžu se dívat na tebe.“

„Co to povídáš? Nikam neodcházíš, budeš v pořádku.“ Kristeen se několikrát nadechla a znovu se pustila do opakování magické formule, ruce položené na Timettově ráně.

„Kristeen,“ povzdechla. „Kristeen. Myslím to vážně. Přestaň.“ Ona ale stále pokračovala, a to až do chvíle, než jí Timett silně stiskl ruku. „To nemá cenu, láska.“

Kristeenina tvář byla plná bolesti. Propukla ve zběsilý pláč. „Nemůžu tě nechat umřít, Timette. Nezvládnou to bez tebe.“

„Ale zvládneš,“ pronesl ztěžka. Dech mu už skoro nestačil. „Já tě totiž... nikdy neopustím. Vždycky... budu s tebou.“

Kristeen mu nechtěla dávat sbohem, ale věděla, že musí. „Miluju tě,“ dostala ze sebe mezi vzlyky. „A vždycky budu.“

„Taky tě miluju,“ zachraptěl Timett. „Jednou budeme... zase spolu. Věřím... tomu.“

Aniž Kristeen chtěla, vzpomněla si na okamžik, kdy se poprvé setkali. Bylo to na tržnici, Timett tam měl svůj stánek s kořením. Kristeen u něj nic nepotřebovala, ale přesto ji ten neznámý obchodník, který přijel do jejich vesnice, zaujal. Slovo dalo slovo a Kristeen věděla, že je to muž, který jí do života přinese štěstí a radost.

Kristeen se i přes všechnu tu bolest usmála a přikývla.

I Timett se usmál, když to uviděl. „Ten úsměv...“ Pak zavřel oči a několikrát se bolestně nadechl. Netrvalo dlouho a jeho srdce přestalo bít.

Kristeen zachvátila panika. Pláč, kterému dala průchod, byl ten nejhorší, jaký může být. Takový člověk zažije nanejvýš párkrát za celý život. Bolest, která se jí drala z prsou, byla neúnosná. Její tělo nebylo schopné ten daný okamžik zpracovat. Chtělo se jí umřít společně s Timettem.

„Kristeen!“ zakřičela náhle Olivia někde za jejími zády.

Kristeen se ohlédl a uviděla, jak se na ni řítí jeden z útočníků. V ruce třímal sekýru. Sotva se ale rozmáchl, zapraskalo v něm a sesul se k zemi. Za ním stála Olivia s napřaženou rukou, kterou směřovala útočné kouzlo. Když si všimla, kdo to leží mrtvý u její přítelkyně v klíně, zbrázdil její tvář žal.

„Timette...“, hlesla Olivia.

Kristeen nedokázala přestat plakat. Bylo to, jako kdyby ji ovládl nějaký démon a ona nebyla schopná řídit své tělo tak, jak chtěla. Aspoň dokud se na Olivii nevyřítili tři útočníci najednou. To ji z transu vytrhlo, natáhla k nim ruce a všechny tři kouzlem okamžitě zabila. Poté se postupně začala rozhlížet po vesnici.

Všude oheň a křik. Její domov i přátelé... Všechno mělo být zničeno. To nemohla dopustit. Pohlédla na manželovu tvář, zhluboka se nadechla a opatrně položila Timetta do sněhu. Vstala.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Olivia a snažila se jí položit ruku na rameno, ale Kristeen kolem ní jen prošla a zamířila k centru ničivé síly, která pustošila jejich vesnici. Jakmile se dostala blíž k útočníkům, vydala ze sebe křik, jenž odrážel veškerý její vztek a bolest. Jednoho po druhém začala zabíjet. Prvnímu zlomila vaz, druhého mrštila vši silou na zed', třetímu nechala prasknout hrudní koš. Kristeenina magická síla se během pár sekund plných zabíjení naprosto utrhlá ze řetězu. Olivia nic podobného nikdy necítila.

Začalo pršet.

Čím dále Kristeen postupovala, tím byla vzteklejší. A začala také používat větší množství magie. Vrhli se na ni tři muži, ale ona jen mávla rukou, vzduch se zatetelil a jejich maso se seškvařilo.

Obloha se zablýskla a ozval se hrom.

Olivia pohlédla k nebi a cítila, jak magie proudící všude kolem olizuje podstatu přírody a stáčí ji dle Kristeeniných emocí. Chtěla se rozeběhnout a více pomoci, ale moc dobře věděla, že se Kristeen nedokáže v tom vzteku zastavit, až to bude potřeba. *Kvůli tomu množství magie, které ze sebe vydává, pomyslela si Olivia, jí začne za chvíli vypovídat tělo.*

Během dvou minut za sebou Kristeen nechala přes padesát mrtvých či umírajících. Ale byla chytrá a od umírajících si brala jejich zbývající životní energii.

Oblohu prořízl další blesk a déšť nepřírozeně zmohutněl. Sníh kolem začal okamžitě mizet. A stejně tak oheň.

Kristeen odhodila posledního muže, který byl v dohledu, a jeden z vesničanů mu v letu pohotově setnul hlavu mečem. Když jeho tělo dopadlo na zem, ohlédla se, připravena bojovat dál, ale vypadalo to, že všichni útočníci už byli přemoženi. Ulice byly plné těl.

Když se Kristeen trochu uklidnila, déšť ustal. Olivia k ní udělala krok, ale přítelkyně se vyčerpáním zhroutila na zem.

Kristeen stála před oknem v Oliviiině domě a hleděla ven. Snažila se o ničem nepřemýšlet. Byla psychicky naprosto na dně. Oči měla zarudlé a opuchlé od neustálého pláče. Byla rozrucchaná a zabalená v dece.

Od smrti jejího manžela uplynuly tři dny. A právě to ráno jeho i ostatní oběti té strašné události zpopelnili a rozprášili. Na louce poté byly vztyčeny náhrobní kameny – jeden za každého mrtvého.

Už byl skoro večer a slunce se rychle blížilo k západu. *Třetí západ slunce bez něj*, pomyslela si Kristeen a znovu se jí nahrnuly slzy do očí. Naštěstí přišla do místnosti Olivia, tak se trochu vzchopila.

„Jak ti je?“

Kristeen se pomalu otočila a pokrčila rameny. „Asi tak, jak by se dalo čekat. Před spaním si ještě udělám nějaké byliny a snad usnu.“

„Klidně ti je uvařím. To není problém.“

„Ne, ne. To je v pořádku... Opravdu nevádí, že jsem tady? Mohu jít do hostince. Nerada bych tu byla nějak na obtíž.“

„Neblázní. Dům je dost velký. Můžeš tu zůstat, jak dlouho budeš potřebovat.“

Kristeen se pokusila o úsměv. „Mockrát děkuju.“ Nadechla se a snažila se ze sebe shodit všechny ten žal. „Co ti útočníci? Našli jsme v jejich věcech něco, co by nám pomohlo je identifikovat?“

Olivia pokynula ke křeslům a obě se posadily.

„Něco málo. Vypadá to na nějaké bratrstvo. Jednu z těch skupin, co vždycky napadnou nějakou vesnici a zabijí a okradou obyvatele, z čehož pak nějakou dobu žijí.“

„Hm... A nějaká stopa k jeho dalším členům?“

„Spousta z nich měla takové ty dřevěné amulety, které se hodně nosí v Astrachakanu, ale... nic víc.“

„Hm...“ Kristeen se zadívala do země.

„Podle toho, kolik jich tu ale bylo,“ pokračovala Olivia, „je možné, že útočili všichni. A dost možná žádní jiní členové nejsou.“

„O tom pochybuji,“ řekla Kristeen. „Bylo jich tolik, že to znamená, že se jedná o početnou sortu lidí, která se tvořila několik let. A takoví lidé mívají vlastní města či tábory, kde se snaží normálně žít. Ne všichni vyjíždějí do boje.“

Olivia na ni pohlédla s obavou. „Nad čím teď přemýšlíš?“

„Nad čím asi... Nenechám nějakou bandu lidí zničit náš domov, aniž by za to zaplatili. Navíc... Můžou to udělat znovu. Nejen tady, ale kdekoli jinde.“

„Kristeen...“ Olivia vypadala zoufale. Chtěla jí to rozmluvit, ale na jednu stranu s ní souhlasila. Přistoupila k ní a pohládila ji po paži.

„Olivie,“ hlesla. Její hlas zněl zlomeně. „Já to bez něj nezvládnou.“ Vrhla se do Olivii a objetí a opět začala tiše plakat.

Apryl, 1414

Tristan pohlédln na svůj odraz ve vodě a zamyslel se nad vším, co se událo. Nemohl uvěřit, že od jeho proměny uběhlo už celých pět měsíců. Během nich se učil žít se svým novým já, které toužilo po lidské krvi, ale snažilo se s tím bojovat.

Počet jeho lidských obětí se zastavil na čísle sedm. U té poslední to byla souhra nešťastných okolností. Byl právě na lovu, když se nedaleko nějaký nešťastník zřítíl z koně a ošklivě si poranil ruku. Krev, která se mu z rány drala, hladového Tristana naprosto ovládla. Sice se nakonec donutil od krku muže odtrhnout, ale jelikož krve vypil už příliš, nešťastník přesto zemřel. Díky této události ale Tristan zjistil, že by měl být schopný se z lidí napít, aniž by je zabil. Trvalo pár týdnů, než se odhodlal to vyzkoušet, ale nelitoval. Dívka, z které se napil, v pořádku odešla a nic si nepamatovala. Během nějaké doby si udělal určitý systém. Každé tři dny zabil zvíře a jednou, spíše kvůli chuti, se napil z člověka. To mu stačilo, aby byl ukojen a neměl hlad.

Cestoval z vesnice do vesnice a v každé se zdržel dva až čtyři dny. Pobýval v hostincích, kde pomocí své mysli přesvědčil majitele, že jim za nocleh vždy dobře zaplatil. Měl nějaké peníze, ale nepřišlo mu moudré je utrácet za něco, za co nemusí.

Odraz ve vodě byla jediná společnost, se kterou si Tristan povídal. A i přesto jen v duchu. S ostatními se moc bavit nechtěl. Ne že by nezvládal vést dialogy kvůli touze po krvi, ale stále v něm přetrvával smutek. Vlastně mu přišlo, že jakmile se naučil jako upír kontrolovat, začal se opět vracet žal, který předtím díky žízni ustoupil kamsi do pozadí.

Neustále vzpomínal na to, jaký byl jeho dřívější život. Plný smíchu, radosti a vášně. Chyběl mu smích jeho matky i dcery, který se nedal přeslechnout. Vzpomínal na noční rozhovory se svým otcem, kdy pili, dokud neodpadli. Chyběla mu jeho drahá Viola....

Nacházel se nedaleko města Istarwool, které bylo od jeho rodiště vzdáleno přes sedmnáct set kilometrů. Co se týkalo upírů, kteří vyhladili jeho vesnici, už o nich neslyšel. „Kurva,“ zanádal nahlas, když došel k závěru, že mu zbývá asi jen jediná věc. A to vrátit se na začátek.

Vstal z balvanu, který ze všech stran objímal proud širokého potoka, ve kterém se Tristan osvěžoval. Bylo chladno a voda byla ledová, ale jemu to bylo nadmíru příjemné. Samozřejmě jen proto, že nebyl člověk. Ten by v potoce tak dlouho sedět nevydržel. Vyšel na břeh, usušil se, oblékl a pohlédln k obloze. Slunce už vyšlo, ale bylo tak příšerně zataženo, že po něm nebyla ani památka. Rozhodl se toho využít a vydat se na cestu, než se počasí změní.

Pokud by se slunce přece jen objevilo, najde si v lese nějaké kryté místo, kde přespí.

Ještě před nějakou dobou na návrat domů nedokázal ani pomyslet, ale teď se tam dokonce těšil. Chtěl vědět, co se stalo s vesnicí. Chtěl být zase ve svém. Chtěl se přesvědčit, zda je hrob jeho rodiny v pořádku.

„Snad toho nebudu litovat,“ řekl si sám pro sebe.

Trvalo jen několik dnů, než se před Tristanem vynořila známá lesní cesta, po které s otcem jezdívali, když potřebovali vyjet mimo vesnici. Nečekal, že to na něj dýchne až takovou silou. Jakmile na cestu vstoupil, píchlo ho u srdce. Zastavil se a chvíli vzpomínal.

Jakmile se dostal ven z lesa, ocitl se ve východní části vsi, jejich farma stála na opačné straně. První domy, na které narazil, vypadaly tak, jak si je pamatoval. Čím více se ale blížil k náměstí, tím více byly zdevastované požárem, který Tristan téměř před půl rokem založil. Většina domů byla vypálená do základů. A bylo to dobře. Kdyby ne, zamořil by celé okolí nepříjemný pach rozkládajících se těl. O mouchách a mrchožroutech ani nemluvě.

Blížil se večer, ale stále přetrvávalo to neslunné počasí, které Tristanovi dovolovalo potulovat se po vesnici i ve dne. Byl sice ostražitější než v lese, kde ho kryly stromy, ale říkal si, že kdyby něco, vždycky se může schovat v jednom z domů. Došel na náměstí a rozhlédl se kolem. Připadalo mu to jako před pár dny, kdy tady s otcem obchodovali s jejich plodinami. Snažil se však na to příliš nemyslet a pokračoval dál.

Sotva se přiblížil k cestě vedoucí k jejich pozemku, něco ucítil. Zarazil se a ten pach bedlivě studoval. Po pár vteřinách si byl jist, že patří lidem. Zamračil se. Nechtěl společnost.

Čím více se blížil k domu, tím byl pach silnější. A když se dostal na okraj pozemku, zaslechl hlasy. *To snad ne*, pomyslel si. Na jeho pozemku se nacházelo okolo dvaceti lidí. Vypadalo to, že se tam snaží hospodařit, a to už nějakou dobu. Muži i ženy chodili sem tam a zase zpět. Slyšel, jak se pracuje v dílně. Jak se ve stodole vyčesávají koně. Jak se ve velké kuchyni v domě vaří. Tristan došel až k zahradě a nevěděl, co si má myslet. Po chvíli si ho lidé začali všimnout a zanechávali svých aktivit. Neuniklo mu ani to, že jedna mladá slečna rychle zaběhla do domu. O chvíli později se vrátila spolu s poměrně statným mužem. Byl o něco větší než Tristan, věk okolo čtyřiceti let. Byl mohutný, ale ne tlustý. Tvář vypadala mile.

Muž se se zaujetím vydal Tristanovi vstříc. „Dobrý den, mohu vám nějak pomoci?“ zeptal se.

Tristan chvíli bojoval s jeho sílícím pachem, který ho vábil. „Dobrý den. No... Vlastně ano. Můžete mi říct, co děláte u mě doma?“ Nechtěl, aby to znělo hrubě. Ale asi znělo.

Muž se trochu zarazil. „D... doma? Promiňte, ale tahle vesnice je už měsíce opuštěná. Tedy to, co z ní zbylo. A stejně tak tento dům. Navíc nám bylo řečeno, že z původních obyvatel nikdo nepřežil. Že tu došlo k velkému masakru a následně požáru.“

„To ano. Až na to, že já přežil. Kdo myslíte, že zapálil vesnici?“

Muž se trochu zděsil, ale okamžitě svou reakci zamaskoval. „Ale...“

„Udělal jsem to a vydal se pryč, ale teď... jsem se vrátil domů. Tedy aspoň jsem chtěl.“

„Aha,“ dostal ze sebe muž. „Doufám, že se nebudete zlobit, ale můžete nám vlastnictví domu nějak dokázat?“

Tristan se zamračil. „Vzadu na dvoře u lesa... Je tam pyramida z kamenů. Hrob, který jsem holýma rukama vytvořil pro svou rodinu, která tady nešťastně zahynula. Rodinu Romerovu. Leona, Frederik, Viola, Evelin, Justyn a Vendelyn. Mé jméno je Tristan Romero.“

Na muže bylo vidět, že ho Tristan přesvědčil. Sklesle si povzdechl. „Mé jméno je Derech Nerigati. Společně s ostatními jsme tvořili kočovnou družinu, která už nějakou dobu hledala místo, kde se usadit. Zde to bylo přímo perfektní. A jak jsem říkal... bylo to tu opuštěné. Dveře vyražené, vnitřek vykradený.“

„Vykradený?“ zopakoval Tristan.

„Bohužel. Zřejmě jsme nebyli jediní, kdo na vaši vesnici po tom neštětí narazil. U vás ani v jiných domech, které ještě stojí, se nenašlo skoro nic. Nádobí, příkrývky, deky, šaty... Nic.“

Tristan se v duchu proklel. Nenapadlo ho, že když tu svůj dům takhle nechá, někdo cizí rozkrade všechny věci. Bylo mu skoro do breku. A Derech si toho všiml.

„Tristane, pojďme dovnitř. Nějak to vyřešíme.“ Pokynul mu k hlavním dveřím.

K těm samým, kterými musel Tristan projít poté, co se probral ve stodole. Jako kdyby všechno prožíval znovu. Bylo to jako nepříjemný záblesk ze zlého snu. Snažil se tomu ale nepoddávat a následoval Derecha do domu. Zbytek lidí na pozemku se dal zase do práce.

Derech s Tristanem se usadili v kuchyni u jídelního stolu. Derech ještě předtím zavřel všechny dveře, aby je nikdo nevyrušoval.

„Jak jste tu dlouho?“ zeptal se Tristan a rozhlížel se kolem. Něco bylo stejné, něco úplně cizí.

„Přes dva měsíce. Našli jsme to tu, když po celém kraji sněžilo jako blázen. Prakticky hned jsme se rozhodli zůstat. Postupně pohřbíváme ostatky občanů

vesnice a opravujeme domy. Tady jsme ale založili jakési centrum, protože to tu bylo jaksi... nejvhodnější. Celá ta farma patří tedy vám?“

„Ano. Tedy patřila. Vy víte, co se tu stalo?“

Derech na něj pohlédl, jako kdyby o tom nechtěl mluvit. Přikývl. „Slyšeli jsme to. Sousední vesnice tím žijí ještě teď.“

„Povídejte. Co přesně se říká?“

„Prý to byl nějaký klan upírů. A zřejmě to nebylo z hladu, ale pro zábavu. Co jsem slyšel, tak když jeden z nich zabije člověka, má dost. Ale tady... Tolik mrtvých. Buď to bylo pro zábavu, nebo jich muselo být skutečně hodně. Nebo obojí. To je asi nejhorší verze. Ale vy... Přece jste tu u toho musel být, ne? Musel jste to vidět a... Jak se vám podařilo přežít?“

Derech vstal a zapálil svíce uprostřed stolu, aby do místnosti vnesl více světla. Když svíce vzplanuly, Tristanovi se děsivě zablýsklo v očích. Jako nějakému nočnímu zvířeti. Derech si toho všiml, chvíli na Tristana znepokojeně hleděl, ale nakonec se uvelebil zpátky na židli.

„Popravdě vůbec nevím, co se stalo,“ hlesl Tristan. „Probral jsem se ve stodole a zjistil, že jsou všichni mrtví. Rodinu jsem pohřbil, sestřin dům zapálil. A s ním i vesnici. Pak jsem odešel. Upřímně jsem nevěděl, jestli se vrátím, ale okolnosti mě k tomu dohnaly.“

„Zřejmě jste měl obrovské štěstí,“ řekl Derech. Hned se ale zarazil. „Tedy ne že by bylo štěstí pohřbívat celou svou rodinu. Měl jste i děti, že?“

„Ano. Tři.“

„Je mi to líto. Skutečně.“

Tristan si Derecha prohlížel. Vypadal jako velmi milý muž, který se na Tristanově pozemku jen snažil začít něco nového. Trochu se to v něm pralo. Nevěděl, jestli chce svůj domov takto někomu odevzdat. Zároveň si ale byl vědom, že pokud se někdo nezačne starat o sady a pole, přijde veškerá práce jeho rodiny vniveč. Práce, která trvala dlouhé roky.

„Asi se tu nezdržím dlouho,“ řekl Tristan nakonec. „Takže tu zůstaňte a pokračujte v tom, co jste doteď dělali.“

„Nemůžeme vás přece vyhnat z vlastního domu,“ protestoval Derech.

„Nevyháníte. Já odešel a budu muset odejít zas, pokud chci najít ty, co tuhle vesnici zničili.“

Derech vytřeštil oči. „To snad nemyslíte vážně. Přece nemůžete jít po upírech. Jsou silní, rychlí a prý dokážou ovládat lidskou mysl.“

Tristan se zatvářil trochu pobaveně. „Jo. To už vím.“

„Prý jdou zabít jen těžko. Kůl do srdce. A silou. Jejich kosti jsou podle pověstí tvrdé jako kámen.“

„Já musím. Vzalí mi všechno.“

„Ale... Oni vás zabijí.“

Tristan se usmál a vstal, aby pohlédl na svůj odraz ve skle kredence. „Možná ne. Je něco, co jsem vám o sobě neřekl.“ Pak se přesunul na druhý konec místnosti tak rychle, jak to uměl. „Jsem jako oni.“

Derech okamžitě vyskočil ze židle a chtěl začít křičet, ale Tristan ho vmžiku posadil zpět. „Klid. Já nezabývám.“

Muž se rozklepal a třesl oči. „Prosím, ne. Opustíme váš pozemek i vesnici, když budete chtít. Hlavně mým lidem neublížíte. Mám tu dvě dcery.“

Tristan se naštval. „Slyšel jsi, co jsem říkal, ty imbecile?“ Zarazil se. „Pardon, ale... Myslím to vážně. Nezabývám. To, co jsem řekl, jsem myslel vážně. Dostanu ty, co mi zabili rodinu. A dlouho tu nezůstanu.“

Derech na Tristana hleděl a nevěděl, co si má myslet, ale nakonec to vypadalo, že se uklidnil. Možná se na jeho tváři objevil i náznak úsměvu.

„Do prdele,“ zaklel. „Málem jsem se posral.“

„Všiml jsem si,“ řekl Tristan a tiše se zasmál. A to po velmi dlouhé době.

„Otevřu nám nějakou pálenku. Tohle mi musíš vysvětlit.“ Derech došel ke kredenci, vytáhl plnou láhev průzračné tekutiny a hned ji začal rozlévat. A rozhodně s ní nešetřil.

Tristan vyprávěl vše, co se stalo. Od okamžiku, kdy se probudil ve stodole, přes jeho sedm obětí až k návratu do vesnice Revlato. Derech dychtivě visel na každém jeho slově a přitom do sebe lil jednu sklenku za druhou. Pro Tristana to byl úžasný pocit. Po dlouhých měsících se mohl někomu svěřit. Z prsou mu spadla obrovská tíha.

„A ten tvůj hlad... Skutečně to zvládáš?“ zeptal se Derech nakonec.

Tristan rozhodně přikývl. „Už ano. Ale... Bylo to těžké. Navíc se musím pravidelně krmit na zvířatech.“

„Chápu... No a... Co je pravda na všech těch pověstech o vás? Přišel jsi během dne, takže hádám, že moc ne.“

„Ne, tohle je zrovna pravda. Slunce by mě zabilo. Spálí moji kůži jako slaninu na přímém ohni. Když je ale zataženo jako třeba dneska, neublíží mi. Sice mi denní světlo není dvakrát příjemné, ale žít jen v noci člověka omrzí.“

„Odraz v zrcadle?“

„Někdy nic moc, ale většinou se sobě líbím.“

Derech se uchechl. „Kříže?“ ptal se dál.

„Nevadí nám.“

„Česnek?“

„Kvalitní dochucovadlo, nic víc.“

„Živíš se jen krví?“

„Sním i normální jídlo, ale nepotřebuju ho. Je spíš na chuť. Ta je ale malá oproti chuti na krev.“

„Spánek? Spíš?“

„Jako dudek. Ale většinou přes den.“

„A co vyměšování?“ zeptal se Derech zaujatě.

Tristan se musel zasmát. „No... Chodím, jen když jím obyčejné jídlo. Krev mé tělo vstřebá, tím pádem nezbyde nic, co by zase chtělo putovat ven.“

„Je možné, abys například přibral nebo zhubnul?“

„To nevím. Vždycky jsem si myslel, že když se člověk stane upírem – ne že bych na ně tedy nějak předtím věřil –, tak je jeho tělo vlastně mrtvé. A zamrzlé v té fázi, kdy došlo k proměně. Ale nemyslím si, že je to tak. Srdce mi bije, dýchám... V tomhle sám sobě ještě nerozumím.“

„A když se zraníš? Hojíš se?“

„Zatraceně rychle. Není ale zase tak těžké mě zranit, řekl bych. Ano, myslím, že mám pevnější kůži a kosti, ale ne nějak výrazně. Tedy aspoň mi to nepřijde.“ Tristan chvíli přemýšlel. „Vyzkoušíš si to.“ Vstal od stolu a z jednoho šuplete vytáhl nůž, který pak podal Derechovi. Sedl si zpět na židli a svou ruku položil na stůl dlaní nahoru. „Řízní mě.“

Derech na něj koukal jako na blázna. „To nemyslíš vážně,“ řekl.

„Smrtelně vážně,“ odvětil Tristan. „Tak dělej.“ A přisunul ruku blíže.

Derech si ho ještě jednou prohlédl a poté nejistě přiložil ostří nože k Tristanově dlaní. Chvilí to trvalo, než se k řezu odhodlal, ale nakonec zatlačil a rychle šklbl s rukou ve snaze říznout ho. Ale nic. Ostří sjelo po kůži, aniž by ji poškodilo. „Teda,“ hlesl. „To je zvláštní.“

„Musíš s trochu větší silou.“

Muž přikývl a zkusil to znovu. Silněji. Ostří nože přešlo po dlaní a konečně kůži prořízlo. Tristan sebou jen nepatrně trhl.

„Takovou silou normálně krájím ztuhlé vepřové,“ řekl Derech. „A ten nůž je ostrý.“ Sledoval, jak se dlaň pomaličku plní krví z rány. Krev byla nezvykle tmavá.

Derech podal Tristanovi čistý kus hadru, ten si ho lehce přitlačil na ránu a zase ho dal pryč. „Sleduj.“ Položil ruku zpět na stůl. Během pár sekund přestala rána zcela krváct. A během dalších pár minut po ní nebylo ani památky.

„No to mě poser,“ řekl Derech a dopil poslední zbytek pálenky. „Takže prakticky tvá proměna přinesla samé výhody.“

Tristan nesouhlasil. „Zabití sedmi lidí mi nepřijde jako výhoda. Pohled na jejich těla si ponesu až do smrti ve vzpomínkách.“

„Pravda... Omlouvám se. Ale když už jsi to tedy zmínil... Jak můžeš zemřít?“

Tristan se zahleděl kamsi do prázdna. „Podle mě jsou tři způsoby. Prvním je slunce. A pak, podle pověstí, kůl do srdce a setnutí hlavy.“

„Ale co se stane, když se tě třeba budou snažit oběsit? Zlomí se ti vaz?“

„No, zřejmě nezlomí. Anebo ano, ale zase sroste. Těžko říct,“ odpověděl Tristan.
„Budu muset najít někoho, kdo mi tyhle otázky zodpoví. Potřebuju znát své silné a slabé stránky, než se vydám vstříc nebezpečí.“

„Do té doby bys měl zůstat,“ řekl Derech.

„Hm?“

„Nebo si tu aspoň udělej útočiště. Místo, kam se můžeš vždycky vrátit.“

Tristan se nad tím zamyslel. Věděl, že shánět informace nebude lehké. Bude muset najít někoho, kdo se s upíry setkal. Nebo nejlépe jiného upíra, který je na světě už nějaký čas. K tomu musel zjistit, kterým směrem se ubírali vrazi jeho rodiny.

„Takové místo bych potřeboval, to je pravda. Nevím ale, jestli ho zvládnu mít tady. Křičí tu na mě moc vzpomínek.“

„Vzpomínky jsou to jediné, co ti zůstalo, Tristane. Važ si jich a nikdy je neopouštěj. Jednou bys toho mohl litovat.“

Derech má možná pravdu...

„Dobře... Já... Asi ano. Navíc můžu pomoci znovu vystavět vesnici. Zasloužila by si to, když jsem ji sám vypálil.“

„Za pomoc bychom byli určitě vdšní.“

„Tak tedy ano. Zatím zůstanu a zároveň se budu snažit zjistit nějaké informace v okolních vesnicích. Někdo přece musí něco vědět.“

Nevěděl. Zdálo se, že nikdo nevěděl vůbec nic.

Tristan se vracel na farmu. Za posledních šest týdnů navštívil sedm nejbližších vesnic, které se nacházely v okolí, ale nedostalo se mu jediné důležité informace. Všichni o masakru v Revlatu věděli, to ano. Ale nic víc. Jako kdyby upíři zmasakrovali vesnici a pak se vypařili. *Snad mi nikdo nechce tvrdit, že jsme zrovna my měli takovou smůlu. V království jsou stovky vesnic, jako je Revlato. A oni si vybrali zrovna tu naši... Vypadá to, že žádné jiné se ani nedotkli. Žádní mrtví ani zmizeli. To samé platí pro zvířata.*

Tristan se při svém bádání vrátil domů už třikrát. Tam vždy strávil dvě noci, načerpal energii a znovu se vydal pryč. Než se ale vydal na první cestu, pobyl na farmě čtyři dny, během kterých se spřátelil s většinou Derechovy družiny. Tristan si díky tomu po dlouhých měsících zase připadal jako živý. Bavil se, smál, pil, vyprávěl historky. A i přes to, že všichni věděli, co je zač, nikdo se ho nebál. Zřejmě bylo pro všechny důležitější, co ho potkalo a jaký je uvnitř, než co je fyzicky zač.

Otevřel dveře domu a vešel dovnitř. Bylo krátce před rozbřeskem a Narcisa, Derechova družka, už stála v kuchyni a připravovala snídani. Když si Tristana všimla, rozzářila se. „Jsi zpět.“

„Ano, ano. Ale bál jsem se, že to nestihnu, když jsem viděl, jak je jasno,“ řekl a sedl si ke stolu.

„S tvou rychlostí? Myslím, že se nemáš čeho bát.“

„Ještě před pár minutami jsem seděl v hostinci v Tobiatu.“

„Tak jsi tam mohl zůstat.“

„To se mi právě nechtělo,“ zabrblal Tristan a nasál vůni vajec i Narcisy samotné. Už dlouho neměl krev, ale snažil se to vytěsnit z hlavy.

Nina si jeho potlačení hladu všimla. „Kdy ses naposledy nakrmil?“

„Předevčírem.“

„Zvíře, nebo člověk?“

„Zvíře.“

„Hm,“ vydala ze sebe Narcisa, odložila vařečku a přistoupila k Tristanovi. Nabídla mu své zápěstí. „Nechci, abys tu byl hladový, Tristane.“

Povzdechl si, pohlédl na ni a chtěl cosi namítnout.

„Prostě se nakrm. Víš, že jsme se tak domluvili.“

Derech a ostatní se shodli na tom, že když bude potřeba, budou Tristanovi nabízet trochu své krve. Báli se, že když bude pít z lidí z okolních vesnic, i když zřídka, vzbudí podezření.

Tristan uchopil zápěstí krásné a drobné Narcisy a jemně se do něj zakousl. Tak, aby nepoškodil tepnu. Jakmile si dal sedm loků její vynikající krve, donutil se skončit. Pak zaklonil hlavu a slastně vydechl. Jeho tělo právě dostalo to, po čem toužilo. Najednou byl schopný se uvolnit a myslet jasně.

„Díky,“ dostal ze sebe.

„Není třeba,“ odvětila a zápěstí si ihned zavázala čistým obinadlem. Následně se vrátila k vaření. „Slunce už vychází, měl bys jít spát. Je krásně, plánuju mít všechny okenice dokořán.“ Z jejího výrazu bylo poznat, že se baví.

Tristan se usmál, rozloučil se a odešel do pokoje, který dřív sloužil jako část dílny. Byla to místnůstka, do které se jen taktak vešla postel, ale neměla žádná okna, což Tristan potřeboval. Svlékl se a upadl do spánku.

Stál a hleděl na pyramidu z kamenů, pod kterou se nacházely ostatky celé jeho rodiny. Slunce už zapadlo a na farmě se slavilo. Ohně, víno, pivo, hudba... To vše bylo v pozadí.

Jakmile začalo teplé období, které trvalo od Aprylu do Septembrisu, čekalo se na první teplý týden, tedy týden, kdy jsou noci bez mrazu. A jakmile tento týden přišel, bylo zvykem uspořádat takzvané Oslavy začátku teplého období. Ve většině případů se akce pořádala hromadně, obvykle na náměstí. V Revlatu to ale nyní bylo trochu jinak.

Tristanovi přišlo, jako kdyby to bylo včera, co společně rodinou tančili a pili na jejich posledních oslavách. *Strašně mi chybíte... Všichni...* Jeho mysl ho neúmyslně týrala.

Za jeho zády se objevil Derech. „Chtěli by, abys šel dál. Nepřáli by si, abys pro ně truchlil po zbytek života. Vím, že uběhlo teprve několik měsíců, ale čím dřív... No vždyť víš. Dneska slavíme. Tak se k nám přidej.“

„Přidám, ale musel jsem sem zajít. Neodpustil bych si, kdybych se šel bavit, aniž bych na ně zavzpomínal.“

„Chápu...“

Derech pak Tristana od hrobu odvedl a společně zamířili tam, kde to nejvíc žilo.

„Kdepak tě máme?“ vrhla se na něj okamžitě Satya, jedna z Derechových dcer.

Ona i její dvojče Clodia se o Tristana pokoušely, co ho poznaly. Bylo jim teprve čtrnáct, ale chtíč jim rozhodně nechyběl. Jakmile měly možnost, jedna nebo druhá Tristana objímala, seděla mu na klíně nebo mu aspoň prsty šmátala ve vlasech.

„Ahoj Clodio,“ řekl Tristan. Stále si z nich dělal srandu, že neví, která je která, i když to moc dobře věděl. Rozdíly mezi nimi nemohly jeho dokonalému zraku uniknout.

„Já nejsem Clodia,“ řekla nasupeně.

Tristan se usmál a jí bylo jasné, co dělá. „Moc vtipné. Pojď, dáme si spolu víno.“ A už ho tahala pryč.

„Až za chvíli. Musím se rozkoukat,“ řekl Tristan a vymanil svou ruku z jejího sevření.

Satya se zatvářila dotčeně, ale nakonec ho nechala a odešla.

„Zblázním se z nich,“ zasmál se Derech.

„Jo, to já taky. Ale dokážou mě rozesmát.“

„To ano... Každopádně... Co tvoje poslední cesta? Zjistil jsi něco?“

Tristan zavrtěl hlavou. „Ne. Všichni si jen vypráví, co se stalo, jak to bylo hrozné, že je vesnice prokletá, že je to velká tragédie. Nic užitečného.“

„Škoda že nemáte nějakou schopnost se vzájemně najít.“

„Jestli máme, tak o ní rozhodně nic nevím.“

„Skutečně potřebuješ někoho, kdo tě zasvětí do všech věcí.“

„To mi povídej. Budu se muset vydat do nějakého města nebo městečka. Podle jednoho hospodského bych na rušnějších místech mohl narazit na někoho, jako jsem já.“

„Lepší než nic,“ poznamenal Derech.

Neuběhla ani hodina a oslava se rozproudila, jak se sluší a patří. Hudba se nesla široko daleko, pivo i víno teklo proudem, maso se točilo nad ohněm pomaleji, než by mělo, lidé zpívali, tančili a smáli se. A to i Tristan, který se díky svému nechtěnému kousku stal na chvíli středem pozornosti. Když chtěl totiž další rundu, doběhl si pro ni tak rychle, že to lidské oko skoro nestihlo postřehnout. Lidé z toho byli naprosto unešení a začali šilet po tom, aby to předvedl znovu. A jelikož byl Tristan lehce opilý, nedělalo mu to žádný problém. V jednom okamžiku byl u domu, za dvě vteřiny už u stodoly vzdálené třicet metrů. Zavyl a slavnostně se napil. Všichni začali znovu šilet.

Tristan se později usadil ke stolu, kde seděl Rob, Otto, Nich, Debora, Satya a Clodia. Rob a Otto byli asi o dva roky mladší než Tristan. Nich a Debora ještě o další dva. Satya a Clodia byly nejmladší. Konverzace plynula všemi možnými směry.

„Mám pocit, že se pobleju, jestli si dám ještě něco,“ zabrblal pod obraz opilý Otto, když vyprázdnil další sklenici vína. „Už mto sem nedávejte.“ Jeho pohled vyhledal Tristana. „Proč tyejsi opilej, hm?“

„Zřejmě to patří k tomu upírství. Chlast na mě působí, ale úplně jinak než tehdy.“

„Kurva! Toe život! Taky chci bejt upír. Jak se to... to vlastně dělá? Jak se z čločka stane... ehm... upír?“

Všichni u stolu zbystrili.

Tristan k jejich směle ale pokrčil rameny. „To nevím. Nevím, jak jsem se jím stal. Když jsem se probudil v té stodole, byl jsem už přeměněný. Nevím jak ani proč. Z té noci si pořád nic nepamatuju.“

„Hm...“ Otto byl úplně na šrot. „Tak tosiimi teda moc nepomohl.“ Složil si hlavu do rukou na stole a usnul.

„Idiot,“ hlesla Debora. „Nikdy neuměl chlastat. Vždycky se musí zrubat jak svin.“

„Nech ho žít. Dneska odvedl kus práce,“ bránil ho Rob. „Celý den jsme tahali klády z lesa. Čím tepleji bude, tím víc práce nás čeká. Chceme přes teplé období opravit tolik domů, abychom se všichni měli kde zabydlet.“

„Zatím jsem se neptal,“ řekl Tristan, „ale odkud jste se tu všichni vlastně vzali? Derech říkal, že jste přišli o domov, ale co to znamená?“

„Před zhruba dvěma lety vypuklo na jihu obrovské zemětřesení, které pohřbilo značnou část naší vesnice,“ řekl Rob. „Zemřelo jen pár lidí, ale škody byly tak obrovské, že jsme se rozdělili na několik družin a začali hledat jiný domov.“

„Proč jste si nepostavili nové domy někde poblíž?“

„Protože nám bylo řečeno, že je půda tak nestabilní, že se celá oblast může kdykoli propadnout. Radši jsme se sbalili a šli. Navštívili jsme pár vesnic, ale v žádné jsme nezůstali. Až tady se to zdálo nejpřívětivější.“

„Na místě masakru?“ zeptal se Tristan.

„To jsme samozřejmě ze začátku nevěděli.“

„Otec byl úplně u vytržení, když našel tvůj pozemek,“ řekla Clodia.

„Ještě aby ne. Dřel jsem tu přes patnáct let. A rodiče ještě déle.“

„Muselo trvat, než to tvá rodina celé zúrodnila,“ hlesla Satya.

„To ano,“ přitakal Tristan.

„Až opravíme domy ve vesnici, zřejmě z farmy odejdeme,“ pokračovala Clodia. „Zůstaneš tu?“

„Těžko říct. Musím na cesty a... Řekněme, že uvidíme, co nám následující měsíce a roky přinesou.“

Tristan hladil hnědého hřebce po čumáku. Skoro všichni už šli spát, ale do svítání zbýval ještě nějaký čas, který nechtěl jen tak zahodit. Nedalo mu to a šel do stodoly, kde pro něj před časem všechno začalo.

Její značná část byla předělána na ubikace, ale zbytek zůstal původní. Rozhlížel se a přemýšlel. Přemýšlel, co se asi tehdy na tomto místě stalo, ale odpovědi nepřicházely, tak se začal věnovat koni. Hřebec byl klidný a Tristanův dotyk mu byl zřejmě příjemný. Koně miloval, ale i tak se nemohl ubránit myšlence, jak by asi chutnala jeho krev. Ze strachu o koně po nějaké chvíli s hlazením přestal a chystal se odejít. Než ale stačil dojít k vratům, zaslechl kroky. A díky známému pachu i věděl, komu patří.

Satya a Clodia vešly do stodoly s notnou dávkou sebejistoty.

„Co tu děláte, holky? Neměly byste už spát?“

„Jdeme za tebou,“ odvětila Satya a společně se sestrou se přiblížila k Tristanovi.

„Co se děje?“

Dvojčata se k němu přitiskla, jak byl zvyklý.

„Děje se to, že se nám odmítáš věnovat,“ pokračovala Clodia. „My se můžeme přetrhnout, aby sis jedné z nás všiml, ale ty děláš jakoby nic.“ Rukou mu sjela dolů k rozkroku.

Chtěl ucuknout, ale bylo mu to tak příjemné, že se nakonec ani nehnul.

„Holky, mně to lichotí, ale nejsem ve stavu, abych se s někým sbližoval. Navíc jste poměrně mladé.“

„V mládí je jistá krása, nemyslíš?“ zeptala se Satya. A dřív než stihl Tristan cokoli odpovědět, přitiskla se k němu a začala ho líbat. Ačkoli mu hlava říkala, že je to špatně, tělo nedokázalo odolat. Zavřel oči a polibek opětoval. Když se od něj odtáhla, vystřídala ji její sestra.

Tristanovi se nezvykle rozproudila krev. Obě dívky chytil za pas a přitáhl si je blíž. Natolik, aby přes kalhoty cítily jeho vzrušení. Sestry si vyměnily domýšlivý pohled a zavedly Tristana ke slavníku, kam ho povalily. Kdyby Tristan nechtěl, samozřejmě by s ním ani nehnuly, ale on chtěl.

Jeden druhého se dotýkali, vyměňovali si vášnivé polibky, až brzo skončili všichni tři nazí. Obě sestry se ústně věnovaly Tristanovu mužství, zatímco on jen ležel na zádech a snažil se na nic nemyslet. Instinktivně je jemně chytil za vlasy a pomáhal tak nezkušeným dívkám se správným rytmem jeho ukojování. Než se nadál, Satya už mu sedala do klína. Při prvním dosedu slabě vykřikla. Bylo vidět, jak jí tělem projela nepříjemná bolest. Rychle to ale potlačila a začala se na Tristanovi zdvihát, aby mohla zase dosednout.

Tristan si to užíval. A moc. Jakmile ale Satya sesedla, aby ji sestra vystřídala, ucítil to. Krev. A když mu do klína sedla i Clodia, přidala se další. Tristan se ovládal, ale začal děsivě vrčel. Jeho špičáky se automaticky vysunuly z dásní. Nejzvláštnější ale bylo, že obě děvčata to snad ještě víc vzrušovalo.

Tristan nevěděl, jestli je víc vzrušený, nebo hladový. Pralo se to v něm. Rozhodl se ale jedno druhým přebít. Chytil Clodiu za boky a otočil ji na záda,

poté se chytil trámu na zdi a začal zběsile přirážet. Nedokázal říct, jestli dívka křičí slastí, nebo bolestí, ale bylo mu to jedno. Báł se, že pokud se nevybouří aspoň sexuálně, oběma jim prokousne krk a zabije je. Satya přisedla a začala Tristana líbat, dokud její sestru neodsunul stranou a nevěnoval se naplno zase jí. Položil ji na břicho a pokračoval. Rukou ji chytil za bradu, její sténání ho dohánělo k šílenství.

Těsně před rozbřeskem se ze stodoly ozval Tristanův hlasitý a slastný vzdech. „Omlouvám se,“ hlesl, když se oblékal, aby stihl zajít do domu, než vyjde slunce.

Obě dívky se též snažily nasoukat do svých šatů, ale bylo vidět, jak je spousta svalů na těle bolí. I přesto jejich tváře zářily úsměvem. „Nemáš se za co omlouvat. Svedly jsme tě.“

„Ale mohl jsem vám něco udělat. Bylo to moje... upíří poprvé. Navíc ta krev... Měly jste si to lépe promyslet.“

„My víme,“ řekla Satya. „Ale stálo to za to.“

„Když myslíte,“ odvětil Tristan a vyrazil k domu.

Kristeen hleděla na sbalenou brašnu a přemýšlela, zda na cestu potřebuje ještě něco jiného. Stála ve své ložnici u Olivie. Postel ustlaná, vše kolem naklizené, okenice dokořán. Celou místností se proháněl čerstvý dopolední větřík, který Kristeen neuvěřitelně čistil mysl.

„Jak dlouho budeš pryč?“ zeptala se Olivia, která právě vkročila do místnosti.

„Pár dní. Tedy snad. Musím zjistit, odkud ti útočníci přijeli.“ Poté se na Olivii podívala jaksi tázavě. „Máš to?“

Olivia přikývla a z kabely vytáhla ampuli s něčím, co vypadalo jako šedý písek.

„Tady to je.“

Kristeen si ampuli vzala a schovala ji do kapsy tmavých cestovních šatů, které měla na sobě.

„Je to to, co si myslím?“ ujistila se Olivia.

„Přesně to.“

Olivia na přítelkyni pohlédla s obavami. „Určitě nemám jet s tebou?“

Kristeen nepřemýšlela a ihned zavrtěla hlavou. „Potřebuju být sama. Navíc není zodpovědné nechávat vesnici bez čarodějky. Zranění potřebují péči, může se objevit nějaká nákaza... Nebo další útok.“

„Mám v plánu vytvořit kolem vesnice magickou hranici, která by případně další útočníky zdržela a zároveň dala vědět, že se něco děje. Nemůžeme si podobnou situaci znovu dovolit.“

Kristeen přikývla. „To máš pravdu. Nemůžeme.“ Poté uchopila brašnu a vydala se z pokoje pryč.

Venku před domem už stál připravený statný tmavě hnědý kůň. U sedla měl upevněné dva cestovní vaky. Oliviiin manžel Denfer ho právě hladil po čumáku.

„Potřebuješ ještě něco?“ zeptal se, když Kristeen a Olivia vyšly ven.

„Ne, ne. Děkuji moc.“ Upevnila si brašnu na zádech a chopila se otěží.

„Kdyby něco, můžeš se se mnou spojit telepaticky,“ řekla Olivia.

Kristeen přikývla a elegantně se vyhoupla do sedla. „Kdyby něco, dám vědět, ale... Nebojte, budu v pořádku. Vy mezitím dohlédněte na vesnici. A myslím i po emoční stránce. Někteří jsou z toho útoku pořádku v šoku.“

„Zvládneme to,“ usmála se Olivia.

Kristeen se rozloučila, pobídla koně ke klusu a po hlavní cestě vyrazila na okraj vesnice. Na ten okraj, kde začal nedávný osudný útok. Tam Kristeen koně zastavila a sáhla pro ampuli s popelem. Když se tehdy po útoku páčila těla útočníků, Kristeen odebrala trochu z doutnajícího popela, který po

pohřební hranici zbyl. Vlastně to nebyla ani pohřební hranice, spíš hromada mrtvých těl na troše slámy a dříví politá alkoholem.

Kristeen ampuli otevřela, zavřela oči a otočila ji. Obsah z ní se vysypal, ale ne přirozeně. Kristeeninou mocí se zastavil ve vzduchu a čekal na další povel.

„Ukaž mi cestu,“ zašeptala a oči otevřela.

Popel, který se držel ve vzduchu ve tvaru připomínajícím bublinu plnou kouře, začal okamžitě pulzovat. Netrvalo dlouho a pomalu se rozletěl vpřed. Kristeen pobídla koně znovu k pohybu a sledovala ho.

Když slunce sestoupilo k západu, Kristeen se už nacházela neskutečně daleko. Celý den jela po jedné z vedlejších pěšin, kudy ji její kouzlo vedlo. Nikoho nepotkala. Společnost jí dělala jen lesní zvěř, když občas přeběhla přes cestu či se šla podívat na čarodějkou projíždějící kolem.

Bylo to poprvé od Timettovy smrti, kdy byla skutečně sama. Snažila se svůj žal zpracovávat. Zhluboka dýchala, myslela na to hezké. Nebylo divu, že značnou část cesty proplakala, ale to by jí nikdo neměl za zlé. Potřebovala ze sebe ty emoce dostat. Co přišla k Olivii, snažila se být silná. A i proto nechtěla, aby jela s ní. Potřebovala si celou událost sama v sobě zpracovat.

Už se rozhlížela, kde by mohla rozbít tábor, když tu obláček popela uhnul z pěšiny do lesa. Skoro si toho nevšimla, jak rychle se to stalo. Zatáhla za otěže a koně stočila. Popel ji zavedl na úzkou lesní cestičku, po které pokračovala pár dalších minut, než se dostala k místu, kde bylo vidět, že zde před nějakou dobou tábořilo mnoho lidí. Po okolí bylo rozmístěno několik ohnišť z kamenů. Udusaná hlína, ušlapaná tráva, polámané stromy. *Tady tábořili*, pomyslela si Kristeen. *I po takové době je to znatelné.*

Popel párkrát celé okolí obkroužil a opět se vrátil k cestě. Kristeen ale natáhla ruku a myšlenkou ho vrátila zpět do připravené ampule. Musela si odpočinout, najíst se a prospat. I její kůň.

Nejdříve postavila jednoduchý stan blízko jednoho z ohnišť. Následně vytvořila magickou bariéru, aby byla v bezpečí, a nakonec se pustila do vaření. Dříví na oheň našťestí bylo všude plno.

V noci spala neklidně. Ostatně jako každou jinou noc od té doby, co zemřel Timett. Neustále se budila ze snů, v nichž se její manžel vracel domů, a marně se ho snažila nahmatat vedle sebe.

Ráno vstala hned za rozbřesku. Rychle něco málo posnídala a znovu se vydala směrem, kterým ji vedl oblak očarovaného popela. Chvillemi hnala koně tryskem, chvillemi ho nechala loudat se pomalu, ale celkově se pohybovali poměrně rychle. Před polednem zdolali dalších pár desítek kilometrů. Míjeli

spoustu obydlených i neobydlených oblastí. Popel je ale stále vedl po vedlejších cestách. Po cestách, kterými útočníci jeli. Až později odpoledne je zavedl do jedné malé vesničky.

Jakmile tam Kristeen vjela, bylo jí jasné, že i tato vesnice podlehla útoku. Domy byly vyhořelé, náves zničena, rekonstrukce v plném proudu. Sotva si jí všimli muži, kteří měli zřejmě roli stráží, vydali se k ní. V rukou třímali samostřily, za opaskem dýku a meč. Kristeen v gestu dobré vůle sesedla z koně.

„Dobrý den,“ pozdravila vřele. Čarovný popel už měla opět v ampuli.

„Co tu chcete?“ vystartoval po ní jeden z mužů, poměrně ošklivý zrzek. Už od pohledu bylo jasné, že má síly za dva chlapy.

„Dobrý den,“ zopakovala Kristeen už ne tak vřele. „Jen projíždím a všimla jsem si, že vaše vesnice zřejmě podlehla požáru, možná nějakému útoku. Co se stalo?“

„Co je vám do toho?“ vyštěkl na ni znovu zrzek.

„Klid, Ruphusi,“ řekl mu jeho kolega. Vysoký, šlachovitý, hnědovlasý.

„Omlouvám se za něj, madam. Není ve své kůži. Též přeji dobrý den. A ano, máte pravdu. Podlehli jsme zde útoku nějakých nájezdníků. Vydrancovali vesnici a zase odjeli. Ukradli vše cenné, co našli. Zabili i několik lidí.“

„To je mi velmi líto,“ hlesla Kristeen. A myslela to vážně. „Mou vesnici také napadli. Dost možná ti samí. Jdu po stopě, kterou zanechali při svém příjezdu. Ta mě zavedla až sem.“

„Po jaký stopě?“ divil se hnědovlasý. „Už je to strašná doba, navíc několikrát přšelo.“

„Jsem čarodějka. Najdu si stopu i tam, kde žádná není,“ oznámila jim.

„Hm, někoho takového bychom potřebovali. Máme tu spoustu chorých, na které obyčejní léčitelé přestávají stačit.“

„Ráda pomohu,“ souhlasila okamžitě Kristeen. „Nemohu se zdržet moc dlouho, ale když tu zůstanu do rána, nic se nestane. Máte tu hostinec, kde bych se mohla ubytovat?“

„Samozřejmě,“ řekl hnědovlasý. „I koně vám ustájí. Zavedu vás tam.“ Pak se ohlédl na svého kolegu. „Hned se vrátím.“

Ruphus cosi zabrblal, ale nic nenamítal.

Kristeen obešla všechny vážněji nemocné. Pomocí bylin, magie či kombinací obojího je vysekala z nejhoršího. Lidé jí děkovali a chtěli zaplatit, ale ona všechny peníze odmítala. Pozdě večer se vrátila do hostince, kde si dole

v hospůdce objednala dobrou vydatnou večeři a sklenici vína. Byla ráda, když si k ní přisedl hospodský a začal slušně vyzvídat, kde se tam vzala. Nevadilo jí odpovídat. Navíc věděla, že možná mohou nějaké informace směnit.

„Vaše ztráta mě mrzí,“ odvětil jí hospodský. „Ale vypadáte jako silná žena. Zvládnete to. Čas je dobrý lék. Znáám to. Nedávno jsem přišel o druhou manželku.“

„To je mi líto. Já... sleduju stopu těch útočníků. V naší vesnici jsme je pobili, ale nepřišli jsme na to, co byli zač. Nevíte to? Nebo netušíte, odkud se vzali?“

„Bohužel ne, ale zatím to vypadá na nějaký kmen, který vraždí a loupí, aby přežil. Nemyslel jsem si, že nějaký takový v životě potkám, přece... máme už nějakou úroveň.“

„Jak kdo, zřejmě.“

„Jak jste říkala, že se jmenuje ta vaše vesnice?“

„Asteros.“

„Hm... To je odtud na severovýchod, že?“

Kristeen přikývla.

„Tudíž se dá předpokládat, že přijeli odněkud z jihozápadu. Ale... Skutečně je moudré sledovat tu stopu sama? I žena s vaší mocí bude mít slabiny. Jedna z nich je v tuto chvíli váš zesnulý manžel.“

„Nevím, jestli je to moudré. Vím jen, že to je to, co potřebuji. Musím najít zbytek těch lidí a také musím být teď sama.“

Hospodský si Kristeen s obavami prohlédl. „Chápu. No... Kdybyste potřebovala, moji synové by mohli jet s vámi. Trocha vzduchu by jim teď taky prospěla.“

„Mockrát díky, ale skutečně ne. A teď, když mě omluvíte... Těším se do postele po noci na zemi.“

„Samozřejmě,“ odvětil hospodský s úsměvem.

Kristeen se zvedla a vyrazila nahoru do svého pronajatého pokoje. Tam se pečlivě umyla, opět chvíli plakala, ale nakonec tvrdě usnula. Sny patřily zase jen Timettovi.

Vyrazila brzo ráno, takže na blízkém kopci, přes který ji popel vedl, stihla úžasný východ slunce. Cesta, na kterou se pak dostala, byla poměrně zarostlá a táhla se daleko od všech okolních vesnic či městeček. Přesně tudy by jela, pokud by nechtěla být nikým viděna. *Proč se ti útočníci hnali takovou dálku? V okolí se přece nachází spousta dalších vesnic. I mnohem menších, které by rychleji podlehly jakémukoli útoku.* Kristeen se to zdálo zvláštní. Nečekala, že pojedje tak daleko. Začala být nervózní, jestli s sebou má dost jídla. Ano, mohla se na noc zastavit v nějakém hostinci, ale nechtěla zbytečně sjíždět z cesty.

Bylo už opět k večeru, když se před ní vyhouply jakési hradby. Narazila na nějaké malé městečko. A když ji právě sem začarovaný popel zavedl, usoudila,

že je možná na tom místě, které hledala. Myšlenkou uklidila popel zpět do skleněné nádoby.

Toble městečko by ti útočníci díky bradbám jen tak nedobyli. Navíc table místa mívají poměrně silný počet strážných, kteří se potulují ulicemi, řekla si, než dojela k bráně. Tam ji čekali čtyři strážní v uniformě.

„Dobrý podvečer,“ pozdravila. „Pustíte mě dovnitř? Jsem na cestě do Ardenthalu, ráda bych si na noc našla nějaký slušný hostinec,“ zalhala a usmála se.

Jeden strážný se chopil slova. „Dobrý podvečer. Ale jistě, lady. Doporučuju hostinec U Severáka. Vaří výtečně a pokoje jsou čisté. Jen poprosím o doklady.“

Kristeen mu je podala. Bylo vidět, že ho překvapil její věk. Ale čarodějku určitě neviděl poprvé. Doklady jí vrátil. Odsunul masivní závoru a otevřel bránu natolik, aby čarodějka na koni mohla vjet do města.

Na Kristeen okamžitě dýchl přesně ten ruch měst a městeček, který neměla ráda. Nasála smrad, který všude kolem vládl, a pobídla koně vpřed. Popel zatím nechala v ampuli. Nechtěla na sebe moc upozorňovat. Zamířila do doporučeného hostince a ubytovala se. Následně počkala do noci.

Bylo těsně před půlnocí, když se vydala na výzvědy. Vzala si na sebe černý plášť, kápi si natáhla přes hlavu a oživila již tolikrát očarovaný popel. Šla klidně. Popel ji nejdříve provedl několika úzkými uličkami, až ji dovedl na jednu z hlavních ulic. Poté se brzo dostala na náměstí, kde stál majestátní kostel. Sem tam se pohybovalo pár lidí či skupinek, ale nikdo si Kristeen nevšímal. Popelu vznášejícího se ve tmě jakbysmet. Byl skoro neviditelný.

Kousek za náměstím se nacházelo jezero, město bylo postavené na jeho březích. Kristeen z něj cítila život několika stovek ryb, které zřejmě obyvatelé bedlivě chovali jako jeden ze zdrojů obživy. Voda se zdála být nezvykle čistá a hladina odrážela měsíc na obloze. *Brzy nastane úplňek,* pomyslela si Kristeen a pokračovala.

Popel ji brzy zavedl do už ne tak živé části města. Zde nikoho nepotkala, spousta domů byla potemnělá, což znamenalo, že jsou zřejmě opuštěné. Chodníky také nebyly v kdovíjak skvělém stavu a většina zahrad, které mījela, nebyla vůbec udržovaná. Šla poměrně dlouho, až na druhý konec města, kde se rozkládal rozsáhlý pozemek, jemuž dominoval velký větrný mlýn. Budova, k níž byl přilepený, nebyla o nic menší. A v oknech se svítilo.

Jakmile se Kristeen dostala blíž a očarovaný popel se chtěl protáhnout škvírou pode dveřmi, kouzlo přerušila a popel vrátila do ampule. Rozhlédla se kolem. Nedaleko stála stodola plná koní, i v ohradě jich pár našla. Přiblížila se k budově, nahlédla dovnitř a zjistila, že je prakticky vybouraná. Uvnitř nezůstalo nic původního, snad ani příčky či stěny. Zkrátka to byl jeden velký

prostor, kde kolem dokola hořely pochodně. U čelní zdi byl umístěn velký krb, ve kterém plápolal oheň, a všude byla spousta lavic obsazených lidmi. Ti, jak se zdálo, bedlivě naslouchali jistému muži, který jako jediný stál. Mohlo jich tam být tak sto až sto padesát. Přes zasklená okna ale Kristeen nic neslyšela. Použila tedy kouzlo, aby to změnila.

„... nemůžeme dělat věčně. A je to pravda. Ani já nechci, abychom tak dopadli. Pro teď je to ale nejlepší. Tím bych toto téma rád ukončil a všechny vás poprosil, ať se jím dál nezabýváte. Aspoň nějakou dobu. Děkuji. A nyní přistoupíme k dalšímu bodu. Maso. Ano, máme ho málo, ale jeden z našich obchodních partnerů z Ardenthalu slíbil, že nám od příštího měsíce začne posílat větší množství. Hlavně ryb, jelikož těch je v hlavním městě víc než dost. Tudíž prosím, abyste vydrželi. První větší várka by měla dorazit do čtrnácti dnů...“

Kristeen poslouchala ještě dalších pár minut, ale jediné, co z toho všeho pochopila, bylo, že se dívá na část jakési komunity či klanu, která na tom místě měla schůzi. Určitě vyznávali něco, co nebylo příliš v oblibě, nebo to dokonce možná bylo zakázané. Aspoň jí to tak přišlo. Kdo by jinak dělal schůze na opuštěném pozemku na kraji města?

Náhle si všimla jedné věci. Pár mužů, kteří seděli poblíž mluvčího, na sobě měli jakousi tmavou zbroj, kterou velmi dobře znala. Byla to ta samá, kterou měli útočníci v její vesnici.

Kristeen se stáhlo hrdlo nejistotou, ale zároveň měla radost, že našla, co hledala. Ale co teď? Nemohla tam jen tak vtrhnout a začít je jednoho po druhém zabíjet či celou budovu podpálit kouzlem. Musela zjistit, o co přesně jde. A jak tak přemýšlela, co udělat, schůze náhle skončila. Všichni se sebrali a rychle začali budovu opouštět pěti různými východy. Dva měla Kristeen po pravici, tři po levici.

Zazmatkovala a odlepila se od budovy. Pádila přes volný prostor k nedalekému křoví, aby se za něj schovala, než všichni zmizí. Tma byla její výhodou. A stejně tak černý plášť. Sedla si za hustý porost a sledovala, jak někteří odcházejí pěšky do města a jiní jdou pro koně, na kterých pak odjížděli. I poté, co všichni zmizeli a ona přestala cítit cizí přítomnost, chvílku počkala, než se zvedla a vyrazila zpět k budově. Všechny dveře byly zamčené, ale Kristeen je během sekundy odemkla myslí a vstoupila dovnitř.

Pochodně byly zhasnuté, jen v krbu plápolal oheň. Rozhodla se prostor prozkoumat. Když ho ale celý prošla, zjistila, že tam není nic, co by jí nějak více pomohlo. Přistoupila ke krbu a doufala, že v něm najde například kus nespáleného papíru s nějakou informací. Ale nic.

Zoufale si povzddechla a zamířila ke dveřím. Než k nim došla, zarazila se. Zvuk vrzající podlahy se v jednom místě náhle změnil. Udělala pár kroků vzad

a zase vpřed. „Co to...“ Rozhlédla se. Podlaha byla z dřevěných parket a zdála se být jednotná. Na nějaké skryté dveře to nevypadalo. Kristeen zavřela oči a soustředila se na kouzlo, které se chystala použít. Pak zašeptala: „Co je mým očím skryto?“

Když oči zase otevřela, náhle to uviděla. Podlaha sice vypadala dokonale jednotně, ale nebyla. Kristeen viděla, jak přes malinké škvíry, jež tvořily tvar velkého čtverce, pronikal prach. Znovu se rozhlédla. Věděla, že na otevření těch dveří musí být někde v okolí jakýsi mechanismus. Nejlépe by tomu odpovídala páka.

Jelikož její kouzlo stále trvalo, brzy ji praštila do očí jedna z konstrukcí, které držely pochodně na zdech. Byla neuvěřitelně ohmataná. Bez použití magie by si toho stoprocentně nevšimla. Kouzlo ztratilo sílu a Kristeen vykročila vpřed. Došla ke konzoli, uchopila ji do rukou a zabrala. Kov se pohnul a nechal se odtlačit zhruba stopu nahoru. Ozval se rachot a podlaha se otevřela. Kristeen se sama pro sebe usmála.

Část podlahy se díky mechanismu změnila na schody směřující dolů. Bez váhání se po nich vydala. Ale to, co našla, rozhodně nečekala. Schody ji zavedly do podzemního komplexu. Hořelo zde několik pochodní a lamp, stěny byly obklopené policemi se spisy, na stolech ležely další dokumenty a nejrůznější předměty. Vypadalo to jako pracovna pro pět až deset lidí.

Kristeen se rozhlédla a zatajila dech. Už kvůli tomu, že cítila něčí přítomnost. Ihned nato zaslechla blížící se kroky. V pracovně se nacházelo několik průchodů do dalších podzemních místností.

„Haló?“ pronesl blížící se muž.

Sotva Kristeen zaběhla za roh, aby se schovala za jedním z regálů, uslyšela, jak dotyčný vešel do místnosti.

Muž byl oblečen ve světlém hábitu. U pasu měl zavěšenou dýku, po které sáhl, ale zatím ji nechával v pouzdře. Mohlo mu být kolem šedesáti let. Znepokojeně pohlédl na otevřený průchod. Přešel k páce a zase ho zavřel. „Kdo je tu?“ zeptal se.

Kristeen skoro ani nedýchala. Věděla, že pokud by proti ní stál jen on, nemá se čeho bát. Ale i když další cizí přítomnost necítila, nemohla si být jistá, jestli se v komplexu neskrývá ještě někdo. Zdál se rozsáhlý a její empatie nesahala dál než několik metrů. Navíc se jí nehodilo, aby se o ní někdo dozvěděl.

„Vím, že tu někdo je. Buď půjdete ven po dobrém, nebo po zlém,“ upozornil znovu.

Kristeen se ani nehnu.

Muž konečně vytáhl dýku z pouzdra a udělal krok vpřed. „Takže po zlém.“

Procházel místností a nahlížel pod stoly a za regály. Blížil se ke Kristeen. Ta se konečně ohlédla, co má za sebou. Nějaká další místnost. Byla si však vědoma

toho, že jestli se pokusí do ní vběhnout, muž ji jistě uvidí. Rozhodla se čekat. Během minuty byl muž přesně u toho regálu, kde stála.

Kristeen rychle zapřemýšlela, pak zavřela oči, nahmatala svou magii a zašeptala: „Spi.“

Muži se zamotala hlava a okamžitě upadl do hlubokého spánku. Kristeen si povzddechla a poté prošla celý komplex, aby se ujistila, zda je sama. Ukázalo se, že se nachází v souboru jedenácti místností, které se rozléhaly zhruba pod celým pozemkem mlynářství. Některé místnosti byly větší, některé menší. Čtyři z nich sloužily ke spánku, jedna jako velmi provizorní kuchyně, jedna jako kovárna, zbytek byly buď zbrojnice, nebo pracovny. Až na spícího muže nikde nikdo. Neváhala a ihned se pustila do pátrání.

Začala pročitat spis po spisu, jak jí přišly pod ruku. Většina z nich byly obchodní dokumenty ohledně potravin či zbraní, díky kterým se dozvěděla, že komunita, na kterou narazila, se nazývá Soví řád. Pak narazila na jiný druh dokumentů, a to na jakési smlouvy. Stačilo, aby Kristeen nahlédla jen do sedmi z nich, a zjistila, co tento řád zřejmě praktikuje. Vypadalo to, že jsou to nájemní diplomati, zloději, obchodníci s lidmi, vrazi... Jedna ze smluv zavazovala řád k unesení novorozeného dítěte jako splátky půjčky... Zkrátka za správnou cenu udělali cokoli. Kristeen nad tím vším ohrnula nos. Byla naprosto znechucena. Zároveň ale tušila, že je blízko rozuzlení.

Hlava jí pracovala. Snažila se nad tím vším pečlivě zamyslet. *Tento řád zpusťošil Asteros a zabil Timetta. Ale proč? Sami od sebe by na naši vesnici jen tak nezaútočili. Udělali to pro peníze. Někdo si to přál. Ale proč? Kdo může mít užitek ze zničení a vyvražďení vesnice, jako je Asteros?*

Přešla do původní místnosti, kde ležel spící muž. Vzala židli a pomocí svých magických schopností na ní muže přesunula. Poté našla lano a pečlivě ho svázala. Stoupla si před něj a zašeptala: „Vzbud' se.“

Dotyčný rozlepil oči a snažil se co nejrychleji probírat. Okamžitě mu došlo, že je něco velmi špatně, a tak sebou trhl a zmateně se rozhlédl kolem. Jeho pohled spočinul na Kristeen. Otevřel ústa, ale říct nic nestihl. Kristeen byla rychlejší.

„Okamžitě mi odpovíš na moje otázky a já tě nechám žít. A varuju tě. Jsem čarodějka, které jste zabili manžela, tudíž jsem v naprostém právu ti na místě srazit vaz.“

Muž se uklidnil a nervózně nasucho polkl. Zkusil sílu utažených provazů, ale zjistil, že se ani nehnu. „Co chcete?“

Kristeen neváhala. „Za prvé, co jste sakra zač? A kolik vás je?“

„Předpokládám, že jste byla svědkem naší schůze.“

„To byla.“

„To byli všichni členové.“

Díky empatii Kristeen věděla, že lže. Máchla rukou. Aniž se muže dotkla, zlomila mu ukazováček na pravé ruce. Ozval se krátký řev.

„Poznám, kdy lžeš, takže bych byla ráda, kdybys mi odteď říkal pravdu. Ano, mohla bych ti pomocí magie nahlédnout do mysli a všechno si přečíst, ale upřímně, dělám to nerada. Nemí mi úplně komfortní mít v hlavě cizí myšlenky.“

Muž se bolestí klepal a pohlížel na svůj křivý zlomený prst.

„Takže kolik?“

„Zde ve městě asi čtyři sta. V kraji zhruba dalších osmnáct set. Mimo něj nevím. Možná dalších pět nebo šest tisíc.“

Mluvil pravdu. Kristeen se na tváři objevil slabý úsměv. „A co jste přesně zač? Jak dlouho už rád existuje? Kdo je jeho součástí?“

Muž celý zbělal. Kristeen věděla, že bolestí to není. Spíš jakýmsi strachem z následků, když bude mluvit.

„Co jsme zač už zřejmě víte. Soví rád. Zabýváme se všemožnými službami pro všemožné klienty. Jsme společníci, zastánci, vojáci...“

„Pokračuj,“ vybídla ho Kristeen.

„Většina z nás byla nějakým způsobem vyhoštěna ze společnosti. Jiní zase chtějí pracovat sami pro sebe a zde můžou. Přibíráme i sirotky, kteří nemají kam jít... Rád existuje zhruba šest let.“

Kristeen se párkrát nadechla, aby měla možnost informace vstřebat. „Takže lidé, co nejsou schopní pracovat jako ostatní, se raději změní v nájemné vrahy. Jen aby se oni sami měli dobře, hm.“

„Tak to úplně není,“ hlesl muž.

„Fajn, přejdeme k tomu hlavnímu. Co víš o útoku na vesnici Asteros, který proběhl před čtyřmi měsíci?“ zeptala se Kristeen.

Muž se zarazil, ale nebylo zjevné, z jakého důvodu. „Asteros? To je pod východní částí pohoří, že?“

„Ano.“

„Hm... Tamta police,“ řekl muž a pokynul hlavou k jednomu z regálů u stěny. Kristeen šla dle jeho pokynů. „Ta druhá nebo třetí shora.“

V každé polici bylo asi dvacet spisů, Kristeen vyprázdnila obě, listiny položila na stůl a začala do nich nahlížet. „Co tu mám najít?“

„Byla to žádost. Hledej tam spis, kde se o tvé vesnici píše. Nepamatuji si detaily.“

Kristeen pár minut hledala. Vždy jen nakoukla do listiny, zjistila o čem jde a zase ji odložila. Když pak v jedné uviděla název své vesnice, zarazila se. Vytáhla listinu z hromádky a od začátku si ji celou přečetla. Šlo o dohodu mezi Sovím řádem a jistým sírem DiViegou. Bylo to stručné a jasné: vybít a spálit celou vesnici. Bez zajatců a beze svědků. V případě neúspěchu žádná platba.

„Kdo je k čertu sir DiViega?“ zasyčela Kristeen.

„To nevím. Já s ním nejednal. Náplň mé práce je starat se o dokumenty a o jejich bezpečí. Málokdy něco jiného.“

Kristeen shlédla dolů, kde byly dvě pečete. Jedna se sovou, druhá s překříženými kopími. „Kdo to potvrdzoval?“ zeptala se.

„Asi jeden z vůdců. Nikdo jiný na to nemá oprávnění.“

„Kolik těch vůdců je?“

„Dvanáct.“

„Kdo mi řekne, o co šlo?“

„Jakýkoli vůdce. Tyhle informace musejí sdílet mezi sebou.“

„A kde nějakého najdu? No tak, nenut' mě se na všechno ptát. Stejně víš, že to přijde.“

„Dva jsou zde ve městě. Jeden z nich vedl dnešní schůzi. Ale kde přesně bydlí, nevím. Musel bych se podívat do záznamů.“

Kristeen se trochu pousmála nad jeho plánem. „Kde najdu ty záznamy?“

Muž si zřejmě myslel, že docílí toho, aby ho čarodějka rozvázala, ale jeho pokus nevyšel. Navedl Kristeen k záznamům a řekl jí, kde a co hledat. Když našla informace o vůdci a místě jeho pobytu, opsala si je na kus papíru, který si zastrčila do kapsy pláště. Poté si stoupla proti svému informátorovi a povzddechla si: „Všichni budete viset, to slibuju.“

„Ale –“

„Spi,“ nakázala mu čarodějka.

Muž opět upadl do hlubokého spánku. Kristeen k němu přistoupila, ruku mu položila na čelo. Chvilí se soustředila a pomocí magie mu vymazala paměť.

Stála před domem jednoho z vůdců. Vypadal poměrně obyčejně. Nenápadně se rozhlédla, nezaváhala a chopila se kliky u dveří. Zámek podlehl jednomu z jejích kouzel.

Dům byl prostorný a uvnitř nevypadal vůbec jako zvenčí. Bylo vidět, že majitel není žádný chudák. Masivní kamenný krb, zdobeně vyřezávaný nábytek, drahé koberce... Přízemí zelo prázdnotou. Ať byl v domě kdokoli, spal. Kristeen se tedy vydala do patra. Schodiště pod jejíma nohama nevydalo ani nepatrné vrznutí.

Brzy zjistila, že jsou nahoře čtyři ložnice. V prvních třech spalo vždy dítě, v té poslední muž a žena. Předpokládala, že právě tohoto muže hledá.

Do místnosti vešla tiše. Nejprve se kouzlem postarala, aby žena poklidně spala dál. Když přistoupila k muži, zarazila se. Do té chvíle totiž nepřemýšlela

o tom, jak bude pokračovat. Nakonec se usadila na židli u toaletního stolku. „Vzbud’ se,“ řekla a prolnula ta slova vůdci řádu do mysli. Ten sebou trhl a probudil se. Kristeen následně zapálila všechny svíce v místnosti.

„Co se to... Kdo... kdo jste?“ vyjekl muž a sáhl pod polštář pro dýku.

Kristeen mu ji pohledem vyrazila z ruky. „Tohle bych ráda přeskočila.“

Vůdce řádu se otočil na svou spící ženu. Bylo mu divné, že se nevybudila. V jeho očích se zaleskl strach, jestli skutečně jen spí. „Co je s ní?“

„Klid, bude v pořádku. Přišla jsem za tebou.“

Muž se opět začal věnovat cizince sedící kousek od jeho postele. „Kdo jste? Čarodějka? Co chcete v mém domě?“

„Co vám říká vesnice Asteros?“ zeptala se ho rovnou.

„Prosím?“ zavrtěl nechápavě hlavou.

„Vesnice Asteros,“ zopakovala Kristeen ostře. „A mluv rychle, než ztratím trpělivost.“

Vůdce řádu vypadal zmateně. „Já... Nevím, o čem mluvíte.“

Byl to dobrý lhář. Jeho emoce se skoro nezachvěly, ale i přesto to Kristeen poznala. „Jsem čarodějka. Vím, že lžete. Vím, co váš řád dělá.“ Mávla rukou a i tomuto muži zlomila ukazováček na pravé ruce.

Vůdce sykl bolestí. Méně, než by Kristeen čekala. „Vy víte o řádu?“

Kristeen si povzddechla. „Ano, vím,“ nahlédla do papírku v ruce, „Thadeasi.“

Muž se zamračil.

„Thadeas Noristen, ne? Jeden z dvanácti vůdců.“

Nevěděl, co říct. Kristeen ovšem na jeho reakci ani nečekala. „Jeden z vás před nějakou dobou potvrdil obchod mezi řádem a jistým sirem DiViegou, který žádal zničení a vyvraždění vesnice Asteros!“

Thadeas byl zděšen. Zřejmě tím, co všechno Kristeen věděla. Otevřel ústa, aby se pokusil něco namítnout, ale nakonec se mu jen krátce zachvěla brada.

„Kdo je k čertu sir DiViega?“

„Kristeen,“ hlesla Olivia, když ráno vešla do kuchyně a našla svou přítelkyni sedět u stolu.

„Dobré ráno,“ pozdravila Kristeen a vstala, aby mohla Olivii krátce obejmout. Byla ještě v cestovních šatech, zatímco Olivia v košilce na spaní a krátkém župáčku.

„Kdy ses vrátila?“

„Asi před hodinou.“

„Jela jsi v noci?“

„Jen dnes. Už jsem chtěla být doma.“

Olivia postavila na čaj a sedla si s Kristeen ke stolu. Chytila ji za ruku a zeptala se: „Tak? Zjistila jsi něco?“

Kristeen přikývla. „Ano. Celkem dost.“

Než se uvařila voda, stihla Kristeen Olivii vyličit téměř celou svou cestu až k vůdci Thadeasovi. Poté Olivia připravila čaj a se šálkem v ruce naslouchala dál.

„Sir Aronn DiViega je podle Thadease nějaký velmi významný obchodník z Astrachakanu. Navštívil jej začátkem roku a šel prý rovnou k věci. Odstranit Asteros z mapy. Beze svědků.“

„Ale proč?“

„To nevěděl. Neptal se. Říkal, že to mu nepřísluší.“

Olivia tohle po ránu asi nečekala. „Hlava mi to nebere. Proč by někdo chtěl odstranit naši vesnici? A ještě k tomu někdo z Astrachakanu? Je to přece poměrně daleko.“

„Také nevím... Ty... náhodou netušíš, o koho by mohlo jít? Přece jen jsi v Astrachakanu docela dlouho pobývala.“

Olivia zavrtěla hlavou. „Bohužel. O tamní obchodníky jsem se zajímala jen tehdy, kdy jsem něco potřebovala. Jména mi nepřišla důležitá. Ale možná měla, k čertu.“

„Škoda... Napadlo mě vyrazit přímo tam, ale pak jsem si řekla, že ty budeš mít ve městě určitě nějaké známé, kteří by mi mohli pomoci.“

„To mám. Můžu tě na pár z nich odkázat.“

„Vlastně... Byla bych ráda, kdybys jela se mnou.“

„Konečně,“ hlesla Olivia, když se daleko před nimi vyhouplo město Astrachakan. Bylo to jedno z osmi největších měst království Cidentalís, a tak nebylo divu, že si jeho hradeb člověk všiml na desítky kilometrů daleko.

„Ještě je to kus cesty, ale ano... Konečně,“ odvětila Kristeen.

„Stále si myslím, že jsem nám mohla vytvořit portál,“ řekla Olivia, zatímco se nepohodlně zavrtěla v sedle, ve kterém už několik dlouhých dní seděla.

„Dobře víš, že portály spotřebují hrozně moc energie. Navíc by nás přes něj mohl někdo sledovat. Chci být nenápadná. Aspoň zatím.“

„Fajn, ale první noc platíš ty. Chci nějaký luxusní hostinec, kde je neomezené množství horké vody. Naložím se do koupele aspoň na dvě hodiny. Do té doby s pátráním nezačnu.“

Kristeen se zasmála a pohládila svého koně. Čarodějky se nacházely na jednom z kopců, který poskytoval pohled na hradby v dálce. Cesta před nimi vedla mezi travnatými pláněmi.

„Buď ráda, že nám přálo počasí. Nebyla zima a ani nepršelo.“

„Kdyby ano, už jsem díky portálu dávno na místě,“ utrousila Olivia.

Když se po pár hodinách přiblížily k městu, naskytl se jim detailnější pohled na jeho hranice. Hradby se pyšnily mnoha strážními věžemi, které byly plně obsazené. Bran, které procházely skrz hradby, nebylo mnoho. Strážní si od čarodějek vzali doklady, zapsali si je, zeptali se na cíl návštěvy města a pustili je dál.

Masivní dřevěná brána se otvírala pomalu a vydávala přitom podivný a nepříjemný zvuk. Čekali je ještě pár kilometrů klidným předměstím, které z velké části tvořily lesy a louky, mezi nimiž se tu a tam objevila nějaká farma. Jakmile se ale dostaly přímo do města, dýchl na obě čarodějky jiný svět. A i když město zářilo a bylo živé, Kristeen ani Olivia nebyly rády, že zde musejí být. Obě se rozhodly trávit své životy stranou z jistých důvodů.

Netrvalo dlouho a našly si velmi nadstandardní hostinec. Než padla tma, obě už byly naložené v horké koupeli ve velké dřevěné kádi. Ani jedna nemluvila. Měly zavřené oči a snažily se uvolnit.

„Tak jo,“ ozvala se Olivia po hodině a otevřela oči. „Až se vykoupeme, nastrojíme se a půjdeme za jedním mým přítelem. Obchoduje jen ve velkém a zná každého, kdo tady ve městě něco znamená. Určitě bude vědět, kdo je ten Aronn DiViega. Otázkou je, co chceme dělat, až ho najdeme?“

Kristeen se trochu napřímila, ale jen tak, aby stále zůstala rameny ponořená v horké vodě. „Zajímá mě, proč si objednal zlikvidování naší vesnice. Jestli byl ten požadavek od něj, nahlásím ho městské radě. Měli by ho pověsit.“

„Od koho jiného by byl?“

„Mohl se za něj někdo vydávat. Přece jen... Já, kdybych si objednala smrt dvou tisíc lidí, nebudu jednat svým jménem. Nejlépe bych si půjčila jméno někoho, koho chci též potopit. Zabiješ tím dvě mouchy jednou ranou. Ale těžko říct. Uvidíme, co nám poví.“

„Pak je tu další věc. Jak dokážeš městské radě jeho vinu? Tu listinu jsi přece nechala Sovímu řádu.“

„Držela jsem ji v ruce, budu schopná jim ukázat vzpomínky na ni. A pokud ji nikdo nezničil, měla bych být i schopná přemístit ji k sobě. Tedy aspoň myslím.“

„A co když se z toho nějak vyvine? Tihle lidé mívají velký vliv, dost často jim všechno projde.“

„Pak ho zabiju,“ řekla Kristeen klidně.

Olivia na přítelkyni chvíli mlčky hleděla. „Musíme počítat i s touto možností. Ale pokud k ní dojde, musíme být diskrétní. Nikdo se nesmí dozvědět, že máme v jeho smrti prsty. Namalovaly bychom si tím na záda terč a šli by po nás všichni jeho spojenci. Ať je to kdokoli.“

„Souhlasím.“

Olivia zaklepala na vstupní dveře monumentálního domu. Skoro by se dal nazvat sídlem. Kristeen stála hned za jejími zády. Obě byly ustrojeny v elegantních nadýchaných šatech. Olivia v krémových, Kristeen v červených. Měly nápadně namalované oči a vlasy vyčesané nahoru.

Dveře se otevřely a objevila se služebná. „Dobrý den, co si přejete?“ zeptala se.

„Dobrý den, je Anton doma? Jsem jeho přítelkyně Olivia de Rodrigez. Jsem ve městě jen na skok, ráda bych ho viděla.“

„Chvilíčku, paní,“ odpověděla služebná a dveře zase zavřela.

Chvíli čekaly.

Dveře se zase otevřely. „Pan Diavlo vás přijme. Pojd'te prosím dál.“

Čarodějky následovaly služebnou skrz halu do obrovské společenské místnosti s dvěma nezvykle velkými krby. U jednoho z nich stál starší muž. Jakmile ženy vešly, obrátil se k nim. Jeho ústa se roztáhla do širokého úsměvu.

„Olivie,“ řekl nahlas a připravil paže k objetí.

Usmála se a už běžela k němu. „Antone.“ Padla mu do náruče. „Ráda tě vidím. Jak se máš?“

„Furt stejně, drahá. Furt stejně. Ale co ty? Vdaná, v novém domově, na novém místě? A kdopak je tohle?“

„To je má přítelkyně Kristeen Serrano. Rozhodla se mě doprovodit do města.“

„Těší mě,“ řekl Anton.

„I mě těší,“ řekla Kristeen a podala si s Antonem ruku. „Hodně jsem o vás slyšela. Sice až na cestě sem, ale slyšela.“

Anton se ke Kristeen naklonil. „Jen to špatné, doufám.“

„Přesně tak,“ přitakala s úsměvem.

„Taky čarodějka?“ zeptal se, když jí pouštěl ruku.

Kristeen jen přikývla. V tu ránu muž trochu zbystřil. „Do města na pár dní, říkáš?“ obrátil se na Olivii. „A společnost ti dělá jiná čarodějka? Tak to tu nebudeš jen kvůli nákupům, že?“

„Bohužel. Jdeme si k tobě pro pomoc.“

Anton ji rukou zarazil a pohlédl na služebnou, která stále postávala ve dveřích. „Můžete jít, Cleo. A prosím, zavřete dveře.“

Služebná přikývla a odešla.

„Prosím, posad'te se,“ pobídl je Anton a pokynul k drahým křeslům, která byla rozestavena kolem elegantního dřevěného stolu. Všichni tři se posadili.

Kristeen si nemohla pomoci a pohledem zkoumala úžasný interiér domu. Anton evidentně na ničem nešetřil. Některé předměty a nábytek byly viditelně sběratelské kousky.

„Tak povídej,“ pobídl Anton Olivii.

„Před několika měsíci zaútočila na vesnici Asteros četná skupina zabijáků. Vraždili naše lidi, podpalovali domy, tady Kristeen tehdy přišla o manžela.“

„To je mi líto,“ hlesl.

„Děkuji,“ řekla tiše.

„Zajímalo nás, co byli zač, a tak se Kristeen vydala po jejich stopě. Zjistila, že ti útočníci byli vyslaní jistým Sovím řádem – komunitou, která dělá za peníze úplně všechno.“ Olivia si všimla Antonova výrazu. „Víš, o koho jde?“

Přikývl. „To si piš. Ještě před dvěma lety se o nich nevědělo, ale dnes? Jsou to spolehliví dodavatelé služeb mimo rámec zákona. Ve velkých městech už má o nich povědomí spousta lidí, ale jen málokdo ví, kde je hledat. A také jen málokdo si může dovolit jejich služby.“

„Setkal ses někdy –“

„To ne. Všechno jen z doslechu. Jak říkám... Málokdo se s někým z nich skutečně setkal.“

„Aha... Každopádně poté, co Kristeen dva z nich zmáčkla, zjistila, že vyhlazení Asterosu si přál jistý Aronn DiViega. Podle všeho velké obchodní zvíře tady ve městě.“

Anton pootevřel ústa, ale nic neřekl.

„Ty víš, o koho jde? Já o něm nikdy neslyšela.“

„Ještě abych nevěděl. Skoupil přes deset pozemků ve městě. Nevím, odkud se vzal, ale co sem přišel, bere nám pozemky, kde bývala pole, a staví na nich nějaké budovy pro výrobu ani nevím čeho.“

„Počkat, co? Jak to, že mu město prodá pozemky, na kterých se hospodaří? Musí tak celý Astrachakan připravit o značnou část úrody.“ Olivia byla z toho faktu zmatená.

„A to je právě to. Nikdo neví. Jeden den přijde za radou, a bum. Druhý den už má pozemek navíc. Říká se, že má někde nějaké mocné známé. Říkám si, že to musejí být kurva známí, když mu zařídí takovou prasárnu.“

„Kdo stojí nad radou a primátorem města?“ zeptala se Kristeen.

„Už jen vláda království,“ odvětil Anton.

„Hm,“ zabručela Kristeen a snažila se na to celé pohlédnout z jiného úhlu. Ale ani tak to moc nedávalo smysl. „Dobrá. Tohle teď ale musíme nechat stranou. Kde ho najdeme?“

„Chcete se za ním vydat? Myslím, že dvě cizinky jen tak nepřijme.“

„Nebude mít úplně na vybranou,“ odvětila Kristeen.

„V tom případě byste ale měly vědět ještě něco. Společnost mu teď dělá jistá Siera Sielska. Olivia ji myslím zná.“

„To snad ne,“ odvětila a pohlédla na Kristeen. „Čarodějka. A prvotřídní svině.“

„A taky děvka,“ dodal Anton.

„Přesně tak. Co u něj sakra dělá?“

„Jsou spolu. Nabrnknul si ji na posledních slavnostech. Prý jí ale platí, takže nevím, kde je pravda. Možná někde mezi.“

„Bude dělat problémy?“ zajímalo Kristeen.

Olivia se nervózně zapřela do opěradla svého křesla. „Na ty je ona expert. Dělá problémy i tam, kde by normální člověk problém nikdy neviděl. Každopádně nepatří mezi nejsilnější čarodějky, co znám. Takže si s ní poradíme.“

„To je asi pravda,“ řekl Anton. „Jen byste o ní prostě měly vědět.“

„Kde ho tedy najdeme?“ zeptala se Kristeen.

„Napíšu vám adresu. Je to v západní části města, ale... Nechcete tam jít hned, že ne? Olivie, neviděli jsme se pěkně dlouho a kdo ví, kdy se uvidíme příště. Otevřu medovinu a zůstaňte tu přes noc. Můj dům je lepší než kdejaký hostinec ve městě. Nebo raději víno?“

Kristeen a Olivia se na sebe pobaveně podívaly. „Vino,“ řekly obě najednou.

Noc u Antona si Kristeen i Olivia užily. Pili dlouho do noci, vyprávěli historky, zpívali a tančili. Anton dokonce zahrál i něco na loutnu. Spát šli až krátce před ránem. U muže poté čarodějky strávily ještě značnou část dne, aby si poslechly nejnovější klepy. Do hostince se vrátily až pozdě večer a čekaly na chvíli, kdy město půjde spát.

Velká města sice nikdy úplně spát nešla, ale zhruba mezi druhou a třetí hodinou noční býval největší klid. A právě v tuto dobu Kristeen a Olivia projížděly městem a mířily do jeho západní části. Každá na svém koni.

Jakmile dorazily k sídlu sira Aronna DiViegy, musely žasnout, kolik stráží bylo u brány, jež vedla na nádvoří.

„Tak jo, tohle jsem nečekala,“ hlesla Kristeen. „Ale můžeme je uspat. Nikoho široko daleko nevidím. Nikdo si toho nevšimne.“

„Vidím jedenáct chlapů?“ počítala Olivia.

„Deset,“ opravila ji Kristeen. „Ba ne, máš pravdu.“

„Tak jo, vezmi si těch šest vlevo a já těch pět vpravo, hm?“

„Proč jich mám víc?“

„Protože jsi silnější.“

„Hm, dobře. Tak můžeme začít.“

Obě čarodějky upřely pohledy na své oběti. Chvilí se soustředily, a jakmile zašeptaly to jedno slovo, všichni strážníci kolem brány rychle odpadli.

„Výborně,“ zaradovala se Kristeen tiše. Společně vyběhly z úkrytu ve tmě. Kouzlem si otevřely bránu a potichu pokračovaly dál přes nádvoří. Když ale byly zhruba v půlce, uslyšely vrčení. Ohlédly se a spatřily, jak se k nim blíží smečka psů.

„Kurva,“ zašeptala Olivia.

„Klid,“ odvětila Kristeen a natáhla ke zvířatům ruku. Ovládnout mysl zvířat bylo jiné než mysl lidí, ale ne těžší. „Spát,“ nařídila psům a ti jeden po druhém padli k zemi.

Pokračovaly dovnitř sídla. Tam našly opět nějaké strážce, které stejně jako kolegy potkal hluboký spánek.

„Sakra, tady je skoro stejně stráží jako v paláci,“ pronesla Olivia a vydala se po schodech nahoru. Než se ale stačily dostat do půlky, všechny lampy v sále se rozzářily. Obě čarodějky se zarazily uprostřed kroku.

„Kampak, dámy?“ ozvalo se silným mužským hlasem přes celou místnost. Na druhém konci haly stál v otevřených dveřích světlolasý vysoký muž kolem padesáti let. Po jeho boku byla nakrátko ostříhaná hnědovlasá žena velmi tmavé pleti. Muž držel v rukou nabitý samostříl.

Kristeen i Olivia přešly k zábradlí a pohlédly dolů k těm dvěma osobám.

„No to mě poser,“ řekla krátkovlasá. „Olivia de Rodrigez.“

„Siera Sielska,“ odvětila Olivia. „A předpokládám, že sir Aronn DiViega.“

„Vy se znáte?“ divil se Aronn.

„Celkem ano. Říkala jsem si, kdo může být tak neopatrný a mávat takovým množstvím magie na našem pozemku. Co jsi prováděla? Uspávala strážce? No ne, mám pravdu, co?“

„Co děláte v mém domě?!“ zeptal se Aronn.

„Vy,“ řekla Kristeen ostře. „Hledám vás.“ Rázným krokem se vracela po schodišti dolů. Olivia jí byla v patách.

„Opatrně, dámy,“ upozornila je Siera. „Jeden prudký pohyb a nebudu váhat s použitím své magie. Dokázala bych vás zabít dřív, než –“

Kristeen máchla rukou a Siera padla v bezvědomí na zem. Aronn se zděsil a okamžitě pozvedl kuši. Mířil Kristeen přímo na prsa. Udělal pár kroků blíž, aby měl přesnější mušku.

„Ale no tak,“ řekla Kristeen a znovu máchla rukou. Kuše se vytrhla Aronnovi z rukou a odletěla na druhý konec místnosti. Chtěl se pro svou zbraň rozeběhnout, ale Kristeen ho pomocí magie přirazila zády ke zdi. „Dáš-li mi správný důvod, nechám tě žít.“

„Pomoc!“ zařval.

Olivia udělala rukou gesto, všechny dveře v místnosti se zabouchly a vzduch podél stěn se zatetelil. „Řvi si, jak chceš, nikdo tě neuslyší.“

„Co jste kurva zač?!“

„Tvoje noční můra, dost možná!“ okřikla ho Kristeen. „Přejdu rovnou k věci. Položím ti pár otázek, ano?! A ještě než začnu, tak tě chci upozornit, že poznám, když lidi lžou. Rozumíš?“

Párkrát přikývl. V jeho očích plápolal strach.

„Výborně. Proč jsi nařídil útok na vesnici Asteros?!“

„Cože?“ vyjekl. Zněl zoufale, ale Kristeen moc dobře věděla, že Aronn přesně a hned věděl, na co se ho ptá.

„Otázce jsi rozuměl. Mluv.“

„Nevím, o čem mluvíte,“ odvětil.

Kristeen neváhala a bez doteku mu zlomila ukazováček na pravé ruce. Přišlo jí to už skoro trapné. Síní se rozlehl křik.

„Zkusíme to znovu, ano? Proč jsi nařídil útok na vesnici Asteros?!“

Kroutil se bolestí a vyhrkly mu slzy. „Já ale skutečně nic nevím,“ vydal ze sebe. A opět lhal.

Kristeen mu tedy zlomila i prostředníček na pravé ruce. Znovu se ozval křik. Skoro to trhalo uši.

„Já si nedělám srandu! Zlámu ti všechny prsty na rukou i na nohou, když budu muset. A nemám problém zlámat i dalších pár stovek kostí ve tvém těle! Mluv!“

Aronn se na Kristeen a potom i na Olivii zahleděl, jako kdyby doufal, že se jedna z nich slituje. Jeho tvář smáčely slzy. „Já skutečně nevím, o čem to –“

Palec *rup*, prsteníček *rup*, malíček *rup*.

Řev, který ze sebe Aronn vydal, byl mnohem pronikavější než ten předtím. Celé jeho tělo se zkroutilo bolestí a na čele mu vyrazila krůpěj potu. Když křik odezněl, nahradilo ho hlasité vzlykání. A v něm slova: „Prosím, ne. Oni mě zabijí.“

„Cože?“ podivila se Olivia.

„Když vám to řeknu, zabijí mě. Prosím, nechte mě jít.“

Olivia na Kristeen pohlédla s jistou dávkou obav. „Kdo tě zabije? A proč?“

„Ne,“ vydal ze sebe. „Já nemůžu. Prosím, moc prosím. Nechte mě.“

Kristeen se to nechtělo dělat, ale musela. Potřebovala vědět, co přesně se děje a kdo je zodpovědný za smrt Timetta. Člověka, kterého nade vše milovala.

Palec na levé Aronnově ruce se s křupnutím zlomil.

Opět následoval řev a hlasité vzlyky. „Ne... Prosím. Prosím! Nic říct nemůžu. Prosím.“

„Mluv a já přestanu,“ řekla Kristeen. „Jinak ne.“ Sledovala, jak se Aronn pomalu vzpamatovává z bolesti. Snažil se chytit standardní frekvenci dechu.

„Já v tom nechci pokračovat. Mluv.“

„Já... Já... to nenařídil.“

„Stvrdil jsi dohodu se Sovím řádem,“ připomněla mu Kristeen.

„To ano, ale jen proto, že to po mně vyžadovali. Prosím... Zabijí mě.“

„Kdo to po tobě chtěl?“ ptala se Kristeen.

„Prosím.“

„Mluv.“

„Byli to... Byl to rozkaz z paláce. Přímo od královské rodiny.“

Kristeen i Olivia ztuhly a vytréštily oči. Krve by se v nich v tu chvíli nadořežal. Pohlédly na sebe a nevěděly, co si myslet. „Královská rodina? To není možné,“ nevěřila Olivia. Obě ale cítily, že Aronn tentokrát nelhal. „Proč by Cidentalis chtělo zlikvidovat jednu z vlastních vesnic?“

„Ne, ne, ne... Královská rodina z Orientu.“

Čarodějky opět zchvátil šok. „Orient?“ zašeptala Kristeen. „To přece... nemůžou! Proč?!“

Muž vypadal, že co nevidět odpadne. Bolest ho zřejmě úplně paralyzovala. „To nevím. Dostal jsem jen pokyn to objednat. Stejně jako skupovat různé pozemky tady ve městě. Nevím proč.“

Kristeen byla jako omráčená. Tušila, že ji pátrání možná zavede někam výš, ale že až na samý vrchol vládnoucí struktury sousedního království?

„Chtějí rozšířit hranice,“ povzddechla si Olivia.

„Hm?“ Kristeen ji skoro nevnímala.

„Orient chtěl získat Astrachakan, ale to se mu nepodařilo. Takže jak to udělat jinak? Začít skupovat pozemky skrz prostředníka. A Asteros? Je to jediná vesnice ležící v té oblasti u hlavních cest. Kdyby ji Orient získal...“

„... znepřístupnil by severní obchodní cesty,“ doplnila Kristeen.

„Přesně.“

Kristeen přistoupila k Aronnovi, pustila ho ze své moci a on se jí svalil k nohám. „Co království Orient chystá? Proč rozšiřuje svoje hranice?“

„To nevím,“ zaskučel. A nelhal.

Kristeen se narovnala a snažila se uklidnit. To, co právě zjistily, nevěstilo nic dobrého.

Olivia k ní přistoupila. V očích měla strach. „Musíme to nahlásit.“

Kristeen přikývla. Poté Aronna uspala a začala pracovat na mazání jeho paměti.

Octobris, 1414

„Jak se cítíš?“ zeptala se Alechandra Mathyase, zatímco seděla u toaletního stolku v ložnici a pečlivě se líčila.

„Zvláště,“ odvětil, aniž odtrhl oči od stropu. Ležel v posteli na zádech, už nějakou dobu. Byl to jeho den D. „Za pár hodin mám stát u oltáře a navždy se zavázat jediné ženě.“

Alechandra na něj pohlédla skrz odraz v zrcadle. „Dobře,“ povzdechla si. „Nikdy jsem se tě neptala, protože mi do toho nic není, ale teď mě to zajímá.“ Otočila se. „Proč si ji bereš? Nevypadáš, že bys ji miloval. A v posteli tě evidentně taky úplně neuspokojí, když jsi více než půlku noci zde.“

Mathyas zavřel oči a též si povzdechl. „Protože... Už je prostě čas.“

„Čas na co?“

„Na rodinu. Je mi jednadvacet. Skoro všichni chlapi v mém věku už mají děti. Třeba Eduard má už tříletou dceru. A je stejný ročník jako já. A Emilia je... Já ji miluji, vyrůstali jsme spolu, zná mě lépe než kdokoli jiný, cítím se s ní hezky. Všichni nás považují za snoubence prakticky od dětství.“

„Ale miluješ ji tak, jak bys měl? Podle toho, co jsi mi dosud říkal, mi přijde, že ji miluješ spíš jako mladší sestru. A ne jako manželku.“

„Hm.“

„Hm co?“

„Možná ano.“

„Možná? A nebylo by lepší jí to třeba říct? Kam si myslíš, že takové manželství povede? Uděláš jí pár dětí a stejně jí budeš celý život zahýbat. Nejdříve potají, ale časem se to dozví a bude s tebou jen kvůli dětem. Chceš takhle žít?“

„Já nevím, Chandro. Prostě... Nevím.“

Čarodějka se na Mathyase podívala s podezřením. „Jak to vůbec máte v posteli? O tom jsi mi nikdy nic neříkal.“

„Protože ses neptala a já to nechtěl řešit.“

„Ano, protože mi to bylo jedno. Ale teď, když tě tu vidím jako hromádku nešťastných sraček, mě to začíná zajímat.“

„Jo, no... V posteli... je to takové o ničem.“

„Přesněji?“

„Ona... Nejsem z ní skoro vůbec vzrušený, protože... Miluju ji úplně jiným způsobem než takhle, sama jsi to teď řekla. Navíc u toho nic nedělá. Jen si lehne na záda a roztáhne nohy. Je to jako šukat povalený kmen stromu. Byl jsem její první, takže... No to je jedno.“

„Kolik jí vlastně je?“

„Před dvěma měsíci jí bylo devatenáct.“

„Hm... No... Jestli chceš radu, tak ta zní, abys celou svatbu zrušil. Ano, je sprosté udělat to ve svatební den, ale stále lepší tohle, než si zkazit život. Říkáš, že ji máš rád... Copak nechceš, aby byla šťastná? Aby měla doma muže, který ji bude opravdu milovat?“

Mathyas se stále díval do stropu. Oči mu náhle zaplnily slzy. „Já to nedokážu. Nemůžu jí takhle ublížit.“

„Ale ty jí ublížíš, Mathyasi! Už teď jí ubližuješ. Jak dlouho bude trvat, než se vyplížíš z vašeho domu a půjdeš za jinou? Dva týdny? Měsíc?“

„Je ještě jedna možnost,“ zamumlal Mathyas.

Alechandra ztichla a nechala ho mluvit dál.

„Dokázala bys ve mně nějakým způsobem vyvolat ten druh lásky, který bych k ní měl cítit?“

Alechandra vytřeštila oči. „To nemyslíš vážně. Chceš, abych tě očarovala, aby ses do Emilie zamiloval? Aby tě vzrušovala?“

„Ano. Tak abych neměl chuť chodit jinam.“

„Tohle je ta největší zbabělost, jaké jsem kdy byla svědkem, Mathyasi.“

„Chandro, prosím. Víím, že je to zbabělost, ale já ji miluju a chci jí dát to, co bych měl.“

„Je ti jasné, že to ovlivní tvou svobodnou vůli? Může to změnit i jiné věci než jen tvůj pohled na ni. Emoce jsou provázané s názory a názory s činy. Krom toho se i tak budeš muset chopit otěží ve vašem milostném životě. Musíš ji naučit co a jak, protože... Vždyť víš.“

„Toho všeho jsem si vědom.“

„Jak dlouho už tohle plánuješ?“

Mathyas se ztěžka posadil. „Pár dní.“

„A je ti doufám jasné, že to nebude zadarmo?“

„Je mi to jasné. Takže... to uděláš?“

Alechandra se postavila přímo před něj. „Znáš mě. Jsem schopná se domluvit na všem. Lidská hloupost mě sice občas udivuje a s mnohými myšlenkami často nesouhlasím, ale všechno je to stále jen vaše volba. A pro mě obchod.“

Mathyas přikývl. „Dobrá... A... Chtěl bych do ní být správně zamilovaný už ve chvíli, kdy jí řeknu *ano*. Stihneme to?“

Alechandra zvedla obočí. „Já se z tebe poseru. Ale fajn.“

„No konečně,“ hlesla Alechandra, když se Mathyas vrátil. Čekala na něj ve své pracovní části domu.

„Promiň, já... Musel jsem se vytrátit nějak nenápadně.“ Byl oblečen ve slavnostním. Skoro celý v bílo-zlatém oděvu, nezvykle úhledně učesaný a přes rameno hozenou koženou brašnu.

„Tak dělej, za hodinu musíš být zpět.“

Mathyas z brašny vytáhl Emiliin kartáč, na kterém byla spousta jejích světlých vlasů. Alechandra si ho převzala.

„Stoupni si do kruhu,“ řekla.

V místnosti hořelo několik svící. Nějaké na stole, nějaké na policích. Drtivá většina byla ale umístěna na podlaze, kde tvořily dokonalý kruh. Za svícemi se táhla hranice tvořená solí.

„Na co ta sůl?“ zeptal se Mathyas, když už stál v kruhu.

„Bude držet kouzlo tam, kde má být. Je poměrně silné, a tak by svíce nemusely stačit.“ Vzala hliněnou nádobu, do které nasypala vybrané byliny, a zažehla v ní oheň. Pak přidala Emiliiny vlasy. „Jsi si tím jistý?“ Sledovala, jak mu v očích běhají vlastní myšlenky. Byl nervózní a jistě nevěděl, zda dělá dobře. Nakonec ale přikývl.

„Ano.“

„Dobrá.“ Z nádoby, kterou držela v ruce, začal stoupat šedý dým, který ale skoro vůbec nepáchl. Alechandra se sklonila a položila ji do kruhu přímo před Mathyase. Když se napřímila, usmála se. „Bude to škoda. V posteli jsi byl slušný sameček.“

„A ty neskutečná dračice,“ odvětil. „Jdeme na to.“

„Ano, zavři oči a uvolni se.“

Když Mathyas udělal, co řekla, začala pomalu chodit kolem kruhu a šeptala: „Budeš ji milovat tak, jak si zaslouží. Bude tě přitahovat jako žádná jiná. Bude tě vzrušovat jako žádná jiná. Když tě obejmě, budeš se cítit šťastný. Když uslyšíš její smích, vždy si uvědomíš, jak moc ji miluješ. Pohled na ni bude vždycky plný lásky. S nikým jiným ti nebude lépe...“

Mathyasovi přišlo, jako kdyby mu Alechandrín šepot vnikal pod kůži a zanechával tam trvalé jizvy. Nic ho nebolelo, ale bylo znát, že se s ním něco děje.

Čarodějka dál obcházela kruh a šeptala, stále opakovala stejné věty. Dým, který stoupal z nádoby u Mathyasových nohou, se držel v neviditelné kupoli, jejíž hranice vymezovaly svíce a sůl. Ale neplnil ji – vypadalo to, že se dým vsakuje do Mathyase samotného. Jakmile dým zmizel, Alechandra se svým kouzlem přestala a stoupla si přímo před něj. Mathyas vypadal jako v transu. Oči zavřené, dech nepřirozeně pomalý. Mávla rukou a svíce tvořící kruh zhasly. To ho probralo. Otevřel oči a mžoural po místnosti.

„Zabralo to?“ zeptal se nejistě.

Alechandra zdvihla obočí.

„Necítím žádný rozdíl,“ pokračoval a lehce sebou zamlel.

„Samozřejmě že kouzlo zabralo, ale to teprve poznáš.“

„Určitě?“

„Stoprocentně,“ řekla a gestem ruky otevřela dveře ven. „A teď mazej, abys to stihl.“

Usmál se a pohlédl jí do očí. Alechandra ihned viděla ten rozdíl, které její kouzlo způsobilo. Koukal na ni jinak. A všiml si toho i sám Mathyas. Jako by ho to samotného zarazilo.

„Zvláštní,“ hlesl nakonec.

Čarodějka se usmála a pokynula hlavou. „Tak už běž.“

Mathyas se též usmál, ženu objal a vyrazil ven. Ve dveřích se ale ještě zastavil a ohlédl se. „Děkuju. Neskutečně moc.“

„Neděkuj, zaplatil jsi,“ odvětila.

„Zatím se měj,“ řekl a vyběhl na ulici. Neměl tušení, že na čarodějkou už v životě nepomyslí.

Svatba, která se ten den konala, byla velká a oslavy trvaly až do samotného rána. Aniž by si to Mathyas uvědomil, díky kouzlu svou novomanželku miloval přesně tak, jak ji milovat měl. A i přes značnou opilost se zmohl na svatební noc. Tedy spíš na svatební ráno.

A zatímco novomanželé propadali své vášni, Alechandra si sedla na zahradu se šálkem citronového čaje. Zabalila se do deky a přemýšlela, kde najde někoho, kdo by Mathyase v její posteli nahradil.

O dva dny později už ji tato myšlenka netrápila. Když za ní totiž přišel jistý truhlář, který nedávno ovdověl a který potřeboval ošetřit ošklivé zranění na ruce, měla jasno. Jmenoval se Patrick.

Nowembris, 1414

Kristeen si nemohla zvyknout na to ticho. Uběhly sice už víc jak dva měsíce, co skončily opravy na jejím a Timettově domě, který zčásti podlehl požáru, ale i po takové době stále čekala, že se Timett objeví ve dveřích nebo bude sedět u jídelního stolu, když ráno sejde dolů. Ale ne. Její životní partner byl pryč a dům zel prázdnotou. I když se snažila hodně pracovat nebo se vídat s přáteli, neunikla tomu. Aspoň dvakrát denně přišla chvíle, kdy to na ni celé padlo. Už ale neplakala. Jen výjimečně. A to od té doby, co s Olivíí zjistily, kdo je vlastně zodpovědný za útok na jejich vesnici.

Království Orient. Dokonce přímo královská rodina. Bohužel nikdo nebyl schopen posunout tuto informaci dál, protože proti sousednímu království nepůjde ani noha. Poté, co společně s Olivíí navštívily Aronna DiViegu v Astrachakanu, vydaly se do hlavního města. V Ardenthalu předstoupily před primátora, královskou radu i krále samotného a tento zločin nahlásily. Příštího dne jim bylo oznámeno, že bude zahájeno vyšetřování a s případnými výsledky je budou kontaktovat. Král čarodějky poprosil, ať se do té doby drží stranou a nepodnikají žádné další kroky. „Pokud byste se k tomu přesto rozhodly a nevyšlo to,“ řekl tenkrát, „mohlo by to mít za následek válku. A ta tu nebyla už přes čtrnáct set let.“

K snídani měla Kristeen pečivo, sýr, ovoce a šálek čaje. Snažila se na nic nemyslet a docela jí to i šlo. Když dojedla, umyla nádobí a šla čekat na svého prvního klienta toho dne. Šlo o starého Nefgara, kterému se po zádech začala šířit ošklivá kožní nemoc. Kristeen mu na jeho potíže vyrobila mast, udělila pokyny a poslala ho domů. Dál následovala Sandra Poche, které se udělaly čepy v krku. U té provedla jednoduché kouzlo, které zabilo virus v Sandřině těle, a poté jí dala byliny na odvar pro regeneraci. Jako třetí přišel mladý Peter Stosn se zlomenou rukou...

Kristeen se ani nenadála a byl večer. Vyřídila jedenáct návštěv, ale ani jí to nepřišlo. Takové dny měla ráda. Během nich totiž nezůstával prostor na myšlenky, které ji ubíjely.

Sklidila nepořádek, připravila si potřebné věci na příští den a naložila se do vany. Už v ní skoro usínala, když k ní přišel telepatický vzkaz od Olivie. „Kristeen? Za chvíli přijdu k tobě domů s návštěvou.“

„Co? Teď? Dávám si koupel. O co jde?“

„Nechci ti o tom říkat takhle na dálku. Ale jde o tu záležitost z Astrachakanu.“

Víc slyšet nepotřebovala. Vylezla z velké dřevěné vany, usušila se a rychle oblékla. Právě včas, vzápětí už slyšela zaklepání na domovní dveře. Za nimi

stála Olivia a jistá žena. Byla oděna v hnědých cestovních šatech, hnědé vlasy zapletené do dlouhého copu. Měla modré oči a alabastrovou plet'. Čarodějka. „Pojďte dál,“ řekla a uvedla je do společenské místnosti. I když byla neuvěřitelně zvědavá, slušnost ji přinutila postavit na čaj.

„Mé jméno je Alishia Lashe. Jsem vyslankyně královského paláce. Přesněji patřím mezi tři hradní čaroděje,“ představila se neznámá.

„Já jsem –“

„Já vím, kdo jste. Seděla jsem v radě, když jste tehdy přišly oznámit ten zločin.“

„Skutečně? Tak to se omlouvám.“

„Nic se neděje.“

Kristeen uvařila čaj a na podnose ho odnesla do společenské místnosti, kde se všechny tři usadily do křesla.

„Jsem ráda, že jsme se mohly takto sejít. Čím dříve začneme jednat, tím lépe,“ začala Alishia. „Jak už vám vzkázala tady Olivia, jsem tu kvůli vašemu vznesení obvinění proti vládcům království Orient. Nejdříve se zeptám, zda jste dodržely své slovo a dál celou tu věc nechaly být.“

„Přesně tak,“ řekla Kristeen a pohlédla na Olivii, která přikyvovala.

„Dobrá. Věc se má takto. Naši lidé ověřili vaše obvinění a ukázalo se, že jste měly pravdu ve všech detailech. Někteří z nás tomu moc nevěřili, ale díky našim špehům a vojákům není pochyb. Bohužel ale v tuto chvíli nemůžeme vůbec nic dělat.“

Kristeen se nadechla k protestu, ale Alishia ji zarazila zvednutím ruky. „Řekla jsem, že nemůžeme nic dělat v tuto chvíli. Než vás ale zasvětim do širších plánů a informací, musím vás požádat, abyste si všechno, co si tu teď řekneme, nechaly pro sebe. A myslím tím skutečně jen pro sebe. Nebudete o tom mluvit s žádnými přáteli, rodinou ani manželem.“ Při posledním slově se otočila k Olivii.

Kristeen ta věta zasáhla. Ona neměla ani rodinu, ani manžela. Neměla se komu svěřit, i kdyby chtěla.

Olivia přikývla. „Dobře.“

„Zločin, který se udál na rozkaz královské rodiny, není ojedinělý. Poslední tři roky sledujeme, jak království Orient překračuje hranice nejen našeho království, ale i zákona, který platí po celém kontinentu. Abych byla trochu přesnější, Orient se už nějakou dobu snaží rozšířit své území. A využívá k tomu různých metod. Velmi často jde o loupeže a vraždy. Vaše vesnice byla již třetí, kterou Orient nakázal zlikvidovat.“

Alishia mávla rukou a na stole se objevil velký kus plátna, na němž byla zobrazena mapa království Cidentalis.

„První jejich útok byl zde.“ Alishiin prst dopadl těsně pod město Sensai. „Přes noc byla celá vesnice vybita a vypálena. Shodou okolností je to jediná vesnice na hlavní cestě mezi Sensai a hranicemi království. Orient tehdy prohlásil, že nechtějí, aby byly jakkoli ohroženy obchodní cesty, a tak se dobrovolně uvolili tuto vesnici strážit, aby se v ní neusadil nějaký nepatřičný kmen či tlupa. Do dvou týdnů byla celá oblast plná jejich vojáků, které pak už odmítli stáhnout.“

„O tom jsem neslyšela,“ řekla Olivia.

„Není to moc veřejná informace,“ odvětila Alishia a svůj prst přesunula mezi Sensai a Astrachakan. „Tady byla podobná vesnice. Celkem velká, skoro městečko. Široko daleko nic, ale leží na hlavní cestě. Podobný osud. Záhadně zmasakrovaná. Ovšem skoro o rok později.“

„Panebože,“ hlesla Kristeen.

„A před sedmi měsíci,“ pokračovala Alishia, „se podobná událost stala zde.“ Její prst se zapíchl severozápadně od města Astrachakan. „Asteros. Jediná vesnice u hlavních cest pod severním pohořím... To jsou samozřejmě jen ty největší věci. Všude v okolí hranic kromě toho za poslední tři roky záhadně umírají občané s nadměrně velkými pozemky. Ty poté skupuje nějaký cizinec, jako je například sir DiViega z Astrachakanu. Někdo, kdo má přímou vazbu na královskou rodinu v Orientu.“

„To není dobré,“ zamračila se Olivia. „Slyšela jsem nějaké zvěsti, že si chce Orient přivlastnit naše východní města, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že dělají něco tak odporného. Myslela jsem, že jim jde jen o obchod, ale... Bože... Vždyť oni vraždí nevinné lidi. Stovky nevinných lidí. Možná tisíce.“

„Přesně tak,“ odvětila rázně Alishia.

„Proč s tím naše království nic nedělá?!“ utrhla se Kristeen. „Trvá to tři roky, ví o tom. Proč nechají masakrovat další a další vesnice?! Kdyby něco udělali, můj manžel mohl být naživu!“ S posledním slovem jí vytryskly slzy.

„Chápu tvé rozhořčení,“ odvětila Alishia, „ale nech mě to vysvětlit. Království Cidentalis by rádo něco udělalo, ale... Orient asi všechno už nějakou dobu plánoval. A... cokoli bychom proti nim podnikli, nevyšlo by to. Jejich vojenská síla je až dvojnásobná oproti naší.“

„Dvojnásobná?“ hlesla Olivia. „Jak je to možné?“

„Těžko říct. Naši armádu tvoří milion sto čtyřicet pět tisíc vojáků. Jich je přes dva miliony.“

Obě čarodějky oněměly hrůzou.

„Jenže nejhorší je, že to pořád není všechno,“ řekla Alishia. „Krom vojáků má Orient vlastní čarodějný řád, který se skládá z více než stovky čarodějů. Všichni bydlí v hlavním městě a... nevíme, proč přesně.“

„Přes sto čarodějů?“ opakovala Olivia. „Uvědomujete si, co by společným kouzlem dokázali?“

„Podle všeho by magická energie takové síly dokázala roztrhnout kontinent vejprůl,“ řekla Kristeen a svůj pohled upřela na Alishiu, která jen přikývla.

„Kdyby chtěli, mohli by celé Cidentalís obsadit,“ řekla Olivia s obavou.

„A přesně to si myslíme, že mají v plánu. Proto se království rozhodlo podniknout jisté kroky.“

„Před chvilkou jsi řekla, že teď nemůžeme nic dělat.“

„Taky že ne. Tohle jsou kroky do budoucna. Prakticky jsou dva. Tím prvním je masivně znásobit naše vojsko. Začínáme vytvářet tlak na mladé muže, aby nastoupili na několikaměsíční výcvik. Království přemýšlí dokonce i o možnosti, že by byl tento výcvik povinný. Řekněme pro osmnáctileté chlapce. Naučí se tam bojovat se zbraní i bez. Zesílí. A budou připraveni, kdyby došlo na nejhorší. Druhým krokem je vytvořit vlastní čarodějný řád království Cidentalís. A to je hlavní důvod, proč jsem zde.“

„Hlavní důvod?“ zeptala se Kristeen.

„Ano, hledáme silné a schopné čaroděje a čarodějky. V tuto chvíli nás je sedmnáct. Pokud se přidáte, bude nás o dva víc.“

Kristeen a Olivia si vyměnily nejisté pohledy. Ani jedna nevěděla, co přesně odpovédět.

„Chceš mít šanci pomstít svého manžela?“ obrátila se Alishia ke Kristeen.

„Tohle je cesta.“

„Devatenáct čarodějů přece není nic proti stovce a víc,“ odvětila.

„Prozatím. Ale jak jsem říkala... Tohle jsou kroky do budoucna. Bude trvat dva až tři roky, než se naše vojsko rozroste. A stejně tak dlouho, než seženeme minimálně osmdesát dalších čarodějů.“

Kristeen se zapřela do opěradla a o celé té nabídce přemýšlela. Na jednu stranu se jí to zdálo jako výstřel do tmy, na druhou stranu čekala na příležitost pomstít smrt svého manžela a tohle byla ona.

„Vy dvě jste více než schopné. Silnější čarodějky v kraji nenajdu.“

„Co by to pro nás znamenalo?“ zeptala se Olivia.

Alishia se dlouze napila ze svého šálku. „Pro začátek byste se obě musely co nejdříve přestěhovat do Ardenthalu. Král s primátorem rozhodli, že budeme postupovat stejně jako království Orient. Chtějí mít všechny své čaroděje blízko.“

„Já nemohu odejít,“ namítla Olivia. „Jsem čerstvě vdaná. Žijeme s manželem zde a... Jelikož mu o tom nemohu říct, nevím ani, jak bych mohla odejít.“

„Pokud bys nabídku přijala, Olivie, dostala bys dům pro sebe i pro manžela. Pak by o tom všem samozřejmě věděl.“

Olivia uhnula pohledem. Kristeen věděla, že tu našla nový život, a to teprve nedávno. Nechtěla se toho opět vzdát. Ona sama si ale byla jistá, jakou cestou chce jít.

„Já přijímám,“ řekla Kristeen bez sebemenšího náznaku pochybností.

Její rychlá odpověď druhé dvě čarodějky zaskočila.

„Přijímáš?“ divila se Olivia. „Ale vždyť sis to ani nepromyslela.“

„Já si nemám co promýšlet, Olivie. Ano, jsem tu spokojená, ale už ne šťastná. Co zemřel Timett, cítím se tu jak v cizím. Navíc nenechám jeho vrahy jen tak bez trestu. Tohle je směr, kterým se teď musím dát, jestli za to má Orient někdy zaplatit.“

„Ano... Někdy... Kdo ví kdy.“

„Čím víc nás bude, tím rychleji budeme shánět nové členy,“ řekla Alishia.

„Když každý z nás přivede další dva, jsme na šedesáti. A když pak každý jednoho, jsme tam, kde chceme být.“

Olivia nevěděla, co má dělat. „Já nevím... Chci pomoci, ale... Nejde to odtud? Aspoň ještě nějakou dobu?“

„Bohužel,“ odvětila Alishia. „Už kvůli bezpečnosti je lepší mít všechny čaroděje pohromadě. Nechceme, aby se o našich plánech Orient dozvěděl. Ani o rozšíření vojska. Musíme konat nenápadně.“

Olivia vstala a přešla ke krbu, kde dohořívalo poslední polínko. Zamyšleně se do něj zadívala. „Musím se o tom poradit s manželem.“

„To ne,“ řekla Alishia. „Řekneš mu to jen v případě, pokud nabídku přijmeš.“

„Ne. Neudělám tohle rozhodnutí bez něj.“

„Fajn, ale pokud se rozhodnete zůstat, vymažeš mu paměť. Pochop, Olivie, tohle je až příliš důležité, než aby o tom věděl někdo nezásvěcený. Chápu, že třeba umí udržet tajemství, ale každému čas od času něco vyklouzne. A to si nemůžeme dovolit.“

Olivia párkrát přikývla. „Dobře. Ještě dnes se s ním poradím. Pokud se rozhodneme zůstat, náš rozhovor mu vymažu z paměti. Jestli se rozhodneme jet, bude vědět všechno.“

Alishia se usmála.

„Jak to dopadlo?“ zeptala se Kristeen Olivie, když spolu ráno procházely tržnicí. Bylo zataženo a poměrně chladno. Spousta lidí byla ještě zavřená doma u ohně.

„Rozhodli jsme se odjet s tebou. Sice opustíme náš nově vybudovaný domov, ale Denfer chce, abych pomohla. Už kvůli Timettovi a všem, kteří té noci zemřeli. Pochopitelně mě ale nenechá odjet samotnou.“

„Jsem ráda, že jste se tak rozhodli. Upřímně jsem se začala trochu bát, když jsem pomyslela na to, že pojedu sama. Ty a Denfer jste mi poslední dobou až moc přirostli k srdci.“

Olivia se začervenala. „To jsem ráda.“

Kristeen si povzdechla. „Tím pádem je rozhodnuto. Čeká nás cesta do Ardenthalu.“

„To ano, ale co pak? Řekla ti Alishia nějaké podrobnosti o tom, co budeme jako řád dělat? Krom shánění nových členů?“

„Když jsi odešla, moc dlouho už se nezdržela. Řekla jen, že musíme budovat moc. A velkou. Ale bez členů to nepůjde, tudíž odhaduju, že až tam dorazíme, moc se tam neohřejeme. Budeme se muset vydat kdovíkam, abychom našli další schopné čaroděje.“

„Myslím, že v Ardenthalu jich pár najdeme. Minimálně deset. Je to obří město a v každém bloku najdeš minimálně jednoho čaroděje.“

„Vzpomínám si,“ řekla Kristeen. „Ale my budeme potřebovat ty nejsilnější a hlavně nejschopnější. Nebo aspoň ty s potenciálem.“

„To ano.“

Na tržnici poté nakoupily, co potřebovaly, a vydaly se do hostince za Alishiou, která jim měla dát pokyny k jejich společnému odjezdu.

Slunce bylo ještě daleko, ale obloha už hrála barvami, když za sebou Kristeen zavřela dveře svého domu. Zamkla na dva západy a hlasitě si povzdechla. V ruce držela dva plné cestovní vaky. Dva další už byly umístěny u sedla na koni, který stál před domem uvázaný ke kůlu.

Za jak dlouho se asi vrátím, hm? pomyslela si, když zadržovala slzy. Tohle byl dům, který postavili s Tímettem společně. Dům, ve kterém prožila nejlepší léta svého života. Jejich dům. Kristeen a její životní lásky. A nyní ho měla opustit možná i na několik dlouhých let. *Co se s ním stane?* Věděla ale, že to, co dělá, je správné.

Upevnila zbylé dva vaky na koně. Pak se ještě vrátila, položila ruku na zeď a zašeptala: „Tento dům je chráněn, dokud dýchám.“ Zvedl se lehký poryv větru a vzduch okolo celé stavby se zatetelil.

Kristeen vyskočila na koně a klusem se vzdalovala. Než zahnula za roh, naposledy se ohlédla.

Byly to čtyři dny od Alishiiny nabídky k odjezdu do Ardenthalu. Nebyl to příliš dlouhý čas na přípravu, ale vše se stihlo. Alishia dokonce sehnala čarodějkou, která měla do měsíce přicestovat do Asterosu, aby zde nahradila Olivii a Kristeen.

Jak projížděla ulicemi města, všichni jí mávali a přáli štěstí na cestách. I přes to, že lidé tušili, co se asi děje, nikdo se na nic neptal. Když dojela na konec vesnice, Olivia, Denfer i Alishia už tam čekali na svých vlastních koních.

„V pořádku?“ zeptala se Olivia, jakmile jí byla přítelkyně nablízku.

Kristeenina tvář vyzařovala duševní bolest, ale pokusila se o úsměv. „Myslím, že ano. Musí to tak být. Jednou se snad vrátíme. Navíc bude možné se sem aspoň občas zajet podívat, ne?“

„To určitě,“ řekla Alishia a prohlédla si ji. „Jak dlouho jsi tady vlastně žila?“

Kristeen přejela zrakem po domech, které tak dobře znala. Po lidech, kteří jejich směrem mávali. Po ulicích, kterými chodila. Zhluboka se nadechla.

„Třicet sedm let.“

„Chápu, že to musí být těžké,“ odvětila Alishia. „Ale jak jsi řekla, musí to tak být, pokud chceme zabránit katastrofě, která může přijít.“

„To ano,“ přitakala Kristeen a pobídla koně k pohybu. Během několika minut zmizela jí i jejím společníkům vesnice Asteros za zády.

May, 1416

Od Tristanovy proměny v upíra uběhlo víc než dva a půl roku, ale jemu to připadalo jako pár měsíců. Čas byl pro něj relevantní. Nestárl. A jen sílil. Měl pocit, že dokáže cokoli.

Většinu času byl pryč. Toulal se po okolních vesnicích a krajích a zjišťoval informace o jiných upírech. Potřeboval někoho, kdo ho zasvětil do jistých věcí, a také někoho, kdo by mu byl schopný říct, co byl zač onen klan, který se prohnal jeho vesnicí. Když se vracel domů, vždy se zdržel maximálně deset dní, během kterých si vyčistil hlavu a pomohl s opravami či výstavbou vesnice. Tristan nemohl uvěřit vlastním očím, když jednoho dne práce ve vesnici skončily a vše vypadalo jako nové. Ne jako tehdy před vypálením, ale nové.

Na Romerovic farmě nakonec zůstal jen Derech se svou rodinou, což zahrnovalo jeho ženu Narcisu a dcery Clodiu a Satyu, které velmi často dělaly Tristanovi denní i noční společnost. Aspoň donedávna. Zbytek družiny se usadil ve vesnici a začal s vlastním hospodařením či podnikáním.

Revlato opět ožilo. Přispěli k tomu i cizinci, kteří na vesnici narazili při svých cestách a nakonec se rozhodli zůstat. Většinou se jim odprodal nějaký opravený dům s pozemkem. Také se stávalo, že někdo se vrátil z cesty s novými přírůstky, lidmi, kteří hledali útočiště.

Jakmile ale byla vesnice vzkříšena, Tristanovi se hlavou začala honit myšlenka, že zde už není potřebný. Pomohl opravit, co sám spálil, o rodinnou farmu bylo postaráno... Derech zaměstnával kluky z vesnice, a tak práce na polích i v sadech odsýpala jako nikdy. Navíc se po takové době potřeboval hnout ze slepé uličky, do které se ohledně vrahů své rodiny dostal.

„Derechu?“ oslovil ho Tristan jednoho dne po večeri. „Můžeš na chvíli?“ Pokynul mu směrem ven.

Muž přikývl a ihned se za Tristanem vydal. Mlčky ho následoval až k pyramidě z kamenů nedaleko lesa, hrobu rodiny Romerovy.

„Copak se děje?“ zeptal se starostlivě. I když byl Tristan stvůra živící se krví, Derechovi neuvěřitelně přirostl k srdci. Byl pro něj jako mladší bratr či syn, kterého nikdy neměl.

Tristan se k němu otočil a zatvářil se zlomeně. „Vesnice je opravená.“

Derechovi ihned vše došlo. Přes tvář mu přelétl stín smutku. „Hmmm.“ Odvrátil se čelem k vesnici, jejíž světla byla vidět pod svahem. „Tudíž chceš odejít. No... Věděli jsme, že to přijde, ale doufal jsem... že bys tu třeba zůstal.“

„Rád bych,“ hlesl Tristan. „Ale je to víc jak dva roky a já už potřebuju něco zjistit. To znamená vydat se dál. A pak zase dál. Dokud nenajdu někoho, jako jsem já, prostě... Potřebuju to.“

„Chápu tě. Kdyby tohle potkalo mou rodinu, asi bych taky neměl klid, dokud bych ji nepomstil. Ale... máš aspoň nějaký směr? Stopu?“

„Když jsem byl naposledy v Istarwoolu, tamější kněz mluvil o upírovi ze severních vesnic, ale tehdy jsem ho nenašel. Možná teď budu mít větší štěstí. Musím. Je to jediná stopa po upírovi široko daleko.“

„Není to zvláštní?“ zeptal se Derech. „Upíři se přece potřebují živit. Ať už pak dotyčné zabijí, nebo je nechají jít, musejí po sobě zanechat těla nebo poraněné oběti.“

„Těla není těžké se zbavit a živí lidé jdou zhypnotizovat, aby si nic nepamatovali. Pokud bude upír pečlivý, může se krmít dle libosti celá léta, aniž by na něj někdo přišel. Navíc spousta vesnic žije izolovaně a nemají skoro žádný kontakt s vnějším světem. Je to... těžké.“

„A ten upír ze severních vesnic... Cos o něm slyšel?“

„Dle kněze se nezdržuje na jednom místě. Jediné, co po něm zůstává, jsou pokousaní lidé, kteří nevědí, jak ke zranění přišli. Jednoho rána se probudili a bylo tam.“

„To vypadá nadějně.“

„To ano, ale tehdy jsem ztratil stopu, protože muž, za kterým mě kněz poslal, dostal měsíc před mojí návštěvou infarkt. Přežil to, ale už neměl všech pět pohromadě.“

„Do prdele, jak je možný, že máš takovou smůlu?“

Tristan se zachechtal. „To nevím. Zkusím toho kněze ještě jednou. Třeba mě pošle za někým dalším.“

„Dobře... No a... Kdy chceš odejít?“

Tristan chvíli mlčel. „Zítřka po setmění.“

„Počkat, co?“

„Při snídani to řeknu holkám. Nechci svůj odchod zbytečně odkládat.“

„Den navíc tě rozhodně nezabije,“ odsekl Derech. „Nina i holky se budou chtít rozloučit. I lidé z vesnice. Ne, ne, ne. Zítřka po snídani jim o tom řekneš a večer uděláme na farmě slavnost. Zlijeme se jako psi, pořádně nažereme... A další den se můžeš sebrat a jít. Ale chceme se s tebou naposledy pořádně pobavit a řádně rozloučit, to snad chápeš.“

Tristanovi jeho slova vehnala slzy do očí. Pak přikývl. „Dobře.“

„Pro spoustu lidí z vesnice jsi neskutečně důležitý. Mohl jsi nás ze své farmy vyhnat, když ses tehdy vrátil. Ale neudělal jsi to. Dokonce jsi nám pomohl celou vesnici znovu vystavět.“

„Po tom, co jsem ji spálil.“

„To nevadí, to nikdo neřeší. Navíc kdybys to neudělal, možná by to tu celé někdo zabral před námi. Tristane... Pro velkou část mého lidu jsi ten, kdo nám dal domov.“

„Jsem rád, že si to myslíš, ale –“

„Žádné ale,“ zdvihl Derech prst. „Je to tak.“

Tristan se usmál a svého přítele objal.

Slavnost na rozloučení s Tristanem byla snad ta největší, jakou kdy zažil. Vypilo se takového piva a snědlo takového masa, že to nebylo zdravé. Snad každý z vesnice si našel chvíli, aby s Tristanem poklábosil a napil se. Každá žena, dívka i stařena ho tu noc vyzvala k tanci. Kdyby byl Tristan člověk, rozhodně by odpadl vyčerpáním. Slavilo se až do samého východu slunce, který zahnal Tristana do domu, a tím i všechny ostatní.

Jakmile se svlékl, tvrdě usnul. Ještě předtím si ale zabalil svůj cestovní vak. Když pak otevřel oči a viděl, že už je po západu, byl čas vyrazit. Naposledy se navečeřel s rodinou, která ho přijala. Jedli, smáli se. Snažili se nemyslet na loučení, které mělo brzy přijít. Ale přišlo.

„Já... Ehm... Už vyrazím,“ dostal ze sebe Tristan, když už věděl, že není důvod se dál zdržovat.

Jestli měl někdo u stolu na tváři úsměv, byl okamžitě pryč.

„Samozřejmě.“ Derech se snažil znít klidně, ale byl na něm vidět smutek. Měl Tristana moc rád. Stejně tak Narcisa a dvojčata. Pro nikoho to nebylo lehké.

Tristan se zvedl od stolu, došel si pro svůj jediný cestovní vak a nostalgicky a naposledy prošel dům. Zastavil se u obrazu ve společenské místnosti, který nechal před rokem Derech namalovat a na kterém byl on, jeho rodina a Tristan. Snažil se vštípit si ho do paměti.

Ven ho vyprovázeli všichni. „Určitě nechceš koně?“ ptal se Derech.

Tristan zavrtěl hlavou. „Ne, ne. Sám budu rychlejší, myslím. Navíc když mám hlad, koně jsou ze mě nervózní.“

„Nejen koně,“ zažertovala Satya.

„To máš pravdu.“

Nastala odmlka, kterou prořízla až Narcisa. „Něco pro tebe mám.“ Z šatů vytáhla malou dýku, jejíž rukojeť byla vyrobená z černého dřeva. „Vím, že se ti líbila, a možná se ti bude i hodit.“

„To ne. Říkala jsi, že byla tvého táty, to nemůžu přijmout.“

Nina mu vtiskla dýku do dlaně. „Ale můžeš. Ať máš něco, co tě s námi bude pojít. Kdybychom se už neviděli.“

Tristan se zatvářil smutně. „To neříkej. Určitě se ještě potkáme. Chtěl bych se sem jednou vrátit.“

„Máš své poslání, Tristane,“ řekl Derech. „A dokud svou rodinu nepomstíš, musíš jít stále vpřed. Budeme rádi, když budeš mít přes Revlato cestu, ale... Dobře víš, že kontinent je velký. A kdo ví, kam tě cesta zavede.“

„Přesně,“ řekla Clodia. „Navíc Astros a Rich si konečně oddechnou, že jsi pryč z našeho domu,“ zažertovala. Astros byl Clodiin přítel, Rich zase ten Satyin. Byli to bratrance a seznámili se ve stejnou dobu.

„Budou radostí bez sebe,“ zasmál se Tristan.

Clodia se na Tristana vážně podívala. „Budeš nám chybět. To snad víš.“

„Vy mně taky. Všichni.“

Tentokrát odcházím jinak, pomyslel si. *Žádné neštěstí, žádná smrt, žádné pobřívání. Budou se mít dobře.* Až nyní Tristanovi došlo, jak moc měl Derecha a holky rád. Zčásti zaplnili tu pomyslnou díru, která mu zela v srdci.

Přistoupila k němu Narcisa a objala ho. „Nenech se zastavit. Ti, co to provedli, si zaslouží smrt. Ale slib mi, že budeš opatrný, ano? Stále jsou způsoby, jak tě lze zabít.“

„Slibuju. A děkuju,“ hlesl Tristan.

Dvojčata se k němu vrhla obě najednou.

„Řekněte chlapcům, že jestli budou dělat problémy, tak si je najdu.“

Dívky se tiše zasmály a přikývly. „Stejně bys byl lepší partie,“ vydala ze sebe Satya tak, aby ji rodiče neslyšeli. Tristan se musel pousmát.

Když pak přešel k Derechovi, cítil, že má slzy na krajíčku. Padl mu do náruče se slovy: „Díky, příteli. Díky za všechno.“

„A neměl bych spíš děkovat já tobě?“ zeptal se po odtažení Derech.

„Těžko říct,“ odvětil Tristan a naposledy se na celou rodinu podíval. „Mějte se dobře.“

„Nápodobně,“ odvětil Derech.

Tristan si hodil vak přes rameno, zhluboka se nadechl a otočil se čelem vzad. Vyrázil směrem k lesu.

„Mysli na nás!“ zavolala Clodia.

„Jo, a nevráždi králíčky!“ přidala se Satya.

Nikdo z nich to neviděl, ale na rtech mu zahrál úsměv. Bez otočení naposledy zamával a vstoupil na lesní cestu.

Revlato tak nechal za zády. A i když si tím nemohl být jistý, tušil, že dost možná nadobro.

Septembris, 1416

Alechandra procházela tržnicí na náměstí, která se i po setmění hemžila spoustou lidí, přesto už ne tolika jako přes den. U jednotlivých stánků a pultů se už nemačkali lidé a byla možnost si veškeré zboží v klidu prohlédnout.

Čarodějka nic nepotřebovala, ale celý den toho neměla moc na práci. A když jí ještě Mirren, její nová známost, odřekl plány na večer, sebrala se a vyrazila ven. Nový šál, šaty či doplňky nikdy neodmítla. A peněz na všechno měla víc než dost.

Večery i noci byly stále teplé, a tak si vyšla jen v rudých šatech s dlouhým rukávem. Kárka na případné nakoupené zboží jela sama za ní.

„Líbí se vám?“ zeptala se žena za pultem, když si všimla, jak si čarodějka prohlíží nádherné stříbrné náušnice s červeným kamenem. „Rozhodně by se vám hodily k těm šatům.“

Alechandra se usmála. „Přesně na to jsem myslela. Kolik stojí?“

„Jedenáct set rinálů.“

„Co je to za kámen?“

„Jsou vyrobeny z červeného křišťálu, který se dováží z království Yoss. Moc jich už nemám. Tohle je jeden z posledních šesti kusů.“

Přikývla a na náušnice se znovu zadívala. „Jsou nádherné. Vezmu si dvoje. Víte... kdybych náhodou jednu ztratila.“

„Samozřejmě,“ řekla prodejkyne a užuž své zákaznici ukládala zboží do malé dřevěné krabičky vystlané látkou.

Když Alechandra opouštěla stánek, uklidila si náušnice do kapsy u šatů. Nechtěla je dávat do kárky k ostatním věcem, aby je náhodou nevytrousila. Podívala se, co všechno už koupila, a přemítala, co by se jí ještě mohlo hodit. Měla troje nové šaty, šest šál, kalhoty, dvoje boty, pásek, náhrdelník, čelenku a dva zimní kabáty. Do kárky už se toho moc dalšího nevešlo.

To by asi stačilo, řekla si a vydala se pryč z náměstí, které neměla příliš v lásce. Neměla ráda, když se musela pohybovat ve větším množství lidí, ale jednou za čas to kvůli radosti z nákupů přežila. Šla svižně, a čím víc se vzdalovala od náměstí, tím byly ulice města prázdnější. Teprve potom zpomalila. Jakmile byla sama, šla už zvolna a užívala si klid.

Dorazila domů, uklidila všechny nové věci, kam patřily, a dala vařit vodu na čaj.

Prošla jídelnou a otevřela dveře kredence, aby z něj vytáhla porcelánovou konvici a šálek. Vtom ale něco zaslechla. Jako kdyby pod něčíma nohama zavržala podlaha.

Otočila se a nahlédla do společenské místnosti, kde v krbu plápolal oheň. Nic ani nikoho neviděla, ale i tak položila konvici se šálkem na stůl a přešla do další místnosti. Její empatie a telepatie by jí měly prozradit, kdyby se do domu někdo vloupal, přesto svým uším věřila. Něco určitě slyšela.

Rozhlédla se a vešla do té části domu, kde pracovala. Rozžehla lampy a důkladně prostory zkontrolovala. Vše bylo na svém místě. Zase lampy zhasla a zamířila zpět do jídelny. A pak se to stalo.

Někdo vyběhl ze tmy za jejími zády a pevně ji sevřel ve svých pažích. Alechandra zaklela a pomocí magie útočnicka silou odhodila dozadu. Neznámý ošklivě dopadl na jeden z regálů s knihami a celý ho svou vahou rozbil. Napadená čarodějka byla v šoku.

Útočník se rychle zvedl. Byl snědý, krátké černé vlasy, oděn v tmavě modré. Natáhl k Alechandře ruku a pokusil se jejím směrem vyslat kouzlo, které by s ní praštilo o zem a omráčilo ji, jenže Alechandra zareagovala pohotově a kouzlo obrátila. Vzduchem se prohnal závan magie a rozbil sklo v jedné z vitrín.

„Co si myslíš, že děláš? A ještě k tomu v mém domě?!“ Pohybem ruky mrštila s útočníkem o zeď za ním.

Za jejími zády se ozvaly kroky. Ohlédla se a zjistila, že odněkud se do domu dostaly další čtyři osoby, všechny oděné v tom samém. Než se Alechandra nadála, začala smřít magických útoků, kterým se jen tak tak stíhala bránit. Oheň, útočící vlny větru, telekinetické útoky, kletby – vše odrážela. A jakmile měla možnost, zaútočila i ona sama. Prudkým gestem vyzvedla oheň z krbu a jednomu z mužů ho prohnala hrudí. Ozval se řev a první mrtvé tělo dopadlo na zem. Dalším gestem jediné ženě ve skupině rozdrtila lebku. Z očí, úst i nosu se jí vyřinula krev a také se skácela k zemi.

Než se Alechandra stačila nadechnout, ucítila, jak ji cizí magie zvedá do vzduchu. Už nic nestihla. Proletěla místností a zády narazila do velkého obrazu na zdi. Tvrdě dopadla na zem a rozpoznala, že přichází další útok, tentokrát zaměřený na její krk. Musela se velmi soustředit, aby ten útok odrazila proti jeho tvůrci, ale podařilo se.

Vydrápala se na nohy a bránila se dál jednomu útoku za druhým. Chvillemi si myslela, že už se ubránit nezvládne. Když ale zabila třetího, věděla, že poslední dva už jistě přemůže. A oni to zřejmě věděli taky. Vzájemně se na sebe podívali a chtěli se dát na ústup. „Ani hovno,“ vyprskla a oběma podrazila nohy.

Jeden z nich se rychle zvedl a do volného prostoru udělal gesto rukou. Kus před ním se okamžitě otevřel portál.

V tu chvíli se Alechandra zarazila, portál už dlouho neviděla. To ovšem neznamenal, že je neznala. Věděla přesně, o co jde. Tahle věc vypadala jako

díra v samotném prostoru. Jako velký a nepravidelný kus zrcadla, kolem kterého se tetelil vzduch a který měl útočníky přepravit kamsi do bezpečí.

Oba muži už stáli na nohou a právě se rozbíhali k portálu, ale Alechandra znovu napráhlá ruce a zastavila je. Silou s nimi bouchla o zem, až ztratili vědomí. Portál se zase uzavřel.

Svěsila ruce a snažila se popadnout dech. Lehce se trásla a přemýšlela, co se to vlastně právě stalo. Cítila, jak se jí po celém těle dělají modřiny a jak jí z ranky v obočí vytéká krev. Snažila se co nejrychleji vzpamatovat a přistoupila k těm dvěma na zemi. Už se sbírala energií, aby je oba zabila, ale na poslední chvíli si to rozmyslela a zabila jen jednoho. Srazila mu vaz. Druhého následně probírala a magií ho silou přišpendlila k podlaze.

„Co jste do prdele zač? A mluv, jinak přísahám, že tě budu mučit, dokud mi to stejně neřekneš!“

Muž se na ni krátce podíval a začal kmitat pohledem po celé místnosti. Zřejmě kontroloval, zda jsou ostatní opravdu mrtví.

„Dělej!“ zařvala Alechandra a myšlenkou muži rozdrtila jedno varle.

Ozval se křik a tělo muže se snažilo zkroutit bolestí. Alechandrino kouzlo mu to však nedovolilo.

„Tak mluv!“ řekla po chvíli.

Muž se snažil tu bolest postupně rozdýchat, ale nešlo mu to. Klepal se a celá jeho tvář byla zmáčená slzami. Nakonec se na Alechandru podíval a zašeptal:

„Kero morrerto.“

„Nel!“ vykřikla Alechandra, ale už nic nezmohla. Muži se zastavilo srdce, zalkl se a praštil temenem hlavy o podlahu.

A bylo ticho. Alechandra slyšela jen svůj zběsilý dech a hlasitě bušící srdce.

„Kurva.“ Formulí pro sebevraždu znala, ale dlouho nikoho neviděla ji použít. Rozhlédla se po zničeném přízemí. *Co teď?* Přešla k místu, kde se předtím otevřel portál. Moc dobře věděla, že když se dostatečně soustředí, může ho otevřít znovu.

Zavřela oči a nahmatala magii ve svém nitru. Nejednalo se o žádné jednoduché kouzlo. Otevřít již zavřený portál by svedlo jen několik čarodějů v království. Alechandra si našťástí byla vědoma, že ona je jednou z nich. Několik minut se jen soustředila. Dýchala zhluboka a myslela jen na to jedno. Vzduch v místnosti se brzy tetelil jako nad horkým ohněm. A jakmile si byla jistá, že našla tu správnou magickou nit, zatáhla.

Prostor před ní se roztrhl.

Trochu se rozklepala. Nevěděla, kam nebo za kým ji portál přenese, ale pokud chtěla zjistit, kdo ji to vlastně napadl, musela to risknout. Nadechla se a udělala tři kroky vpřed.

Ocitla se v jakési hradní zbrojnici. Byla noc. „Co to sakra...“ Přešla k truhlici plné nových mečů. Jeden z nich vzala do ruky a pečlivě si ho prohlédla. Byl na něm erb kalichu s dvěma zkríženými dýkami. Erb, který velmi dobře znala. „Do prdele.“ Přistoupila k oknu a vyhlédla ven. Byla v jedné z věží obřího hradu, který se tyčil na kopci nad městem. Nemohla si být jistá nad jakým, ale intuice jí pravdu našeptávala.

„To snad ne,“ povzddechla si nakonec. „To jsou ale parchanti vychcaný.“

„Zešilela jsi,“ řekl Mirren, který stál v ložnici a zíral na Alechandru balící si věci.

„To tedy nezešilela,“ odvětila a snažila se v té rychlosti aspoň trochu skládat své drahé šaty.

„Proč by na tebe království Orient posílalo své zabijáky?“ zeptal se Mirren a měl co dělat, aby se nezačal smát. „Je to absurdní.“

„To řekni těm pěti mrtvolám, které leží v přízemí,“ zavrčela. „Ti čarodějové si vytvořili portál, kterým chtěli utéct. Portál přímo do jednoho z jejich hradů! Není to absurdní. Před časem jsem odmítla nabídku přidat se k jejich řádu. Zřejmě mě chtějí mít buď na své straně, anebo mrtvou. Je to jednoduché.“

„Čarodějný řád? O čem to sakra mluvíš, Chandro?“ zeptal se Mirren.

„To je jedno. Zkrátka až zjistí, že jejich zabijáci úkol nesplnili, pošlou za mnou další. A pak další. Musím zmizet. Navíc ti vyslanci byli u mě v domě, tudíž to tu znají, a kdyby se snažili, vytvoří portál přímo ke mně do kuchyně! Kurva! Proč se to vždycky musí nějak posrat?!“

„Jak to myslíš?“

„Neřeš to a přines další vak!“

„Počkej, počkej. Ty se opravdu tak bojíš? Neříkej mi, že neumíš svůj dům nějak proti jejich vpádu zabezpečit.“

„Samozřejmě že umím! Ale co mimo můj pozemek? Zítra jich na mě někde může čekat dalších dvacet a těm už se rozhodně neubráním! Navíc mají chráněnou mysl, vůbec jsem je tu necítila. Kdybych je nezaslechla a šla v klidu spát, jsem už mrtvá. Chápeš to?!“

Mirren naprázdno polkl. Teprve si začal uvědomovat to, co Alechandre bylo už dávno jasné.

„Ale... kam půjdeš?“

„To nevím. Vezmu káru a koně a odjedu někam daleko, kde mě nenajdou. Peněz mám dost, takže nějakou dobu nemusím vůbec chodit na veřejnost. V nejhorším budu čekat, až král Orientu chcípne a na mě se zapomene.“

„To nemyslíš vážně.“

„Myslím! Já se nehodlám nechat zabít! Kurva!“ Silou kopla do postele. „Kurva!“ Bouchla do skříně. „Kurva!!!“ Vzduch, který se díky magii ohnul, rozštípl postel vejplů. Alechandra se poté rozplakala a sesula se k zemi. „Kurva.“

Mirren na ni s lítostí hleděl. Chtěl jí nějak pomoci, ale neměl tušení jak. Nakonec si přisedl k ní a upřímně ji objal. „Moc mě to mrzí, Chandro. Hrozně moc...“

Alechandra soucit obyčejně nepotřebovala. Byla závislá jen sama na sobě, ale v tu chvíli se zlomila. Nechala se chlácholit a tiše plakala Mirrenovi na rameni. Zůstali tak dlouhé minuty. Nic neříkali. Když se pak čarodějka trochu uklidnila, zhluboka se nadechla a ztěžka se postavila. „Musím dobalit ty věci a co nejdřív vyrazit.“

„Ty chceš odjet ještě dnes v noci?“

„Musím. Bojím se, že ráno by mohlo být pozdě. Jestli se ti útočníci měli vrátit portálem, někdo na ně bude čekat. A když se neukážou, pošle sem někoho na kontrolu. To už musím být na kilometry daleko.“

„Mají šanci tě nějak sledovat?“

„Mohli by, kdyby u sebe měli něco, co mi patří. Než ale odjedu, celý pozemek očistím kouzlem. Způsobí, že nic, co tu zůstane, mi už nebude patřit. Taky se sama zamaskuju, pro jistotu. Aspoň než se dostanu dostatečně daleko.“

Mirren chtěl říct nějaká slova útěchy, ale nevěděl, jaká by to měla být. Nakonec donesl z vedlejšího pokoje další cestovní vaky a pomáhal Alechandře s co nejrychlejším balením. Během dvou hodin měli hotovo. Všechny vaky byly naskládány v prostorné káře, do níž byl zapřažený statný černý hřebec.

„Ještě tohle,“ řekla a ukázala na skládací konstrukci s plachtovinou.

Mirren k ní došel a s námahou zvedl, aby ji donesl do káry. „Co to je? Stan?“

„Tak trochu. Je to přístřeší na káru. Mám to vyrobené na míru. Když to rozložíš, je to úžasně prostorné. Ale obyčejný stan mám také, kdyby náhodou.“

Mirren tu věc ještě trochu posunul a pečlivě upevnil, potom od káry odstoupil a podíval se Alechandře do očí. Vypadal zasmušile. „Takže... Tohle je sbohem?“

Zatvářila se podobně jako on. „Bohužel ano.“

„Opravdu nemám jet s tebou?“ zeptal se.

„Ne, ne. Vždyť víš, že nemůžeš. Tvůj bratr tě teď potřebuje a jeho děti taky. Navíc já jsem zvyklá starat se sama o sebe. Ale bude se mi stýskat, to ano. Řekla bych, že hodně.“

Mirren se pokusil o úsměv. „Jak dlouho?“

„Pár týdnů, myslím.“ Přistoupila blíž a vše ho objala. Poté chytila jeho hlavu do dlaní a naposledy, vášnivě ho políbila. „Sbohem.“

„Sbohem,“ hlesl Mirren.

Alechandra nasedla na předeck káry, chytila otěže a bez váhání pobídla koně kupředu. Nedalo jí to a ještě naposledy se ohlédla, aby se podívala na Mirrena a na svůj dům. Dům, ve kterém strávila tolik let a který opouštěla s velkým žalem.

Krátce Mirrenovi zamávala a obrátila svou pozornost k cestě před sebou. Po tváři jí stekla nepatrná slza.

Černý hřebec byl neuvěřitelně silný. Vytrvalým tempem táhl káru poměrně rychle a dlouho. Jeli celou noc a celé dopoledne. Až když se slunce vyhouplo na vrchol oblohy, Alechandra hřebce zastavila, aby je oba občerstvila.

Dala jim ale sotva hodinu a už zase byli na cestě. Poté poprvé rozložila mapu a začala přemýšlet, kterým směrem by se měla vydat. Zvažovala dvě možnosti. Buď směrem k městu Gechkar, kde by se usadila někde pod jihozápadní částí pohoří Asteros, anebo do oblasti Mynthryl, ne do města, samozřejmě, ale někam hodně daleko na sever od něj.

Jakmile dojela na rozcestí, musela se rozhodnout. A faktem zůstávalo, že Mynthryl byl od Sensai dál než Gechkar. A tak svedla koně na levou cestu a doufala, že se rozhodla správně.

Vesnice Towi. Tam se Alechandra rozhodla na pár dní ubytovat, aby si ona i její kůň po dlouhých týdnech na cestě patřičně odpočinuli. Vesnice byla malá, nenápadná a mimo hlavní cesty. Nacházela se mezi Ardenthaelem a ne o moc menším městem Mynthryl.

Skromný, ale čistý hostinec Alechandra milovala. Bylo tam prázdkno a měla k dispozici ložnici i umývárnu s vanou. Běs, jak pojmenovala svého koně, byl ustájený hned dole.

Třetího večera ležela v posteli, svíce v místnosti zapálené, a četla jednu z knih, které si s sebou zabalila. Snažila se přitom nemyslet na všechny ostatní knihy, které nechala ve svém domě. A nejen knihy. Myšlenky se jí stále stáčely ke všemu, co musela opustit. Dělala několik dlouhých let, aby se měla tak dobře. A všechna ta snaha přišla vníveč.

Zavřela oči, aby nepatřičně myšlenky zahнала. Pak se konečně pustila do četní. Dlouho u toho ale nevydržela. Četba zřejmě nebylo to, co potřebovala. Knihu tedy zhruba po hodině odložila, oblékla se a vyrazila dolů do přízemní hospůdky. Tam si objednala sklenici červeného vína a bavila se odposloucháváním ostatních. Nebylo to nic extra, ale pak ji zaujal mladík, který svému příteli právě říkal, jak je rád, že už je zpět z obchodních cest.

„Cesta byla nekonečná a stavěli jsme snad v každém městě. Ne, vážně. Za hranice království už nikdy. I hlavně ne Orient.“

Alechandra vstala i se svou sklenicí a k mladíkům si přisedla. „Promiň, ale říkal jsi, že jsi byl v království Orient?“

Oba mladíci na sebe zvláštěně pohlédli, ale rozhodně neměli v plánu Alechandru ignorovat. Už kvůli bujnému poprsí uloženému ve výstřihu.

„Omlouvám se za nezdvořilost,“ řekla Alechandra. „Mé jméno je Sandra. Cestuju do Mynthrylu a ráda bych poté navštívila sousední království. Takže mě zaujalo, když jsem tě o něm slyšela mluvit.“

Oba mladíci se usmáli, hlavně ten, vedle kterého seděla a který mluvil o Orientu. „Zdravím,“ řekl. „Ehm, ano. Byl jsem tam. Mimochodem já se jmenuju Jaison a tohle je Emmet.“ Jaison byl vysoký, šlachovitý, hnědé vlasy. Emmet měl širší ramena a skoro černé vlasy. Oba mohli mít tak osmnáct devatenáct let.

„Smím se zeptat, proč se ti tam nelíbilo?“ zeptala se Alechandra.

„Jak bych to jen řekl... Nikam vás nepustí bez kontroly, všude ukazujete listiny, jako cizinci jsme byli ihned ze všeho podezřelí, hroznej voser.“

„Jak to myslíš všude?“

„No... všude. Přijďte do města, u brány strážce a chtějí je vidět. Tam bych to samozřejmě pochopil, ale uvnitř města fakt ne. Jdete do obchodu, tam strážce, jdete do hostince, tam strážce, jdete do lázní, zase... V jedné ulici je třeba dvanáct bezpečáků. A samozřejmě jdou po cizincích. Navštívili jsme několik měst a všude to bylo pořád to samé dokola.“

„To zní jako zábava,“ pronesla Alechandra sarkasticky. „Ale proč? Něco se tam děje?“

„To netuším. Prý je ale zvýšená bezpečnost úplně všude, a to už čtvrtým rokem. Nikdo nám toho moc neřekl, ale myslím si, že to bylo proto, že toho nikdo moc neví.“

„Aha. No a... Byli jste i v hlavním městě?“

„Samozřejmě. Tam jsme se zdrželi nejdéle, protože jsme tam měli domluvených nejvíce obchodů. Ovšem právě tam to bylo asi nejhorší. Měli jsme tam se strážnými i potýčku.“

„Proč?“

„Každou hodinu přišel nějaký ten jejich dement, aby nám zkontroloval povolení a listiny. A když přišli po sedmé během jednoho odpoledne, můj šéf vybuchl. To si samozřejmě nenechali líbit a užuž na nás volali posily a chtěli odvést do vazby.“

„To snad ne,“ řekla Alechandra a dopila sklenici vína.

„Nekecám. Naštěstí dorazil někdo z vrchních pozic a dalo se s ním mluvit. Dokonce se nám za své lidi omluvil, že nás kontrolovali několikrát po sobě, ale celková zkušenost fakt otrěsná.“

„Na jednom obraze jsem viděla malbu nějakého města. Hrozně bych se tam chtěla podívat, ale nevím, které město by to mohlo být,“ řekla Alechandra a vybavila si to, co viděla z hradní věže po průchodu portálem.

„A co na tom obraze bylo? Mám ta města poměrně prolezlá a v paměti.“

„Město bylo postaveno kolem takového kopec nebo pahorku. A na něm se tyčil obrovský palác nebo hrad s několika věžemi.“

„Tak to bylo určitě hlavní město Valkarion. Hrady i paláce jsou sice i jinde, ale jen tam je hrad oddělený od zbytku města.“

„Takže místo, kde sídlí královská rodina?“ ujistila se Alechandra.

„Dá se to tak říct. Prý celkem cestují kvůli všelijakým povinnostem, ale ano. Hlavní sídlo královské rodiny je právě tam.“

„Výborně. Mnohokrát děkuji.“

„Není vůbec za co. A smím se zeptat, proč je tak krásná dáma na cestách sama? Tedy... Nikde tu nevidím žádnou vaši společnost.“

Alechandra se usmála a vymyslela si příběh o snu procestovat celý svět, kterým oba dva mladíky nadmíru zaujala. Díky tomu se mezi nimi brzy

rozvinula velmi příjemná konverzace plná humoru a vtipných historek. Čarodějka se po několika týdnech konečně zase uvolnila:

Víno i pivo teklo proudem a po několika hodinách byli jediní, kdo v přízemí zůstal. Mohly být zhruba dvě hodiny po půlnoci, když za nimi přišel hospodský:

„Omlouvám se, ale jdu už na kutě. Jestli něco chcete, řekněte si. Poslední runda?“

Všichni tři byli z jeho upozornění celí nesví. Bylo na nich vidět, že měli v plánu pít a bavit se ještě nějakou dobu.

„Co kdybyste nám tu nechal džbán vína a dva džbány piva?“ zeptala se Alechandra.

Hostinský se trochu zamračil, ale nakonec přikývl a odešel pro požadované nápoje.

Šibalsky se naklonila k mladíkům. „Můžeme v tom pokračovat u mě na pokoji, co vy na to? Z té lavice tady začínám být už pěkně bolavá.“

Jaison s Emmetem na sebe pohlédli poněkud překvapeně, ale oba věděli, o co je žena právě požádala, a zajiskřilo jim v očích. „Myslím, že je to dobrý nápad,“ odpověděl Jaison s úsměvem. Pak už jen čekali, až se hospodský vrátí, a když měli, oč požádali, přesunuli se do druhého patra budovy do Alechandrino pokoje. Ještě nějakou dobu pili a smáli se, než si čarodějka řekla o své:

„Hoši, musí vám být vedro, co kdybyste si svlékli ty košile?“

Oba se usmáli:

„Zrovna jsem myslel na to samé. Ano, celkem to tu hicuje,“ odvětil Jaison a ihned si košili svlékl. Následně se posunul blíž k Alechandře.

Emmet chvíli váhal a sledoval, jak si ho Alechandra zvědavě prohlíží. Nakonec se košile též zbavil.

Nemohla si pomoct. Na jejich polonahá těla zírala možná víc než oni dva do jejího výstřihu. Někakou dobu se jen tak kochala, pak ale rázně odložila sklenici s vínem a vášnivě je jednoho po druhém políbila. Mladíci na sebe pohlédli, jelikož ani jeden nevěděl, jak přesně mají pokračovat, když jsou tam tři, ale Alechandra se ráda ujala vedení. Oběma mužům stáhla kalhoty a byla příjemně překvapena, když zjistila, jak je Emmet obdařený. Jaison na tom také nebyl špatně, ale ve srovnání se svým přítelem byl výrazně ochuzen.

Netrvalo dlouho a všichni tři byli bez jediného kusu oblečení a oddávali se dlouhým, hlasitým radovánkám.

Co Tristan opustil Revlato, prakticky se nezastavil. Jeho prvním cílem byla opětovná návštěva kněze, od kterého se před časem dozvěděl, že se v severnějších vesnicích pohybuje upír, který nezabíjí a zanechává po sobě jen minimum stop. Tehdejší knězův tip zavedl Tristana do slepé uličky, nyní ho kněz poslal za dalšími dvěma osobami, které by mu mohly poskytnout více informací. Jednou osobou byla svobodná matka s třemi dětmi, druhou mladá slečna před svatbou.

První návštěva nic nepřinesla, ovšem druhá něco málo ano. Dívka jménem Anna tvrdila, že když si u léčítele nechávala ošetřit kousanec na krku, dotyčný jí řekl, že ošetřoval podobnou ránu den předtím. Tristan tak věděl, že hledaný upír se ve vesnici zdržel víc než jednu noc. Poté zamířil k samotnému léčiteli:

„Ano, ano. Asi před pěti měsíci jsem ošetřoval ošklivá poranění krku. Zřejmě upíří kousnutí. Ale co si budeme... Můžeme být rádi, že se tenhle upír jen krmil. Zřejmě.“ Léčitel měl naštěstí velmi dobrou paměť. „Přišlo jich víc. Myslím, že šest osob během jednoho měsíce. Všichni by si to zvládli ošetřit i sami doma, ale... Koluje fáma, že upíří kousnutí zanechává v ráně jed. Díky své dlouhé praxi vím, že to není pravda.“

„A pak to prostě přestalo?“ ptal se Tristan.

„Přesně tak. Nestalo se to poprvé a určitě ani naposled. Čas od času se tu prostě nějaký objeví a pak jde dál. Někdy nechávají svou kořist žít, někdy ne. Tohle byla ta lepší varianta.“

„A neslyšel jste, že by pak pokračoval jinde? Třeba v jiné vesnici nebo tak?“

Léčitel zavrtěl hlavou. „To ne, ale jsme poměrně osamělá oblast. Další vesnice jsou zhruba dvacet až třicet kilometrů daleko. Nejbližší je asi Winaris. Kdybych byl upír lačnící po krvi, šel bych tam.“

Tristan věděl, že třicet i padesát kilometrů je pro upíra prakticky to samé. Sám kdyby se rozeběhl, zdolá sto kilometrů během jediné hodiny. Ale jinou stopu neměl. Zkusil se tedy vydat do vesnice Winaris.

Jak tušil, opět se dostal do slepé uličky. Mluvil s desítkami lidí, ale nikdo o žádném upířím útoku za posledních pár měsíců neslyšel. Tristanovi nezbylo nic jiného než postupně navštívit ostatní vesnice, které byly v okolí té, kde neznámý upír nějakou dobu přebýval. V každé z nich se zdržel zhruba dva až tři týdny, aby stihl oslovit co nejvíce lidí.

Trvalo dlouho, než našel, co hledal. Stalo se tak až v sedmé vesnici, kterou Tristan navštívil. Před několika měsíci tam nastala podobná situace jako v té původní. Několikrát se našel někdo s pokousaným krkem či zápěstím. Zde si incidenty lidé nechávali hodně pro sebe, tudíž mu dalo práci se o nich

dozvědět. A podobně to pokračovalo i dál. Od vesnice k vesnici a od stopy ke stopě, až dokud Tristan svého hledaného nedohnal. Díky nedávným svědectvím věděl, že se nachází v městečku Lawe, jen sto kilometrů od jižní hranice hlavního města.

Tristan se ubytoval v jednom ze tří hostineců, které se ve městě nacházely. Doufal, že upír, kterého hledal, to udělal podobně a že ho najde v jednom z nich. Jakmile zašlo slunce, Tristan vyšplhal na třípatrovou budovu naproti hostinci a čekal. Dle jeho uvážení by se známý neznámý vydal ven právě někdy v tento čas a vrátil by se těsně před svítáním. On sám to dělal stejně. Vždy si užíval, jak za rozbřesku začne hrát obloha krásnými barvami od modré po oranžovou. Do úkrytu šel až těsně před plným východem slunce. Žádného samotáře, který by se ráno vrátil do hostince, nespátřil, proto se další noc vydal k druhému hostinci ve městě, který byl naštěstí jen tři ulice od toho prvního. Vyrazil ještě před západem slunce, když všechny ulice už kryl stín. Jakmile se ten nepřátelský kotouč světla schoval za les, Tristan si opět našel místo na střeše protější budovy a bedlivě pozoroval hostince i okolí. Během hodiny padla tma a na obloze se objevil měsíc pár dní před úplňkem. Ten spolu s jasnou oblohou posetou hvězdami strhávaly Tristanovu pozornost často k sobě.

Bylo kolem půlnoci. Seděl uvolněně na kraji ploché střechy osm pater vysoko, nohy hozené přes okraj a pobrukoval si. Byl to jeden ze způsobů, jak překonat nudu. Městečkem se pohybovalo už jen minimum občanů, ovšem z hospod byla slyšet zábava, která se roznesla ulicemi kdykoli, když někdo otevřel dveře. Když pobrukování nestačilo, Tristan naslouchal cizím rozhovorům. Ano, bylo to neslušné, ale jemu to velmi často pomáhalo, aby nezešlel. Co opustil Revlato, prakticky si s nikým pořádně nepopovídal.

„Ty mě sleduješ?“ ozvalo se náhle z prostoru za Tristanem.

Jeho uši se při těch slovech doslova zachvěly, zvedl pohled a během půl vteřiny stál na nohách a hleděl na muže, který se naprosto nepozorovaně dostal k němu na střechu. Byl vysoký, hnědé vlasy, výrazný nos a velké oči. Vypadal zhruba na pětatřicet let. Na sobě měl tmavý těžký kabát.

Tristan přemýšlel, co udělat nebo říct. Byl to on. Ten upír, kterého hledal. Věděl to. I cítil. Nějak. Než se ale na něco zmohl, muž stál přímo před ním. Viděl sice každý krok, který udělal, ale vůbec nestihl zareagovat. Upír ho chytil pod krkem a zdvihl nad zem.

„Na něco jsem se ptal.“

Tristan byl v šoku. Popadl ruku, která mu svírala hrdlo, ale nezmohl se vůbec na nic. Cizinec byl mnohem silnější než on. Takovou bezmoc Tristan už dlouho nezažil. Cítil, jak mu cizí síla drtí prádušnici.

„Jen jsem s vámi chtěl mluvit, nestojím o konflikt. Přisahám,“ dostal ze sebe sípavě.

Muž svůj stisk povolil, ale Tristana nepustil. Měřil si ho pohledem.

„Jste první upír, kterého jsem potkal. Jen potřebuju vědět nějaké informace. Prosím.“ Do Tristana se vléval strach. Strach z toho, že mu cizinec co nevidět oddělí hlavu od těla a on zemře, aniž by stihl cokoli zjistit. „Prosím!“

„Ty jsi novorozený,“ pronesl muž klidně a Tristana pustil. „Jestli se o něco pokusíš, přísahám, že tě na místě zabiju.“

Tristan přikývl.

„Jak dlouho jsi upírem? Dle tvé síly, která za nic nestojí, tipuju tak čtyři až pět let.“

„Bude to čtyři roky.“

„Im,“ usmál se cizinec. „Mám dobrý odhad, že?“

Vypadalo to, že se atmosféra uvolnila.

„To tedy ano.“ Tristan nebyl schopný zamaskovat, jak je nesvůj. Opravdu mu řekl, že je slabý? Považoval se za nejsilnější bytost na světě. Nevěděl, že síla upírů roste s jejich věkem. „Jmenuju se Tristan. Co jsem se proměnil, hledám někoho, jako jsem já. Už měsíce jdu po vaší stopě.“

„Čtyři roky hledáš jiného upíra? Zapomínám, jak jste vy novorození neschopní, ale nemám ti to za zlé. Nebyl jsem asi jiný. Před šesti sty lety. Každopádně mi věř, že v každé tisícovce obyvatel najdeš aspoň jednoho upíra. Musíš se to jen naučit. Mé jméno je Diaval,“ představil se a podal Tristanovi ruku. Jakmile ji přijal, Diaval pokračoval: „Odkud jsi? A s čím ti můžu pomoci? No a omlouvám se za ten útok, ale... jsem opatrný. Pár jiných upírů mi jde po krku, a tak nejsem moc společenský typ.“

„Jsem z vesnice Revlato. Oblast mezi Ragokynem a Foglyati. A vlastně... Rád bych se dozvěděl něco o sobě... Ehm, o nás. A také o jiných upírech.“

„Samozřejmě. Myslím si, že povinnosti starších upírů je něco naučit ty mladé. Aspoň pokud chceme, abychom si udrželi jako upíři jistou úroveň, a taky jestli chceme přežít. Ale...“ Rozhlédl se. „Ačkoli je to tu romantické, raději bych to probral nad láhví dobré medoviny.“

„Díky moc. Nechte nám ji tu celou,“ řekl Diaval hostinskému, když přinesl požadovaný nápoj. Usedl s Tristanem do rohu hospody, rozlil medovinu do sklenic a tu svou pozdvihl k přípitku. „Na zdraví!“ Společně si připili. „Tak povídej. Co přesně by tě zajímalo? To, že nesmíme na slunce, jsi už zřejmě zjistil, že?“

Tristan se pousmál. „Jo. Hned první ráno. To se neboj.“

„Jsem otevřená kniha. Některé stránky sice slepené k sobě, ale stále otevřená.“

Mladší upír se zapřel a zamyslel se. „No... Nejdřív by mě asi zajímalo, co jsme vlastně zač? Kde jsme se tu vzali a jak vlastně se člověk změní v upíra?“

Diaval se zarazil. „To myslíš vážně? Musíš si to pamatovat.“

„To je právě ono. Nepamatuju. Šel jsem spát a o dva dny později jsem se probíral ve stodole. A... už jsem byl přeměněný. Ale co jsem slyšel, tak v tom hraje roli upíří krev.“

Diaval se napil a chvíli na Tristana jen zíral. Tomu to přišlo až zvláštní:

„Přesně tak,“ řekl nakonec. „Člověk musí zemřít s čerstvou upíří krví v těle.“

Tristana se zmocnil úsnivý pocit. Až dosud o tom nikdy takhle nepřemýšlel, nechtěl. Stále doufal, že se přeměna mohla stát i jinak. „Takže je to tak. Já tu noe zemřel.“ *Společně se svou rodinou...*

Diaval přikývl. „Ano. A vzhledem k tomu, že si nevzpomínáš na to, co se stalo před smrtí, bych řekl, že tvá proměna proběhla jen taktak.“

„Jak to myslíš?“

Diaval se zase jen chvíli mlčky díval. Bylo to několik dlouhých sekund. Tristana zajímalo, proč to dělá. Rovnal si snad myšlenky?

„Víš... Buď jsi měl v sobě opravdu mizivé množství upíří krve, která tvé tělo měnila dlouho, anebo tvá smrt byla... jak to jen říct... brutální a s velkým množstvím zranění. A pak je tu ještě možnost, že to bylo obojí dohromady.“

„To způsobí tu ztrátu paměti.“

„Ano. Jedna z možností nebo kombinace obojího může zčásti poškodit tvůj mozek. Už jsem se s tím setkal. Zhruba hodina před smrtí úplně vymazaná.“

„Jo,“ hlesl Tristan.

„Ale vlastně jsi o nic nepřišel. Zemřel jsi s upíří krví v těle. Tot' vše.“

„Dobře, ale...“ *Proč by mi nějaký upír dával svou krev? Proč jsem byl ve stodole? Proč jsem nebyl s rodinou? Co se stalo poté, co jsem šel spát?* Tristan si uvědomil, že na tyto otázky mu stejně Diaval neodpoví. „No to je jedno.“

Začal přemýšlet o tom, o čem už nesčetněkrát. Proč zrovna on přežil celý ten masakr? Dal mu tak osud šanci pomstít se? Nebo to byl jakýsi druh trestu? Získat vše a náhle to ztratit. *Ale za co bych měl být trestán?* Pokusil se ty myšlenky zapudit. Ještě než se mu to povedlo, uviděl před sebou Violu a děti. Byl to jen okamžik, ale úplně stačil na to, aby ho nepříjemně píchlo u srdce.

„A co jsme tedy zač? Kde se upíří vůbec vzali? A co ta krev s člověkem přesně udělá?“

Diaval se usmál. „Jsi hodně zvědavý. To je dobře.“ Dolil si svou sklenku až téměř po okraj a následně ji celou vypil. Pak ještě několik sekund zkoumal mizející chuť nápoje na svém jazyku. Tristan mezitím netrpělivě čekal.

„Inu, vezmeme to tedy od začátku. Říká se, že první upír vznikl už před několika tisíci lety. A že to byl původně čaroděj. Abys chápal, existuje kouzlo, které mágům prodlužuje život. Je to takový jednoduchý rituál, který musejí pravidelně opakovat. Je stejně starý jako čarodějové samotní. Ovšem tenhle čaroděj se snažil přijít na to, jak rituál upravit, aby mu dal dlouhý či věčný život jednou provždy a už ho nemusel nikdy opakovat. Podrobnosti samozřejmě neznám, ale všechny legendy se shodují v tom, že při rituálu byla použita lidská oběť, jelikož v lidské krvi je neuvěřitelně mocná energie. Rituál se ale nepovedl. Kouzlo sice dalo čaroději věčný život, ale navěky už ho svázalo s krví. Pokud chtěl žít, musel toto pravidlo přijmout. To, že v tu chvíli přišel i o magickou moc, bylo další vedlejší selhání. A tak, dle legend, vznikl první upír. Jak dlouho mu trvalo, než zjistil, že jeho krev umí stvořit další upíry? Těžko říct, ale zřejmě na to přišel.“

Tristan vypadal ohromeně. „Ale co přesně tedy ta krev dělá?“

V hospodě se rozezněla loutna a zpěv a to Diaval naprosto odtrhlo od Tristana a jejich rozhovoru. Sledoval, jak se všichni v místnosti postupně přidávají ke zpěvu a zvedají se na nohy, aby si mohli vyzkoušet pár tanečních kroků.

„Mám tahle místa rád,“ řekl Diaval. „Není nad dobrou hospodskou zábavu.“ Pak se jeho pohled střetl s pohledem jedné starší paní a ta okamžitě vyrazila k němu.

Tristan sledoval, jak se Diaval nechal vytáhnout k tanci, vzal svou sklenku a vyprázdnil ji. Téměř všichni byli na nohou a zpívali, ale Tristan na tohle neměl náladu. Konečně našel někoho, jako je on, a chtěl odpovědi. Hned. Chápal, že Diaval po šesti staletích života nemá kam spěchat, ale jemu stále připadal čas poměrně drahý.

Píseň s tancem trvala pár minut. Až pak se vysmátý Diaval vrátil na své místo. „Dřív jsem tancoval lépe, ale poslední dobou k tomu není moc příležitostí. Proč jsi tu jen tak seděl? Ty netančuješ?“

„Co? Jo, ale... teď mě zajímají jiné věci.“

„Oh, ano,“ usmál se Diaval a znovu si nalil. „Na co ses to ptal?“

„Co s člověkem dělá upíří krev,“ řekl Tristan.

„Ano... No... To přece sám dobře víš. Krev pomalu mění tvé mrtvé tělo v něco jiného. V něco nebezpečnějšího. Svaly, kosti, kůže... Všechno zesílí. A čím jsme starší, tím víc je to znát. A čím jsme starší, tím je menší pravděpodobnost, že zemřeme.“

Tristanovi přejel po zádech mráz. Ihned věděl, jaká bude jeho další otázka. Před ní se ale dlouze napil.

„A jak vlastně může upír zemřít?“

Diaval se před odpovědí také napil. „Takže... Za prvé, slunce. Není to hned, ale stát na něm zhruba minutu, sežehne tě. Jednou jsem na něm vydržel asi dvacet sekund a... Hoříš zaživa, víc ti asi říkat nemusím.“

„Proč nás ale slunce spálí?“ zeptal se Tristan.

Diaval pokrčil rameny. „Těžko říct. Kdoví jakou magii ten první tenkrát použil. Každopádně to nejde nijak obejít. Ani ochranná kouzla od čarodějů ti nepomohou. Maximálně na několik minut.“

„Aha... Dobře. Dál?“

„Za druhé, setnutí hlavy. To je konečná. Ale chce to sílu. Obyčejný člověk to většinou nedokáže. No a nakonec to nejlepsi. Dřevěný kůl do srdce. Taky velmi těžká věc. Hlavně u starého upíra.“

„Proč?“

„Čím jsme starší, tím jsme silnější. A silnější je i naše tělo. Kostí jsou po pár stovkách let jako z kamene. Co chrání srdce?“ zeptal se a poklepal si na hrudník.

„Hrudní kost.“

„Přesně tak. Chce to hodně síly. A taky skutečně pevné dřevo.“

„Asi budu mít další hloupou otázku, ale proč dřevo? Co když to bude meč?“

„Nie se nestane. Jednou mi nějaký voják proklál mečem srdce. Vzal to zespod mezi žebry, sráče jeden. A ano, v tu chvíli se mi srdce zastavilo a já prakticky zemřel, ale během pár minut srdce zase srostlo a rozbušilo se. Byl jsem jako rybička. Údajně tak byla zabita oběť toho čaroděje. Vrazil jí kůl do srdce. Ale ruku do ohně za to nedám, jen se to povídá.“

„Zajímavé.“

„Samozřejmě, když tě například něco rozdrtí, tak to už nerozhodíš. Nebo když ti srdce vyloženě vyříznou či vytrhnou z těla. To je ale v podstatě taky nemožné. Tedy u lidí, jiný upír by to dokázal.“

Tristan sebou trhl. „Jiný upír?“

„Ano, díky síle. Například kdybych chtěl, sáhnu ti do hrudi jako nie. Kostí bych ti zlámal jako špejle. Prvních deset až patnáct let jsi skoro jako člověk.“

„Ale počkej, říkal jsi, že jsi byl prakticky mrtvý, poté co ti probodli srdce mečem?“

Diaval přikývl. „Ano. Ale díky naší krvi se tělo regeneruje i v případě smrti. Například když tě oběsí. Sraží ti tím vaz, ale opět ti sroste. Nejhorší, co nás může potkat, je utopení. Topíš se stále dokola, ale nikdy skutečně nezemřeš. Nechtěl bych to zažít.“

„To mě přivádí k otázce... Jak dlouho se vlastně topíš?“

„Teoreticky navěky. Jsme nesmrtelní. Ve skutečnosti už je to trochu jinak, protože když se topíš, nemáš šanci se krmit. A bez krve vydržíš jen několik týdnů, možná měsíců. Pak tvoje tělo upadne do něčeho, co už velmi

připomíná smrt. Přestaneš dýchat, tvoje srdce nebije, mozek nevysílá do těla žádný signál.“

„To mě zajímá. Jak by to... Kdybych teď přestal pít krev, co se stane?“

„Především, pokud nebudeš někde uvázaný, nestane se to. Tvůj instinkt tě požene, aby ses nakrmil. Na člověku, zvířeti... To je jedno. Ale dobře, dejme tomu, že se někam uvážeš. Po prvních pár dnech začneš mít velký hlad. Zhruba po dvou týdnech se přestaneš ovládat. Sluch, zrak, hmat... Všechno začne být zastřené. Nemluvíš o únavě. Zhruba po měsíci až dvou se dostaví jistý druh kómatu. Ztratíš vědomí, ale stále částečně vnímáš. Například bolest. Po dalších zhruba šesti měsících ti přestává bít srdce a dech se zastavuje. To je chvíle, kdy by ses i přestal topit. Nedýcháš – netopíš se.“

„A tehdy vlastně umřu, dá se říct,“ hádal Tristan.

„To ani ne. Stačí pár kapek krve, tvoje srdce se zase rozbuší a ty nabydeš vědomí.“

„Hm,“ vydal ze sebe Tristan a nad celou věcí zauvažoval. „Zvláštní.“

„Ani ne, když se nad tím zamyslíš. Zkrátka smrt je něco, co nám moc neříká.“ Tristan napadla další otázka, ale nevěděl, zda není úplně mimo mísu. „My upíři se nemůžeme množit, že? Myslím tím mít děti.“

„Ne. To, co z tebe při vyvrhnutí vyjde, nemá žádnou cenu. Stejně tak u ženského těla. Zkrátka ztratíme schopnost darovat život. Já ale děti měl a má rodová linie dodnes žije.“

V Tristanovi se opět něco hnulo. A to velmi bolestně.

„Co se děje?“ zeptal se Diaval, který si všiml jeho výrazu.

„Nic, promiň, já... Moje rodina celá zemřela. I tři děti, které jsem měl. Můj rod skončil.“

Diaval si uvědomil tíhu svých vyřčených slov. „Omlouvám se. Chápu, že taková věc člověkem otřese. Ale... jak se to stalo?“

„To je právě ono. Já nevím. Stalo se to v tu noc, kdy jsem se změnil v upíra. V noe, kdy jsem zemřel. Celou naši vesnici se prohnal nějaký upíří klan, který... zabil úplně všechny. Všechny. Až na mě. Tedy... Víš, jak to myslím.“

„Jasně. Tak to je... síla. Nic podobného jsem ještě neslyšel. Navíc celá vesnice? To jsou jatka. A pro zábavu, ne kvůli potravě.“

„Myslíš?“ zeptal se Tristan.

„To vím, věř mi.“

„Vlastně... Chtěl bych o nich něco zjistit. Po útoku na mou vesnici jako kdyby se propadli do země. Žádná stopa.“

„Smím se zeptat proč?“

„Proč?“ Tristan tu otázku zopakoval, jako kdyby jí nerozuměl. Muselo to být přece jasné. „Chci je zlikvidovat. Všechny.“

„Ty? Třiletý upír, který se právě dozvěděl, jak může vlastně umřít, chce pobít neznámý upíří klan?“

Tristan byl trochu v šoku. „Neříkám, že sám. Ale...“ Moc o tom zatím nepřemýšlel. „Začnu tím, že zjistím, co jsou zač a kde je najdu.“

„Tak hodně štěstí. Velká část klanů se na jednom místě nezdrží déle než pár let. Navíc ty by ses teď měl starat sám o sebe. Zjistit své limity, naučit se používat mysl a mnoho dalšího.“

„Mysl?“

„Ano, mysl. Hypnotizování zvířat i lidí. Na to jsi předpokládám za ty roky přišel.“

„Jo. Umím je udržet na místě a pak jim vymazat paměť.“

Diaval se usmál. „A umíš je taky přesvědčit o tom, aby dělali, co právě ty chceš? Umíš se spojit s myslí jiného a beze slov mu říct, co potřebuješ?“

Tristan se na něj podíval trochu podezíravě. „Ehm... Nikdy jsem to nezkoušel. Navíc to nezní úplně slušně. Pořád jsou to lidé, ne nějaké naše hračky.“

Diaval se zapřel do opěradla lavice a hlasitě si povzdechl. „Jsi upír, Tristane. Umíš něco, co jiní ne. Nauč se svou mysl používat, budeš pak mít život mnohem pestřejší.“ Nalil si další medovinu a kopnul ji do sebe.

„No... Uvidíme,“ řekl Tristan a také si dolil.

„Až se totiž perfektně naučíš ovládat lidskou mysl, budeš v ní moct i pátrat. Je to těžká schopnost a nemá ji každý, ale když se to už naučíš, budeš mít neskutečnou výhodu.“

„Pátrat v mysli?“ Tristan vypadal, že tak úplně nechápe, o čem to Diaval mluví.

„Ano, přesněji v paměti. Můžeš nahlédnout do vzpomínek a pocitů jiných.“

Tristan se nezmohl na slovo.

„Vidím, že jsem tě zaujal. Ale jak jsem řekl, nejdřív se musíš naučit perfektně ovládat lidskou mysl, až pak do ní budeš moct vstoupit. Mně trvalo zhruba šedesát let, než jsem se to naučil.“

„Šedesát?“ hlesl Tristan. „To je...“

„Skoro jeden lidský život, ano,“ pokračoval Diaval. „Říkal jsem, že to není jednoduché,“ a oběma jim znovu dolil plné sklenice.

Konverzace podobným způsobem pokračovala dál, jen se stočila k Diavalovým historkám, přičemž některé byly přes pět set let staré. Díky nim si Tristan uvědomil, že být upírem s sebou nese klady i protiklady. Například se snadno rozzuří, ale snáz také podléhají pocitům štěstí. Jejich emoce jsou nastavené trochu jinak než ty lidské. A záporné emoce dost často vyvolávají chuť na krev.

Jakmile láhev medoviny dopili, Diaval se zvedl od stolu. „Pojď se mnou. Něco tě naučím.“

Tristan nic nenamítal, a tak společně opustili hostince. Diaval mu nechtěl prozradit, o co jde, ale Tristan tušil, že nepůjde o nic slušného. Stále se koukal po lidech okolo. Prošli několika ulicemi i náměstím, když vtom se upír konečně zastavil a usmál se. Ukázal na dvě mladé, půvabné slečny kousek od nich. Vypadalo to, že právě vyšly z jedné z hospůdek.

„Ne, ne, ne. Doufám, že necheeš—“

„Sleduj a uč se,“ řekl Diaval a vydal se na druhou stranu ulice.

„Zdravičko, dámy, jakpak to, že jste tak pozdě v noci venku?“

Hannah a Teressa. Tak se jmenovaly dívky, kterým Diaval ovládl mysl tak, že s ním a Tristanem chtěly strávit zbytek noci. A to v hostinci u Diavala v apartmánu.

Schnali si dobré pití a napustili koupel, do které se všichni čtyři naložili. Jen kvůli tomu je ale Diaval samozřejmě neovládl. Brzy si jednu ze slečen posadil do klína a nechal ji, aby ho bedlivě ukojovala. Tristan se též nedržel zpátky a užíval si s druhou slečnou. Poté, co ho dlouho líbala na krku, se usadil na kraj lázně, aby měla šanci se ústy přesunout na to správné místo. Miloval to. A vydržel tak sedět poměrně dlouho. Nakonec si ale vlezl zpět do vody, zatímco dívka zůstala tak, jak byla — rukama zapřená o okraj lázně. Dle toho, jak se prohnula v zádech, jakmile ji Tristan chytl za boky, věděl, že se nemusí zdráhat.

Při prvním přírazu sice lehce vykřikla, ale pak už se poddala slasti, kterou jí Tristan zezadu způsoboval. Kvůli pohybům všech čtyř těl se z dřevěné kádě neustále vylévala voda. Mužské vzdechy doplňovaly ty ženské a místnost se každou minutou víc a víc zapářovala.

Tristan nikdy nic podobného nedělal. Tedy s jiným párem. Ale musel uznat, že ho to neuvěřitelně vzrušovalo. Chvilí sledoval svoje ztopořené mužství, jak s pravidelnými přírazy celé mizí v mokrých pyscích pod kulatým zadečkem jeho slečny, chvíli pak zase pozoroval Diavala a jeho partnerku. Rozhodně ji nešetřil. Neustále ji držel za vlasy, strkal jí prsty do úst, chtivě mačkal její prsa a plácal ji po hýždích.

„Můžeme ven?“ zeptala se po nějaké době Tristanova slečna. Vypadalo to, že radovánky v horké vodě ji už omrzely.

„Jistě,“ odvětil a společně se přesunuli na pohovku. Tam se Hannah usadila Tristanovi do klína a zkušeně na něm rajtovala jako na divokém býkovi. On si

mezitím užíval její bradavky. Cumlal je, olizoval, sál je... Netrvalo dlouho a Hannah chytila Tristana za vlasy. S hlasitým dosažením vrcholu mu div nevytrhala celé prameny. Tristan cítil, jak má úplně mokré klín. Ženské šťávy mu stékaly po kulích až mezi hýždě.

Hannah se pak svezla na zem a znovu ho začala ukájet ústy. A byla velmi divoká. Co nevidět Tristan začal lapat po dechu a též dosáhl vrcholu. Jeho produkce následně naplnila Hannina ústa a potřísnila jí tváře i prsa.

„Mám výčitky,“ svěčil se Tristan na ranním lovu. Bylo krátce před východem slunce. „Co když bys byla vdaná?“

„No a? Zopakuj ti to znovu. Jsme upíři. Lidé můžou být rádi, že je jen občas zneužijeme, ať ke krmení, nebo k jinému uspokojení. Také bychom je mohli vraždit. Jsme na vrcholu potravního řetězce. Mohli bychom to dělat bez výčitek.“

Byli hluboko v lese, kde hledali správnou kořist.

„Hmmm,“ vydal ze sebe Tristan místo slov.

„Vážně, Tristane, nech to být. Musíš se naučit žít trochu jinak, než jsi byl zvyklý. Ale možná na to musíš přijít sám.“

„Možná.“

„Každopádně jsem se chtěl zeptat... Mluvil jsi večera vážně? Skutečně bys chtěl najít klan, který ti zabil rodinu?“

Tristan zachytil jeho pohled. „Smrtelně vážně. Proč?“

„Za prvé ti poradím, abys takové věci neříkal nahlas někomu, koho sotva znáš. Co kdybych byl jedním z nich? Nebo jejich blízký? Urval bych ti večera hlavu a svou rodinu už bys nikdy nepomstil.“

„Jo. Byla to hloupost. Ale... Byl jsem tak rád, že jsem konečně někoho našel.“

„Já to chápu. Jen buď opatrný. Spousta upírů se zná a má na sebe vazby. Ale... Ačkoli se mi nelíbí, když se upíři vraždí navzájem, chápu tě. Taky bych je chtěl dostat. A možná znám někoho, kdo by ti mohl pomoci.“

Tristanův výraz se změnil. Náhle byl plný naděje. „Vážně?“

„Ano. Na západ odtud mám přítele. Žije ve městě Roitoss. Je to upír o něco málo starší než já, ale má obrovské známosti, díky kterým je hotová informační studna.“

„Myslíš, že by mi mohl něco zjistit?“

„Nebo tě pošle za někým, kdo by toho byl schopný. Dělá na tom už přes dvě staletí. Má i seznamy všech možných upírů a čarodějek, o kterých slyšel či se s nimi setkal.“

Tristan ucítil velký příval naděje. Konečně se mohl výrazně hnout z místa a zjistit víc. „Zavedeš mě k němu?“ zeptal se.

Diaval nečekaně zavrtěl hlavou. „Ne, bohužel musím do hlavního města. Mám tam nějaké povinnosti, ale řeknu ti, kde přesně ho najdeš. Každopádně musíš říct, že tě posílám, aby ti věřil. Jo, a taky si dost účtuje. Máš nějaké peníze?“

Tristan přikývl. „Mám jich víc než dost. Prakticky je vůbec nepoužívám. Za ubytování ani jídlo neplatím.“

„Dobře děláš. Ovšem jedno varování. Až ti řekne cenu, nesmlouvej. Neslyší to rád. A těm, co prudí, to nakonec dá ještě draž – v tom lepším případě. Stává se totiž, že čas od času i někoho vyhodí.“

„Dobře...“

Vtom zaslechli kroky jednoho statného jelena a jejich konverzace byla okamžitě utnuta. Oba se zaměřili jen na lov. Netrvalo dlouho a byli nasycení tak, jak potřebovali. Vrátili se do vesnice.

Přes den toho moc nenaspali. Jelikož Tristan věděl, že se ten večer jejich cesty rozdělí, neustále se na něco vyptával. Něco byly prkotiny, ale sypal to ze sebe, jak ho to napadlo. A Diaval rád odpovídal. Vypadalo to, že mu jeho současná pozice zkušeného upíra dělá dobře. Vyžíval se v tom. A když byla možnost, neodpustil si poznámku, jak je Tristan mladý a naivní:

„Ještě jednu věc jsem ti neřekl,“ podotkl Diaval, když se po západu slunce loučili na rozcestí. „Máš nějakou zkušenost s bylinou krvavník?“

„Ne. Co je to?“

„Jde o rostlinu, která měla údajně vyrůst na místě, kde zemřela první upíří oběť. Tedy v noc rituálu onoho prvního upíra. Hodně vzácná bylina, skoro ji nesečeneš, ale... Nemá na nás příliš dobrý vliv. Údajně do sebe vstřebává magickou energii. No a naše těla v podstatě fungují jen díky jakési magii.“

„Takže z nás vysává sílu?“

„Tak nějak. Neměj z toho zbytečné obavy, skutečně na ni asi nenarazíš. Ale napadlo mě, že bys o ní měl vědět. Pro jistotu.“

„Dobře, díky.“

Diaval se usmál a nabídl Tristanovi ruku na rozloučenou. „Cestu si pamatuješ?“

„Pamatuju. Díky moc. Třeba se zase někdy potkáme.“

„Tak o tom nepochybuji, mladý Tristane. Cesty nás upírů se kříží častěji, než by sis představil. A do té doby přejí hodně štěstí.“

„Tobě také.“

Diaval se usmál, otočil a pokračoval po hlavní cestě, zatímco Tristan se vydal opačným směrem.

Vesnice Roitoss se nacházela poměrně daleko na západě a dle map tam nevedlo moc hlavních cest, což Tristanovi vlastně nevadilo. Mohl se tak držet v lesích, kde měl obživu, a také tudy mohl putovat i přes den. Sice bylo většinou zataženo, ale nehodlal nic riskovat. Takhle věděl, že kdyby se slunce náhodou přes všechny ty mraky probojovalo, může se snadno skrýt.

Díky tomu, že se držel v lesích, vyhýbal se všem obydleným oblastem. Sem tam na rozecestí sice narazil na ukazatel k nějaké vesnici či městečku, ale vše bylo poměrně vzdálené a on nechtěl zbytečně uhýbat ze směru. Na mytí v potoce či říčkách a spaní na tvrdé zemi si už dávno zvykl. Držet se dál od lidí brzy vyhodnotil jako velmi dobrý nápad. Užíval si totiž ten slastný klid. Žádné hlasy, žádný hluk, žádné tepání lidské krve, která by ho sváděla. Za těch několik dní si úžasně vyčistil mysl.

Celou cestu šel pěšky a svižným krokem. Neměl kam spěchat a bylo mu dobře. Dokonce se mu hlavou prohnala myšlenka, že až tohle všechno skončí, mohl by si postavit dům někde hluboko v lese, kde bude jen on, příroda a jeho obživa.

Když se nakonec Roitoss vyhoupl za kopeem, nevěděl, jestli je rád, nebo ne. Prahł po dalších informacích, ale ten klid byl zkrátka neuvěřitelně pokojný.

Roitoss byl větší vesnice obchnaná nízkou hradbou, kterou by člověk s trochou námahy přelezl. Často takové hradby bránily spíše před zvířaty než před lidmi. Brána, která Tristana vpustila dovnitř, také nevypadala kdovíjak stabilně. Z těch zrezlých pantů by ji vyhodilo i divoké prase, natož například nějaký nájezdný kmen. Vesnice sama už vypadala lépe. Ulice zde byly široké a kvalitní, o zahrady bylo postaráno, většina domů zachovalých či zrenovovaných. Všichni obyvatelé, ať už muži, ženy, nebo děti, měli kvalitní obuv i šaty.

Náměstí se pyšnilo prostorností a dominoval mu krásný nový kostel. Když Tristan přes náměstí přecházel, vzpomněl si na to v Revlatu, jak na něm s otcem během trhů hrdě nabízeli vše, co vypěstovali. Srdce mu opět poskočilo. —

Do Roitossu dorazil právě s východem slunce, tudíž okamžitě zamířil do hostince, kde ho uvítala nesmírně nesympatická a ošklivá hostinská. Vypadala, jako kdyby ji Tristan svým přáním ubytovat se velmi obtěžoval. Klíče od pokoje po něm skoro hodila. *Kdyby tak věděla, že nedostane zapláceno...*

První věc, co udělal, byla, že zavřel okenice a zatáhl závěsy. Po zkušenosti, kdy mu oknem pronikl sluneční paprsek přímo na obličej, si dával velký pozor, aby se podobná situace už neopakovala. Bylo to tehdy drsné

probuzení. Následně se svlékl a tvrdě usnul. A jak už bylo zvykem, jeho tělo ho samo probudilo krátce po západu slunce. Vždy si říkal, že v sobě musí mít uhnízděný nějaký noční smysl.

Nejdříve zmizel do lesa, kde se dobře nakrmil. Pak se vrátil do hostince, naložil se do vany a upravil si zevnějšek. Poté zamířil opět ven, a to do té části vesnice, kterou mu popsal Diaval. *Severně od náměstí a stále k bradbám, dokud nedojdeš k poměrně rozlehlým pozemkům s velkými domy. Ten největší patří Erichovi.*

Erichiah Dephare. Přes šest století starý upír s dlouhodobým sídlem ve vesnici Roitoss. Velmi důvěryhodný informátor.

Tristan nemusel přemýšlet, který dům v okolí je největší, bylo to jasné na první pohled. Nápis „Dephare“ vytesaný do kamenného oblouku nad branou navíc mluvil za vše:

„Tohle že je dům?“ řekl si sám pro sebe, když koukal na třípatrovou stavbu, jež se skládala z hlavní budovy a dvou křídel. Vypadala spíš jako zámek. Celý pozemek byl obehnán jednoduchou zdí, která se skrývala pod značnou vahou břečťanu a dalších popínavých rostlin.

Tristan došel k zamčené bráně a rozhlédl se kolem. Nevěděl proč, ale čekal nějaké strážce nebo hlídku. Nikde nikdo. Udělal pár kroků zpět a rozeběhl se, aby mohl bránu přeskóčit. Dopadl na cestu, která ho dovedla přímo k domu. Hlavní dveře byly vyrobené z masivního tmavého dřeva a byly obrovské. Vzal za těžké klepadlo a několikrát s ním do dveří udeřil.

Okamžitě uslyšel kroky. Rychlé a tiché. Upíří.

Dveře se otevřely a v nich stál muž s dlouhými hnědými vlasy a zelenýma očima. Vypadal zhruba stejně staře jako Tristan. A celkem mile. Vyzařovalo z něj něco, díky čemu působil jako velmi inteligentní člověk.

„Dobrá večer,“ pronesl Tristan klidně.

„Á, mladý upír. Dobrá večer. Co pro vás mohu udělat?“

Ještě než Tristan odpověděl, sám sebe se zeptal, jak to asi jiní upíří dělají, že poznají jiné upíry, a také jak to, že jsou schopni odhadnout stáří. Došlo mu, že na tohle se měl Diaval také zeptat. „Posílá mě Diaval Chevros. Hledám jistého Erichiaha. Předpokládám, že to budete vy.“

„Jen Erich, prosím.“

„Mé jméno je Tristan Romero. Prý byste mi mohl pomoci.“

Upír se usmál a otevřel dveře dokořán. „Prosím. Pojdte dál.“

Zevnitř vypadalo sídlo stejně úžasně jako zvenčí. Z veškerého nábytku sálala kvalita a ruční práce. Závěsy, přehozy, ubrusy – to vše bylo z velmi kvalitních a často nedostupných materiálů. Všechno dřevo se jen lesklo. V domě hořelo velké množství petrolejových lamp a svící.

Erich zavedl Tristana do velké společenské místnosti s krbem. „Posaďte se. Donesu něco k pití.“ Pokynul k měkké pohovce a zmizel za rohem. Když se

vrátil, nesl láhev vína a dvě sklenky. Až když začal nalévat, Tristan ucítil, že to není víno, ale krev. A lidská.

„Jak se vůbec můj starý přítel má? Odkud se znáte?“ zeptal se Erich.

„Hledal jsem jiné upíry. Diaval byl první, na kterého jsem od své proměny narazil. On sám nyní míří do hlavního města, prý tam má nějaké záležitosti k vyřízení. Nesvěděl se mi ale, o co by mělo jít.“

„Zřejmě záležitosti, díky kterým se vykroutí z těch všech dluhů. A nemyslím finančních — dluží pár laskavostí několika důležitým lidem. No, ale o tom mi zde nepřísluší hovořit.“ Zdvihl sklenku k připitku. „Na zdraví.“

„Na zdraví, a mockrát děkuji.“ Tristan se napil a jeho chuťové pohárky zaplesaly radostí. „Potrpíte si na kvalitu, že?“ poznamenal. Ani nechtěl přemýšlet o tom, jak Diaval k té krvi přišel.

„To tedy ano.“ Dlouze se napil a posadil se do křesla naproti Tristanovi. „Co vás sem přivádí?

„Dobrá... Ehm, půjdu rovnou k věci. Před téměř čtyřmi lety se přes mou rodnou vesnici prohnal jistý upířský klan. Tedy aspoň se to tak povídá. A oni... Celou vesnici vyvraždili. Zabili úplně všechny. I mě. Jen já se vrátil zpět. Nevím přesně proč, jelikož si z té noci nic nepamatuji, ale... potřebuju vědět, kdo ti upíři byli. Co jsou zač, odkud přišli a kam se poté vypařili. Jiná vesnice, co vím, takhle napadena nebyla. Jen ta má.“

Erich si Tristana zvláště prohlédl. Skoro dycheřivě. „Jméno vaší vesnice?“ zeptal se poté. Tristan si přitom všiml, že umí mluvit, aniž by se mu hnuly svaly v obličej.

„Revalto.“

„A přesný měsíc, kdy se to stalo?“

„Octobris. Sedmnáctý den toho měsíce.“

„Dobře. Nejdřív vám vysvětlím, jak pracuji. Mám desítky známých, kteří mají další desítky známých. Tyto osoby mne několikrát ročně navštíví a předají mi kopii svého deníku, za který jim samozřejmě velmi dobře zaplatím. Z těchto deníků já následně čerpám všemožné informace. Průběžně je čtu, ale samozřejmě nemám šanci stíhat číst všechny a celé. Dle dat a lokací jsem schopný najít v těchto denících přesně to, co hledám. Proto jsem se ptal. Další má otázka zní, kde ta vaše vesnice leží.“

„V krajích mezi Ragokynem, Mynthrylem a Toglyati.“

„Hmm, poměrně velká oblast. Je v blízkosti nějaké menší město?“

Tristan zavrtěl hlavou. „Bohužel. Tahle tři velká města tvoří oblast, v níž jsou jen vesnice. Stovky vesnic, ale nic většího.“

„Škoda, mluvíme tu o poměrně velké části království. Na druhou stranu, jestli se jedná o upíří klan, ti mohli během pár dní zdolat neskutečnou vzdálenost.“

„Přesně. A zřejmě to tak i bylo, protože jak říkám... Žádné okolní vesnice útok nezaznamenaly. A přece se museli do tří dnů minimálně jednou nakrmit. Jak daleko mohli být za dva tři dny...“ Tristan pokrčil rameny. „Nevím, jakým směrem se vydat, a upřímně už ztrácím naději.“

„Ne, to nemusíte. Bude to pár dní trvat, ale zkusím něco zjistit. Do té doby jste vítán v mém domě jako host. Platbu ovšem čekám předem.“

Pár dní? Tristan byl překvapen. Skutečně mu tvrdil, že za pár dní dokáže to, o co se on pokoušel více než tři roky?

„S tím nemám problém,“ odvětil.

Žádné zabíjení lidí ani zvířecí v lesích v těsné blízkosti vesnice Roitoss. Takové bylo Erichovo pravidlo. Žil se všemi občany už dlouho v míru a neměl v plánu dopustit, aby mu to jakýkoli jiný upír zkazil. Když proto Tristan vyrážel v noci na lov, přesouval se až do lesů za kopcem. Tam trávil část každé druhé noci.

Ukázalo se, že za lidskou krev, kterou skladuje u sebe v domě, platí Erich obyvatelům vesnice. Pravidelně ho navštěvují lidé, od kterých si pomocí jistého zařízení krev odčerpá a následně jim štědře zaplatí.

„Proč je prostě nezhypnotizujete?“ zeptal se Tristan poté, co byl jednoho takového procesu svědkem.

„To nedělám. Neodsuzuju to u jiných upírů, ale já sám si života a lidí příliš cením, než abych je ovládal, nebo dokonce vraždil.“

To Tristana poněkud zarazilo. Erich byl v tomhle pravým opakem Diavala. A zřejmě to napadlo i Ericha samotného:

„Zřejmě si říkáte, jak mohou mít upíři tak rozdílný pohled na věc, když jste potkal Diavala, že? Víte... To, že se stanete upírem, neznamená, že ztratíte možnost svobodné volby. Žijte tak, jak vám to vyhovuje. Pokud se chcete živit jen na zvířatech, tak ať. Pokud chcete denně zabít jednoho člověka, prosím. Je to jen na vás.“

„Kdybych patřil mezi ty, co zabíjejí, pomáhal byste mi?“

„Tohle není pomoc, tohle je obehod. Takže ano. Já své druhy nezavrhnu, ať jsme jací jsme. Pokud nebudou vraždit zde, dokážu s tím žít. A teď mě omluvte, musím jít tu krev uskladnit a pak se vrátit do práce.“

Erich prakticky neopouštěl dům, tudíž bylo Tristanovi jasné, že všechna ta krev je jeho jediný zdroj obživy. Většinu dnů jen ležel v denících, které měl ukryté u sebe v pracovně.

To Tristan chodil mezi lidi často. Každý večer hráli na náměstí hudebníci a skoro pokaždé se k nim přidali i nějací tanečníci. Ti pak tahali přihlížející k sobě a postupně roztančovali všechny okolo. Až na Tristana, který vše většinou pozoroval ze střechy kostela.

Osmé noci, když se vrátil z lovu, našel Ericha ve společenské místnosti.

„Jaký byl lov?“

„Úspěšný,“ řekl Tristan se zvědavostí ve tváři. Tušil, že Erich pro něj má nějakou informaci, když se po takové době náhle ukázal. „Máte něco?“

„Samozřejmě že mám,“ pousmál se a pokynul Tristanovi, aby se posadil. Když tak udělal, rozložil před ním mapu jižní části království Cidentalis.

„Takže... Revlato je tady.“ Udělal křížek do mapy. „Jen pro orientaci. A

ted'... Zhruba čtyři dny před masakrem ve vaší vesnici se jeden upírský klan mihl zde.“ Udělal kroužek východně od Toglyati. „Bylo to prý přes dvacet upírů, kteří táhli na západ. Dle všeho se tam usadili přes den, než pokračovali v cestě. Dále... Tři dny po masakru byl zřejmě stejný klan viděn zde.“

Nakreslil kruh u města Ragokyn. „Rozbili tábor nedaleko městských hranic a o pár dní později se zřejmě stejní upíři zde,“ zabodl tužku do pobřeží Ragokynu, „nalodili na palubu jistého korábu. Kam plul, bohužel nevím. Ale dle všeho šlo o soukromou loď, která tam byla připravená.“

Tristan si užasle povzddehl. Nebylo to moc, ale i tak to bylo víc, než se jemu samotnému podařilo zjistit za celou tu dobu. „No jo, ale... Máme nějaké další vodítko, kam se ti upíři vydali? Mohli také opustit kontinent. Nikdo neví, co je za oceánem.“

„Toho bych se nebál. Upíři by takhle neriskovali. Když se s lodí něco stane, nemají šanci se na širém moři skrýt před sluncem. Ne, ne. Určitě pluli podél pobřeží. Ale kam? To už asi nedokážu říct.“

„Dobře, a co předtím? Ten klan přece někdo musel vidět i dřív, než se objevil na východě od Toglyati.“

„Pročítal jsem skoro všechno, ale...“ Erich zavrtěl hlavou. „Nikde jinde na ně nikdo z mých známých nenarazil.“

Naděje, která se do Tristana vlila, zase rychle vypřehávala.

„Ale nebojte, to není všechno,“ pokračoval Erich.

„Co ještě?“

„Našel jsem někoho, kdo by vám mohl pomoct víc.“

„Další upír? Někdo z vašich známých?“

Erich zavrtěl hlavou. „Můj známý to není. A upír taktéž ne. Žije dlouho, to ano, ale... Jde o ženu s jistými schopnostmi.“

„Čarodějka?“ hlesl Tristan.

„Ale ne obyčejná. Prý je nadaná jako jen málo čarodějů v království. Jestli ji najdete, měla by dokázat... Možná by dokázala najít vašeho stvořitele.“

„Mého stvořitele?“

„Ano. Čarodějové dokážou hledat osoby pomocí krevního pouta. Říká se tomu lokační kouzlo. A vy jste se svým stvořitelem spojený jeho krví, která vás stvořila. Chápete to?“

„Jo. No... pokud to dokáže. Kde ji najdu? Co je zač?“

„A to je právě ono. Známý na ni narazil čirou náhodou. Podle všeho se před něčím nebo někým skrývá, ale vím, kde byste ji měl najít. Je to v jednom z posledních deníků, které jsem obdržel. Jen před pár týdny. Ta informace je čerstvá.“

Tristanovo tělo zachvátil nával vzrušení. Ať byla ta žena kdokoli, věděl, že ji musí najít. Informace, které mu dal Erich, byly sice zajímavé, ale neměl je jak využít. Stále byl ve slepé uličce. Ovšem pokud mohl vystopovat svého stvořitele, nesměl váhat. Taková věc by ho konečně posunula vpřed.

May, 1417

Palác v Ardenthalu budil respekt, jakmile ho člověk z dálky uviděl. Byla to masivní stavba přes čtyři sta stop vysoká, která se skládala ze tří pyramid, přičemž ta prostřední byla nejvyšší a její špičí zdobila rudá barva. Spodní patra těchto pyramid se potkávala v jednotném základu, ale i ta další byla spojena četnými chodbami a terasami. Součástí paláce bylo i několik pylonů, soch, chrámů a velkých dvorů.

V této monumentální pevnosti žila celá královská rodina, jejich služebnictvo, většina členů senátu se svými rodinami, někteří členové městské rady, část strážných a několik čarodějů a čarodějů, kteří byli součástí Cidentalského čarodějného řádu. Ten začal vznikat zhruba před třemi lety a stále se rozšiřoval. Jeho existence se ovšem tajila.

Bylo krátce před obědem a jednou z hlavních palácových chodeb spěchala Kristeen. Snažila se co nejrychleji dostat do desátého patra velké pyramidy, kde probíhalo zasedání řádu. A zatímco šla, přemýšlela, co přesně řekne. Jako vždy chtěla na takových jednáních budit respekt a vypadat, že ví, o čem mluví. Tentokrát to podtrhla dlouhými rudými šaty a černým líčením kolem očí. Na krku se jí houpal černý kříšťál.

Do řádové síně přišla jako jedna z prvních. Usedla tedy k velkému dřevěnému stolu a čekala, až se dostaví všech sto čtyři členů. Její přítelkyně Olivia přišla krátce po ní a usedla hned vedle.

„Slyšela jsi o tom návrhu, nebo ne?“ zeptala se ihned.

Kristeen přikývla. „Ano, ale nejsem si jistá, jak přesně má znít. Pokud tak, jak si myslím, rozhodně budu proti.“

Olivia pokrčila rameny a upravila si své tmavě modré šaty. Blond vlasy se jí v lóknách rozprostíraly po zádech.

Celá síň se naplnila poměrně rychle. Jako jedni z posledních přišli původní tři čarodějové, kteří před několika lety začali řád budovat. Na královský rozkaz, samozřejmě. Byli jimi Alishia Lashe, Godrick Paskall a Dominic Nortermo. Tvořili jakousi spojkou mezi čaroději a primátorem, který měl zase přímou vazbu na krále a královnu, s nimiž se sama Kristeen setkala jen dvakrát. Což bylo mimochodem pořád více, než se poštěstilo většině ostatních.

Alishia, Godrick ani Dominic se nepovažovali za žádné vůdce ani nadřazené osoby, i když velká část řádu je tak brala. Znali království i město velmi dobře a všichni tři dělali hradní čaroděje více než deset let před založením řádu. Godrick vypadal zhruba na šedesát, jeho skutečný věk byl ale víc než tři staletí. Vlasy i vousy měl skoro bílé a z jeho modrostříbrných očí čísla moudrost. Dominic měl široká ramena, hnědé vlasy, zelené oči. Bylo mu

necelých sto padesát let, ale vypadal na čtyřicet. Sálal z něj testosteron a přitahoval každou ženu, kterou potkal. Kristeen i Olivia měly za to, že pro to používá nějaké kouzlo. Navíc jim vždy připadal poměrně tichý.

„Jsme tu všichni?“ zeptal se Godriek a rozhlédl se kolem stolu, kde mělo sedět všech sto čtyři členů. Ani jedno místo nebylo volné. „Hádám, že ano. Výborně. Dnes tu jsme, abychom probrali návrh slečny Vandy de Wancee.“ Ukázal na štíhlou, hnědovlasou čarodějkou se zlatou broží přišpendlenou na prsou. Čarodějka jen pokynula hlavou ke zbytku osazenstva. „Jak víte, na minulé schůzi jsme vám představili čtrnáct nových členů, díky kterým jsme se po dlouhých měsících snahy dostali nad stovku. Dle královských špehů pomalu, ale jistě doháníme království Orient. Ti mají teď nějakých sto padesát členů. A jelikož se rozrůstá i naše vojsko, král chce začít připravovat strategii pro následující období. Než s tím ale začne, respektive začneme, musíme dokonale sjednotit náš řád:

Zatím jsme neplnili žádné úkoly, jelikož doteď se židle u stolu víceméně jen plnily, ale to se začne pomalu lámat. Až na to přijde, budeme muset společně někam vyrazit či společně čarovat. A všichni víme, jakou mají čarodějové pověst – samotáři, nezávislí, dělají věci jen sami pro sebe. Neříkám, že to není pravda, a neříkám, že je to špatně. Ale primátor chce mít jistotu, že až nás pověří misí, budeme všichni pracovat jako jeden. Slečna Vanda přišla s něčím, co by nám k tomu mohlo pomoci. Jedná se o takzvané Pythagorovo kouzlo. Nevím, jestli se s tímto pojmem všichni setkali, a tak ho vysvětlím.“

Kristeen i Olivia věděly, o co jde. A obě to znepokojilo. Vyměnily si nejisté pohledy, ale mlčely a poslouchaly dál.

„Pythagorovo nebo také spojující kouzlo funguje tak, že spojí magii určité skupiny čarodějů v jednu. Pokud bychom toto kouzlo použili na řád, znamenalo by to, že kdyby jeden z nás potřeboval, mohl by využít moc nás všech. Jednalo by se o obrovskou sílu, ukázkově směřovanou, jelikož by ji ovládal jen jeden člověk.“

U stolu se zvedla jedna ruka. Patřila čaroději Davosovi, jednomu z těch starších. „Mohu? Děkuji. Rád bych se jen pro začátek zeptal, zda o tomto kouzlu mluvíte jako o jednorázovém, či trvalém.“

„Mluvíme tu o kouzlu v trvalé podobě. Jednorázově se sice dá použít také, ale nemyslíme, že by tato forma byla efektivní.“

Davos přikývl. Hned nato se zvedla další ruka, patřila čarodějce Nevin. Mladá, krásná, mocná. „Jak jste řekli, nevíme, zda toto kouzlo všichni znají. Já osobně ano, ale i tak bych byla ráda, kdybyste nám ho představili plně. Jak funguje, na jakém principu, jeho negativa. Děkuji.“

„Ano, ano... Kouzlo funguje na principu provázání našich energií a patří mezi krevní kouzla, tudíž mu předchází krátký rituál, kdy každý z nás obětuje

pár kapek své krve. Nic složitého. Když se poté jeden z čarodějů bude chtít na moc celého řádu napojit, čerpá z každého z nás malý kousek energie současně. Není to tak, že by čerpal jen z jednoho anebo z určité části, ne. Ze všech najednou. Obrovská výhoda je, že je to automatické. Jako kdybyste čarovali sami. Nemusíte říkat žádnou formuli, vyvolávací kouzlo ani se nějak speciálně soustředit. Jen... čarujete. Možná ucítíte příval trochu větší energie. Co se týká záporné stránky tohoto kouzla, aktivní čaroděj vždy využívá nejdříve sílu skupiny a až poté tu svou. To znamená, že dotyčný vůbec neví, kolik energie použil a kolik jí ještě zbývá, protože to jednoduše necítí. Počítí to až tehdy, když začne spotřebovávat svou vlastní energii. Vždy je potřeba určit, kdo a jakým způsobem bude sílu využívat a také jak dlouho. Kdyby totiž například dvacet z nás začalo čarovat ve stejnou chvíli a jednalo by se o nějaké neobvyčejně mocné kouzlo, mohlo by dojít k tomu, že by zbytek řádu velmi rychle připravili o veškerou sílu.“

„Mluvíte o tom moc hezky, proč to ale neřeknete tak, jak to je?“ ozvala se Nevín. „Co se stane s čarodějem bez síly, hm? Zemře. To je hlavní riziko toho kouzla. Pokud si někdo z nás usmyslí, že chce zničit celé sousední království sám, a to pomocí magie, může celý řád připravit o život.“

Ti, kdo kouzlo znali, zůstali v klidu, ostatní se zatvářili znepokojeně:

„Ano, je to tak. Teoreticky je to možné,“ odvětil Godrick. „Ale prakticky? Kdo z nás by to udělal? Navíc kdo z nás by si troufl na tak mocné kouzlo?“

„Je jedno kdo. Důležité je, že je to možné.“

„Dobře. Uznávám. Toto riziko tam je. Ale právě kvůli tomu...“ Godrick mávl rukou a před každým členem se objevilo několik popsaných listů papíru; „... jsme pro každého připravili podrobný popis spojujícího kouzla, aby si jej mohl bedlivě nastudovat. Je tam i rozbor potřebného rituálu. Prosím, každý si ty materiály přečtete. Pozití se znovu sejdeme a budeme hlasovat.“

Další ruka, která vyletěla nahoru, byla Olivina. „Promiňte, ale jak to hlasování chcete udělat? Ten, kdo bude proti a bude v menšině, se prostě jen bude muset podrobit? To snad ne.“

Slova se ujala Alishia. „Ne. Spíše jsme přemýšleli o tom, že bychom případně propojili jen tu většinu, která bude pro. Uvidíme ale, jak hlasování dopadne.“ Alishia na Olivii zvláštně pohlédla. Jako kdyby se ani jí samotné ten nápad nelíbil, ale nemohla s tím moc dělat.

„Co se týká Pythagorova kouzla, prosím, odložme veškeré další dotazy na příští schůzi, až budeme mít všichni stejné informace,“ řekl Godrick. „A nyní bych se rád věnoval jiným věcem. Hlavně naplánování cest za účelem hledání dalších členů.“

„Přesně tak,“ převzala slovo Alishia. „Každý z nás měl dodnes udělat lokační kouzlo pro jistou oblast. Dejme to tedy dohromady a rozeberme, kdo pojede kam.“

„Tohle přece nemůžou myslet vážně,“ podotkla Kristeen, zatímco byla spolu s Olivii a Ninou naložena v jedné z horkých tůní, které se nacházely v podzemním patře paláce.

„Obávám se, že ano,“ odvětila Nina, která byla podobně rozhořčená z toho, co na dopolední schůzi slyšela. Byla v řadě pouhých pár měsíců, ale s oběma čarodějkami si velmi padla do oka. Všechny měly podobné názory, zájmy i smysl pro humor. Byla o něco mladší než Kristeen a byla velmi pohledná: Hnědé vlasy po ramena, hnědé oči, malý nos. Vypadala na čerstvých třicet.

„Já vlastně ani nechápu, proč to navrhl,“ řekla Olivia. „Každý, kdo to kouzlo zná, bude proti. A ten, kdo ho nezná...“

„... bude proti, až si přečte, co všechno se může posrat,“ dokončila Nina. „Je to nesmysl. Nehodlám riskovat, že ze mě nějaký jiný čaroděj vysaje život. Jestli mám umřít, tak ve svém vlastním boji, ne v cizím.“

„Nejhorší je, že člověk si to ani neuvědomí,“ řekla Kristeen. „Kdybys byla napojená na řád a někdo tě napadl, prostě se budeš bránit. Instinktivně budeš vysávat sílu z nás ostatních. A když proti tobě půjde tisíc chlapů, proti všem použiješ magii. Budeš chtít přežít. Víte, co tím myslím? Člověk to nemusí udělat schválně. Já bych se taky bránila. Nezastavím se před útočníky a neřeknu: ‚Tak jo, zabijte mě, já se bránit nebudu, protože bych mohla vysát život z někoho z řádu, možná i ze všech.‘“

Olivia i Nina se rozesmály.

„Vždyť je to pravda,“ odvětila Kristeen též s úsměvem na tváři.

„Jak to mohlo Vandu vůbec napadnout?“ zeptala se Olivia nechápavě. „A proč s ní Alishia, Godrick a Dominic daný návrh řešili bokem? Zatím se o tom nikdo nezminil. Tedy myslím na zasedání, drby samozřejmě nepočítám. Proč se vůbec něco řeší mimo? Dle mého, pokud máme fungovat, měli bychom všechno řešit společně. Tvrdí, jak musíme být jednotní, ale pak jednají jen s určitými členy.“

„A nejvtipnější je, že přesně ti, co soukromníci s informacemi, pak přijdou s nápadem spojit naši magii, abychom byli jednotní,“ řekla Kristeen.

„To je... ironie,“ hlesla Olivia. „Vidíte, to mě ani nenapadlo. Teď to vypadá ještě směšněji než předtím.“ Odmlčela se. „Ale řekněte mi jednu věc. Alishia mluvila o tom, že by se případně spojila jen ta část řádu, která bude hlasovat

pro. Nepřijde vám to zvláštní? To tedy bude část spolku spojená a část ne? Podle mě bychom do toho měli jít buď všichni, nebo nikdo. Přece... Kde je pak ta jednotnost, do prdele?“

„Jo, to mě taky zarazilo,“ řekla Nina. „Přijde mi, že si v tomhle hrozně protřečí. Ale počkala bych do zítřka. Třeba z nich vypadne něco rozumnějšího.“

„Možná,“ pronesla Kristeen váhavě. „V čem s nimi ale souhlasím, je to, že bychom pomaličku měli začít něco dělat. Orient prý za loňský rok obsadil dalších pár vyplněných oblastí. A Astrachakan? Ten prý už mají pod palec.“

„Jo, slyšela jsem,“ odpověděla Nina. „Všichni v městské radě jsou prý z Orientu, i když to samozřejmě popírají. Čekám, kdy se co posere a oni si to město natvrdo vezmou.“

„To by vyvolalo válku,“ namítla Olivia a sěšla si pramen vlasů z obličje.

„Kterou by vyhráli,“ dodala Nina. „Stále mají větší vojsko. Sice i v tom je doháníme, ale...“ Zavrtěla hlavou. „Kdyby chtěli, podrobí si celý kontinent.“

„Myslím, že ne,“ řekla Kristeen. „Mám svou vlastní teorii, proč si území Cidentalis berou tak opatrně, a ne vojenskou silou.“

Olivia a Nina se napřímily, aby si její názor poslechly.

„Cidentalis má přímou vazbu na království Yoss na jihu. Na království, které s Orientem prakticky nepřijde do styku. Kdyby došlo k válce, Yoss by se s Cidentalis rozhodně spojilo. A kdybychom měli sečíst naše vojska, rozhodně Orient překonáme.“

Obě čarodějky na sebe ohromeně pohlédly.

„To je pravda. Proč o tom nikdo takhle neuvažuje? Přece kdybychom teď poprosili Yoss, že potřebujeme pomoc, tak by...“

„Král nebude chtít prosit o pomoc, když to nebude nezbytně nutné,“ řekla Kristeen. „Navíc to, co se děje, působí poměrně nevinně. Všechno vypadá jako náhoda. Orient je krytý tím, že nepodnikl ani jedno vojenské tažení. Yoss teď nemá důvod věřit nám, že se něco chystá. Kdybych byla na jejích místě, také bych nespíš řekla: ‚Nebudte paranoideři. Kdyby chtěli vaše území, už dávno by si ho vzali násilím.‘ Protože... by prostě mohli.“

„Myslíš si, že přesně takhle to má Orient naplánované?“ zeptala se Nina.

„To nevím. Jde jen o mou teorii. Ale dokud mi ji nikdo nevyvrátí, budu o tom tak přemýšlet.“

„Moc mi to nedává smysl,“ řekla Olivia. „Kdyby takhle plánovali, jednalo by se o plány například na patnáct let dopředu, když si vezmeš, jak pomalu se našich oblastí zmocňují.“

„Třeba to tak je,“ hlesla Kristeen.

„Tohle mi nesedí, lidé chtějí všechno hned... Spíš si myslím, že teď jednat pomalu, ale pak se to najednou zlomí, a bum. Budeme v prdeli. Ani nestihneme poprosit Yoss o pomoc.“

Kristeen se nad tím zamyslela, ale už to nerozvedla. „To je jedno. Ale... Chtěla bych už podnikat nějaké kroky. Přes dva roky jen hledáme nové členy. Chápu, muselo to být, ale za chvíli nás bude už pěkný počet. Konečně bych chtěla dělat to, proč jsem sem přišla.“

„Neboj se,“ řekla Olivia a chytila Kristeen za ruku. „Někdo za Timettovu smrt draze zaplatí. I za smrt všech ostatních. Chce to čas.“

Godrick zahájil zasedání. Kristeen, Olivia, Nina i ostatní byli velmi zvědaví, jaký bude výsledek hlasování.

„Začneme s dotazy, abychom vše uvedli na pravou míru hned na úvod.“ Do vzduchu vyletělo několik rukou. Godrick ukázal na čaroděje nejbliž k sobě. Alfei, jeden z nejmladších. „Ano?“

„Nikde jsem se nedočel, jak se lze od spojení odtrhnout. Je vůbec taková možnost?“

„Sám se od spojení neodtrhnete. K tomu potřebujete všechny žijící členy.“

„Takže pokud se za padesát let sto tři čarodějů ze sto čtyř rozhodne, že chce pouto zrušit, ale ten jeden jediný bude proti a nedostaví se, máme všichni smůlu?“

„Teoreticky ano. Kdyby se ovšem jednalo o nějakého zběha či pomateného čaroděje, vždy ho můžeme přivést násilím. Pokud by tedy vůbec k něčemu takovému došlo, což nepředpokládám.“

„Aha,“ odvětil Alfei stroze. „To je asi všechno. Děkuji.“

Jak domluvil, zhruba šest rukou zmizelo, zřejmě se jednalo o stejné či podobné dotazy. Další ale stále trčely vzhůru:

„Povídejte,“ řekl Godrick a ukázal na Aliu.

„Říkal jste, že bude určeno, kdo a jak bude s močí nakládat. Jak tomu mám rozumět?“

„Jelikož každý z nás bude schopen čerpat moč řádu, musíme vytyčit hranice, jaká kouzla můžeme či nemůžeme dělat. Nemluvíme samozřejmě o všedních činnostech a rituálech. Spíše abychom podehtytili případy, kdy by se řekněme deset až dvacet z nás ocitlo v ohrožení života. Instinkt je bránit se vší silou — a to by byl pro řád konec.“

Alia přikývla. „Děkuji.“ Dalšíh pár rukou kleslo dolů.

„Vy?“ ukázal tentokrát Godrick na čarodějkou Fredericu.

„Zvažujeme i to, že bychom kouzlo využívali spíše jednorázově, když bude potřeba? Zdá se mi to jako lepší způsob. A zároveň mě zajímá, jak to v případě jednorázového použití vypadá.“

„Ve hře je samozřejmě i tato možnost, ano. Hlavně pokud se rozhodneme, že trvalé spojení není vhodnou volbou. Pak to funguje tak, že se spojíme čistě kouzlem, bez krve. Často se k tomu používá svíce, a dokud hoří, kouzlo trvá.“

„Děkuji,“ řekla Frederica.

Následovaly ještě tři dotazy, než všechny ruce zmizely ze vzduchu:

„Je to tedy takto vše?“ zeptal se Godrick. „Můžeme přejít k hlasování?“

Všichni mlčky přikýkli.

„Dobrá. Kdo je tedy pro, abychom Pythagorovo kouzlo použili, a to v trvalé podobě?“

Kristeen se nervózně rozhlédla. Očekávala samozřejmě, že někdo pro tuto možnost bude hlasovat, ale nečekala, že těch lidí bude tolik. Ihned začala počítat. A Godrick s ní, akorát nahlas.

„To máme čtyřicet jedna hlasů pro,“ řekl nakonec. „A tedy šedesát tři hlasů proti.“ Vypadal zklamaně. Co zklamaně, skoro našťavaně. Zřejmě si myslel, že použít Pythagorovo kouzlo je vhodné řešení. Spletl se. „Určitě je to konečný verdikt?“ Rozhlédl se, ale nikdo se nepohnul. „Dobrá tedy. Tímto je návrh zamítnut.“

Kristeen si oddechla.

Po zbytek zasedání se řešily cesty a lokace. Museli dotvořit cestovní plán toho, kdo kam pojede. Kristeen a Olivia se měly společně vydat oslovit čaroděje na severovýchod od Ardentthalu. Vlastně to nebylo daleko od vesnice Asteros. Aspoň ne na mapě. Kristeen však věděla, že ve skutečnosti cesta obnáší několik dnů rychlé jízdy na koni. Vyrazit měly za tři dny.

Když opouštěly řádovou síň, pozvala Olivia Kristeen k nim domů na čaj, ta ale odmítla. Chtěla si důkladně prostudovat cestu, aby věděla, kterými vesnicemi a městy budou projíždět, a mohla tak naplánovat noelchy. Olivia tedy opustila palác a vydala se směrem ke svému domu, který byl nedaleko. Kristeen se přesunula z velké pyramidy do té východní a zamířila do svých komnat. Království jí přidělilo velkou ložnici s ještě větší společenskou místností a dostatečnou umývárnu, kde měla k dispozici i vanu. Nic jí tam nechybělo. Jen kuchyně.

Nikdy by o sobě neřekla, že ráda vaří, ale jakmile přestala, přišla na to. Proto byly dny, kdy se domluvila s Olivíí a připravily u nich doma honosný oběd či večeři. Denfer, Olivíin manžel, měl takové dny rád. Ženské ho vyhnaly z domu a on si mohl dělat, co chtěl. Vrátil se až k hotovému jídlu a dvěma ovíněným čarodějkám.

Kristeen přišla k sobě, zavřela dveře, otevřela okenice a sedla si k pracovnímu stolu. Ze zásuvky vyndala potřebné mapy, které před několika měsíci nakoupila, a dala se do práce.

„Páni, všechny ty křížky jsou zastávky?“ ptala se Olivia, když poprvé nahlédla do map. Bylo to až večer před odjezdem, kdy se čarodějky opět sešly.

„Ano. Když nám to vyjde, nemusíme ani jednu noc strávit venku. Mně osobně by to nevadilo, ale vím, že ty si na pohodlí poměrně potrpíš.“

„Já tě miluju,“ usmála se Olivia a dál nahlížela do mapy. „A co je ten otazník tady?“ ukázala na jedno místo.

„Tam si nejsem jistá, jestli se ti bude chtít. Je to jeden z chrámů Řádu hadích sester. Pro pocestné mají vždy brány otevřené.“

„Řád hadích sester? Já ti nevím, nikdy jsem je neměla moc v lásce. Spíš ale kvůli tomu, že o nich nikdo nic moc neví. Navíc ta jejich magie je taková... Prakticky se ani neví, odkud se bere. Možná jednu noc na zemi ve stanu přežiju. Uvidíme podle počasí, co ty na to?“

„Dobře,“ odpověděla Kristeen.

V tu chvíli přišel do společenské místnosti Denfer. „Jak dlouho budete tentokrát pryč? Už minule to bylo celkem dlouhé, měl jsem strach.“

Kristeen sraštila obočí. „Bohužel to tentokrát bude stejné. Dost možná i delší. Když denně zvládneme nějakých padesát kilometrů, bude nám cesta tam trvat přesně měsíc. Musíme ale počítat i s tím, že nás něco zdrží, tudíž... Dřív jak za dva měsíce nás nečekej.“

Denfer vytřeštil oči. „Cože? To je ale hrozně dlouho, vždyť...“ Sklesle si sedl do křesla. „Proším, řekněte mi, že jde o poslední cestu.“

Olivia chytila svého manžela za ruku. „Snad ano. Jestli vše půjde podle plánu, rád bude mít do tří měsíců přes padesát nových členů.“

Kristeen měla chuť říct Olivii, ať zůstane s Denferem doma, ale věděla, že pak by musela celý měsíc na cestách strávit sama, a do toho se moc pouštět nechtěla. Místo toho ji ale napadlo něco jiného. „Tak pojed' taky. Zařídíme v paláci, aby tě uvolnili z dílen.“

Olivia vypadala nadšeně, Denfer si tím nebyl jistý.

„Skutečně? Ale není tohle čistě čarodějná záležitost? K čemu vám tam budu? Navíc proč by mě palác uvolňoval z práce prakticky zbytečně?“

„Jednoduše řekneme, že Olivia jinak nepojede a já nepojedu bez ní. Že dva měsíce jsou prostě moc na to, aby na takovou dobu opustila domov. Schválí nám to. Nikomu jinému se totiž tak daleko na sever chtít nebude.“

Olivia na Denfera tázavě pohlédla. „No jo, ale máme vyrazit už zítra ráno.“ Kristeen se okamžitě zvedla. „Nevadí. Zajdu do paláce, snad to ještě stihnou zařadit. Vy dva se zatím připravte na cestu a zabezpečte dům. Nina říkala, že do toho jejího se při poslední cestě někdo vloupal.“

Manželé přikýkli a ihned se pustili do práce. Kristeen opustila dům a zamířila zpět do paláce, kde doufala, že najde aspoň někoho z radních. Našla. A jelikož už bylo celkem pozdě, moc se jí starý pán nevzpíral a její žádost poměrně rychle odsouhlasil. Dostala listiny, které Denfera uvolňovaly z královské dílny, a spěchala zpět.

Byla to honička, ale nakonec se vše stihlo a následujícího rána Kristeen, Olivia i Denfer vyrazili na svých koních pryč z hlavního města. Když ho opouštěli, slunce už se šplhalo po jasně modré obloze vzhůru.

Tristan seděl v hospodě a dopíjel džbán piva, na které náhle dostal chuť. Ocitl se v jakémsi zapadákově severozápadně od oblasti Mynthryl, který na většině map ani nebyl vyznačen. Byla to jedna z těch vesnic, které se uzavíraly před světem a každý cizince byl přijímán s nedůvěrou. Hospoda byla plná, tak si našel místo v zastrčeném koutě a sledoval všechny okolo. A jak dění okolo sebe pozoroval, musel uznat, že lidé zde jsou mnohem jednodušší než kdekoli jinde. Přišlo mu, jako kdyby se vrátil v čase.

„Dáte si ještě jedno, chlape?“ zeptala se baculatá slečna, která zde sloužila jako obsluha. Byla celá zpocená a umazaná.

„Ne, díky, už půjdu,“ řekl Tristan a položil na stůl minci, kterou slečna okamžitě zabavila a šla dál.

Normálně neplatil, ale těch lidí mu tady bylo tak líto, že udělal výjimku. Kopl do sebe poslední zbyteček piva, vzal si svůj cestovní vak a vyrazil napříč hospodou ven. Neušel mu pohled skupiny chlapů, kolem kterých procházel. Byl to pohled plný opovržení.

Vyšel ven a nadechl se čistého vzduchu. Všichni uvnitř smrděli tak hrozně, že ani neměl chuť na jejich krev, která jim proučila pod kůží. A to bylo co říct.

Panovała tma. Nasadil si kápi a vydal se ulicí, když vtom uslyšel, jak se dveře hospody rozrazily. „Hej! Hej ty! Cizáku!“ ozvalo se.

Tristan se otráveně otočil a uviděl přesně tu skupinu chlápků, kteří na něj při odchodu civěli. Bylo jich sedm.

„Hm? To mluvíte na mě?“ zeptal se.

„Jasně že mluvíme na tebe,“ řekl jeden z nich. „Co tu pohledáváš? My tu cizince nevidíme rádi.“

„Nie vám do toho není. Sbohem.“ Tristan se otočil a chtěl v klidu pokračovat dál po svém.

„Tak to nám je do toho hodně. Tohle je naše vesnice! A pil jsi naše pivo, ty zmrde vyházanej!“

Tristan se k nim opět obrátil a usmál se. „Co já vím, tak za pivo jsem zaplatil. A neboj, rád odtud zmizím co nejdřív. Celé to tu smrdí jak posravec pes. Včetně vás.“

„On nás ještě uráží!“

„Co si to dovoluješ, ty jeden zkurvysyne?!“

Začali křičet jeden přes druhého:

„Je to tak,“ pronesl Tristan klidně. „Víte vůbec, co je to voda a mýdlo? Prošel jsem už hodně míst, ale tohle je ta největší prdel světa, na jakou jsem narazil.“

„Okamžitě vypadni! Nechceme tě tu!“

„A mně je to skutečně úplně jedno.“

„Co?!“

„Kdyby sis někdy vyšťoural špínu z uší, možná bys mě i slyšel.“

„A dost!“ rozkřičel se muž a rozeběhl se na Tristana. I když *rozeběhl* bylo asi silné slovo. Spíš se snažil rychle jít a přitom zakopával o vlastní nohy. Tristan se neudržel a začal se smát:

„Ty jedna cizácká píčo!“ Muž se užuž napřáhoval k ráně. Než ale jeho pěst dopadla na Tristanův obličej, Tristan udělal krok a útočník padl obličejem do bláta.

„Jsi vtipný,“ řekl mu upír. „Ale teď mě omluv, už budu muset jít.“ Obešel muže sbírajícího se ze země a mířil pryč. Dotyčný to ale nevzdal, vydrápal se na nohy a pokusil se o útok znova. Tentokrát už Tristan neuhnul, otočil se k ráně čelem a chytil mužovu pěst do dlaně. Muž se zarazil:

Tristan věděl, že pokud mu nedá lekei, nepřestane otravovat. A tak použil zlomek své síly a dlaně lehee sevřel. Ozvalo se zapraskání a řev. Opilec padl na zem a snažil se s rukou pohnout, ale moc mu to nešlo. „Na něj, vy idioti!“ zakřičel na své kumpány. Ti se okamžitě rozeběhli s nadějí, že Tristana zbijí do bezvědomí.

Povzděchl si a několika ranami poslal všechny muže k zemi. Neobešlo se to bez zlomených rukou, nosů či vyražených zubů. Pak udělal krok a poklekl před původního útočníka. „Když chce někdo projít tou vaší cheankama nasáklou vesnicí, měli byste být rádi, ne na něj útočit. Sbohem.“ Zvedl se a konečně vyrazil svým směrem.

Kdo by tady chtěl bydlet? ptal se Tristan sám sebe a bojoval s nutkáním znovu kouknout do mapy, aby se ujistil, zda je na správném místě. Ale bohužel si byl stoprocentně jist, že je. Dle informací, které dostal od Eriha, bydlela ta žena,

ktehou hledal, u lesa na samotném kraji vesnice. Doufal, že tam nebude tak příšerný smrad.

Někdo, kdo se chce skrýt, odpověděl si na předešlou otázku. Vesnice nesla název Bola a byla zakreslena jen na Mynthrylských mapách. Nikde jinde o ní nebyla ani zmínka. Ani o městečku Fabros, které se nacházelo nedaleko.

„Taková prdel,“ pronesl zoufale a snažil se ignorovat ten příšerný zápach. Pokračoval přes něco, co by zdejší lidé nejspíš nazvali náměstím. To bylo plné žebráků a bezdomovců. Jeden z nich dokonce honil krysu, která vyběhla z kanálu. *Zřejmě řečeře.* Po několika minutách nechal většinu vesnice za sebou a mířil dle pokynů k lesu. K lesu, který se dle map táhl několik desítek kilometrů až k samotnému pobřeží.

Jakmile spatřil dům, který hledal, trochu se zaradoval. Byl to sice srub, ale působil poměrně nově, jeho okolí bylo čisté a přes pozemek tekł potok. Uvnitř se svítilo. Tristan se pustil přes zahradu a došel k hlavním dveřím. Modlil se, aby osoba, která mu otevře, vypadala aspoň tak příjemně jako ten dům. Zaklepal a čekal. Díky svému dokonalému sluchu přesně věděl, kdy se dveře otevřou.

Když se tak stalo, objevila se v nich velmi krásná žena se zlatýma očima a světlehnědými, až blondatými vlasy, které se jí vlnily přes ramena a prsa:

„Kdo jsi?“ zeptala se Alechandra, která návštěvu u sebe doma neviděla moe ráda.

„Mé jméno je Tristan Romero. A dostal jsem na vás tip od jednoho známého, který—“

„Já vím, čtu ti myšlenky. Jen mě zajímalo, jestli nebudeš lhát.“

„Cože mi?“ zarazil se Tristan a udělal krok zpět.

Čarodějka si odfrkla. „Im. Na upíra jsi poměrně bojácný.“

„Jak víte, že... No to je jedno. Asi tedy i víte, proč jsem tady.“

„Mohla bych si to v tobě přečíst, ale ráda si to poslechnu. Pojď dál.“ Ustoupila a nechala Tristana, aby vešel dovnitř. Jak procházel kolem ní, celého si ho od hlavy k patě prohlédla. „Mimochodem, jmenuju se Sandra.“

Dům byl zařízen skromně, ale velmi elegantně.

„Máte to tu hezké,“ řekl Tristan, když se rozhlížel po interiéru. „Na rozdíl od zbytku vesnice. Ale řekněte mi... Proč pro všechno na světě žijete tady? Horší vesnice v království snad neexistuje.“

Alechandra zavedla návštěvu do společenské místnosti. „Jednoduše řečeno jsem se potřebovala schovat. Myslím, že tohle je místo, kde by mě nikdo nehledal.“

„Mohu se zeptat, před čím se schováváte?“

„Ne, nemůžeš. Kvůli tomu tady snad nejsi. Prosím, posad se a povídej.“

„Dobrá,“ hlesl Tristan. „Ehm... Potřeboval bych od vás jistě kouzlo.“

„Budeš se asi divit, ale to jsem předpokládala. Proč by jinak upír navštěvoval čarodějku?“

„Aha. Uprímně, všechny tyhle věci jsou pro mě poměrně nové a stále se v nich učím chodit.“ Tristan byl před Alechandrou lehee nervózní. Byla to první čarodějka, se kterou jednal, navíc byla krásná a velmi ho přitahovala. Měl co dělat, aby očima nesjížděl do jejího výstřihu.

„Cítím z tebe nervozitu,“ řekla a usmála se. „Donesu nám něco k pití, ano? Aby konverzace lépe plynula.“ Odešla do vedlejší místnosti a vrátila se s karafou vína a dvěma sklenkami. Po naplnění jednu z nich postavila před Tristana, tu svou pozdvihla k přípitku. „Na zdraví.“

„Na zdraví,“ odvětil a dlouze se napil. Ne že by mu to nějak pomohlo, ale odložil sklenku a pustil se do vysvětlování. „Hledám upíra, který mě před téměř čtyřmi lety proměnil. Prý jde o jakési lokační kouzlo. Zvládnete ho?“

Alechandra na Tristana pohlédla, jako kdyby řekl nějakou hroznou pitomost. „Samozřejmě že zvládnu. Není kouzlo, které bych nezvládla. Máš peníze?“

„Ano.“

„Výborně. Takové kouzlo bude za dvanáct tisíc rinálů.“

„Dvanáct tisíc?“ zopakoval Tristan zděšeně. Ne že by ty peníze neměl, měl jich mnohem víc, ale i tak mu cena přišla vysoká.

„Ano. Jestli ti to ovšem přijde hodně, můžeš si najít jinou čarodějku, která to udělá za méně. Ale kdo ví, co ti najde. Lokační kouzla jsou poměrně komplikovaná. Někdy tě zavedou k úplně něčemu jinému, než bys čekal. A navíc —“

„Ne, já vám to zaplatím. Jen jsem nečekal, že to bude tolik, ale... není problém. Jak to funguje?“

„Rozvineme mapu, řízneme tě, jelikož potřebuju pár kapek tvé krve, já provedu kouzlo a tvá krev by nám měla najít to, co hledáš. Máš aspoň hrubou představu o tom, kde by tvůj stvořitel mohl být?“

Tristan svěsil ramena a zavrtěl hlavou.

Alechandra vykulila oči. „Vůbec? Ani v jakém království by se měl nacházet? Nebo aspoň v jaké části kontinentu?“

„Bohužel... Ani nevím, jak vypadá. Jediné, co mám, je jeho krev v mých žilách. Tedy víceméně. Dle všeho mi jí zas tolik nedaroval. Ani nevím, jak jsem zemřel.“

Čarodějka si povzddechla. „Páni, ty jsi teda případ. Ale nevadí. Vezmeme nejdříve mapu kontinentu, zjistíme, kam kouzlo ukáže, a poté vezmeme menší. A pak asi ještě menší. Uvidíme.“

„Výborně,“ řekl Tristan.

„Nejdřív si ale dopijeme víno. Mezitím mi můžeš prozradit, proč svého stvořitele hledáš, hm? Ve tvém případě jsem dost zvědavá.“

Tristan se zarazil. *Proč bych jí měl vyprávět něco o své minulosti? Je to cizí člověk. Navíc sama vypadá, že by mi o sobě neřekla ani slovo.*

„Myslím si, že to k tomu lokačnímu kouzlu vědět nepotřebujete, ne?“

Trochu se zamračila. Byla zvědavá. Přece jen, upír, který nezná svého stvořitele, se jen tak nepotká. „Dobrá tedy,“ odvětila suše. „Tak tu budeme jen sedět a tupě na sebe koukat, než to dopijeme.“

Tristan cítil, jak se atmosféra v místnosti napjala. Povzddechl si. „Ehm, omlouvám se, ale... Zkrátka mi nepříjde vhodné tohle někomu vyprávět. Kdybyste můj příběh znala, pochopila byste.“

„Přece nepotřebuju detaily, jména ani místa,“ řekla. „Ale jak říkám – to, co zatím řekl, mě velmi zaujalo. Ráda bych se toho dozvěděla trochu víc. A nechci si to zjišťovat pomocí svých schopností.“

Tristan se zamyslel. Dlouze se napil a nakonec přikývl. „Tak dobře. Bez detailů.“

Alechandra se napjatě předklonila. Pustil se do vyprávění. Povídal a povídal a čarodějka hltala každé jeho slovo. Nejdříve měl v plánu celý příběh hodně zkrátit, když ale viděl, jak ji to zajímá, poměrně ho rozvedl. A asi víc, než by měl. Nevýhoda byla, že vždy když o tom začal mluvit, potřeboval toho ze sebe dostat co nejvíce. Když skončil, karafa zela prázdnotou:

„No do prdele,“ řekla na to všechno Alechandra. „Musím uznat, že je to síla. Přijít o všechny a jako jediný přežít útok na rodnou vesnici... Nevím, jestli tě potkala neskutečná smůla, nebo neskutečné štěstí.“

„Tuhle otázku si kladu denně. Stále se ale přikláním k tomu, že to byla spíše smůla a přežil jsem jen proto, abych měl možnost se pomstít. Za svou rodinu i zbytek vesnice.“

„Neříkej ale, že neoceňuješ jistě upíří výhody.“

„To jo, jenže... Zabíjel jsem. Po proměně jsem se nedokázal udržet a mám na svědomí lidské životy. Nevím, jestli to za to stálo.“

„Chápu,“ řekla a dopila poslední zbytek vína. „Hm, vida. Došlo. Uděláme to kouzlo a dáme ještě jednu, ne? Tedy pokud nespěcháš. Hezky se mi s tebou povídá, to už se mi nějakou dobu nestalo. Do zítřejšího západu slunce pak můžeš zůstat zde. Dům je velký.“

„Moc rád, děkuji.“

Alechandra věnovala Tristanovi úsměv. „Tak jo, skočím pro mapy a pustíme se do práce.“ Opustila místnost a bylo slyšet, jak vedle loví v šuplatech.

Tristan mezitím došel ke krbu a pohlédl na obraz, který visel nad ním. Byli na něm zachycení dva hřebci, kteří stáli proti sobě na zadních. Ty barvy i detaily byly úžasné.

„Ten obraz jste koupila tady? To bych se divil.“

„Co? Ne,“ ozvalo se odvedle. „Už byl v domě, když jsem ho kupovala. Prý to tu vlastnil nějaký šlechtic z Ragokynu. Když ale úroveň vesnice klesla pod zdravou míru, opustil to tady. Nikdo tu prý nebydlel přes deset let.“

„Opravdu? Dům vypadá jako nový. Kdy jste se přistěhovala?“

„Před pár měsíci. A ano, teď už to tu jako nově vypadá, ale rozhodně tomu tak nebylo. Stálo mě to dost peněz a spoustu úsilí. Fyzického i magického. Třeba podlaha byla plná takových neehutných skvrn. Jako by tu ejakulovalo stádo koní. I to tak smrdělo.“

Tristan nad tou představou ohrnul nos. „Takže jako zbytek vesnice,“ pronesl.

„Jak se vám vůbec podařilo, aby vás zde přijali? Mě si cestou sem snažila podat banda ožralů jen proto, že jsem cizí.“

Alechandra se vrátila s několika srolovanými nebo složenými mapami. „Jak asi... Kouzlem. Celá vesnice si myslí, že jsem stará podivínka, která tu bydlí už desítky let. Když musím mezi lidi, používám iluzi, abych vypadala jako plesnivá stará bába.“ Rozbalovala jednu mapu po druhé a hledala tu správnou. „Hádám, že ti ožralové skončili mrtví.“

„Ne, to ne. Nezapíjím, když nemusím. Člověka jsem nezabil už hodně dlouho. Ani kvůli krvi. Napiju se, to ano, ale vymažu jim paměť a nechám je jít.“

„Ó ano. To slavné upírí hypnotizování lidí. Zнала jsem jednoho, který jednou za čas ovládl třeba dvacet nejkrásnějších žen ve vesnici, aby je pak mohl ošukat.“

Tristan se zasmál. „Nejmenoval se Diaval?“

„Ne, to ne. I když popravdě už nevím, jaké bylo jeho jméno. Myslím, že Otto nebo tak nějak. Každopádně nebudu tvrdit, že jsem mu to nezáviděla. Kdybych to uměla, asi bych to také občas použila.“

„Já myslel, že čarodějové dokážou ovládat lidskou mysl.“

„To ano.“ Stále hledala mapu kontinentu. „Ale nemá to tak dokonalý účinek jako vaše hypnóza. Vy totiž umíte přesvědčit lidi, že danou věc opravdu chtějí. Kouzlo je spíš jen taková iluze chtíce.“

Tristan vstřebával nové informace. A mezitím ho napadla další otázka. „Snad nebudu hrubý, ale jak je možné, že jsem vás našel, když se tak bedlivě snažíte schovat?“

Alechandra se mu podívala do očí a šibalsky se usmála. „Nechci přece zůstat bez práce. Peníze mám, ale nějaký příjem je vždy potřeba.“

Zavrtěl hlavou. „Teď nerozumím.“

„Je to kouzlo,“ odvětila a zablýsklo se jí v očích. „Funguje tak, že se o mně ve správnou dobu a na správném místě dozvědí ti správní lidé. Lidé, kteří potřebují silné kouzlo a kteří se nebudou zdráhat zaplatit.“

Tristan, ačkoli nechtěl, vytřeštil oči. Nikdy si nepomyslel, že kouzla mohou fungovat takovým způsobem. „To je velmi... Asi mě nenapadá správné slovo.“

„Chytré? Dechberoucí? Ohromující?“ Alechandra našla, co hledala. „Tady to je.“

Tristan se vzpamatoval, přistoupil k ní a pohlédl na mapu celého kontinentu i s ostrovem Solitudo. „Dobře. Co teď?“

„Vydrž,“ řekla a došla pro porcelánovou misku a malý ostrý nůž. „Potřebuji, aby ses řízl a do té nádoby nechal odkapat trochu své krve. Pak hned můžu začít s kouzlem.“

Uchopil tedy nožík a nad kusem porcelánu se řízl do dlaně. Ruku otočil a sledoval, jak jeho tmavá krev plní čistě bílou misku. Olízl nůž a položil ho stranou. Dlaň se mu okamžitě začala hojit.

„Výborně. Dej mi ruku,“ řekla a pevně ho chytila. Do volné ruky vzala misku s krví a zavřela oči. Po chvíli se začalo zdát, jako kdyby usnula vestoje, tak moc se soustředila. Tristan ucítil, jak se náhle v celé místnosti otepilo a jak se vzduch jistým způsobem pohnul. Plameny všech svící okolo začaly nepřírozeně kmitat a prodlužovat se.

„Sílo krve, najdi ho,“ zašeptala Alechandra. „Sílo krve, ukaž nám cestu. Najdi toho, kdo ho stvořil. Ukaž nám, kde se nachází.“ Mluvila tak tiše, že by jí člověk skoro nerozuměl. „Sílo krve, najdi ho. Sílo krve, ukaž nám cestu. Najdi upíra, který dal této krvi nesmrtelnost. Sílo krve, ukaž nám, kde se nachází.“ Otevřela oči a pomalu obrátila misku tak, aby z ní krev vytekla přímo na mapu.

Nestalo se ale to, co Tristan očekával. Když krev opustila nádobu, putovala vzduchem k mapě jen velmi zvolna. Jako kdyby ji něco ovládalo. A jakmile se přiblížila k plátnu, zastavila se asi centimetr nad ním. Alechandra znovu zopakovala ta samá slova, ale nic se nezměnilo. To už si začal říkat, že je asi něco špatně. I čarodějka vypadala nejistě a překvapeně. Znovu zavřela oči a opakovala magická slova.

„Co se děje?“ zeptal se Tristan.

Alechandra udělala zvláštní pohyb hlavou, jako kdyby ji bolelo za krkem. Oči měla stále zavřené. „Vypadá to na aktivní protikouzlo.“

„Prosím?“

„Ten, kterého hledáš, zřejmě nechce, abys ho našel. Ani nikdo jiný. Je chráněn nějakým kouzlem, které to moje odraží.“ Opět udělala ten pohyb. „Dej mi chvíli,“ řekla poté a Tristanovu ruku stiskla ještě pevněji.

On sám jen přihlížel, jak se soustředí a jak jí na čele vyrazily první kapky potu. Trvalo to několik dlouhých minut, nakonec si ale čarodějka zoufale

povzddechla a otočením misky vrátila krev na původní místo. Otevřela oči a vypadala zadýchaně. „Takhle to nepůjde.“

„Co to znamená?“

„Že ten upír, kterého hledáš, má za spojence nějakou mocnou čarodějkou či čaroděje. Je spojen s nějakým velmi kvalitním kouzlem, které ho chrání před nalezením. Možná i víc než to.“

„A co se s tím dá dělat?“

Alechandra pustila Tristanovu ruku, poodešla stranou, mlčky hleděla na konferenční stůl a přemýšlela. *Musí existovat nějaký způsob, jak to obejít.*

„Sandro?“

„Přemýšlím. To kouzlo drží jak štetka na bohatém staříkovi, takže na to musíme jít nějak jinak. Někakou oklikou.“ Přesla k jedné ze svých knih, které měla v polici. Otevřela ji na velkém stole a začala v ní listovat. „Vím, že jsem něco podobného už jednou zažila, ale nakonec jsem to nějak obešla. Jen si teď nemůžu vzpomenout jak. Dej mi chvíli.“

Tristan přikývl, usedl zpět do křesla a koukal do plápolajícího ohně v krbu. Jenže chvíle se protáhla a Alechandra nakonec u knihy seděla více než hodinu.

„Sandro, tak se na to teď vykašlete, je pozdě. Jestli platí vaše nabídka, že mohu zůstat, můžete se tomu věnovat přes den, až budu spát. Co vy na to?“

„Někde to tu musím mít napsané,“ zabědovala a otočila další stránku knihy. Pak si povzddechla. „Ale je pravda, že už je pozdě. Aspoň na takové věci. Dáme si další víno, co ty na to? Ráno se na to vrhnu, a až se vzbudíš, snad už budu mít řešení.“

Tristan se usmál. „Výborně.“

Usedli tedy k další karafě vína a pokračovali v konverzaci. Ta plynula lépe, než by si oba mohli přát. Měli podobný smysl pro humor, zažili i pár podobných příhod. Pili, smáli se, dokonce si chvíli společně zazpívali. Po jednom ze záchvatů smíchu se ale čarodějka zarazila. „Musím ti něco říct.“

„Povídej,“ podíval se jí do očí.

„Mé pravé jméno je Alechandra. Tak mi tak říkej. Sandru jsem si vymyslela před časem, ale nedá se to poslouchat.“

„Vida. Tajemství. Pročpak?“

„No... To už je moje věc. Spokoj se s tím, že mě hledá někdo, u koho nestojím o to, aby mě našel.“

„Něco jsi provedla?“ ptal se Tristan dál.

„Jak jsem řekla, to už je moje věc.“

„Dobře, dobře. Takže... Jak dlouho se musíš skrývat?“

„To je do prdele dobrá otázka. Kdybych na ni znala odpověď, řeknu ti ji. Ale možná tak dlouho, dokud bude ten zkurvysyn dýchat.“

„To může trvat třeba třicet čtyřicet let,“ řekl Tristan.

„Tak se budu třicet až čtyřicet let skrývat. Raději to než skončit mrtvá. Ano, mohla bych se jim postavit, ale obávám se, že na to nemám dostatek síly.“ Pak se Alechandre zabýskla v oku nějaká myšlenka. „Ovšem...“ Podívala se zkoumavě na Tristana.

„Co se děje?“

„Tvá krev,“ odvětila. „Možná ti tvé peníze vrátím a domluvíme se na jiném způsobu platby.“

„O čem to mluvíš?“ Tristan se trochu odtáhl. Zatím se mu ta myšlenka vůbec nezamlouvala.

„Vás upíry stvořila temná magie. A je to právě její síla, která se předává z upíra na upíra. A je to její síla, která přetvořila tvé tělo.“

„Stále ti moc nerozumím.“

Alechandra vyskočila z křesla a začala přecházet po místnosti. „V upíří krvi se skrývá moc. Jste nesmrtelní, tudíž magie, která vám koluje v žilách, je prakticky nevyčerpatelná.“

„Ale co to znamená?“

„Kdybych denně dostala kapku tvé krve do svého těla, neskutečně bych zesílila. A to by se mi mohlo celkem hodit. Co ty na to? Souhlasil bys? Místo peněz bys zaplatil svou krví.“

„Ehm... No... A kolik jí budeš potřebovat?“

„Tot' otázka. Určitě aspoň pět litrů, aby mi chvíli vydržela.“

„Asi s tím nemám problém, ale pět litrů najednou si vzít nemůžeš. Musíš po částech a já se po každém úbytku budu muset nakrmit. Normálně bych řekl, že nejlépe na lidech, kvůli regeneraci, ale to raději zakousnu krysou, než abych pil z někoho odtud. Obávám se, že by to mohlo mít horší následky než kůl do srdce.“

„Kůl do srdce tě přece zabije,“ řekla Alechandra.

„No právě,“ odvětil Tristan a oba se rozesmáli.

Když se Tristan po západu slunce probudil, měl obrovský hlad. Opustil tedy Alechandřin dům oknem a zamířil do lesa. Jakmile se dostal asi kilometr hluboko, zastavil se a poslouchal. Nejbližší srna od něj byla nějakých čtyři sta metrů. Tiše a rychle se k ní přesunul. Čekal na malé skalec, dokud zvíře nebylo dostatečně blízko. Jakmile nastal správný čas, odrazil se a skočil. Uchopil srnu kolem krku a přimáčkl ji k zemi. Vyдалa ze sebe zvláštní zvuk, který zněl

skoro jako prosba o pomoc, pak už se Tristanovi vysunuly špičáky a on se jí zakousl do krční tepny. Pil pomalu a klidně. A to až do poslední kapky.

Tristan musel uznat, že lovení miloval. Stopovat kořist a následně na ni ve tmě číhat s sebou neslo jistou dávku adrenalinu. Málodky zvíře hypnotizoval, aby k němu přišlo samo, to ho tolik nenaplnňovalo.

Když se nasytil, vrátil se do Alechandrína domu. Čarodějka už na něj čekala v hale. Stála opřena o sloupek schodů a zírala na něj:

„Chutnalo?“ zeptala se.

„Jako vždy,“ odpověděl a s úsměvem zavřel dveře.

„Na něco jsem přišla,“ pokračovala a zavedla ho do své pracovny, k velkému dřevěnému stolu, na němž byla otevřena jedna z jejích knih. „Našla jsem kouzlo, které by nám mohlo pomoci. Tedy spíš tobě.“

Tristan se zapřel o stůl a nahlédl do knihy. „O co jde?“

„Je to podobné kouzlo jako to, o které jsme se pokoušeli včera, ale složitější. Když to shrnu, mělo by nám najít upíry, které stvořila stejná krev jako tebe. Ti si snad svou proměnu pamatovat budou a přesně ti řeknou, kdo je ten, jehož krev tě proměnila.“

„To by mi určitě pomohlo. Hledám už dost dlouho, jedna zastávka navíc mě rozhodně nevytrhne.“

„Myslela jsem si to,“ řekla Alechandra. „Jediný háček je v tom, že to nebude hned. Vyhledat někoho nekonkrétního je složité na soustředění. Poté, co uděláme rituál, může trvat i několik dní, než kouzlo zafunguje. A musíme ho pak ještě minimálně jednou zopakovat, jelikož na první mapě nám ukáže obrovskou oblast.“

„Stejně se tu musím zdržet kvůli odčerpání krve. Jestli o to tedy pořád stojíš.“

„Samozřejmě že ano. Připravím to tu pro kouzlo a po něm bych provedla první odčerpání, pokud souhlasíš.“

„V tom nevidím problém. Jen pak skočím zase ven.“

„Zvířata mají dnes v noci smůlu,“ poznamenala Alechandra.

„To tedy ano.“

Usmála se a začala tvořit magický kruh. Na zem vyskládala dvanáct svící, za kterými vytvořila hranici ze soli. Do kruhu pak umístila mapu, porcelánovou misku a nožik.

Probíhalo to podobně jako večer předtím. Čarodějka vzala Tristana do kruhu, nechala ho krváct do nádoby a její obsah následně vylila na mapu. Slova, která říkala, byla trochu jiná, pronesla i jakousi formuli v jiném jazyce, kterému Tristan nerozuměl. Krev se tentokrát pomalu rozlila po plátně, ale nevsakovala se. Dokonce držela tvar dokonalého kruhu.

„Tohle funguje. Teď musíme jen čekat,“ řekla Alechandra.

„A co se stane?“

„Krev by se měla rozlít na místa, kde se nacházejí ti upíři, které hledáme. Poté vezmeme podrobnější mapu dané oblasti a kouzlo provedeme znovu. To už by mělo být rychlejší. Řekněme do pár hodin.“

„Výborně,“ řekl Tristan a celý se zachvěl vzrušením. Po více než třech letech se měl konečně někam dostat. Skoro tomu po té době nemohl uvěřit:

Je zvláštní, že mi tři roky přišly tak dlouhé, když pro mě prakticky čas už nic neznamenal, pomyslel si, když o pár minut později seděl na židli s jehlou zasunutou v předloktí. Ta odváděla krev úzkou skleněnou trubičkou do ampule. Když se naplnila, Alechandra ji rychle a zkušeně vyměnila za další:

„Jak ti je?“ zeptala se u sedmé.

„Cítím se trochu malátně a začínám mít hlad. Ale myslím, že ještě tři nebo čtyři zvládnu.“

„Dobře.“ Pohlédla na Tristana, který již viditelně ztrácel barvu v obličejích, hlavně ve rtech. Byly skoro stejně bledé jako okolní kůže.

Když skončili a postavil se, zamotala se mu hlava. „Jejda,“ dostal ze sebe a zhluboka se nadechl. To neměl dělat. Alechandrin pach ho slastně praštil přes nos. Jeho oči jako kdyby náhle měly sytější barvu.

„Tristane?“ hlesla Alechandra, když uviděla, jak se mu špičáky vysunuly z dásní:

Zavrřel. Skoro jako zvíře. Na sekundu to vypadalo, že po Alechandre skočí a rozsápe jí hrdlo. Pak ale hned přišel k sobě. „Asi toho bylo moc. Hned jsem zpátky.“ A než se Alechandra nadála, zmizel.

Uvědomila si, že takhle blízko hladovému upírovi zatím nikdy nestála. Vlastně si ani nebyla jistá, zda by se mu pomocí svých kouzel ubránila. Vzala ampule s krví a odnesla je do pracovní, do speciálně magicky upravené skříně; ve které se držel příslušný chlad. Než všechno ostatní poklidila, byl Tristan zpět. A už vypadal mnohem lépe:

„Jsi v pořádku?“ ujistila se.

Tristan se usmál. Na tváři měl trochu krve. „Už ano. Omlouvám se. Nevěděl jsem, že kvůli tomu tak rychle vyhladovím. A když mám hlad, jsem... trochu mimo kontrolu. Asi jako každý upír.“

„Nic se neděje. Dalo se to čekat.“ Přistoupila k němu a vytáhla z kapsy látkový kapesník. „Máš tady trochu krve,“ řekla a kusem látky mu pečlivě očistila tvář. To bylo poprvé, kdy u sebe stáli tak blízko. A ani jeden z nich v sobě nemohl popřít vzájemnou přitažlivost:

„Čas na víno,“ zamumlala, když byla Tristanova tvář už naprosto bez poskvrnky:

Usmál se a přikývl.

Zbytek noci pokračoval v podobné náladě jako ta předchozí. Smáli se, povídali, vyprávěli si historky. Čarodějka si ovšem všimla, že všechny upírový historky jsou z jeho lidské části života:

„Poslyš,“ skočila mu do řeči. „Stále mluvíš o tom, co se dělo, než ses stal upírem, ale já bych se ráda dozvěděla víc o tom Tristanovi, kterého mám teď před sebou.“

„Příběh, který následoval po mé smrti, jsi přece už slyšela. Není moc o čem vyprávět.“

„To ano. Slyšela jsem, co se ti stalo, kdes cestoval, cos dělal, ale zatím nevím, jak moc tě to změnilo. Jak ses cítil po proměně? Jaké to bylo bojovat s chutí po krvi? Proč ses vlastně rozhodl žít převážně na zvířatech?“

Napil se vína a zapřemýšlel. „Jak jsem se cítil po proměně? Řekl bych asi jako v cizí kůži. Připadal jsem si, jako kdybych se převtělil. Najednou bylo vše jiné, ale přesto stejné. Sytější, pestřejší. Co se týče krve, myslím, že jsem s tím bojoval hlavně proto, že to byli právě upíři, kdo zabil mou rodinu. A já se snažil být jiný. Možná mi pomohlo, že moje první krmení neproběhlo na člověku. Samozřejmě, jak jsem říkal, několik lidí jsem zabil. Nedokázal jsem se ovládat. Pamatuju si tváře všech svých obětí. Zvláštní ale je, že si skoro nepamatuju, jak se to stalo. Vždycky to bylo tak rychlé, měl jsem zastřený rozum.“

„Muselo to být hrozné. To je asi jediná věc, kterou si neumím vůbec představit. Zabít někoho, aniž bys vlastně chtěl.“

„Jo. Tělo chce jedno a mysl druhé.“

„Ale jestli tě to uklidní, za celý svůj život jsem zabila daleko víc lidí než ty. Je ovšem pravda, že většina z nich byli zmetci a chtěli zabít oni mě.“

„Kolik?“ zeptal se Tristan.

Alechandra ze sebe vydala něco mezi odfrknutím a smíchem. „Zlato, kdybych to počítala, možná bych se u toho vyděsila. Ale řekla bych takových sedmdesát? Osmdesát? Půlka z toho byli čarodějové, kteří chtěli něco, co mi patřilo. V jednu chvíli jsem vlastnila poměrně dost zajímavých čarodějných artefaktů.“

„Ano? A co se s nimi stalo?“

„Část jsem prodala jiným čarodějům, u kterých jsem věděla, že je využijí lépe než já. Část zůstala v mém domě, když jsem ho před několika měsíci opustila.“

„Kde jsi vlastně žila? Zatím jsi mi to neřekla.“

„Im.“ Nebyla si jistá, zda chce danou informaci Tristanovi sdělit. „V Sensai. Krásné město, tedy aspoň z velké části. Žila jsem tam nějakých sedmnáct let, možná osmnáct. Byla jsem tam nadmíru spokojená. Než mi to jistí sráči vzali.“

„Mrzí mě to.“ Položil jí ruku na koleno. „Vím, jaké to je o všechno přijít.“
Zvedla k němu pohled. „Já vím, že ano.“

Nepřestávala se mu dívat přímo do očí a Tristan její pohled opětoval. Následovalo několik vteřin ticha, pak se Alechandra předklonila a začala ho vášnivě líbat. Tristan se nebránil a polibky jí vracel. Chytil ji za boky a přitáhl si ji na klín, aniž odtrhl své rty od jejích úst, tváří a krku. Když už byl vzrušený tak, že to nemohl vydržet, vstal i s Alechandrou z pohovky a posadil ji na jednu ze skříněk. Tento pohyb trval maximálně sekundu. Čarodějku to překvapilo a ještě více vzrušilo. Strhla z Tristana košili a začala ho líbat na hrudi. Ten jí mezitím vykasal šaty, aby zjistil, že pod nimi už nic nemá. Přesunul se tedy ústy mezi její nohy a začal ji uspokojovat svým jazykem. Alechandra vzdychala, užívala si jeho péči. Vzrušením mu skoro trhala vlasy na hlavě. Po pár minutách ho však vytáhla zpět k sobě a zkušeně mu stáhla kalhoty.

Tristan se k ní přitiskl, Alechandra ho obejmula nohama a dala mu jasné najevo, co má následovat. Upír neváhal a okamžitě do čarodějky vnikl. Oba povzddechli. A zatímco Tristan přirážel, strhl z Alechandry vrchní část šatů, aby se konečně pokoechal jejími plnými nadry. Neodolal a začal je líbat. Skříňka při každém přirazu hlasitě bouehla do zdi. Vše, co na ní původně bylo, už dávno leželo na zemi.

Odtrhl se od těch krásných prsou a pohlédl jí na krk. Poté se jeho pohled přesunul k jejím očím. Věděla, na co myslí, a přikývla. Upír ji v tu ránu začal znovu líbat na krku. Ale jen do chvíle, než se v jeho ústech zaleskly ostré špičáky. Hned nato protrhly Alechandřinu kůži a Tristan začal pít.

Čarodějka zakřičela bolestí i slastí najednou:

Celá noc byla divoká a plná mnoha orgasmů. Skončili se až nad ránem, v posteli v ložnici. Alechandra byla udýchaná a zpocená, zato Tristan vůbec.

„Neuvěřitelné,“ řekla vyčerpaně. „Unavíš se někdy?“

„Nemyslím si.“ Ležel vedle ní, nahý a nepřikrytý.

„Tohle už jsem dlouho nezažila.“

„Sex s upírem?“

„Myslím sex vůbec,“ zasmála se. „Co jsem tady, neměla jsem nikoho. Občas jedu na trh do vesnice Revtelic, která je kus odtud, tam se většinou nějaká společnost najde, ale rozhodně ne takhle kvalitní. Ale pořád lepší než být úplně sama.“

„A s upírem jsi už někdy byla?“

Alechandra zavzpomínala. „Dvakrát. Ty jsi třetí. Ale od toho před tebou je to už přes třicet let.“

„To jsem nebyl ještě ani na světě,“ pronesl pyšně.

„To rozhodně nebyl,“ řekla a doširoka se usmála.

„Kolik ti vůbec je?“

„To se milej zlatej nikdy nedozvíš,“ odpálkovala ho a vstala. „Půjdu nám napustit koupel, co ty na to?“

Tristan na ni šibalsky mrkl. „Tam to bude taky fajn.“

Alechandra na něj svůdně pohlédla a odešla do koupelny. Byla sice úplně vyčerpaná a celý klín už ji bolel, ale nedokázala si to obrovské potěšení odepřít. Chtěla se Tristana nabažit co nejvíce.

Horká voda jejich touhy nakonec utlumila natolik, že z koupele se stala opravdu jen koupel. Jen tam seděli a relaxovali.

„O něčem jsem přemýšlela.“

„A o čem?“

„Co se týče té tvé proměny — ty si skutečně nepamatuješ vůbec nic?“

Tristan zavrtěl hlavou. „Bohužel. Den nebo dva jako kdyby nebyly. Je to děs. Hlavně kvůli tomu, že nevím, která svině to udělala. Kdybych o ty vzpomínky nepřišel, už by...“

„Už bys byl dost možná mrtvý,“ dokončila. „Myslím si, že je dobře, že to nevíš. Dokážeš si vůbec představit, co by se stalo, kdybys jako novorozený upír zaútočil na nějaké evidentně mnohem starší? Roztrhali by tě na kusy.“

„Asi ano... Ale i tak. Kdyby byla nějaká možnost, jak si vzpomenout...“

„Možná je,“ řekla Alechandra. „Proto jsem se ptala. Možná bych dokázala kouzlem proniknout do tvé mysli a vzpomínky ti vyvolat. I mě osobně by zajímalo, co přesně se v tu noc stalo. Proč ti dali svou krev? Jsi snad nějaký jejich podpis nebo odkaz? A jestli ano, tak proč zrovna ty? Proč ne tvoje žena? Tvá sestra? Někdo z tvých přátel?“

Tristanovi i v té horké vodě naskočila husí kůže. „Dokázala bys to?“

„Jak jsem řekla. Možná. Můžeme to zkusit.“ Bedlivě si ho změřila pohledem. Najednou v něm neviděla toho nebezpečného upíra, ale mladíka, který během jedné noci přišel o vše. Bolest se mu skoro prořezávala kůží ven na povrch. „Pojď sem. A sedni si ke mně zády.“

Tristan poslechl a přesunul se ve velké dřevěné vaně tak, jak čarodějka chtěla.

„Položím ti dlaně k hlavě, abych zkusila navázat spojení s tvou myslí. Budu ale potřebovat, aby ses co nejvíce uvolnil. Snaž se na nic nemyslet. Představ si tmu a jako kdybys jí procházel. Nic kolem. Nic.“

Tristan přikývl. „Fajn.“ A zavřel oči. Stejně tak Alechandra.

Pár minut se nic nedělo, ale potom se jak Tristanovi, tak čarodějce začaly ukazovat útržky jeho vzpomínek. To, co oba viděli, byly ale poměrně nedávne události.

„Ze kdy je toto?“ zeptala se.

„To je nedávno. Asi tři měsíce zpátky.“ Tristan vnitřním zrakem sledoval jednu ze svých cest, když hledal Diavala. „Musíme dál.“

„Dobrá,“ odvětila a pomocí schopností se začala hlouběji nořit do Tristanových vzpomínek. „Řekni, až se budu blížit.“

Oba jako kdyby skákali v čase. Vyjevovaly se jim útržky událostí, ze kterých by nikdo jiný než Tristan nic nepoznal. Uběhlo několik dlouhých minut, pak sebou upír škubl a řekl: „Tohle. To je pár dní po proměně.“ Právě se díval na jeden ze svých prvních lovů v lese.

„Dobře. Půjdu tedy ještě zpět. Pomalinku. Kdyby tě bolela hlava, řekni.“ Alechandra se začala soustředit ještě víc.

Tristan chvíli čekal. Až když se dostali ke vzpomínce na jeho první východ slunce coby upíra, zbystřil a snažil se tomu, co viděl, věnovat co největší pozornost. „To je ten den, kdy jsem pohřbil rodinu.“

Čarodějka si povzddechla, když to celé viděla a cítila. Jako kdyby to ve snu prožívala s Tristanem. *Tristan zapaluje pohřební hranici... Vynáší členy rodiny z domu... Pláče u těla své matky... Nachází svou ženu s dětmi... Vchází do domu, všude je krev... Oponuší stodolu... Probonuší se ve stodole...* Soustředila se, jak nejlépe uměla, aby plynule navázala na vzpomínku, která předcházela Tristanovu probuzení, ale... *Tristan leží v posteli, zatímco jeho žena má hlavu položenou na jeho hrudi. Oba pomaličku usínají.*

„Ne, to... tohle už si pamatuju. Mezi tímhle a probuzením ve stodole se to stalo.“

Alechandra zavrtěla hlavou. „Ale... mezi těmito vzpomínkami skutečně nic jiného není. Jako kdybys usnul a pak se probudil až zde.“ Oba znovu viděli, jak se Tristan probouzí ve stodole.

„To není možné,“ řekl. „Něco tam být musí.“

Čarodějka se ještě chvíli snažila proniknout do jeho vzpomínek, ale nakonec se jen zhluboka nadechla a své ruce od Tristanovy hlavy odtáhla. Oba otevřeli oči a vrátili se do fyzického světa.

„Co se děje?“ zeptal se nechápavě.

„Je mi líto.“ Alechandra vypadala velmi vyčerpaně. Opatrně se znovu ponořila do vody. Jako kdyby se potřebovala uvolnit. „Snažila jsem se, ale... Jestli se tam opravdu něco stalo, tvůj mozek to zkrátka úplně vypudil.“

„Jestli? Samozřejmě že se tam něco stalo. Byl jsem úplně jinde. Co kdyby... Není ještě nějaký jiný způsob? Já...“ Hlas se mu zlomil. „Já si chci vzpomenout.“

„Já to chápu, ale myslím si, že...“ Zarazila se. „Možná. Napadá mě ještě jedna věc. Tohle kouzlo by šlo neuvěřitelně posílit, kdybychom měli něco tvého. Něco osobního, co ti patřilo, když jsi byl člověk.“

Tristan se zamyslel, ale pak mu došlo, že mu z jeho lidského života prakticky nic nezůstalo. „Mám jen vak a peníze,“ hlesl.

„To není osobní.“

Sklonil zrak ke své ruce, kde dlouhé roky nosil snubní prsten. Ten ovšem nechal na pohřební hranici společně s Violou a zbytkem rodiny. „Nie. Já... Jinak nemám vůbec nic.“ Do očí mu vstoupily slzy.

„A něco z tvého domu? Říkal jsi, že tam teď bydlí někdo jiný, ale nějaké tvé věci tam přece musely zůstat, ne?“

Tristan znovu zavrtěl hlavou. „Bohužel. Když jsem byl pryč, celou vesnici někdo vyraboval. I můj dům. Nie tam nezbylo.“

Alechandra si povzddechla. „Je mi líto, ale... v tom případě mě skutečně jiná varianta nenapadá. Ráda bych tě odkázala na jiného čaroděje, který umí ve vzpomínkách hledat líp, ale žádného neznám. Možná ani žádný není. Jsem v tom totiž skutečně dobrá.“

Cítila se trochu provinile. *Možná jsem s tím neměla vůbec začínat, ale nenapadlo mě, že v těch vzpomínkách bude až taková černota. Zvláštní.* Bylo to po letech poprvé, kdy cítila i cizí smutek. A náhle chtěla sdílet i ten svůj. Smutek i příběh.

„Ehm... Poslyš. Já... Skrývám se před Orientem. Král mě chce mrtvou.“

Tristan se zmařčil. „Proč by to dělali? Vždyť by napadli občana sousedního království. I kdybys něco provedla, nemají pravomoc tě popravit, ne?“

„Je vidět, jak mladý jsi. Když je někdo ve vysokém postavení, zákony ani pravidla se ho netýkají. Poslal na mě své vrahy. Ke mně domů. Naštěstí jsem vyvázla, ale nechtěla jsem čekat na další.“

„Mohla jsi to přece nahlásit.“

„Nahlásit? A proč jsi ty nenahlásil upíří útok ve vaší vesnici, hm? Ze stejného důvodu jako já. Protože by s tím nikdo nebyl schopný nic udělat. Prostě... Ano, možná by mě v Ardenthalu vzali pod ochranu, ale co pak? Neustále bych se musela ohlížet přes rameno a za někoho se schovávat.“

„A co máš v plánu teď?“

„Jak už jsem jednou řekla. Nezbyvá mi nic jiného než čekat, až se na mě zapomene a současný král Orientu zdechne. Pochybují, že jsem pro něj tak důležitá, aby pátrání po mně předal svému synovi.“

Alechandra chodila kontrolovat své kouzlo s mapou každé ráno. Během prvních dvou se prakticky nic nezměnilo, ale začátek třetího dne přinesl dobré zprávy. Krev, která do té doby ležela nehybně uprostřed mapy, se rozlila jedním směrem. A dokonce tak i zaschla. To znamenalo, že kouzlo bylo dokončené:

„Tristane!“ zavolala čarodějka a myšlenkou zavřela všechna okna, aby zabránila slunečním paprskům vstoupit do domu:

Byl u ní během tří vteřin. „Ano?“

Pokynula k mapě. „Hele.“

Rychle se přesunul nad mapu, aby se podíval, jakou oblast kontinentu jeho krev označila. „Je to tady v našem království. Mohlo by to být město Gechkar anebo jeho okolí.“

Alechandra též přistoupila k mapě. „Ano. Ale je to velmi velká oblast. Náš hledaný může být kdekoli v pásmu nějakých tří set kilometrů. Ovšem jedna věc mě zaráží.“

„Jaká?“

„Víš, čekala jsem, že nám to ukáže víc míst. Víc osob. Ten upír přece určitě nestvořil jen tebe a tuhle jednu osobu, kterou teď kouzlo našlo. Leda že by všichni byli právě na tomhle místě.“

„Máš pravdu, to je zvláštní. Ale je to lepší než nic, nemyslíš?“

„To ano.“

„Můžeme udělat to kouzlo znovu? Abychom našli přesnou polohu té osoby? Případně osob?“

„Můžeme, ale nejdřív se nasnídám. Mám obrovský hlad a po ránu čaruju poměrně nerada. Omeleta se zeleninou a citronový čaj – to je to, co teď potřebuju.“

A jak čarodějka řekla, tak také udělala. Uvařila si svůj oblíbený čaj, najedla se a z krásného a slunečného rána čerpala energii. Tristan zatím seděl v zabeďněné části domu a netrpělivě čekal. A to poměrně dlouho. Skoro mu přišlo, že mu to dělá naschvál. Když se konečně vrátila do pracovny, byla i namalovaná, učešaná a oblečená.

„To to nemohlo počkat?“ zeptal se Tristan.

„Ne,“ odsekla čarodějka. „Jak jsem řekla, ráno kouzlím nerada. Člověk je rozespalý, nesoustředí se a užívání magie mě vyčerpává, i když si to spousta lidí nemyslí. Ale neboj, ty nerváku. Už jsem tady.“

Postup byl stejný. Alechandra vzala mapu, na níž byla zakreslena severní část království Cidentalis. Byla to celkem podrobná mapa, na které byly označeny i některé z meších vesnic. Následně si k mapě připravila nožik a porcelánovou misku a společně s Tristanem se do kouzla ihned pustili. Jakmile bylo hotovo, zbývalo jen čekat.

„Běž spát,“ řekla mu. „Několik hodin to bude trvat. Já si zajedu na trh. Ne na ten místní samozřejmě. Předpokládám, že se vrátím až někdy večer.“

Tristan se na to moc netvářil. Na jednu stranu by nejraději celou dobu seděl u mapy a pozoroval ji. Na druhou věděl, že když půjde spát, celé to čekání mu rychle uteče.

„Jen jdi,“ vyzvala ho znovu, než odešla nahoru, aby se připravila na krátkou cestu na koni.

Když opustila dům, Tristan sám se sebou ještě chvíli zápasil. Nakonec však odešel do ložnice a usnul. Zatímco se kolébal ve snech a Alechandra dojela do nedaleké vesnice, krev na mapě se dala do pohybu.

Tristana vzbudilo bouchnutí domovních dveří. Paní domu se vrátila. Oblékl se a pospíchal dolů, rovnou do pracovny. Alechandra ho ovšem předběhla. Když tam došel, už seděla nad mapou. Sotva ho zaslechla, zvedla k němu pohled. Usmívala se. „Vypadá to, že máš šťastný den.“

„Máme ho? Nebo ji? Je?“ I jemu se objevil úsměv na tváři. Hned seděl vedle ní a nahlížel do mapy. Krev udělala znamení na konkrétním místě. V severní části města Gechkar.

„Gratuluju,“ řekla Alechandra. „Víš, kam vede tvá další cesta.“

Tristana se zmocnilo vzrušení, radost i obavy. Byl neskutečně rád, že se konečně dostává blíž a blíž vrahům své rodiny, ale také si uvědomoval, že čím blíž jim bude, tím usilovněji by měl přemýšlet nad tím, co udělá, až je opravdu najde.

„Jsi skvělá,“ řekl a pohlédl jí do očí. „Jsi opravdu skvělá.“ Popadl její tvář a nečekaně ji políbil. Oba se pak svalili na podlahu a jeden z druhého začali strhávat šaty.

Alechandra si měsíce Tristanovy přítomnosti neskutečně užívala. Po nějaké době si opět připomněla, jaké to je těšit se ze života. Dohodli se, že zůstane, dokud čarodějka nebude mít dostatek jeho krve. Dle jejich výpočtů potřebovala udělat zhruba patnáct odběrů, které dělala ob den. Volný čas trávili povídáním, které často vedlo k sexu, pitím vína, které také často vedlo k sexu, a hraním deskových a jiných her, které k sexu vedly taktéž. Kdyby cizí člověk nahlédl do domu, řekl by si, že vidí mladý a zamilovaný pár. Ovšem ani Tristan, ani Alechandra necítili víc než přátelství a ctič. A také vzájemný respekt. Věděli, že se jejich cesty zase rozejdou.

„Dnešní je poslední, že?“ zeptal se Tristan a sledoval, jak krev opouští jeho tělo a odkapává do ampule.

Alechandra přikývla. „Přesně tak. Zítra přes den ještě jednou zopakuju to lokační kouzlo, abys měl jistotu, že se dotčený nepohnul, a na noc můžeš vyrazit.“

„Moekrát děkuju. Má to pro mě obrovskou cenu.“

„Jestli mi ještě jednou poděkuješ, narvu ti tu jehlu do prdele. Navíc nemáš za co děkovat. Je to obchod. Tvá krev za informace. A že jí nemám vůbec málo.“

„Na jak dlouho ti vystačí?“ zeptal se.

„Dokud král Orientu nezdechne. Prolezlý červy, jak doufám. Budu si dávat kapku denně. To mi pomůže zesílit trvale.“

„Vydrží ti? Chci říct, že přece ta krev nebude požitelná dlouho, ne?“

„Znám jedno šikovné kouzlo.“

„Samozřejmě,“ usmál se Tristan a sledoval, jak Alechandra mění ampule. „Co přesně s tebou ta krev udělá? Nebojíš se, že když tě někdo zabije, vrátíš se zpět jako upír?“

„Kdepak. Vím, jak to funguje. K tomu, abych se proměnila, by byla potřeba čerstvá krev. Tedy ne starší než od posledního východu slunce.“

„Pravda. Něco takového už mi říkal Diaval,“ vzpomněl si Tristan.

„Tak vidíš. Měl bys dávat větší pozor. Ale abych ti odpověděla, tak... Jako čarodějka čerpám sílu z různých zdrojů. Nejčastěji sama ze sebe, ale mohu ji čerpat i například z ohně, slunce, měsíce anebo z někoho jiného. Tvá krev je vlastně jakýsi extrakt magie. A když ji budu mít v sobě, budu schopná sama ze sebe čerpat sílu mnohem déle. A také mnohem větší. Rozumíš?“

„Asi jo. A... máš tedy nějaký plán, jak s touhle silou naložíš, nebo to chceš jen pro jistotu?“

Povzddechla si. Vypadalo to, že sama neví. „Upřímně? Chei vypadnout z téhle díry. Neříkám, že se vrátím do města, to určitě ne, stále se budu skrývat. Ale ne tady. Kdekoli jinde budu ovšem víc na ráně a to znamená mít více síly v záloze a také lepší ochranná kouzla. Ta se dělají standardně kolem domu či pozemku. Já je chei mít kolem celé vesnice, abych měla případně čas se připravit na boj. Nebo utéct.“

„Chápu.“ Tristanovi jí bylo líto. „Co kdybys šla se mnou? Můžeme cestovat spolu.“

Alechandru jeho návrh překvapil. „Děkuji za nabídku, ale ne.“ Měla v tom jasno. „Třináct se královstvím kdovíkam, trávit noci na zemi či v hostincích bez pohodlí vlastního domova? To není nic pro mě.“

Tristan za ten měsíc poznal, že i když byla čarodějka na útěku, potřebovala místo, kde se bude cítit v bezpečí a které bude jen její. V tuto chvíli to byl dům, ve kterém se nacházeli. Předtím zase její dům v Sensai. „Dobře. Jen jsem se zeptal. Já bych na cestách občas uvítal společnost.“

„A vyhledáváš ji?“ Podle jeho výrazu poznala, že uhodila hřebíček na hlavičku. „Hm. Myslela jsem si to.“

„Není to tak, že bych ji nevyhledával, ale spíš mám rád klid. Cestou sem jsem šel například jen skrz lesy. Žádní lidé, žádný hluk a žádný vábívý pach jejich krve. Mohl jsem si vyčistit hlavu.“

„Tu krev asi chápu. Těžko se pak člověk soustředí.“

„Přesně. Je to, jako kdybys ti pod nosem vařil tvé oblíbené jídlo a zakázal ti ho jíst.“

Zasmála se.

„Ale i ten hluk... Jako upír slyším mnohem lépe než člověk. A někdy je to poměrně ubíjející. V hostincích prakticky nikdy nemám klid, protože slyším, co se děje skoro ve všech pokojích.“

„To si nedokážu vůbec představit.“ Alechandra vytáhla jehlu z Tristanovy ruky. „Myslím, že kdybys slyšela všechno, asi by mi hráblo.“

„Nejdřív to byl nezvyk. Dneska už to беру jako něco, co tu prostě je a musím s tím žít.“ Pohlédl na ranku ve své ruce a sledoval, jak se během pár sekund zahojila. „Určitě toho máš dost?“

Přikývla. „Určitě.“ Vstala a začala ampule s krví rovnat.

Tristan se snažil ignorovat divoký proud krve v Alechandřiných žilách. „Hned jsem tu.“

Když se čarodějka ohlédl, Tristan už tam nestál. Otevřenými zadními dveřmi vyběhl ven, aniž ho slyšela. Pousmála se. Doteď s žádným upírem tolik času nestrávila a stále byla fascinována, co dokážou. Ano, ona uměla čarovat, ale tohle bylo něco jiného.

Vzala ampule a odnesla je do pracovny k ostatním. Měla jich tolik, až to vypadalo děsivě. A jak je rovnala, musela se zamyslet nad tím, co bude dál. Bude teď silnější, mnohem. Ale i přes to nechtěla moc riskovat. *Hned jak Tristan odejde, konknu se do map na okolní vesnice. Najdu nějakou hezku, ale v ústraní, kde bude čisto a kde bezdomovci neboní krysy v ulicích, aby si je upekli k večeři.* Aspoň z malé části chtěla zpět svůj život.

Tristan se vrátil asi za dvaacet minut. Když se objevil v kuchyni, Alechandra skoro vykřikla, jak se lekla. Byl celý od krve. Pak se mu ale vysmála. „Neumíš jíst nebo co?“

Zatvářil se naoko dotčeně. „Byl silnější, než vypadal. A já zase slabší, než jsem předpokládal. Zahryzl jsem se mu do krku a on sebou trhnul, takže místo toho, abych krční tepnu nakousl, jsem ji roztřhl. Krev se z něj začala lít jako z podřiznutého prasete.“ Pohlédl na rukávy své košile. „Kurva.“

„Sundej to a běž nám napustit koupel. Myslím, že to vyčistím.“

„Díky.“

Tristan ze sebe shodil košili, nechal ji v hale na podlaze a vyběhl do patra. Tam trochu zalitoval, že už odchází. Alechandra byla zábavná, fajn a hezky se o něj starala. Nedělalo jí problém ho ostříhat, vyprat mu, ukojit ho.

„Trochu ten odchod opláču, jsi na mě až moc hodná,“ řekl jí, když pak seděli ve vaně, ponoření v horké vaně, a relaxovali. „Ani nevím, čím jsem si to zasloužil.“

„Řekněme, že tím velkým množstvím krve,“ zažertovala.

„A já myslel, že tím, jak hezky jsem tě šukal.“

„Nebudu lhát, to mi bude hodně chybět. Už roky jsem takový sex nezažila. Prakticky od toho posledního upíra. Ty vaše pohyby, síla... Tomu se bohužel nic nevyrovná. Navíc jsi tam dole i poměrně obdařený, to jsou body navíc.“

Tristan trochu zčervenal. „Ehm... Díky.“

„Neděkuj. Tvé přičinění to není. Jsou to kvalitní geny,“ odvětila.

Opřel se o dřevo za svými zády a zavřel oči. „Jak jsi vlastně poznala ty dva předechozí upíry?“

„Ten jeden byl klient jako ty. Několik měsíců trávil ve městě a docházel za mnou kvůli léku na upírství.“

„Cože?“

„Neboj se. Nic takového neexistuje. Navíc i kdyby jo, vyléčit tě by znamenalo tě zabít, protože... Až smrt spustila tvou proměnu. Ale existuje směs bylin, která vás dokáže tak nějak zbavit většiny vašich upířích schopností.“

Tristan si hned vzpomněl na Diavalova slova. „Není jednou z těch bylin takzvaný krvavník?“ zeptal se.

Alechandra se usmála. „Ano, je. Ale jen v malém množství. Překvapuje mě, že ho znáš.“

„Diaval mě na něj upozorňoval. Je pravda, že samotná bylina z nás vysává sílu?“

„Ano. Přesněji řečeno, vstřebává do sebe magii jako takovou. To znamená, že i tu, kterou vládnu já sama. Dříve, když byli ještě čarodějové spojováni s ďáblem a podobnými nesmysly, se z této rostliny pletly věnce a náhrdelníky. Měly chránit lidi před očarováním. To bylo také období, kdy krvavník téměř zmizel.“

„A fungovalo to?“ zajímalo Tristana. „Kdo měl ten věnec, byl opravdu chráněn proti kouzlům?“

„Ano i ne. Proti čtení a ovládní lidské mysli ano. Proti různým kinetickým útokům také. Ale například proti živlové magii ne. Tudíž když čaroděj vyčaroval oheň, který chtěl použít k útoku, oběť měla smůlu.“

„Aha.“

„Často si lidé mysleli a stále myslí, že je tahle bylina bude chránit i proti upírům a jejich manipulaci s lidskou myslí. To je však lež. To, co umíte vy, je jiný druh magie, který krvavník nevstřebává.“

„Takže proti mé hypnóze, nebo jak tomu mám říkat, nelze být imunní?“

Alechandra se pousmála. „Lze. Spousta čarodějů má například tak silnou mysl, že to na ně nepůsobí. Co se smrtelníků týče, tak ti mohou být imunní jen tehdy, když jim nějaký čaroděj trochu pomůže. Existují kouzla, která lidskou mysl chrání. Buď dočasně, či trvale.“

„A ty máš silnou mysl?“ zeptal se Tristan zvědavě.

Alechandra se hrdě nadzdvihla z vody a ukázala svá dokonalá ňadra. Tvářila se přitom velmi jistě. „Zkus to.“

Bojoval se zvrhlým nápadem, který měl. Upřeně se Alechandre podíval přímo do očí a navázal spojení s její myslí, jak byl zvyklý. Byl to takový alfa pocit. „Chei, aby ses teď ohnula přes kraj vany a nechala mě si s tebou dělat cokoli, eo uznám za vhodné.“

Čarodějka na Tristana zírala jako uhranutá. Vypadalo to, že to funguje. Aspoň než se předklonila a řekla: „Škoda.“ Pak se začala smát. A Tristan také.

„Vidíš, nenapadlo by mě, že to na čarodějky nebude působit,“ řekl.

„To ovšem neznamená, že nedocílíš svého, hm?“ Její výraz Tristanovi okamžitě napověděl, o co jí jde. Neváhal, posunul se blíže k ní a postavil se. Nejdříve koukala na jeho mužství, poté se mu zahleděla do obličeje, nakonec se ale plnou pozorností vrátila dolů.

„Ať ta poslední noc stojí za to.“ Tristan chytil Alechandru pravou rukou jemně za vlasy. „Otevři pusu.“

Bylo těsně po západu slunce a Tristan už měl vše připravené na cestu. Jen čekal, až se Alechandra vrátí z lesa, kam si šla nasbírat nějaké byliny. Stál ve společenské místnosti a v ruce držel jednu z map, aby věděl, kterým směrem se má vydat. Lokační kouzlo, které čarodějka zopakovala, ukázalo, že upír, kterého hledá, se stále drží na tom samém místě, a to v severní části města Gechkar. Nevěděl však s jistotou, jestli se opravdu jedná jen o jednu osobu.

Na stole byla připravena ampulka s Tristanovou krví. Zatím ale nevěděl proč. Alechandra byla brzo zpátky. Košík s bylinami odložila v hale, sundala šál, který měla přehozený přes ramena, a pomalu vkročila do místnosti.

„Myslela jsem, že budeš ještě spát,“ řekla. „A ty jsi tady už připravený na cestu.“

„Neříkej, že se netěšíš na svůj klid. Aspoň trochu,“ odvětil.

„Víš, že ani ne? Přes den spíš, já si můžu dělat svoje věci, a večer si užívám tvou přítomnost. Jestli se na něco opravdu těším, tak jediná na to, že se po měsíci pořádně vyspím. Těch slabých pět hodin denně mi moc nestačí.“

Tristan ukázal na mapu. „Děkuju za to kouzlo. Je stále tam, kde byl, když jsme ho dělali poprvé.“

„Přesně tak.“

„Ale na co je tohle?“ zeptal se a pohlédl k ampuli své vlastní krve.

Alechandra přistoupila blíž. „Ta krev je očarovaná stejně jako při lokačním kouzlu. Až budeš ve městě, sežeň si jeho podrobnou mapu a poté na ni trochu té krve nalij. Měla by ti ukázat přesnou polohu toho, koho hledáš. A neboj, to sklo je očarované taky, takže krev vydrží použitelná i měsíce, když bude zapotřebí.“

Tristan ampuli vzal a bezpečně ji uklidil do cestovního vaku. „Děkuju moc. Takhle ho najdu co nevidět.“

Alechandra vypadala, že má trochu obavy. „Ale co potom? Musíš být velmi opatrný. Dělej pomalé kroky a všechno si důkladně promysli. Nesmíš si znepřátelít žádného staršího upíra. Zabil by tě.“

„Žádné strachy. Budu se snažit nebýt zbrklý.“ Rozhlédl kolem. „Ještě jednou díky za všechno. I za pohostinnost. Asi se mi bude stýskat.“

„To věřím, že bude. A co jsme si řekli o tom děkování.“

„Promiň,“ opáčil s úsměvem a Alechandru si důkladně prohlédl. „Rád tě zase uvidím, když bude možnost.“

„Člověk nikdy neví.“

„Koneckoneců... Máš moji krev a umíš lokační kouzlo. Když budeš chtít, najdeš si mě.“ Tristan přešel i s vakem do haly a oblékl si cestovní plášť. Čarodějka ho následovala.

„Oba budeme na světě ještě hodně dlouho,“ poznamenala. „Kontinent je sice velký, ale... Nedivila bych se, kdybychom na sebe někdy narazili.“

„Jestli se budeš následujících dvacet let skrývat, bude to těžké,“ řekl a hodil si vak na záda.

„Uvidíme, co přinese čas,“ odvětila. Pak na něj zůstala jen tiše zírat. Cítila smutek.

„Pojď sem,“ řekl Tristan a roztáhl ruce k objetí.

Alechandra se nechala těmi dlouhými, svalnatými pažemi obejmout a sama Tristana chytla kolem pasu a tváří se mu přitiskla k hrudi. „Dávej na sebe pozor.“

Když se od sebe odtáhli, věděl, že je čas jít. Nebylo to příjemné, ale bylo to správné. „Ty na sebe taky. Doufám, že ti moje krev pomůže k trochu hezčímu a bezpečnějšímu životu. No a kdyby po tobě někdo šel...“, naklonil se k ní, „nakopej mu prdel.“ Usmál se a otevřel hlavní dveře.

„Na viděnou, Tristane.“ Hlas se Alechandre při těch slovech zatřásl.

„Na viděnou. A ještě jednou díky.“ Naposledy se na ni přátelsky podíval, otočil se a zamířil na cestu.

Čarodějka ho ze dveří pozorovala, dokud nezmizel za nejbližšími stromy. „Přeji ti štěstí, mladý upíre. Budeš ho potřebovat.“ Řekla to tiše. I přesto si ale byla jistá, že to Tristan slyšel.

„Tohle se mi nelíbí,“ hlesl Denfer.

„To už jsi říkal,“ odvětila Olivia.

„Celé mi to nahání husí kůže.“

„To už jsi taky říkal, drahý.“

„Klid,“ vmísila se mezi ně Kristeen. „Je to úplně normální klášter.“

Všichni tři seděli na koních a hleděli na vysokou zeď, která chránila široký komplex budov Řádu hadích sester. Kolem nebylo nic jiného než lesy, pole či skromné vyšlapané cesty. Všude to přeckypovalo zelení a působilo velmi poklidně.

„To ano, ale uprostřed ničeho,“ řekl Denfer.

„Mají svůj styl života a rády si hledí svého,“ vysvětlila Kristeen. „Pojďme najít bránu, zbytek dneška a noc tu vydržíte. Zítra ráno zase vyrazíme.“ A pobídla koně, aby pokračoval po cestě podél zdi.

To prostředí se Kristeen velmi zamlouvalo. Čerstvý vzduch, příroda, klid. Byli zhruba uprostřed Noviského lesa, který vyplňoval poměrně dlouhý úsek ničeho. V jejich případě zhruba sto padesát kilometrů cesty. I přesto ale věděla, že na tom, co říkají Olivia s Denferem, něco je. Kláštery a chrámy Hadích sester v sobě měly cosi tajemného. Nebo spíš možná neznámého. A co je neznámé, vnímají lidé často negativně.

„Můžeme přece pokračovat dál lesem a rozbít tábor,“ řekl Denfer. „Zabydlet se v klášteře plném čarodějek, které žijí uprostřed lesa a o kterých toho nikdo moc neví, mi nepříjde jako nejlepší nápad.“

„Ony to vlastně nejsou úplně čarodějky,“ utrousila Olivia, „ale to je jedno. Kristeen má asi pravdu. Není se čeho bát. Brány pro pocestné mají vždy otevřené a nemají problém podělit se o vodu a přístřeší. Koneckonců je to tu obrovské.“

„Známý říkal, že umějí být pěkně zákeřné,“ vzpomněl si Denfer.

„To umějí. K zlodějům a vrahům,“ odvětila Kristeen. „Najdou se tací, co k nim přijdou hledat nocleh a v noci se je pak pokusí okrást. Nebo se sem rozhodnout schovat vrazi a násilníci. Takoví lidé tu nekončí dobře.“

„Co se jim stane?“

„Co já vím?“ utrousila. „Ale strávila jsem v jednom z jejich klášterů nějaký čas a zjistila jsem, že pod klášteřem měly i věznice a mučírny. Prý prázdné.“

„Byla jsi tam?“ zeptal se Denfer.

„Dole? Ne. Byl tam vstup zakázán a dráždit je nebudu.“

„Co jsi v tom klášteře vůbec dělala?“ divil se.

„V jejich knihovnách jsou k nalezení některé velmi unikátní knihy o magii či její historii. A konkrétně tam byly deníky jedné z nejmocejších čarodějek na přelomu tisíciletí — Violet Howart, která roku dvanáct set jedna tragicky zemřela. Sestry byly natolik velkorysé, že mi dovolily si je přečíst. Samozřejmě jen v knihovně a za přítomnosti některé z nich.“

„Violet Howart?“ zopakovala Olivia. „To je ta, co údajně dokázala vyléčit i smrtelné nemoci tvořící se v kostech?“

„Ne údajně. Uměla to. A dřív než se zeptáš, tak ne, v jejích denících o tom není ani zmínka. Žádný postup ani typ kouzla. Dle mého si to tajemství chtěla nechat pro sebe a dál ho předat až ve správný čas. Jenže to nestihla.“

„A zjistila jsi tedy něco zajímavého?“ zajímalo druhou čarodějkou.

„To ano. Pomohlo mi to zdokonalit spoustu vlastních kouzel, dozvěděla jsem se něco z historie... Určitě mi to dalo hodně.“

„Žila ale hrozně dlouho. To tam byly všechny její deníky?“

„Dva nebo tři možná chyběly. Ale jinak ano. Ovšem nemyslím si, že zrovna v těch chybějících by se našlo něco ohledně jejího léčení smrtelné nemoených.“

„Proč si to myslíš?“

„Kvůli stylu psaní. Všechno se opakovalo. Co bylo v prvním deníku, bylo pak znovu v šestém, desátém a šestnáctém.“

„A kolik téhle Violet vůbec bylo?“ zeptal se Denfer.

„Skoro stejně jako našemu království. Narodila se někdy kolem roku dvě stě našeho letopočtu.“

„To jí bylo tisíc let, když zemřela?“ řekl ohromeně.

„Přesně tak. Proto byla tak moená. Měla informace, které nasbírala za dlouhá léta.“

„Kolik těch deníků měla?“

„Čtyřicet dva.“

„To bych čekal, že jich bude víc.“

„Nepsala každý den. Zapisovala do nich jen důležité věci z praxe... A hele,“ ukázala na bránu, která se před nimi vyhoupla. Jedno její křídlo bylo otevřené a nikdo ji nehlídal. „Najdeme někoho, kdo nás ubytuje.“

Kristeen, Olivia a Denfer projeli branou a ocitli se na prostorném dvoře, kde se hemžilo několik žen v dlouhých světle šedých róbach prošíváných stříbrnou nití. Většina z nich měla ve vlasech čelenku se závojem, který sestrám zakrýval vlasy. Ty, co ho neměly, měly vlasy vyčesané do úhledných drdolů. Jak projížděli dvorem, kolemjdoucí sestry vždy pokynuly na pozdrav a dál si hleděly svého.

„Vidíte?“ řekla Kristeen. „Všechno je v pořádku.“

Dostali se ke stájím, kde uvázali koně, a dále pokračovali k hlavní budově, v níž je přijala jedna ze starších sester. Měla safírově modré oči a vlasy v drdolu sněhově bílé.

„Dobré odpoledne. Mé jméno je sestra Agnes. Jak vám mohu pomoci?“

„Dobré odpoledne,“ spustila Kristeen přátelským tónem. „Míříme do vesnice Zarros severně odtud a rádi bychom se zde zdrželi přes noc, pokud to nebude problém. Hned po ránu bychom zase vyrazili.“

Sestra se usmála a ani na vteřinu z čarodějky nespustila oči. Dívala se nejen na ni, ale i do ní. Přesněji do její mysli. Cítila to. I přes to, že sestry samy byly vůči empatii a telepatii imunní, ovládaly tyto schopnosti na děsivě vysoké úrovni.

„Ovšem,“ odvětila, když zjistila, že Kristeen a její přátelé nemají žádné špatné úmysly. „Zajdu si pro klíč a ukážu vám ubikace. Je to severní budova. Je prázdná a budete si muset zatopit, ale kámen potom dlouho udrží teplo uvnitř.“

„Děkujeme.“

Sestra Agnes je poté zavedla do jedné z prázdných budov, které sloužily k ubytování poutníků. „Vedle je umývárna s vanou i druhý krb, ve kterém si můžete ohřát vodu. Bude vám to takto stačit?“

„Určitě bude. Mnohokrát děkujeme.“

Sestra přikývla. „Pozemky jsou vám k dispozici, můžete se tu pohybovat, jak budete chtít. Máme tu ohniště i altánky, kam se večer můžete posadit. Do ostatních budov prosím nechoďte. Sestry mají všude nějakou práci a nechtějí být při ní rušeny.“

„Samozřejmě“, odpověděla Kristeen.

Sestra Agnes se rozloučila a odešla. Denfer si konečně oddychl a všechny cestovní vaky shodil na zem. Místnost byla až na šest jednoduchých dřevěných lůžek prázdná. V jedné ze zdí byl zabudovaný obrovský krb a u něj čtyři koše připraveného dřeva. „Měli bychom se postarat o koně. Pak bychom se mohli najíst, hm?“

Kristeen i Olivia s návrhem souhlasily a podle toho také vypadal zbytek dne. Po západu slunce už byli najedení a nabírali síly na další den. Usedli k jednomu z ohnišť, odkud pozorovali, jak sestry zavírají bránu a upevňují její vnitřní závory.

„Výborně. Už odtud neutěčeme“, pronesl Denfer, ale už s jistou dávkou humoru.

„Kdybych chtěla, postačí mi vteřina, abych se skrz tu bránu dostala“, odpověděla Olivia.

Kristeen se usmála a zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne.“

„Proč?“

„Podívej“, řekla a pokynula k jedné ze sester, která měla ruku položenou na bráně a cosi šeptala. Jakmile skončila, vzduch kolem brány se nakrátko zatetelil.

„To snad ne“, dostala ze sebe Olivia. „Bariéra?“

Kristeen přikývla.

„Cože?“ vydal ze sebe Denfer. „Jakože se nedostaneme ven?“

„Dostali bychom se, ale dost ztěžka.“

„Fajn. Stmívá se a já začínám být nervózní.“

„Klid.“ Kristeenina ústa se roztáhla do úsměvu. „Dělají to proto, aby chránily klášter. Ne aby nám zamezily odejít.“

„Chránily před čím?“ ptal se dál.

„Jak jsem říkala, mají tu spoustu cenných věcí. Ať už to jsou artefakty, či knihy.“

Když pak sestra, která bariéru vytvořila, procházela kolem, Denfer se na ni nejspíše usmál.

„Přeji klidnou noc“, řekla sestra.

„Vám taky,“ odvětil a bedlivě ji sledoval, dokud nezmizela ve dveřích jedné z budov.

Netrvalo dlouho a na celém travnatém prostranství zůstali jen oni tři. Všechny sestry zmizely kamsi do vnitřních prostor. Olivii ani Denferovi to vůbec nevadilo.

„Jak jste říkaly, že se jmenuje ten čaroděj, za kterým jedeme?“ zeptal se Denfer.

„Liu Portarski,“ odpověděla Olivia okamžitě. „Údajně patří mezi nejlepší čaroděje v celém kraji. Jeho lektvary prý předčí i ty ze starých knih. Uvidíme, jestli je to pravda.“

„Kvalita lektvarů záleží hlavně na kvalitě bylin, ne?“

„Přesně tak,“ řekla Olivia. „I na půdě. Musí být pečlivě prohnojená s dostatkem živin. Čarodějové jeho typu většinou vlastní obrovské zahrady a skleníky. A často pěstují i méně známé rostliny.“

Kristeen si povzddechla. „Jen se obávám, že je velká šance, že naši nabídku nepřijme.“

„Myslíš?“ zeptal se Denfer.

„Ano. Jestli je tak skvělý, jak se o něm povídá, nebude chtít odejít ze svého vyhrátého hnízda. Pokud na sebe má navázanou dostatečnou klientelu, nemůžeme se divit.“

„Předložíme mu všechna fakta a rozhodne se sám. Každého nezískáme. Vím, že konkrétně my dvě jsme doteď měly štěstí, ale to nemusí trvat věčně,“ uzavřela Olivia.

Večer postupně přecházel do noci a obloha odkryla tisíce nádherných hvězd; když se Kristeen, Olivia i Denfer rozhodli uložit ke spánku. Kristeen se snažila usnout, ale nešlo to, každou chvíli totiž cítila závan magic. Sestry zřejmě praktikovaly jakési noční rituály. Olivia byla zvyklá z velkého města, kde se čarovalo vždy a všude, tudíž spala klidně.

Místnost rozdělili jednou z dek, použili ji jako provizorní závěs, aby se rychle prohrála jejich lůžka. Oheň v krbu už dohořoval a Kristeen věděla, že jakmile zhasne, začne se rychle ochlazovat. Kdyby spala, tak by jí to nevadilo, ale chtěla usínat v teple. Zvedla se, přiložila několik velkých polen a vrátila se pod deku. Složila hlavu na polštář a opět se snažila usnout. Neustále se ale převracela z jedné strany postele na druhou, měnila polohy pro spánek; snažila se počítat, ale nic. Každá vlna magic jako kdyby jí o něco rychleji rozproudila krev v žilách.

Nakonec to nevydržela, oblékla se a rozhodla se projít po pozemku. Ten byl z velké části ponořený do tmy, ale díky ohnům pochodní na zdech bylo vidět na cestu pod nohama. Obešla snad celý komplex. Nekočila se architekturou;

i když byla úžasná, ani nehleděla na hvězdy. Jen se potřebovala projít a vyčistit si mysl v naději, že jí to pomůže usnout.

Byla už na cestě zpět k ubikacím, když se před ní objevila jedna ze sester. Kráčela tmou úplně sama, a to přímo proti ní.

„Zdravím,“ pronesla sestra melodickým hlasem. „Ztratila jste se?“ Vypadala velmi mladě, na necelých dvacet. Měla dlouhé hnědé vlasy skryté částečně pod závojem a zářivě zelené oči.

„Ne, ne. Jen jsem nemohla usnout, a tak jsem se šla projít.“

„To ta jeho síla, že? Cítíte ji a ruší vás.“

Kristeen vypadala zmateně. „Jeho síla?“

„Ano. Našeho pána. Hadího boha.“

„Ach tak, samozřejmě, omlouvám se. Ano... Cítím nějaké magické vlny, které mě vždy vytrhnou z pokusu o spánek.“

„Nejste první a asi ani poslední.“

„Ovšem nepamatuji si, že bych něco podobného cítila, když jsem v jednom z vašich klášterů kdysi přebývala. Ale to bylo před mnoha lety.“

Sestra se vlídně usmála. „To dává smysl. Za poslední roky moc našeho pána vzrostla.“

Kristeen měla chuť zeptat se, čím přesně moc a také proč tak vzrostla, ale věděla, že jí sestra stejně neřekne nic, co už by nevěděla. A něco víc je jen pro zasvěcené. „To bude ono.“

„Ale pokud chcete, mohu vám uvařit kvalitní bylinkový čaj. Uvolníte se a snad vám pomůže usnout.“

Kristeen chtěla nejdříve odmítnout, ale nakonec si řekla, že pokud jí to pomůže ke spánku, měla by to zkusit. „To bych moc ráda. Děkuji.“

„Pojďte prosím se mnou.“ Sestra jí gestem naznačila, aby ji následovala.

Mléky prošly volným prostranstvím a sestra otevřela dveře vedoucí do jedné z hlavních budov kláštera. Prošly chodbou a jídelnou a dostaly se do jednoduché, ale krásné kuchyně.

„Mimochodem, jsem sestra Renata.“

„Já Kristeen.“

Sestra okamžitě postavila vodu nad plamen a do dvou šálků připravila jakousi směs na zalití. „Levandule a samizník. Nejlepší kombinace na uklidnění a spánek.“

„Samizník?“ zopakovala Kristeen. „Ten je poměrně vzácný. Pěstujete ho zde?“

Renata přikývla. „Ano. Má jisté velmi specifické schopnosti.“

„Ano, já vím. Některým čarodějkám umožňuje nahlížet do budoucnosti.“

„Jste velmi vzdělaná žena. A cítím, že i mocná čarodějka.“

„Už jsem na světě nějakou dobu. Člověk se leccos naučí a zesílí.“

„To je pravda. Ovšem abych to upřesnila, čarodějům, kteří nemají schopnost nahlížet přes čas či prostor, je samiznámik k ničemu. Bylina schopnost jen zesiluje, nikoli tvoří.“

„To Kristeen nevěděla. „Zajímavé.“ Ale vedlo ji to k další úvaze. „Předpokládám, že vy sestry touto schopností díky vašemu pánovi oplýváte. Jinak byste tu samiznámik nepěstovaly.“

Sestra se usmála. „Vzdělaná i chytrá. Přesně tak.“

„O vašich schopnostech se leccos povídá.“

„A skoro všechno je pravda.“ Pak si Renata Kristeen zvláštně prohlédla.

„Chtěla byste vědět něco ze své budoucnosti?“

„To Kristeen nečekala. Trochu se zarazila a zapřemýšlela. „No... Proč ne. Třeba se dozvím něco užitečného.“

„Neumím říct, co si dáte zítra k večeři, jelikož je to věc, která se díky vašim rozhodnutím může změnit. Já vidím jen jasné a neměnné body vašeho života.“

„To Kristeen zaujalo ještě více. „Tak dobrá.“

Jakmile byl čaj hotový a připravený k pití, Renata s Kristeen se posadily ke stolu, tak, aby seděly naproti sobě. Sestra poté upila několik malých doušků a chvíli se snažila vyčistit si mysl. „Podejte mi ruce,“ řekla svým melodickým hlasem.

Kristeen poslechla a natáhla ruce nad desku stolu. Když se jí sestra Renata dotkla, cítila energii. A to velkou. Nepřirozeně velkou.

„Teď jen potřebuji, abyste se mi zadívala do očí. A neuhýbala. Mrkat můžete. A dýchejte co možná nejvíce zhluboka. Ano?“

„Ano,“ hlesla Kristeen a dělala, co jí řekla.

Oční kontakt byl intenzivní. Chvilí trvalo, než se Renata dostala svou myslí tam, kam chtěla. „Vidím minulost, která má s budoucností velkou souvislost. Smrt... Někdo vám zabil manžela. Cítím tu bolest.“

Kristeen neměla ráda, když tuhle ránu někdo otvíral, ale v téhle situaci to nechala být. Byla zvědavá, co přijde dál.

„Vaše cesta, po které kráčíte, je kvůli němu. Chcete spravedlnost. Ne. Ne spravedlnost, ale pomstu. Vidím, že váš nepřítel je velmi mocný. Není jasné, jestli se vám podaří, oč se snažíte.“

„To byla věta, která Kristeen zarazila a značně znepokojila. Přece nebylo možné, aby celé její snažení přišlo vniveč. Snažila se udržet dýchání a dál naslouchala.

„Co ovšem vidím jasně, je postavení.“ Renata se zadívala hlouběji do Kristeeniných očí. „Budete mít důležité postavení v jakési komunitě, kde půjdete příkladem. A pak... Muž. Ve vašem životě se objeví muž, který vám na vaší cestě pomůže a... Je na něm něco zvláštního. Nezdá se být obyčejný.

Bude pro vás obrovským přínosem ho poznat. Sám si vás najde. Ale není to jen on. Vidím tam i nějakou dívku. Poměrně mladou. Bude důležitá, ale proč, to je mému vnitřnímu zraku skryto. Poslední, co vidím, je nějaký obrovský střet.“ Pak sebou trhla a oční kontakt na vteřinu přerušila. „To je vše. Co je dál, není jasné,“ řekla a rozpojila jejich ruce.

„Jak daleko do mé budoucnosti jste hleděla?“ zeptala se Kristeen.

Sestra Renata se dlouze napila čaje. „Těžko říct. Mohlo to být deset let stejně jako sto. U čarodějek je to těžko odhadnutelné.“

„A ti dva? Ten neznámý muž a dívka? Viděla jste něco víc?“

„Bohužel. Jak jsem řekla, vidím jen jasné body života. Devadesát devět procent toho, co nás čeká, se mění každým dnem. Ale tyhle věci, co jsem viděla, ne. Stane se to a bude to pro vás velmi důležité. Kdy, proč a jak... To je zatím neznámé.“

Kristeen přikývla. „I tak mocrát děkuji.“

„Není vůbec za co,“ odvětila sestra Renata a vlídně se usmála.

Kristeen si nebyla jistá, jestli má smysl nad tím vším nějak více přemýšlet, samozřejmě to ale sama nedokázala ovlivnit. Muž a dívka jí leželi v mysli ještě následujícího rána, když s Oliviou a Denferem opouštěli klášter.

Bylo to poprvé v životě, kdy Tristan viděl moře. Ani nevěděl, že je mu tak blízko. Když ale zaslechl šum vln, sešel z cesty, aby se přesvědčil, že ho jen nešáli smysly.

Jakmile opustil les a uviděl ho, zalapal po dechu. Bylo krásnější, než si vůbec kdy představoval. Nikdy by nevěřil, že bude z něčeho tak uchváceným, jako byl právě v tu chvíli. Mohla být zhruba hodina před svítáním a nebe už začínalo rozechrávat své barevné představení.

Tristan se nacházel na pobřeží necelých čtyři sta kilometrů západně od hlavního města. Věděl, že má jen krátký čas, než vyjde slunce, a tudíž na nalezení úkrytu, ale nedokázal odolat. Rychle se svlékl a po písku se rozeběhl do vody. Udělal několik temp, párkrát se ponořil a pak se jen tak nechal unášet proudem. Jakmile se ale obloha začala zbarvovat do oranžova, musel své radovánky ukončit a z vody vylézt. Pár minut osychal, oblékl se a rychle vyrazil zpět do lesa.

Nacházel se v poměrně velké neobydlené oblasti, a tak musel rychle přemýšlet, kde si najde nějaký úkryt před sluncem. Nakonec narazil na pás skal, který svým tvarem místy tvořil dokonalé klenby. Zavítal pod jednu z nich a natáhl se. Kromě skal ho kryly i četné stromy s masivními korunami. Světlo do lesa sice pronikalo, ale sluneční paprsky jako takové skoro vůbec. Zavřel oči a usnul.

Probudil se až překvapivě pozdě po západu slunce. Byla už tma a on nebyl schopný odhadnout, jak dlouho. Sepsbíral si své věci a vydal se původním směrem, k Ardenthalu, který měl brzo minout a pak pokračovat dál podél pobřeží na severozápad až do oblasti města Gechkar.

Šel klidně, přemýšlel, nespíchal. Užival si klidu. Zničehonic ho ale praštila přes nos vůně krve. To ho zastavilo. A náhle jako kdyby celý les ztichl.

Zhluboka se nadechl a nasál onen pach. Byl zvířecí. A velmi výrazný. To znamenalo nějaké ošklivě zraněné zvíře. Odhadoval necelých osm set metrů daleko.

Neměl hlad, ale když to ucítil, nemohl odolat. Netrvalo to snad ani šest vteřin a už stál nad statným jelenem, který neboze ležel v trávě, skoro nehybně. Krev, jejíž vůně se šířila lesem, mu unikala z rány na krku. Z rány, kterou velmi dobře znal. Kousnutí od upíra.

Tristan se nervózně rozhlédl po okolí. Byla sice tma, ale on viděl dokonale. Trochu jinak než přes den, ale dokonale. Nikde nikdo. Opatrně poklekl ke zvířeti a následně se mu těž zakousl do krku. Bylo v něm už málo krve a

chutnala divně, ale i přesto se Tristan nasytil. Přišlo mu zvláštní, že by se nějaký upír neobtěžoval to nebohé zvíře zabít.

Když se od jelena oddaloval, ucítil na něm pach. Byl víceméně lidský, jen takový zastřenější. Takový, jaký měli i Diaval a Erich. Napřímil se, zavřel oči a soustředil se. Snažil se spolectnout jen na svůj nos, aby mu řekl, kterým směrem se upír vydal. Nechtěl scházet z cesty, ale jestli se naskytla možnost poznat dalšího upíra, chytí ji za pačesy. Jakmile poznal směr, otevřel oči a rychle se rozeběhl. Za chvíli se zastavil, znovu nasál pach a znovu se přemístil. A pak znovu. A znovu. Nakonec se dostal až tam, kam chtěl.

V lese, asi třicet metrů od něj, hořel oheň, který si dotyčný rozdělal. Byl to muž. Seděl tam sám a zády k Tristanovi. Ten se snažil být potichu a aspoň trochu si prohlédnout terén. Najednou ale dotyčný promluvil:

„Ty tam za tím stromem. Budeš tam jen tak stát a koukat, nebo si přisedneš a dáš si se mnou?“ Zvedl ruku a v ní svíral láhev pálenky.

Dvě vteřiny, a Tristan už stál za jeho zády. „Tys mě slyšel?“

Až pak se muž otočil a Tristana si prohlédl. „Slyšel by tě i hluchej upír. Ty budeš nováček, co?“

„Necelé čtyři roky,“ odpověděl.

„Takže nováček. Sedej. Jsem Adrian.“

„Tristan,“ představil se, podal cizinci ruku a usadil se na pařez kousek od něj.

„Proč jsi toho jelena nezabil? Nechal jsi ho tam trpět.“

„Já vím, ale chutnal nějak hnusně. Asi byl nemocný.“

Když se nad tím Tristan zamyslel, opravdu nechutnal moc dobře. „Aha.“

Adrian si ho změřil pohledem. „Jsem na světě přes sto let. Ochutnal jsem v krvi i mor, takže... vím, o čem mluvím.“

Adrian byl vysoký, statný, světle hnědé vlasy, lchce zanedbané strniště na tváři. Jeho oči byly zlatohnědé. „Co tu vůbec děláš?“ zeptal se.

„Jsem na cestě na sever,“ odpověděl Tristan. „Někoho hledám. Co ty?“

Adrian se napil z láhve a podal ji Tristanovi. „Jsem na cestě do Ardentthalu. Mám na kraji města pozemek a dům, ale teď jsem byl nějaký čas pryč.“

„Takže návrat domů?“

„Dá se tak říct. I když já prosazuji, že doma jsem už skoro všude. V každém městě mám nějaké přátele, kde můžu na neurčito složit zadek. Ten dům v Ardentthalu byl můj, než jsem se proměnil v upíra. Patřil mé rodině dlouho předtím, a tak ho nechci úplně opouštět.“

Tristan se napil. „A žije tam ještě tvá rodina?“

„Bohužel. Z mé rodiny už nikdo nežije.“

„To mě mrzí.“

„Nemusí. Mám se velmi dobře a vždycky jsem se měl, co si pamatuju.“

„Hm. Takže jsi jeden z těch, co můžou vyprávět ty hezčí příběhy?“

„Neřekl bych hezcí. Obyčejný příběh obyčejného chlapa.“

„Povídej,“ pobídl ho Tristan. Až pak mu došlo, že se možná až moc vnucuje. Před dvěma minutami toho chlapa ještě ani neznal. Ale každý nový upír Tristana neskutečně fascinoval.

Adrian naštěstí vypadal jako velký pohodář. „Když myslíš.“ Pohodil rameny. „Byl jsem jedináček. Otec zemřel, když jsem byl malý. Matka mě vychovávala sama. Měli jsme poměrně dost peněz, a tak jsme si mohli dovolit nadstandardní způsob života. V osmnácti jsem se oženil a se ženou se snažil o dítě. To ale ne a ne přijít. Ukázalo se, že jsem se nenarodil se schopností plodit děti. No a pak jsem se ve dvaadvaceti proměnil v upíra. A od té doby je mi lépe než kdy dřív. Zazvonil zvonec a pohádky je konec.“

Tristan se znovu napil. Tentokrát víc. „To je všechno? Co tvá matka? Už neměla děti?“ Podal láhev nazpět.

„Ne. Ona vlastně ani nevěděla, že jsem zemřel. Stalo se to na obchodní cestě, která měla trvat měsíce. Když jsem se po roce vrátil domů jako upír, ničeho si nevšimla. Tedy aspoň ne hned. Dalšího manžela ani děti už neměla.“

„A co bylo s tvou ženou?“

„Tu jsem od sebe odehnal ještě před tou obchodní cestou. Chtěl jsem, aby byla s někým, s kým může mít děti... Každopádně, proč tady mluvím jen já? Jsem u nějakýho posranýho výsledku nebo co? Co ty? Tvůj lidský příběh možná ještě ani neskončil, jestli jsi upírem tak krátce.“

„Hm. Kéž by, ale ano, skončil. Někdo mi vyvraždil celou rodinu. A ten někdo mě pak i proměnil. Probral jsem se sám. Rodiče, žena i tři děti mrtví.“

Adrian měl do té doby úsměv na tváři. Po téhle Tristanově větě už ne. „Kurva.“ Podal mu láhev nazpět. „Chceš mi říct, že ti upír zabil rodinu a pak tě v jednoho z nás proměnil? To je celkem krutý.“

„To mi povídej.“ Tristan do sebe nalil několik dalších loků. „Navíc si proměnu nepamatuju, a tak... No, jestli to měl být něčí vtip, tak hodně nepovedený.“ Sotva to dořekl, uvědomil si, že to dělá zase. Zase to vykládá někomu úplně cizímu. Trochu se zachvěl a dobře vědět, že si další slova musí lépe rozmyslet.

„Nepamatuješ?“ divil se Adrian.

Tristan přikývl a celou tu věc mu vysvětlil. Snažil se nezabíhat do detailů. Když skončil, láhev pálenky už byla prázdná.

„Tak tohle slyším poprvé,“ řekl upír a ze své brašny vytáhl další láhev. „Cidentalský rum. Láhev položí i upíra. Na chvíli.“

„Otevři to,“ řekl Tristan a zasmál se.

Adrian to udělal a pokračoval v debatě. „A smím se zeptat, koho hledáš? Na tom severu.“

Ted' buď velmi opatrný, řekl Tristan sám sobě.

„Nebudeš tomu věřit, ale... Já přesně nevím. V tuhle chvíli mám namířeno do města Gechkar. Až tam budu, mám další pokyny.“

„Zniš poměrně tajemně. Chceš si to nechat pro sebe, co?“

„O to ani nejde, ale asi nechej všude roztrubovat svoje plány.“

„To chápu. Vytrubovat minulost je jedna věc, ale budoucnost, to je jiná. Nikdy nevíš, co se posere. Ovšem... Gechkar? Tam si užiješ. Žije to tam ve dne i v noci. Vím, teď mi řekneš, že to skoro v každém velkém městě, ale tam je to jiné. Lidé tam pracují na směny buď ve dne, nebo v noci, takže v každou část dne je minimálně půlka obyvatel vzhůru.“

„Aha. Je na Gechkaru něco zvláštního nebo...“

„Gechkar je největším dodavatelem ryb a mořských plodů v království. Skoro všechna zaměstnání, která se tam provozují, s tím souvisí. Ať už je to rybaření, dodávky, dokumentace, ostraha... Je to město rybolovu.“

Tristan pokrčil nos. „Proč mám pocit, že to tam podle toho bude i cítit?“

Adrian se zasmál. „Ty vole, a to je ono. Všichni si myslí, že to tak je, ale je to přesně naopak! Krásně čisté město, čerstvý sláný vzduch. Nocí chladné, hlavně během studeného období, ale jinak je to tam úžasný. Upřímně, mám to město raději než Ardenthal. Tam je to na můj vkus všechno... Jak to říct... Je tam chaos. Zábava, obchod, ale chaos.“

„A ty tam teď plánuješ zůstat?“

„Záleží, v jakém stavu bude dům se zahradou. Možná tam budu muset dát něco do kupy, nevím. Ale nebudu ti lhát, moc se mi tam zdržovat nechce. Jenže kdybych na náš rodinný dům kašlal, máti by se obracela v hrobě. Když o tom tak přemýšlím, možná by i vstala z mrtvých, aby mi pořádně nafačkovala. To by k ní sedělo.“

Tristan se málem zadusil rumem, jak se začal smát. „Byli jste si blízcí?“

„Ani nevíš, jak moc. Nikoho jiného neměla. A já vlastně také ne. Všichni chlapi se ženili a dělali jedno dítě za druhým, to já nemohl, takže...“ Pokrčil rameny, jak přemýšlel nad minulostí. „Když bylo matec padesát, nabídl jsem jí, že ji proměním.“

Tristan se zarazil a začal bedlivěji poslouchat.

„Odmlta. Byla věřící a tvrdila, že nechce zneužívat daru života, který jí Svatý nadělil. A že ho nechce podvádět na úkor nevinných lidí a zvířat, na kterých by se musela krmit.“

To Tristana zasáhlo. „Ale tebe jako upíra přijala, ne?“

„To ano, ale z velké části kvůli tomu, že jsem si to sám nevybral. Stejně jako ty. Celou naši skupinu tehdy přepadli, okradli a povraždili nějací zloději. Chvilí poté nás ale našla upírka jménem Isabell. Byl jsem jediný, kdo ještě dýchal. Dala mi napít své krve, než jsem zemřel.“

„Proč?“

„Tvrdila, že to určitě nebyla náhoda, že mě našla. A že cítila, že mě měla zachránit. I když dobře víme, že *zachránna* možná není to správné slovo, že?“

„Hm. Záleží, jak to vezmeš.“

„Isabell mě pak vzala pod svá křídla a učila mě, jak se krmit. Ona sama se třeba živila převážně na lidech, tudíž jsem se hned ze začátku naučil ovládat svou touhu po krvi a z lidí pít tak, abych se nasytil, ale nezabil je.“

„Měl jsi štěstí, že tě to někdo naučil,“ hlesl Tristan.

Adrian si uvědomil váhu svých slov. „Promiň. Ano, měl jsem štěstí, ale i tak jsem zabil. Isabell mě schválně nikdy nezastavila. Říkala, že přestat pít se musím naučit sám. Zabítí člověka je tvrdá, ale dobrá lekece. Tehdy jsem ji za to nenáviděl, dneska jsem jí vděčný.“

„To chápu. V tom případě jsme to měli vlastně hodně podobné. Já se také musel naučit zastavit sám. A když o tom přemýšlím zpětně, myslím, že jsem to zvládl dobře.“

„Většina upírů, kteří se zrodí podobným způsobem jako ty, je divoká a nekontrolovatelná. Aspoň pár měsíců po proměně. Neudrží se a vraždí. Po nějaké době se už sice dokážou ovládat, ale vlastně ani nechtějí.“

„Znáš někoho takového?“ zeptal se Tristan.

„To si piš. Na první pohled jsou to upíři jako ty a já, ale k lidem se chovají jak k dobytku. Najdou, vysajou, zabijou. A pak toho chudáka někde pohodí, aby ho ožrala zvěť.“

„To je strašný.“

„To je. Kolik lidí jsi zabil? Myslím teď nechtěně.“

„Sedm. Ale málem jich bylo víc.“

„To je hodně slušné číslo. Já šest. Zbytek byl úmysl.“

„Úmysl.“

„Jo. Víš... Občas si najdu nějakýho zmrda, co třeba znásilňuje děti, vraždí nevinné ženy a tak podobně. A zabiju ho. Dostane, co si zaslouží, a já se pořádně nakrmím.“

Možná měl být Tristan touhle informací zděšen, ale nebyl. Právě naopak. „To vlastně není zas tak špatný nápad. Po světě běhá spousta grázlů.“

„Přesně tak,“ odvětil Adrian a několikrát si loknul rumu.

„Jen jsou tihle zmrdi někdy až moc silní na to, aby se zodpovídali z toho, co udělali,“ zamumlal si Tristan sám pro sebe.

Druhý upír se natáhl a přiložil do ohně. Dřevo zapraskalo a do tmy vytrysklo pár rudých jisker, které zmizely stejně rychle, jako se objevily. Tristan sledoval plameny a jejich tance a uvažoval nad tím, zda už by neměl vymýšlet nějakou další strategii. Ano, chce najít upíra, který má stejného stvořitele jako on. Ale co pak?

„Řekneš mi, co přesně jedeš dělat do Gechkaru, nebo ne?“ zeptal se náhle Adrian, který si Tristana už několik sekund pečlivě prohlížel. Ten sebou trhl a nevěděl, co honem odpovědět.

„Já...“

„Kamaráde, nemusíš mi to říkat, ale podle toho, cos vyprávěl, už mám jistou teorii a zajímá mě, jestli jsem se trefil.“

„Im.“ Tristanovi se na tváři objevil úšklebek. „Tak schválně. Jestli ses trefil, přiznám barvu a všechno ti vysvětlím. Když ne, směla.“

„Fajn,“ odvětil Adrian a zapřel se o kolena. Tím se k Tristanovi nepatrně přiblížil. Než začal mluvit, s vážným výrazem mu pohlédl do tváře. „Hledáš toho, co ti zabil rodinu, abys teď zabil ty jeho. A nejen to. Chceš, aby trpěl. Chceš se koukat, jak ho v bolestech opouští život. A nic jiného tě nezajímá. Tipnul bych si, že dotyčný nebo nějaká stopa k němu je právě v Gechkaru... Tak co?“ rozhodil nadšeně ruce. „Mám pravdu?“

Tristan chvíli držel kamenný výraz, aby Adriana trochu zmátl, nakonec se ale usmál a přikyvl. „Jo. Tak nějak. Někdo zabíjí sráče lidí. Já chci zabít sráče upíry.“

Adrian na Tristana koukal s respektem. „To je pořádná nálož. Ale... Myslíš si, že to zvládneš? Chci říct, že přece ten, koho hledáš, je určitě silnější než ty.“

„Jsou to oni. Něco jsem už zjistil a vím, že je to celý upíří klan. Klan, který podle všeho spolupracuje s nějakým mocným čarodějem, jelikož je nelze vystopovat lokálním kouzlem, které dělala jistá velmi mocná čarodějka. Když zemřela má rodina, táhli přes celé království, od východu k západu, kde nastoupili na loď. Tam stopa končí.“

Adrian se tvářil užasle. „To si děláš prdel. Tak tohle jsem nečekal.“

„Co se týče Gechkaru... Je tam upír, který zná toho, který mě stvořil. Stvořil totiž i jeho.“

„A jak víš zase tohle, do prdele?“

„Jak jsem řekl... Byl jsem za jednou poměrně mocnou čarodějkou. A předtím zase za upírem, co měl velmi dobré a kvalitní informace. Za všechno jsem samozřejmě musel zaplatit.“

Adrian šeptem zavyl. „Upřímně? Dostal jsi mě. Jo. Tohle je supr příběh. Jen se obávám, jak skončí.“

Tristanova jiskra v oku zase vyhasla. Vzal si láhev, postavil se, udělal pár kroků a zůstal zírat do ohně. „Přesně o tom jsem přemýšlel. Budu muset jednat opatrně a spíš jen zjišťovat potřebné informace. Také se přikláním k možnosti, že možná budu muset pár let počkat, než zesílím.“

Adrian zavrtěl hlavou. „To ani ne. Spíš by to chtělo spojení. Hlavně mezi čaroději. Ti jediní nám můžou být soupeři. Pak možná ještě nějakí lovei upírů, ale nevím, jestli by spolupracovali s jiným upírem, i kdyby nezabíjel lidi.“

Tristan sebou trhl. „Lovei upírů? To existuje?“

„To nevíš?“

„Než jsem se proměnil, nevěřil jsem ani tomu, že existují upíři,“ řekl a na tváři měl náznak úsměvu.

„Nevěřil?“

„No... Já vlastně nevím.“ Sedl si zpět. „Možná jsem o tom spíš nepřemýšlel. Nikdy jsem se s žádným nesetkal. Ani nikdo z mých známých. V našich krajích jich asi moc nebylo.“

„Říká se, že v každé tisícovce lidí...“

„... je aspoň jeden upír, ano,“ dokončil Tristan. „To už jsem slyšel.“

„A myslím, že je to pravda. Tedy ne úplně přesně, ale průměrně by to tak vycházelo.“

„Im, to je jedno. Řekni mi víc o těch lovecích? Co jsou zač?“

„Ty seš ale zvědavej. A nám dochází rum.“

„Mluv,“ řekl Tristan nesmlouvavě.

„Tak jo, tak jo, chm...“ Na Adrianovi se už začalo podepisovat to množství alkoholu, které vypil. Tristan ovšem věděl, že upíří tělo látku zpracuje během několika desítek minut. „Často to jsou nějací čarodějové nebo lidé, kteří s nimi spolupracují a nechávají se jaksi... vylepšit.“

„Vylepšit?“

„Jo. Lepší zrak, sluch, síla, rychlost. Nikdy to není na upíří úrovni, v boji jeden na jednoho by prohráli, ale... Když tři takoví zaútočí na jednoho upíra, který není zrovna pět set let starý, dostanou ho.“

„Je jich hodně? Těchhle loveců?“ zeptal se Tristan s obavou. Myslel si, že kromě jiných upírů a možná čarodějů se nemá čeho bát. Postupně ale zjišťoval, že je toho víc.

„Moc ne. Řekl bych tak tučet na celý kontinent.“

„Jak to, že tak málo? A proč vůbec vznikají? Tedy... Jak na tohle vůbec někdo přišel?“

Adrian si stoupl. „Promiň, ale musím se jít vycheat.“ A odešel k nedalekému stromu.

Až když to řekl, si Tristan uvědomil, že po vši té pálence a rumu by si taky mohl odskočit. A tak to udělal. Když se oba vrátili k ohni, Adrian už vypadal mnohem lépe.

„Kde jsme to skončili? Jo, jasně. Ehm... Je jich málo, protože nemají moc dlouhou životnost. Často je zabije nadměrné množství kouzel a bylin, díky kterým se vylepšují. A když jich do sebe perou zase málo, nestačí na upíry a zabijou je oni. Přiznám se ale, že jsem o žádném z nich už přes dvacet let neslyšel. Zřejmě si vybírají jen ty upíry, kteří se utrhli ze řetězu. A jak na to

někdo přišel? To nevím. Ale myslím, že to přišlo brzy po tom, co se upíři začali na kontinentu objevovat.“

„Což je jak dlouho mimochodem?“ zeptal se Tristan.

„Nějakých pět tisíc let? Plus minus? Příběh prvního upíra jsi už slyšel, ne? Čarodějové ho většinou znají také.“

„Jo, jo. Už jsem to slyšel.“ A pak se Tristan opět zadíval mlčky do ohně. Sám sebe nutil, aby začal přemýšlet trochu více ze širšího hlediska. Adrian říkal, že dobří by byli nějací spojenci. Ale kde je vzít?

Adrian pohlédl na prázdnou láhev rumu. „Tohle je špatný.“

Po západu slunce se Tristan i Adrian vynořili ze svého úkrytu v malé jeskyni a společně se vydali k hlavní cestě, která vedla do Ardenthalu. Aspoň k němu se rozhodli cestovat spolu. Bylo to necelých tři sta kilometrů. V jejich případě záležitost jedné noci.

„Říkal jsi, že tvá matka byla věřící, je to tak?“ ptal se Tristan.

„Ano. Možná bych řekl silně věřící.“

„Já se s náboženstvím moc nesetkal. Všichni v mé rodné vesnici byli ateisti, stejně tak rodiče, tudíž vlastně ani nevím, jak to celé funguje. Vím, že se uctívá jakýsi Svatý, ale kdo to vlastně je nebo byl? To mě vždycky zajímalo.“

„Když to vysvětlím v kostce, Svatý je v náboženství bytost, která může vypadat jako člověk, ale není. Podle pověstí našel náš svět a bylo mu ho líto. Tolik krásy a nikdo na ní. A tak stvořil první obyvatele. Myslím, že jich mělo být sto osmdesát osm. Svatý od té doby dohlíží na svět a každou bytost na prahu smrti buď nasměruje na nebesa, či do podsvětí.“

„Aha,“ řekl Tristan. „Takže blbost.“

„S tím opatrně. Takovými slovy můžeš někoho velmi urazit nebo naštvat. A věř tomu nebo ne, ale i někteří upíři jsou věřící. Je jich málo, ale jsou.“

„Opravdu? Já nevím, ale vždyť tohle je přece... Je dokázáno, že jsme vznikli díky evoluci. Čarodějové a historici pro to mají důkazy.“

„To ano, ale jak jim můžeš věřit? Jsi sám historik? Kde je důkaz, že předměty z minulosti skutečně pocházejí odtamtud? Tohle všechno jsou argumenty věřících. Navíc když ti Svatého servírují od útlého dětství, asi tomu prostě musíš věřit.“

„To máš asi pravdu.“

„Matka se modlila každý večer. Každý desátý den v měsíci chodila do kostela, jak to žádala pravidla. K snídani měla vždy chléb, víno jen večer, postel měla

natočenou polštářem k východu, nikdy neklela... Byla toho spousta. Ale víš, co si myslím? Že takoví lidé mají jednu velkou výhodu.“

„A to jakou?“

„Že se nebojí zemřít. Jsou přesvědčení, že dojdou ke Svatému a ten je pošle na nebesa. Pokud si to samozřejmě zaslouží. A má matka si to tedy rozhodně zasloužila.“

„Zemřela pokojně?“

Adrian přikývl. „Ano. V noci ve spánku. Najedla se, napila. Vím, že jsme se ten večer i nad něčím hrozně nasmáli. Pak se, jak byla zvyklá, pomodlila a šla spát.“

„Krásný odchod. O takovém by snil každý.“

„Přesně tak.“

„Kolik jí bylo?“ zeptal se Tristan.

„Osmdesát osm. Co jsem přišel domů, věděl jsem, že je něco špatně. Každé ráno jsem byl zvyklý slyšet tlukot jejího srdce. Buď v posteli, nebo v kuchyni. A najednou bylo ticho.“

„Chápu. Na jednu stranu se ale dožila krásného věku. A zřejmě zemřela šťastná.“

„To byla jedna z věcí, které jsem si také říkal. Proto mě i její smrt nebolela tolik, jak by mohla. No... Víš, jak to myslím.“

„Vím,“ hlesl Tristan. Náhle se ho zmoenil smutek. Pomyslel totiž na to, na co si myslet zakázal. A to, jak se asi cítila jeho rodina, když z nich upíři vysávali život. *Táta se s nimi dokonce snažil bojovat.* Tristan rychle všechny tyhle myšlenky zase zapudil.

„Co se děje?“ zeptal se Adrian.

„Nic. Jen... Tvá matka měla štěstí.“

Adrianovi to došlo. Četl jeho bolest ve tváři. „Víš ty co? Vím, že nám do rozbřesku zbývá ještě několik hodin, ale co si dát závod? Vezmeme to lesem až k hradbám hlavního města, hm?“

Tristan se pokusil o úsměv. „Ale vždyť já neznám cestu.“

„A proto to bude větší sranda.“ Sotva to Adrian dořekl, zmizel v lese a neuvěřitelnou rychlostí mířil na severovýchod.

Tristan nečekal a co nejrychleji se vydal za ním. Několik minut trvalo, než ho dohnal, ale když se tak stalo, už ho neztratil. Občas se dostal do vedení, ale nikdy ne o moc. Po nějaké době narazili na pás skal, který trochu ztěžoval terén, ale Tristan si to užíval. Vždy se odrazil a skočil mnohem dál než Adrian. A nejvíce to bylo vidět ještě kus dál, kde se táhla řeka Naiva. Její šířka činila dobrých sto padesát stop. Adrian se před ní zastavil, Tristan ne. Věřil si. Rozeběhl se co nejrychleji a skočil. Bylo to jen taktak, ale dopadl na pevnou zem na druhém břehu. Ohlédl se a uviděl Adriana, jak tam jen stojí a dívá se.

„Tohle ti musím nechat. Jsi mrštný.“

„Díky. Dostaneš se sem?“

„Asi kilometr po proudu je most. Vezmu to po něm. Ty pokračuj, doženu tě.“
A vmžiku byl pryč.

„To chei vidět,“ řekl Tristan a pokračoval původním směrem.

Uteklo několik dlouhých minut, kdy běžel ponurým lesem, když za sebou druhého upíra uslyšel. Vzápětí už ho Adrian dohnal.

„Běžíš pomaleji, než jsem čekal!“

„Nechtěl jsem ti úplně zmizet!“

„Dobře, ale tím pádem prohraješ!“ křikl Adrian, zrychlil a začal se mu vzdalovat.

„Kdybych se nezastavil u té řeky, v životě mě nedoženeš!!!“ zakřičel na něj Tristan a začal také zrychlovat.

Jeich dupot se šířil lesem, ale mnohem tišeji, než by si kdo pomyslel. Kdyby byl nedaleko nějaký člověk, vůbec by to nezaznamenal. Ovšem zvířata šlela. Klidila se dvěma upířům z cesty tak rychle, jak jen to šlo, a přehala dál, jelikož nevěděla, o co jde.

Pokračovali lesem. Takhle dlouho v kuse snad Tristan nikdy neběžel. Poprvé od své proměny se začal zadýchávat. A cítil se úžasně. Bylo krásné zase cítit něco lidského. Zastavili se až na pahorku, který se tyčil nad lesy. Bylo odtud vidět hradbu hlavního města království. Oba byli zadýchání a zpocení.

„Ale, ale,“ řekl Tristan. „Copak? Už nemůžeš?“

„Prosím tě. Jen jsem se zahříval.“

„Jak to může být daleko?“

Adrian pohlédl k městu. „Já nevím. Deset dvanáct kilometrů?“

„Im. Tak jdeme na to.“ Tristan seskočil ze skály, na které stál, a sotva dopadl na zem, znovu se rozeběhl. Během pár vteřin viděl, jak se mezi stromy napravo od něj míhá Adrian.

Běželi, co jim nohy stačily. Tristan si byl jistý, že už rychleji běžet nemůže. A vyplatilo se mu to. Zdi, která tvořila hradbu města, se dotkl jako první. Div že do ní nenarazil.

„Takže jsem vyhrál prakticky dvakrát,“ řekl zadýchaně. „Od řeky jsem ti dal druhou šanci, ale koukám, že budeš jeden z těch pomalejších upírů.“

„Jen si utahuj,“ nechal ho Adrian. „Máš můj respekt.“

„Hmmm, díky... Tak jo. Jsme tu. Co teď?“

„Najdeme jednu z bran. Je jich myslím čtyřicet. Každých deset kilometrů jedna. Dojdeme ke mně domů, kde si dáme oba koupel, přes den nasbíráš síly a pak můžeš jít dál, co ty na to?“

„To by šlo... Ty hradby se táhnou okolo celého města?“ zeptal se Tristan.

„Ano. Tedy po pevnině.“

„Páni, to je... hodně stavebního materiálu. Jak dlouho to trvalo postavit?“

„Co já vím? Zas tak starý nejsem. Stojí to tu přes čtrnáct set let.“ Poplácal zeď po pravici. „A pořád drží. Tak jdeme.“

Bránu našli poměrně brzy. Byl u ní tucet ozbrojenců a z každé strany vysoká strážní věž. Obě věže byly vybaveny samostřily a pod strážkou se houpal zvon. Jeden ze strážných k upírům přistoupil a dožadoval se předložení nějakého dokladu a důvodu příchodu do města. Adrian vytáhl listinu, která dokazovala vlastnictví jeho domu, na základě čehož se už dál nikdo na nic nevyptával.

Tristan byl na hlavní město zvědavý, ale jakmile s Adrianem prošli hradbami, zarazil se. Neviděl totiž nic jiného než pole, sady a lesy. „Tohle je hlavní město?“ podivil se.

Adrian se zasmál. „Víceméně. Hradba tvoří jeho hranici, ale město jako takové je až dál. Obklopují ho desítky farem a stovky soukromých pozemků.“

„Aha. Ale... Do svítání zbývá už jen necelá hodinka. Jak je to ještě daleko?“

„Ke mně domů asi pět kilometrů. Dům je v jedné z těch klidnějších a odlehlejších oblastí. Tak pojď,“ pokynul Adrian.

Vydali se tedy po hlavní cestě, která vedla od brány až k samotnému městu. Když už byli dostatečně daleko od hradeb a stráží, znovu se rozeběhli. Nezavodili, protože Tristan ani nevěděl, kam by měl běžet, ale museli si pospíšet, než vyjde slunce.

Adrianův dům vypadal jako malý zámček. Obrovská terasovitá zahrada, dva altánky, kovaná kvalitní brána. K hlavnímu vchodu vedlo masivní dvojramenné schodiště. Jak po něm Tristan stoupal a rozhlížel se, říkal si, proč Adrian tohle krásné místo vůbec opouští. Ruch města nebyl slyšet. I nejbližší domy byly díky velkým pozemkům poměrně daleko.

„Všechno vypadá v pořádku. Občas se sem někdo vloupe, když vidí, že tu nikdo není,“ řekl Adrian přede dveřmi. Shýbl se k zemi a z podlahy uvolnil jeden z opracovaných kamenů. Pod ním byla ukrytá dřevěná truhlička. Adrian ji vytáhl, očistil a vrátil kámen na své místo. V nezaměčené truhličce se nacházel klíč od hlavních dveří.

„Chytré,“ uznal Tristan.

„Kdybych ho s sebou měl všude nosit, dost určitě bych ho ztratil.“ Odemkl dveře a nechal přítele vejít dovnitř.

„Pěkné, vážně moc pěkné,“ vydal ze sebe Tristan, když si dům prohlížel. Většina nábytku byla zakryta kusy světlé látky, které Adrian ihned začal stahovat.

„Počkej, až to tu ožije. Dej mi pár hodin. Jinak se neboj, všechna okna jsou zatažená kvalitními hutnými závěsy. Všude se tu můžeš pohybovat, jako kdyby byla noc. Jen si dej pozor, aby v těch závěsech nebyla díra od myši.“

„Dobře,“ odvětil Tristan a hleděl na jeden z obrazů v hale. Měl těžký pozlacený rám a byla na něm zachycena velmi elegantní žena staršího věku.
„To je tvá matka?“
Adrian došel pyšně až k obrazu. „Přesně tak. Martha de Casta. A támhle...“ ukázal do společenské místnosti, kam se ihned přesunul a užuž stahoval látku z dalšího obrazu, „... otec. Lui de Casta. Jeden z nejznámějších podnikatelů minulého století.“
„Jak jsem řekl, moc pěkné.“

Tristan se zabydlel v jedné z ložnic v prvním patře. Byla prostorná a s oknem na východ, aby mohl co nejdříve roztáhnout těžké závěsy. Hned vedle byla koupelna s kamennou vanou. Než šel spát, zhruba na hodinu se do ní naložil.
„Vstávat, ospalče. Slunce už je v trapu,“ probudil ho navečer Adrian.
Tristan se posadil a snažil se vzpomenout, na co myslel, než usnul.
„Zdržíš se tu ještě jednu noc? Můžeme ullehčit našemu sklípku nebo vyrazit do města, když jsi tu ještě nebyl. Ten tvůj upír snad během té jedné noci navíc nikam neuteče, hm?“
Tristan měl v plánu pokračovat v cestě, ale jak Adrian řekl – v hlavním městě království byl poprvé a jedna noc nikoho nezabije. A tak přikývl. „Dobře. Tak jo. Ale potřebuju se nakrmit.“
Adrian se usmál. „Výborně, takže jdeme do města.“
„Počkej, počkej. Na lidech? Tady?“
„Kde jinde než tady? Žije tu přes milion obyvatel. Můžeš si vybírat. Navíc je tu takových upírů, že dva kousance navíc nikoho nerozhodí.“
Tristan koukal na Adriana trochu nejistě.
„Neboj se, je to bezpečné. Jsou tu na upíry zvyklí. Hlavně na mě.“
„Víš se to o tobě?“
„Pár takových lidí tu je.“
„Aha.“
„Tak přestaň remeat. Oblíkní se a ať jsi dole.“ Poté zmizel někam do přízemí.
Tristan vyhnal z hlavy všechny pochyby a šel se opláchnout. Následně se oblékl a vyrazil dolů. Tam se dočkal nemalého překvapení. Celý dům jen zářil. Lustry byly plné zapálených svící, v krbu též plápolal oheň, všechnen nábytek odkrytý, prach utřený, koberec vyklepaný.
„Kdys to stihl?“ zeptal se.
„Když jsi spal. Já si dal jen šlofíka.“ Adrian otevřel láhev rumu a naplnil jím dvě sklenky. „Dej si. Na posilněnou.“

Tristan to do sebe kopl a dál obdivoval celý interiér. „Víš, já vyrůstal na farmě, takže tyhle domy jsou pro mě... něco jiného.“

„Koukám. Ale myslím, že během svého života navštívíš tolik míst, že za chvíli tě neuhrane už vůbec nic. Dokud to tak je, užívej si to. Kochej se.“ A zapadl do křesla i se sklenkou rumu.

Tristan se pomalu otáčel kolem dokola, aby si všechno prohlédl. Vitríny, porelán, sklo, obrazy, stoly, látky. Až pak se také posadil a nechal si dolít.

„Dáme pár sklenek a vyrazíme, co ty na to?“ zeptal se Adrian.

I druhou sklenku do sebe Tristan vyklopil najednou. „Určitě,“ odvětil a šibalsky se usmál.

A jak se domluvili, tak také udělali. Po pár sklenkách už byli v jedné z ulic města, kde probíhala nějaká slavnost. Hrála hudba, lidé pili i tančili na ulicích. Na tržnici střídali zákazník zákazníka.

„Co se slaví?“

„Těžko říct. Takhle to tu vypadá skoro pořád. Aspoň v téhle části, proto jsme taky tady,“ odvětil Adrian a s chutí pohlédl na mladou dívku, která procházela kolem něj.

Tristan si toho všiml. „Tu bys chtěl k snědku, nebo do postele?“

„Obojí,“ řekl a potěžkal si rozkrok. „Ale nejdřív se napijeme.“

Chytil Tristana kolem ramen a odvedl ho k nejbližšímu výčepu. Tam do sebe obrátili každý dvě piva a pak už se nechali strhnout davem postupujícím ulicemi. Bylo to něco mezi pochodem a tancem. Všichni byli naladěni na stejnou melodii písně, kterou právě hrála pochodující kapela. Téměř každý měl v ruce buď nějaký alkohol, nebo řchtačku. Brzy se dostali k dalšímu pivu. I to do sebe obrátili. Pak u jednoho z prodejců sehnali láhev cidentalského rumu, který společně pili předminulou noc.

„Hele!“ křikl Adrian v té vřavě, strčil do Tristana a ukázal na dvojici, která na první pohled vypadala jako milenecká. Oba ale viděli, že se nejednalo o líbání. S dívkou tam byl upír, který byl slastně zakousnutý do jejího krku. „Vidíš. Ani v téhle ulici nejsme jediní. Natož v celém Limpei.“

„Limpei?“ zopakoval Tristan.

„Tak se jmenuje tahle část města.“

„Aha. No jo. Když na ně tak koukám, začínám mít taky hlad.“

„To já ho mám, už co jsme vyšli z domu,“ odvětil Adrian a několikrát si lóknul rumu. Láhev pak podal Tristanovi, který ji dopil.

„Ach,“ vydal ze sebe, jak to zapálilo v hrdle. „Tak jo. Čas na zábavu.“ Odložil láhev na okenní parapet a vtančil do davu lidí. Adrian ho se zaujetím následoval.

Během pár minut si každý našel slečnu, přičemž obě dvě už byly lehce opilé, a tak se ani jeden nemusel moc snažit, aby je zatahli stranou od všech těch lidí.

Tristan se napil tolik, kolik mohl. Když se od dívčina krku odlepil, zadíval se jí do očí a navázal spojení myslí. „Zapomeň na mě. A běž.“

Dívka se vypotácela z uličky a za chvíli neměla ani tušení, že v nějaké byla. Pokračovala v zábavě, i když trochu malátná.

Rozhlédl se po další a padla mu do oka velmi krásná a mladá slečna s dlouhými blond vlasy, obklopená kamarádkami. Pila a smála se. Tristan s ní navázal oční kontakt a za okamžik už stál u ní. Nejdříve jen nevinně zapředel konverzaci, na kterou dívka reagovala poměrně dobře. Když ji ale poprosil o tance, začala být nesvá a trvala na tom, že zůstane s kamarádkami. A tak s ní Tristan navázal spojení pomocí myslí.

„No tak. Jeden tanec. Pojd“, usmál se.

Dívka se mu nepřírozeně zadívala do očí. „Tak jo,“ vydala ze sebe nakonec a nechala se odvést za ruku. I ona byla zanedlouho zatažena mimo dění. Nejdříve se s Tristanem jen vášnivě líbala, aniž ji k tomu musel nutit. Než se jí zakousl do krku, odtáhl se. „Nekřič a buď v klidu, nebude to bolet,“ řekl jí.

Její krev chutnala fantasticky. Skoro sladce. Tristan ji přimáčkl ke zdi a chtěl z ní i tu poslední kapičku. Naštěstí ho zdravý rozum včas zastavil. Olízl si rty.

„Lepší krev jsem snad ještě neměl,“ svěřil se jí. Dívka přikývla. Tristan pak vytáhl šátek, který měla přehozený přes ramena, aby jí zahallil krk. „Jen jsme tančili a líbali se. Na zbytek zapomeň.“ A nechal ji jít. Když se otočil, zjistil, že opodál stojí Adrian a sleduje ho.

„Ty neumíš pracovat s myslí bez mluvení?“ zeptal se.

„Nerozumím.“

Adrian přistoupil blíž. „Samozřejmě že ne. Jako upír můžesh ovládat lidskou mysl, aniž bys jim dával příkazy. Stačí jen pomyslet na to, co chceš, aby dělali, a vtisknout jim to.“

Tristan si vzpomněl na Diavala. „O tom už jsem slyšel, ale zatím jsem neměl šanci to zkusit. Jak se to dělá?“

Adrian se usmál. Zřejmě byl moc rád, že se ptá. „Ve chvíli, kdy s osobou navážeš kontakt, si představ, co po ní chceš. Představ si to, jako kdyby se to už dělo. Ne slova, ale obrazy. A tenhle obraz jim pak vlož do očí.“

„Cože?“

„Vím, zní to jako hovadina, ale jinak ti to nepopíšu. Navaž oční kontakt, vytvoř spojení, představ si to a vlož to té osobě do hlavy.“

„Zní to jako hovadina, jo,“ přitakal Tristan.

„Tak drž pysk a běž to zkusit,“ ukázal Adrian hlavou k davu procházejícímu ulicí.

Tristan nejistě přikývl. Opustil ho a našel si svou další potenciální obět'. Byla to žena kolem třiceti let, která zřejmě odešla svému manželovi a jeho přátelům pro další pivo. Zavedl ji do uličky a zkusil, co mu Adrian radil. Chvilí na něj

jen zírala. Bylo vidět, že se jeho vlivu brání. Nakonec se to ale podařilo. Dle jeho představy se mu vrhla kolem krku a začala ho líbat. Poté si Tristan představil, jak pije její krev a ona nevydává ani hlásku. Jen v klidu stojí. Její mysl to přijala. On neváhal a napil se.

Jakmile ho žena opustila, už slyšel, jak za ním Adrian kráčí. Celou dobu ho pozoroval. „To bylo perfektní. Opravdu. Čekal jsem, že prvních pár pokusů posereš.“

Tristan se pokusil o úsměv. „Díky. Asi.“

„Hm. Fyzická síla nic moc, ale mentální se zdá být nadprůměrná. I když po tom, co sis prožil, se ani není čemu divit.“

„Může to s tím mít něco společného?“

„To si piš. Musel ses emočně obrnit. A to je znát i tady.“ Poklepal mu prstem na čelo. „Tak pojď. Něco jsem tě naučil a teď si jdeme užít zbytek noci.“

Oba dva se vrátili k lidem, pili, tančili a bavili se. Zhruba jednou do hodiny se každý z nich napil a pokračovali dál. Noc byla divoká. Ani ne hodinu před východem slunce se dostali do jednoho z posledních otevřených hostinců. Většina města už spala, ale oni měli ještě nějaké plány.

„Do prdele,“ řekl Adrian, když se usadili v hospodě. Byl viditelně opilý. „Tančíme a chlastáme, ale zatím jen ve dvou. Měli jsme si najít i někoho do postele. Mám úplně plný koule, což do dneška nechápu, jak funguje. Proč mám plný koule? Jsem mrtvej.“

„Heh,“ dostal ze sebe Tristan. „Ještě není pozdě.“ Rozhlédl se po hospodě. Sedělo tam jen několik mužů a čtyři ženy. Všechny neelegantní a silně nepřitažlivé. „Ovšem tady asi moc kvalitního materiálu neseženeš.“

Adrian se otočil a také se rozhlédl. „A na to jsi přišel jak?“

„Tobě se snad některá z nich líbí? To ty, co jsme z nich pili, byly daleko hezčí. A mladší.“

Adrian se tiše rozesmál. „Nesmíš být tak omezený, Tristane. Vidiš toho blondáka, co sedí u kuchyně?“

Tristan se naznačeným směrem podíval. Seděl tam asi dvacetiletý šlachovitý mladík s blondáťmy vlasy. Velmi pohledný. „Ehm, jo. Jen... Já nevěděl, že tě vzrušují i muži.“

„Tristane,“ řekl Adrian, „jsme nesmrtelní. Nemůžeme být tak omezení a zaměřovat se jen na jedno pohlaví. Ženy, muži, je to jedno. Hlavně když tě ten dotyčný přitahuje.“

Tristan nad tím zapřemýšlel, ale nebyl si jistý. „No nevím. Ano, je hezký, ale nevím, jestli bych —“

„Neboj se, nesoudím tě. Jsi prostě zatím příliš mladý. Měl jsem to taky tak. Myslím, že svůj pohled na tohle rozšíříš až v určitém věku.“

„Dobře,“ odvětil Tristan a snažil se usmát.

„A když mě teď omluvíš, jdu si trochu zakutat.“ Adrian odešel od jejich stolu a posadil se ke své sexuální kořisti. Mladík nejdřív neměl moc zájem komunikovat, zřejmě byl v tomto ohledu stejně omezený jako Tristan, ale stačil jeden upřený pohled do jeho očí a obrátil. Dali se do konverzace, trochu se napili, smáli se... Když pak došlo na polibek a Adrian mu do ucha zašeptal, zda s ním půjde nahoru na pokoj, mladík neváhal.

Poté, co zmizeli, Tristan v klidu dopil své pivo a sledoval, jak se celá hospoda pomalu vyprazdňuje. Obloha venku zatím zesvětlala a čekala na slunce, které se co nevidět mělo vyhoupnout nad horizontem. *Vyspím se a vyrazím. Jedna noc neradí, ale dělá se zdržovat nechci*, pomyslel si.

Když byl v hospodě poslední a ošklivá paní u výčepu ho probodávala zlověstným pohledem, rozhodl se odejít. Jen ji poprosil o klíče od jednoho z jejich pokojů a už jí mizel z očí. V pokoji se zamkl, zatáhl závěsy, svlékl se a ulhl do postele. Bohužel zjistil, že Adrian má pokoj hned naproti. A díky svému sluchu byl Tristan schopný přesně popisovat, co se tam děje. Nejdříve bylo slyšet hlavně toho mladíka, pak se role vyměnily. Pak pauza. A potom znovu.

Tristan ležel a koukal do stropu. Trvalo více než dvě hodiny, než se ti dva unavili a všichni tři mohli konečně usnout.

Ozvalo se klepání na dveře. Tristan otevřel oči a pohlédl k oknu. Slunce bylo už bezpečně nízko. Vstal a odemkl.

Adrian vplul okamžitě dovnitř. „Jak ses vyspal, sluníčko?“ zeptal se a pokračoval k oknu. Jediným pohybem roztáhl těžké závěsy a pustil dovnitř to poslední z denního světla. Zdálo se, že je v dobré náladě.

„Kdybyste byli u toho šukání víc potichu, rozhodně by to bylo lepší,“ utrousil Tristan jízlivě.

„Copak ty seš u toho potichu?“

Nadechl se k odpovědi, ale chvíli mu trvalo, než ji vymyslel. Nakonec si jen povzděchl a usmál se.

„Tak vidíš,“ řekl nakonec Adrian a posadil se na postel.

„Kde vůbec je?“

„Co já vím? Odešel někdy v průběhu odpoledne. U tebe jsem si taky nebyl jistý, jestli tě tu ještě najdu. Budeš chtít asi pokračovat v cestě, že?“

Tristan přikývl. „Jo. Musím. Ale bez rozloučení bych neodešel.“

„Hezké,“ pronesl Adrian s předstíraným dojetím. „Každopádně jsem rád, že jsi mi neutekl, jelikož jsem se chtěl zeptat na jednu věc. Nevím, jestli o to

stojíš, ale teď jsem tak ležel v posteli a celkem o tom přemýšlel... Co kdybych do Gechkaru vyrazil s tebou?“

Tristana to mile překvapilo. „Vážně? Já myslel, že chceš zůstat nějakou dobu tady a postarat se o rodinný dům a pozemek.“

„Viděl jsi to tam. Myslím, že ještě jeden rok se to bez mé péče obejde. Jen bych ztloukl přízemní okna.“

Tristan byl vlastně hrozně rád, že s tím Adrian přišel. Během toho měsíce u Alechandry si zvykl na společnost, a když pak od ní odešel, cítil se osamělý. Často mu to sice vyhovovalo, ale byly chvíle, kdy si říkal, že by přece jen raději cestoval s někým než úplně sám.

„Dobře,“ odvětil. „Jestli se tam chceš vydat se mnou, proč ne. Ale co budeš v Gechkaru dělat?“

„Upřímně? Nic. Tedy nevím. Ale zaujal mě celý ten tvůj příběh a celkem mě zajímá, jak to dopadne a koho v Gechkaru najdeš. Když to bude mít spád i potom, klidně s tebou budu pokračovat dál. Stejně jsme říkali, že budeš potřebovat spojence. A já vždycky rád zakroutím nějakému sráčovi krkem. Ať je to upír, nebo člověk.“

Jako kdyby se v Tristanovi něco pohnulo. Najednou si uvědomil, že se celá ta věc po vši té době konečně dává do pohybu.

„Tak jo,“ řekl. „Ale... Skutečně nevíme, s kým máme co dočinění. Abys pak nelitoval.“

„Tristane, upřímně? Co mi zemřela matka, proplouvám vesele životem, aniž bych ho zatím riskoval. Je mi už hodně, ale nemám pocit, že bych něco na tomhle světě nějak výrazně ovlivnil. Teď mám třeba možnost. Takže ne, rozhodně nebudu litovat.“

Tristan se usmál. Ne na Adriana, ale spíš sám pro sebe.

„Takže co tady tak stojíš? Oblíkní se. Pomůžeš mi doma zatlouct okna a v noci můžeme vyrazit.“

Tristan na nic nečekal a začal se oblékat.

Opustili hostince a za podvečerního světla mířili k Adrianovu domu, kde je čekala zhruba hodinová práce. Když udělali, co měli, opět přikryli většinu nábytku a obrazy, zabalili cestovní vaky a byli připraveni vyrazit. Klíč od domu vrátil Adrian pod kámen před hlavním vchodem a ani ne za hodinu Ardenthal opustili. Jejich směr nyní vedl na severozápad. Velký žlutý měsíc nad lesy jim svítil na cestu.

Kristeen stála na terase svého bytu umístěného v pyramidě. Bylo to jen pár dní, co se s Oliviou a Denferem vrátili z cesty za jedním z nejlepších čarodějů v kraji. K návratu využili portál. Jak se ale bála, Liu Portarski jejich nabídku odmítl. Byl až příliš zvyklý na svůj způsob života a na to, jak ho lidé z širokého okolí uznávali a navštěvovali. A když viděla jeho sídlo, ke kterému patřila řada zahrad a skleníků, bylo jí jasné, že jejich jedinou šancí by bylo, kdyby mu Cidentalis jeho přesun více než tučně zaplatilo.

Kristeen stále zněla v hlavě slova sestry Renaty z Řádu hadích sester, ačkoli se na ně snažila nemyslet. *Zláštní muž, dívka a velký střet. Tři věci, které mě zajisté čekají. Ale kdy?*

Shlížela dolů na město a kochala se tou krásou. Nad lesy naproti svítil žlutý měsíc. Věděla, že bude trvat jen chvíli, než se vyšplhá výš nad horizont a zběhá.

Alechandra pyšně stála v kuchyni a kochala se. Nového domu se nemohla nabažít. A už vůbec ne toho okolí. Vesnice Lanesis se nacházela severně od města Ragokyn. Byla klidná, čistá, nenápadná a k pobřeží to bylo necelý kilometr. Lidé zde žili skromně, až na pár výjimek, a počet obyvatel se pohyboval okolo pouhé stovky. Tomu také odpovídala rozloha vesnice, která nebyla velká, a tak bylo jednoduché kolem jejích hranic rozprostřít ochranná a varovná kouzla, která měla Alechandru upozornit, jakmile by se k ní přiblížil někdo se zlými úmysly. K tomu ještě vytvořila magickou bariéru kolem svého pozemku. Pokud by na něj někdo vkročil, upadl by do transu podobného spánku, z něhož by se probрал až po přerušení kouzla.

Byla ráda, že mohla opustit tu díru, ve které se původně zabydlela. Díky krvi, kterou získala od Tristana, měla mnohem větší moc. Dokonce větší, než čekala. Bez ní by si taková ochranná kouzla nemohla dovolit. A když už, nebezpečně by ji to vyčerpávalo.

Ve vesnici ji uvítali vřele a starosta jí nabídl krásný velký dům se zahradou za poměrně směšné peníze. To, že je čarodějka, pochopitelně tajila.

Kochala se pohledem na kuchyň. Právě pověsila nové závěsy, zasadila bylinky do truhlíků a dala vařit vejce k snídani. Bylo to její devatenácté ráno v novém domově. Domově, kde, jak doufala, několik let zůstane.

Když se nasnídala, vyrazila na malý trh, který se jednou za pár dní konal na náměstí. Šlo spíš o to poznat místní lidi, než že by něco potřebovala, ale když viděla, jak je životní úroveň některých lidí nízká, srdce jí nedovolilo je finančně nepodpořit. Zaměřovala se hlavně na šaty a šperky.

Bylo lehee před polednem a Alechandřin košík zavěšený na předloktí byl už plný. Zapomněla, jak je všechno těžké, když to musí nosit sama. S povzdechem chytila košík do ruky a vykročila.

„Mohu vám s tím pomoci?“ zeptal se eizinee, který se před ní náhle objevil. Byl statný, vysoký, hnědé vlasy. Možná lehee přes čtyřicet. Díky jeho emocím, které k Alechandře ve vlnách přicházely, věděla, že toho muže neskutečně přitahuje.

„Zdravím,“ řekla s úsměvem. „Ne, to je dobré. Za chvíli s tím budu doma. Výhoda malé vesnice. Za minutku jste všude.“

„Ale no tak. Vidím, že to máte těžké, pomohu vám s tím.“

Alechandra musela uznat, že jí dotyčný přišel velmi okouzlující. Navíc měl dokonalé bílé zuby, které z jeho snědé tváře skoro zářily.

„No... Tak dobře. Děkuji,“ řekla a košík mu předala. „Mimochodem, jsem Sandra. Bydlím tu teprve —“

„Já vím, už jsme se viděli,“ odvětil muž a usmál se.

„Skutečně? Vůbec si vás nevybavuji.“

„Když jste byla za starostou kvůli domu. Potkali jsme se v jeho kanceláři. Ale chápu, že si mě nepamätujete. Jsem Alarick.“

„Těší mě. A omlouvám se. V ten den jsem toho měla nad hlavu. Přijela jsem a rychle potřebovala zařídít pár věci.“

„Však vám to nevyčítám. Odkud jste sem vlastně přijela? Tipoval bych vás na nějaké městečko. Nebo dokonce jedno z velkých měst.“

„Ano, ano, posledních několik let jsem žila v Rakogynu,“ řekla a věděla, že větší lež z úst vypustit nemohla. V Ragokynu byla jen dvakrát v životě, a to pokaždé jen na pár dní. Nehodlala nic riskovat. Čím méně lidí bude vědět, co je zač, tím lépe.

„A smím se zeptat, proč jste odtamtud odešla?“

„Zemřel mi manžel. A já... Nemohla jsem tam zůstat. Všechno to tam na mě doléhalo. Tak jsem se jednoho dne sebrala, prodala dům a odjela.“

„Copak jste tam neměla žádné přátele?“

„Ale ano, měla. Ale ne zas tak dobré, abych se kvůli nim na tom místě držela. Skoro veškerý čas jsem trávila s manželem, a když odešel... nezvládala jsem to.“

„To je mi líto. Takhle mladá přijít o druhu, to je hrozné. A děti jste neměli?“

„Ne, nějak jsme o ně nestáli. Chtěli jsme se věnovat jen jeden druhému, ale netušili jsme, že nás smrt rozdělí tak brzy.“ Alechandra chrlila jednu lež za druhou a bála se, aby se do toho nezamotala. „A co vy? Nevypadáte jako starý mládence.“

Alarick se uchechtl. „Záleží, jak se to vezme. Mám dva dospělé syny a dospívající dceru. Ale s ženou jsme se nedávno rozhodli, že půjdeme každý svou cestou. Máme dobré vztahy, ale vytratila se jiskra. Postavil jsem si dům a nyní jsem tak trochu osamělý starý mládence. Ale asi mi to z jisté části vyhovuje. O dceru se samozřejmě stále starám.“

„A synové už jsou z domu?“ zeptala se.

„Ano. Jednomu je jedenadvacet a na cestě je první vnouče. Druhému je devatenáct, ten se oženil před měsícem. Myslíme si, že už mají také zaděláno, ale zatím nám nic neřekli.“

„Takže osamělý mládence a brzy dědeček,“ pronesla Alechandra.

„Přesně tak.“

„Čím se živíte?“

„Jsem dodavatel dřeva. Jednou za čas vyjedu do nedalekých lesů pro kvalitní stromy. Sám je porážím i zpracovávám. Za každý poražený samozřejmě sázím nový. Taky jsem trochu truhlář. Někdy, když je zákazník ochotný dobře zaplatit, vyrábím ze dřeva i kusy nábytku.“

„To musíte být šikovný, možná bych...“ Alechandra se zarazila v půlce věty, jelikož ji ovanula vlna magie. Nebylo to nic fyzického, jen pocit. Nedalo jí to a rozhlédla se po okolí:

„Co se děje?“ zeptal se Alarick.

Naslouchala svým smrtelným i čarodějným smyslům, ale nic nevypátrala:

„Sandro?“

Usmála se. „Omlouvám se, jen... Měla jsem pocit takového déjà vu. A úplně mě to fascinovalo. Jsem trochu podivín.“ Rozesmála se a pokračovala v cestě. Poté, co ji Alarick doprovodil k jejímu pozemku, musela se s ním rozloučit:

„Tak snad se zase uvidíme.“

„Myslím, že tady to nebude těžké,“ odvětil.

„To asi ne. Určitě budu na příštím trhu. Zatím se mějte.“

Prošla dřevěnou brankou, která sloužila jako hranice její magické bariéry, a rychle zamířila dovnitř. Nedala to na sobě před Alarickem znát, ale to, co učitela venku, ji vyvedlo z míry. Hodně. Že by ji nějací čarodějové z Orientu našli? To nedávalo smysl, její kouzla kolem vesnice byla stále aktivní. Nebo že by to bylo nějaké na ni zaměřené lokační kouzlo? To taky ne. Možná se někdo snažil otevřít portál? Ovšem ani tohle moc nedávalo smysl.

Alechandra chodila nervózně po domě sem a tam, než ji napadla jedna věc. Ta energie, kterou cítila, byla velmi hrubá a rozptýlená. Hodně se to podobalo energii nechtěně vytvořeného kouzla při neřízených emocích. „Nějaké dítě,“ řekla si tiše sama pro sebe. To by dávalo smysl. Dítě, které teprve objevuje svou moc a které ji neumí držet pod kontrolou.

Přešla do ještě ne zcela zařízené pracovny. Vzala mapu vesnice a křišťál na niti, který použila jako magické kyvadlo. Nechala ho rozhoupat se nad mapou a soustředila se. Chtěla nalézt dalšího čaroděje. Netrvalo dlouho a křišťál se dotkl mapy na jednom konkrétním místě. Nebylo to daleko.

Alechandra kámen odložila a užuž se chtěla jít do toho domu podívat. Jako čarodějka měla povinnost učít případné další generace. Pak se ale zarazila. *Já tu ale nejsem jako čarodějka. Jestli chci sama sebe udržet v bezpečí, musím držet svou moc pod pokličkou. Když se ve vesnici, jako je tato, objeví čaroděj, vždycky se to rychle rozkeříkne. I po okolí.*

Sama sebe musela přesvědčit, že to dítě s magickou mocí to nějak zvládne. Přešla do kuchyně a postavila vodu na silný bylinkový čaj s uklidňujícími účinky.

„Čím se vlastně živíš ty?“ zeptal se Alarick na společné večeři.

Když ji potkal na dalším trhu, kam ji přišel očividně vyhledat, pozval ji k sobě domů na vynikající čerstvé hovězí maso, které právě koupil. „Pro jednoho je toho ažaž. A škoda to nesníst teď“, řekl jí. Ale Alechandre bylo jasné, že o maso mu rozhodně nejde. Řekla si ale, proč ne:

„Momentálně nicím, jak sis asi všiml“, odvětila s úsměvem.

„Právě. Na trhu nic neprodáváš, služby také nenabízíš, zatím jsi nevycestovala, ale přitom máš na útratu. Povídej.“

„Nebudu lhát, už nějakou dobu nepracuji a ještě chvíli asi nebudu. Manžel na tom byl velmi dobře a já zdědila všechno jeho jmění. Navíc několika malým zemědělcům poskytl do začátku úvěry na slušný úrok a z těch mám nyní také pasivní příjem. Kvůli nim ale budu muset samozřejmě jednou za čas zpět do Ragokynu.“

Když měla Alechandra čas a byla sama doma, vymyslela si život, který bude vydávat za svůj. A psala si to. Její jméno bylo Sandra Farah. Byla jedináček a její rodiče vlastnili podnik s opravou a výrobou obuvi. V osmnácti se provdala za o třináct let staršího Josepha Faraha, jehož rodina vlastnila několik obrovských farem a byla dodavatelem spousty plodin pro značnou část města. Její rodné příjmení bylo Misah.

„Na jak dlouho ti celé to jmění vydrží?“

„Počítala jsem to a prakticky už bych asi nemusela pracovat vůbec. Ale nechei na to spoléhat. Navíc mám výbornou školu od jednoho z léčitelů, a tak jsem přemýšlela, že až se opravdu zabydlím, mohla bych se věnovat tomu. Znáám snad každou bylinu, co existuje, i její účinky.“

„To by bylo skvělé. Ve vesnici je jen starý Nerti. Je dobrý, ale řekl bych, že jeho paměť a znalosti už požírá věk. Je mu přes osmdesát. Spoustu lidí se sice naučilo připravovat si léčebné odvary doma, ale čas od času se objeví něco horšího než nachlazení a pak musí dotyčný cestovat až do městečka View. Je to asi padesát kilometrů na východ.“

„Umím i napravovat zlomeniny“, dodala Alechandra.

„Tak to je skvělé. Občas je potřeba kost srovnat, ale Nerti už na to nemá sílu. Možná by sis s ním mohla promluvit. Celá vesnice mu věří. Když řekne, že jsi dobrá, lidé za tebou přijdou rádi, když bude potřeba.“

Přikývla. „Uvidím. Jak říkám, nejdřív se chei zabydlet a teprve pak se budu rozhodovat, co dál.“

„Chápu“, řekl Alarick a pokračoval v jídle.

Po večeři umyl nádobí a nalil sobě i Alechandre výtečné červené víno. Usadili se do společenské místnosti a klábosili. Po necelé hodině se odhodlal k prvnímu pokusu něco na krásnou Sandru zkusit. Ta se samozřejmě nebránila.

Proběhl první polibek, pak druhý. U třetího už jí přejel dlaněmi po prsou. A u čtvrtého už z něj Alechandra sundávala košili. Netrvalo dlouho a oba byli nazi. Uživali si jeden druhého. Nejdříve spíše pomalu a vášnivě, později hlasitě a divoce.

Alechandra si ovšem nemohla pomoct. I když to bylo skvělé, po měsíci s Tristanem jí tohle stále přišlo takové nedokonalé. Byla zvyklá na víc.

Nejdříve Alariek potřísnil pohovku, poté Alechandrina krásná prsa. Na třetí kolo už se přesunuli nahoru do ložnice, kde nakonec oba tvrdě usnuli.

Následujícího rána čarodějkou něco vzbudilo. Otevřela oči a rozhlédla se. Pár vteřin jí trvalo, než si uvědomila, že to něco byl ten samý záchvěv magie, který cítila před několika dny. Vstala a přešla k oknu, jestli neuvidí něco zvláštního. Ale ne. *Vždyť víš, kde to dítě žije. Kdybys chtěla, můžeš tam zajít.*

A zatímco tam tak stála, u okna a nahá, Alariek se probudil. „Co tam děláš?“ zeptal se.

Usmála se. „Jen jsem vyhlížela ven.“

„A je tam něco zajímavého?“

Alechandra zavrtěla hlavou. „Ne. Právě že ne.“ A vrátila se do postele.

Bylo pozdní odpoledne a Alechandra šla podél potoka. Vracela se z procházky, pro kterou se rozhodla, aby zkontrolovala hranice svého kouzla kolem vesnice. Vše se zdálo být v pořádku.

Přemýšlela o všem, co se za posledních pár měsíců událo. Brzy to měl být rok, co ji napadli ti nájemní vrazi u ní doma a co musela opustit svůj milovaný dům.

Zdálo se jí to ale mnohem déle. Celá ta cesta, přespávání po hostincích nebo venku pod stanem, strach, který ji pronásledoval, to vše bylo vyčerpávající. Nedoufala, že by po ní Orient přestal jen tak pátrat.

Pak byla otázka, zda zůstat, či ne, i když ji nevypátrají. Kdyby se po deseti letech přesunula jinam, byla by to jistota. Ale možná zbytečné. *Uvidíme, co přinese čas*, pomyslela si a doufala, že čas aspoň tři roky nepřinese vůbec nic.

Přešla lávku přes potok a vydala se po vyšlapané cestě, která ji přivedla k prvním domům vesnice. Jak šla, pohlédla k obloze. Slunce už bylo nízké, ale do jeho západu zbývaly dobré tři hodiny.

Procházela zrovna jednou z užších ulic, když to přišlo znovu. Stejně jako před osmi dny a dva dny předtím. Vlna magie ji ovanula jako vítr. Až na to, že fyzicky se nijak neprojevovala.

Zastavila se. *Nechť to být. Prostě to nechť být a jdi dál.* Pak ale zaslechla pláč. Ne jen tak ledajaký. Byl to dětský hysterický pláč, který vyjadřoval bolest. A zněl nedaleko:

Alechandra to nedalo a rychle se rozeběhla za zdrojem pláče. Samozřejmě si byla jistá, z jakého domu to jde. Sice ho znala jen z mapy, ale díky tomu věděla, kam přesně jít.

Dům byl malý s velkou zahradou. Pláč se šířil skrz otevřená okna a nutil všechny sousedy vycházet ven. Alechandra sevřela ruce v pěst a vešla dovnitř. Přízemí, kde se nacházela předsíň, společenská místnost a kuchyň s jídelnou, bylo prázdné. Pláč šel z patra. Rychle vyhledala schodiště, vyběhla po něm nahoru a přes chodbu se dostala až do dětského pokoje. Zarazila se ve dveřích. Přes celou místnost se táhlo ožehnutý plamenem. V koutě seděla na zemi zhruba osmiletá dívka, z jejíchž úst vycházel onen hysterický nářek. A Alechandra se ani nedivila. Část tváře a celou pravou ruku měla popálenou od ohně. Rodiče se krčili nad ní:

Na druhé straně pokoje stál chlapec, asi dvanáctiletý, a také brečel. Ale nevydal u toho ani hlásku. Byl to on. To on byl ten čaroděj, kterého cítila. Byl starší, než si myslela. Měl světlé vlasy a zelené oči. Alechandra si říkala, že by z něj mohl vyrůst pohledný mladík:

„Rychle, přines další obklady,“ nakázala matka otei. Až v tu chvíli si všimla ženy stojící v jejich domě. „Co tu děláte? Zmizte! Nemáte tu co dělat!“

Alechandra povytáhla obočí a pokynula k jejich decti. „Vážně?“ Vydala se k ní. „Uhněte.“ Klesla přímo před dívku, mávla jí rukou před obličejem a tiše pronesla: „Spi.“

Pláč ustal. Dívka okamžitě upadla do hlubokého spánku. Blondaté vlásky se jí svezly do obličeje:

„Tak jo, teď potřebuji, abyste mi přinesli všechny byliny, co máte v kuchyni. Taky horkou vodu, ne vroucí. A misku.“

„Jste čarodějka?“ zeptal se ohromeně pán domu:

„Až potom. Teď se musíme postarat o vaši dectu.“

Rodiče přikýkli a užuž odcházeli. Ve dveřích se ale ještě žena otočila ke svému synovi na druhém konci pokoji. „Ty! Ani se nehni. Za tohle tě ještě čeká trest!“

Když odešli, chlapec pohlédl na Alechandru. „Já to neudělal schválně,“ dostal ze sebe mezi vzlyky. „Naštvala mě, to ano, ale... Tohle jsem nechtěl. Nikdy bych sestřičce neublížil.“

Alechandra se cítila mizerně. Kdyby totiž poslechla svůj instinkt a šla za chlapcem ihned po prvním vycítění, tohle by se nestalo. Ten chudák měl zřejmě docela velkou moc a vůbec nevěděl, jak ji používat:

„Já vím, že ne. Klid. Dáme to do pořádku, neboj.“

Nepatřila mezi ty ženy, co uklidňovaly a chlácholily děti. Pokud tedy nešlo o mladé čarodějce. Moc dobře totiž věděla, jaké to je, procházet si tím sama a nemít nikoho, na koho se obrátit. Nikoho, kdo by naučil, jak se svou mocí zacházet.

Co nevidět přiběhli zpět oba rodiče. Žena nesla v ruce košík se sáčky s bylinami a keramickou miskou, muž šel opatrně za ní s lavorem horké vody. Alechandra položila dívku na postel a pustila se do práce. Pomocí určitých bylin a horké vody vytvořila mast. Poté sundala dívence šaty, aby viděla, kde všude ji oheň zasáhl. Bylo to zlé. Na rudou, až hnědou kůži nanesla mast a přitom šeptala magická slova. Tak potichu, že jí nikdo nerozuměl.

Jakmile skončila, vstala a obrátila se k rodičům dívky. „Bude v pořádku. A myslím, že i bez jizev. Jen bude dlouho spát. Odhaduji to tak na dva až tři dny. Až se probudí, bude muset vypít hodně vody. Každopádně se na ni přijdu ještě podívat.“

„Mockrát děkujeme,“ řekla žena. „Jsme něco dlužní?“

Alechandra nikdy nedělala nic zadarmo, ale tohle bylo jiné. „Ne. Nejste.“ Vůbec jí ta slova nešla přes ústa. „Jen bych měla prosbu. Nikomu neříkejte o tom, že jsem čarodějka, ani o tom, co přesně se tu stalo. Vaše dcera se popálila a já jako léčitelka jsem jí pomohla tradičními způsoby, ano? Mimořádně, mé jméno je Sandra.“

Oba přikýkli. Dle emocí věděla, že jim může věřit.

„Jsem Mirna a tohle je můj manžel Adolf. Naše malá je Lucia.“ Obrátila se k synovi a zamračila se. „A tohle je Akir. Ten, co to sestře způsobil. A to se musí ještě řešit, mladý pane.“ Udělala k němu pár kroků. „Tohle už překročilo všechno! Co kdyby —“

„On za to nemůže,“ vstoupila do toho Alechandra.

Mirna i Adolf vypadali překvapeně. Vyměnili si nejisté pohledy. „Ale ano,“ řekla jeho matka nakonec. „Může. Má dar. Podobně jako vy. Ale využívá ho špatně. Stále jen něco ničí a je —“

„Jak říkám, on za to nemůže,“ zopakovala čarodějka. „Naše schopnosti jsou vázané na naše emoce. A pokud někdo neumí své emoce ovládat a krotit, jsou to právě děti. U mladých čarodějů se jejich moc většinou začne projevovat okolo osmi let a často to vypadá právě takto. Jako první se většinou objevuje magie přírody. Tedy živly. Země, voda, oheň a vzduch. Neklid a vztek jsou často vázané na oheň, radost zase na vzduch a vodu... Věřím, že Akir nechtěl sestře ublížit. Jen ho něčím naštvála.“

Mirna na Alechandru zoufale pohlédla. „Pojďte dolů. Postavím na čaj.“

Mlčky tedy sešli i s Adolfem do přízemí.

„Jaký si dáte?“ zeptala se paní domu.

„Máte citronový?“

„Jistě. Hned to bude.“

Když byl čaj na stole, Mirna si povzddechla. „Už nevíme, co máme dělat. Trvá to přes čtyři roky a je to stále horší. Měsíc co měsíc nějaký incident. Většinou se to týkalo jen věcí v domě nebo zvířat. Ale tohle už je moc. Nemůžeme si dovolit, aby se to opakovalo.“

„Chápu, ale proč jste Akirovi nevyhledali pomoc? Někoho, jako je on sám? Ragokyn není daleko a určitě je tam plno čarodějů.“

„Za prvé jich tam dřív bývalo mnohem víc. Spousta čarodějů se teď přesunula do hlavního města. Asi kvůli práci, nevím. A ano, pár jich tam je, ale my... neměli jsme k tomu odvahu.“

„Odvahu k čemu?“

„Vzdát se ho. Je to náš syn. Pokud by ho měl nějaký čaroděj učit, nechal by si ho u sebe. Víme, jak to chodí, a dává to smysl. Vzdělání, ať je jakékoli, potřebuje čas.“

„Ach tak. To máte sice pravdu, ale... Dřív nebo později se to musí stát. Málokdo svou moc pochopí bez pomoci. A Akir se s ní měl učit zacházet už minimálně před rokem. Kolik je mu? Dvanáct?“

„Za dva měsíce třináct.“

„Takže skoro před dvěma. Navíc... Ragokyn přece není daleko. Můžete se vídat.“

„No... Je tu ještě jedna věc. Manžel musí za pár měsíců na obchodní cestu. Bude to zhruba na rok až dva. A jedeme s ním všichni. Tudíž bychom minimálně po tu dobu Akira neviděli. A on nás.“

„Takový je ale úděl čarodějů. Bohužel. On se musí učit.“

Mirna i Adolf vypadali nejistě a smutně. Oba si ale uvědomovali, že takhle to dál nejde. Teď sestru jen poranil, příště ji může zabít.

„No a... Vy byste si ho pod svá křídla nevzala?“ zeptal se Adolf.

Alechandra znejistěla. Věděla, že by to měla být její povinnost, ale jak jen to udělat, aby sama sebe neodhalila? Jakmile si vezme Akira k sobě, lidé se budou ptát a všimati si.

„Víš to jistě?“ obrátila se Mirna na svého manžela.

„Nemáme na výběr. Co kdyby Lucia stála blíž? Už tu nemusela být.“

Mirna sklopila pohled a přemýšlela. Když ho zase zvedla, dívala se přímo na Alechandru.

„Peníze bychom vám samozřejmě dali. Nebude to příživník,“ řekl Adolf.

„O peníze nejde, jen... Neměla jsem v plánu se prozradit. Myslím, co se čarodějnictví týká. A s Akirem asi budu muset.“

„Aha,“ hlesla Mirna.

„Ale... nějak se s tím popereme,“ řekla nakonec čarodějka. „Kolik lidí to o Akirovi ví? Mohli bychom třeba říct, že ho budu vzdělávat v léčitelství. A že proto zůstane zde, až odjedete.“

„Skutečně?“ Mirna vypadala, že jí srdce poskočilo vděčností.

„Ano,“ řekla Alechandra. „Ale je —“

„Ne!“ ozvalo se. Akir stál u schodů, zřejmě celou dobu poslouchal. Udělal několik kroků vpřed. V očích měl slzy. „Prosím, ne. Já už to neudělám. Nezbavujte se mě. Prosím.“

„Ale miláčku,“ řekla Mirna a stoupla si. „My se tě nechceme zbavit, ale naopak ti pomoci. Protože když tě nikdo nenaučí s tvými schopnostmi zacházet, někomu ublížíš. Nebo i sám sobě.“

„Tvá matka má pravdu,“ přitakala Alechandra. „Navíc ty máš obrovský potenciál. Mohl bys být velmi mocný a schopný čaroděj.“

„To přece nemůžete vědět,“ odsekl. „Navíc já svou rodinu nechci opustit.“

„Neopustíš. Budeš je moci normálně vidat. A ta obchodní cesta, kterou zmínila tvá matka, uteče jako voda. Ty se mezitím zdokonalíš v používání svých schopností natolik, aby ses k nim pak mohl vrátit, když budeš chtít. Do té doby by ovšem bylo namístě, abys bydlel v mém domě. Budeš mít svůj pokoj a odpoledne a večer můžeš vidat rodinu i přátele.“

„Skutečně?“ zeptala se Mirna. Zněla skoro tak, jako kdyby z té informace měla radost. Alechandra i Akir si toho všimli. Avšak zatímco čarodějka to na sobě nedala znát, syn se na matku zamračil.

„Ano. Chei ho mít pod dohledem. Aspoň několik týdnů.“

Mirna si s manželem vyměnila tázavý pohled. Ten následně přikývl. „Tak to bude nejlepší.“

„Cože?“ vydal ze sebe chlapec. Na víc se ale nezmohl.

„Chceš snad zase ublížit sestře? Nebo mamce? Tátovi? Některému svému kamarádovi?“ ptala se Alechandra a probodávala Akira vážným pohledem. Ten zavrtěl hlavou. Vypadal jako hromádka neštěstí.

„Takže domluveno,“ řekla čarodějka a vstala. „Během dneška a zítřka si sbalíš věci. Zítřejší noc už strávíš u mě a hned ráno pak začneme s učením.“

Akir otevřel ústa, aby něco odvětil, ale nakonec si jen povzdychl a zase je zavřel. Věděl, že nemá šanci nic namítat.

„Jsme vám vděční,“ hlesl Adolf. „Velmi.“

Alechandra přikývla a měla se k odchodu.

Když následujícího večera Mirna s Adolfem přivedli Akira k Alechandrě domů, mladý čaroděj vypadal smutně a nervózně. Jeho emoce přicházely ve vlnách a čarodějka měla co dělat, aby se je aspoň trochu snažila ignorovat. U hlavních dveří se chlapec s rodiči loučil několik dlouhých minut. Jakmile odešli, Alechandra položila mladíkovi ruce na ramena ve snaze ho uklidnit.

„Neboj se. Vždyť je uvidíš hned zítra.“

„Já vím,“ povzdychl si. „Ale nevím proč, mám z toho všeho takový hrozný divný pocit. Jako kdyby... Nedokážu to popsat.“

„Myslím jen, že cítíš jak své emoce, tak i emoce tvých rodičů. Ale brzy se tohle všechno naučíš ovládat.“ Alechandra v tu chvíli ale neříkala úplně pravdu. To, co Akir cítil, byly opravdu emoce jeho rodičů. Problém byl, že byly velmi smíšené. Měli výčitky, ale z jisté části byli i rádi, že Akir jejich dům opustil. Začínali se ho totiž bát. To čarodějka cítila od prvního okamžiku. „Ukážu ti tvůj pokoj,“ řekla nakonec a pokynula mu, aby šel za ní nahoru do patra.

Chlapec přikývl, popadl své dva vaky a následoval ji.

Pokoj byl prostorný. Byl v něm pracovní stůl, postel, skříň, komoda a přes část dřevěné podlahy byl položený šedý koberec.

„Tady budu spát?“ zeptal se ohromeně. „Je to tu obrovské.“

„Nejen spát. Budeš tu nějakou dobu žít. Jestli si to tu chceš nějak upravit, prosím. Můžeme dojít koupit další koberec nebo tak. Koupelna je přes chodbu.“

„Páni,“ hlesl a udělal prvních pár kroků do svého nového pokoje. „Doma jsem sdílel pokoj se svou sestrou. Skutečně nevadí, že to tu budu celě zabírat sám?“

Alechandra se pousmála. „Proč by mělo? Budeme tu jen my dva. Má ložnice je vedle koupelny, mimochodem. Když budeš chtít vstoupit, tak vždy až po zaklepání a po vyzvání, ano?“

„Ano.“

„Jinak se po domě můžeš pohybovat volně. Dole v pracovně ale na nie nesahej. Mám tam až moc důležitých věcí, které patří k našemu řemeslu.“

Akir přikývl.

„Taky sem nikoho nevod'. Kolem pozemku panuje ochranné kouzlo. Pro tebe jsem ho upravila, ale jiní by po příchodu sem ztratili vědomí.“

„Nač to kouzlo?“ zeptal se.

„To zatím nepotřebuješ vědět. Ted' si vybal a skoč se vykoupat. Za hodinu tě budu čekat dole s večerí. Po ní začneme s učením.“

„Už dnes večer?“ zeptal se a vypadal nadšeně.

„Nebude to zatím žádná lecke. Spíš si budeme povídat o tobě. Abych věděla, na co se budeme od zítřejšího rána zaměřovat.“

„Dobře,“ odpověděl Akir a dal se do vybalování věcí.

Alechandra se usmála a nechala ho v pokoji. Odešla dolů, kde si trochu poklidila v pracovně, a poté začala chystat večeři.

Když měl chlapce vybaleno a vše srovnáno v políčkách, odešel se umýt. Byl nervózní, ale zároveň velmi zvědavý a vzrušený. Nevěděl, jestli má být nadšený, nebo smutný, že opustil rodinný dům. Než udělal, co potřeboval, celý dům už voněl pečeným masem, které čarodějka chystala. Akir přišel dolů, čistý a upravený. Byl cítit Alechandríným kvalitním mýdlem.

„Sluší ti to,“ složila mu poklonu, zatímco plnila talíře.

Hned nato se pustili do jídla, které probíhalo v tichosti, až na pár Akirových slov, kterými chválil Alechandrino kulinářství. Když dojedli, nabídl se, že umyje nádobí. Byla překvapena, ale dle toho, co cítila, se nepředváděl. Byla to jeho přirozenost. Zanedlouho už seděli ve společenské místnosti. Na stolku stála mísa hroznového vína a jahod.

„Pověz mi,“ začala Alechandra, „vzpomeneš si, kdy poprvé se u tebe projevila tvá moc? Myslím tím i malé věci. Něco, co ti třeba zpočátku ani nepřišlo jako magie.“

Akir se ládoval vínem. „No,“ promluvil s plnou pusou a rychle polkl. „Myslím, že asi před čtyřmi roky. Víím, že úplně poprvé se to stalo, když mi táta vynadal, že jsem mu rozbil jeho samostříl. Přitom jsem na něj ani nesáhl. Zavřel jsem se do pokoje a brečel, a najednou se věci kolem mě začaly třást. Jako při zemětřesení. Přišlo mi to divné, ale tehdy jsem si nic neuvědomoval.“

„Jistě. To nikdo z nás. Dobře, a pak? Jak se to projevovalo později?“

Akir zapřemýšlel. „Rozhořely se svíčky... Samy od sebe. Pak si vzpomínám i na to, jak zničehonic zhasl oheň v krbu, když jsem byl sám doma a bál se. Potom... Předměty. Pohybovaly se, aniž bych na ně sáhl. Zvířata dělala, co jsem po nich chtěl, aniž bych je evičil.“

Alechandra přikyvovala. „Hmmm. Vypadá to, že jsi hodně vázaný na živlovou magii. Konkrétně na oheň. Bude to tvá silná stránka. Pověď dál. Kdy poprvé jsi udělal něco opravdu velkého?“

O tom nemusel ani přemýšlet. „Já... Zabil jsem našeho berana. Nechtěl jsem, ale prorazil vrátka a rozeběhl se mým směrem. Bál jsem se. Zakřičel jsem. V tu chvíli padl na zem. Byl na místě mrtvý. Otec ho pak pitval a zjistil, že měl srdce rozpuštěné vedví. Prý jako nožem. Rozhodně nepřirozeně.“

Čarodějka se předklonila. „To bylo hodně silné kouzlo. Jak ses potom cítil? Nebylo ti nevolno? Horečka?“

Zavrtěl hlavou. „To si nepamatuju. Je to přes dva roky, ale... Nemyslím, že bych se potom cítil nějak špatně. Nebývám nemocný.“

„A vybavíš si jiný moment, kdys použil magii a byl jsi poté nějak malátný?“

Akir znovu zavrtěl hlavou.

„Hmmm, zajímavé,“ řekla. „Abys pochopil... Když čaroděj užívá svou moc, může čerpat energii buď ze sebe, či z jiného zdroje. Všichni ji instinktivně nejdříve čerpáme ze sebe. To znamená, že když pracujeme na nějakém silnějším kouzlu, jsme pak unavení, motá se nám hlava, tělu vyskočí teplota... Vypadá to, že ty budeš mít velké množství vlastní energie, anebo se umíš napojit na jiný zdroj.“

Akir moc nevěděl, o čem čarodějka mluví. „Co ovlivní, kolik vlastní energie člověk má?“

„Různé věci. Záleží na jeho fyzické i psychické kondici. Často v tom taky hraje roli krev. Pokud se v tvé pokrevní linii už nějaký čaroděj objevil, hraje to v tvůj prospěch.“

Akirovi se rozzářily oči. „Můj praprapradědeček byl prý čaroděj.“

„Tak to by mohlo být ono. Ale moment – kde je?“

Akir se zatvářil zmateně. „Jak to myslíš? Zemřel, už je to dlouho.“

Alechandra ihned pochopila. „Aha. Zřejmě se rozhodl prožit obyčejný život smrtelníka.“

„Nerozumím.“

„Víš... Velká část z nás čarodějů používá magii k dlouhověkosti. Ale jsou tu také, co se rozhodli to nedělat a jednoduše si užít obyčejný lidský život. Čarují i se tím často žijí, ale stárnou, a ještě před stými narozeninami většinou umírají. A právě tak to udělal tvůj dědeček. Jak se jmenoval?“

„To nevím. Byl z matčiny strany.“

„Nevadí, nevadí. Není to moc důležité.“

„Ale ani jeden z mých rodičů a prarodičů žádnou moc nemá, takže... Jak to je?“

Alechandra se usmála. „Tohle jsem chtěla řešit až zítra, ale dobrá. Má se to tak, že čarovná moc je dědičná. Pokud se ale čaroděj spojí s člověkem, není jisté, že jejich dítě bude čarodějem také. Naopak se to stává dost zřídka. Magie je sice uložena v lidských buňkách, ale může trvat další tři generace, než se u někoho projeví. To by odpovídalo i případu ve tvé rodině.“

„A když mají dítě dva čarodějové?“

„Tam je skoro stoprocentní jistota, že dítě magickou moc mít bude. Jenže to se skoro nestává. Čarodějové jsou poměrně samotáři a málokdy se shodnou s jiným čarodějem natolik, aby tvořili dlouhodobý pár.“

„Aha...“

„Ale zpět k tobě. Potřebuji vědět ještě nějaké věci. Co více? Míváš je? Vidíš někdy nebo tušíš, co se stane? Ať už ve snu, nebo když bdíš?“

Akir zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne.“

„A co sny o minulosti?“

Chystal se znovu zavrtět hlavou, ale vtom se zarazil. „Vlastně... Je pravda, že někdy mívám hodně živé sny, které ale nevím, co znamenají. Někdy jsou o mně, někdy ne, ale nikdy ne z mého pohledu.“

„Aha, to by mohlo být zajímavé.“

„Ano?“

Alechandra přikývla. „Možná vnímáš sny jiných. To by znamenalo, že už se u tebe vyvíjí telepatie. Vzhledem k věku by to asi dávalo smysl.“

„Co je telepatie?“ zeptal se.

„Hodně zjednodušeně je to schopnost číst myšlenky. Vždy je úzce spojena s empatií, což je zase schopnost cítit pocity. Když spojíš oboje dohromady, dokážeš člověka dokonale přecítit.“

„To zní dobře,“ vyjekl Akir.

„Ano, zní. Ale ne vždy je to taková sranda, jak si představuješ. Někdy totiž čaroděj otevře svou mysl natolik, že má problém ji uzavřít. Poté cítí a slyší všechno kolem. A nejednoho čaroděje to už zabilo.“

„Zabilo?“

„Přesně tak. Jeho mozek ten nápor nevydržel.“

Akirovo nadšení opadlo.

„Jednu věc si zapamatuj. Ať už budeme zkoušet cokoli, vždycky mě budeš na slovo poslouchat. Ano, magie umí být krásná, ale také dokáže velmi ublížit, jak už jsi zjistil. Umí ublížit ale i tobě samotnému.“

„Budu poslouchat, slibuju.“

„To ráda slyším,“ odvětila Alechandra a začala si sepisovat vše, co o chlapeč zatím zjistila.

Tristan a Adrian leželi na zádech na písčité pláži a sledovali měsíc v úplňku. Prázdná láhev od rumu ležela mezi nimi.

„Jak si myslíš, že je ta věc daleko?“ zeptal se Tristan.

„Já to vím, nebylo by to fér.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Jsem na světě už dlouho.“

„Proč se mi zdá, že tohle je tvoje odpověď na většinu mých otázek?“

„Protože to tak je,“ řekl Adrian a tiše se zasmál.

„Dobře, tak jak je to daleko, hm?“

„Je to zhruba tři sta tisíc kilometrů. Tři sta až tři sta padesát, tvrdí čarodějové a astronomové. Prý záleží na období. Někdy je blíž, někdy je dál.“

„To je... daleko.“

Adrian se rozesmál, stále ale koukal na oblohu. „Jo, to je.“

Jakmile zapadlo slunce, každý skolili jednoho jelena, na kterém se kvalitně nasýtli. Poté putovali podél pobřeží až k jednomu místu na pláži, kde se rozhodli na chvíli usednout a v klidu vypít láhev rumu. Nacházeli se necelých tři sta kilometrů od města Geehkar, kam měli namířeno. Nevěděli, co přesně je tam čeká a jak dlouho se zdrží. Tohle byla poslední noc, kdy byli mimo civilizaci, a chtěli si ji užít. Užít znamenalo poslouchat to krásné ticho. —

„Závidím ti,“ hlesl Tristan.

„A co jako?“

„Tvoje vědomosti. Víš toho tolik.“

„Ale jen díky tomu, že už žiju dlouho. Jedna z výhod upíra. Máš možnost nasbírat znalosti, které obyčejný člověk často neposbírá za celý život.“

„Stejně mi přijde zvláštní představa, že tu vlastně můžu být navěky.“

„Proč?“

„Po nějakých tisíci letech se už musíš nudit, ne? Co bych měl celou tu dobu dělat?“

„Můžeš to prošukat.“

„Tisíce let? To tě musí přejít chuť i na to.“

„Neřekl bych. Možná naopak. Čím jsem starší, tím víc se dokážu vzrušit. Je ale pravda, že už jsem vyzkoušel všechno, co vyzkoušet šlo. Kdo ví, možná mě to za dalších sto let bavit přestane.“

„Hm.“

„Ale žádný strach. Dřív nebo později někoho nasereš a on tě zabije. V tvém případě dokonce dřív než později. Budeš rád, když se dožiješ čtyřicítky.“

Tristan se zvedl na předloktí a pohlédl na Adriana. „Myslíš?“

„Upíři umírají ve velkém, Trisi, tak to je. Ať už rukou starších upírů, nebo čarodějů, nebo loveců.“

„Ale říkal jsi, že loveci —“

„Vím, co jsem říkal, ale to, že o nich teď nevíme, neznamená, že nikde nejsou a nekonají své řemeslo.“

„Hm,“ vydal ze sebe Tristan a zamyslel se nad svou vlastní nesmrtelností.

„Asi to bude znít zvláštně, ale... Věříš na nějaký posmrtný život? Myslíš, že je něco potom?“

„Těžko říct. Viděl jsem už spoustu zvláštností. Něco asi bude, ale nevěřím tomu, že se objevíš na louce plný květín.“

„Kéž by tohle byla pravda.“

„Jednou se to všichni dozvíme. My třeba za dlouho, ale jednou na nás taky dojde, to se neboj.“

„Asi máš pravdu,“ odvětil Tristan a snažil se zaposlouchat do burácení moře. Něco ho ale rušilo. Byl to jakýsi nepříjemný hluk. „Slyšíš to?“ zeptal se Adriana.

Ten se posadil a soustředil se na svůj sluch. „Ehm. Jo. Ale je to hodně daleko. Takové tři kilometry?“

Tristan neodpověděl hned. Snažil se rozluštit tu směsici zvuků. Jejich zdroj se zřejmě blížil, protože každou vteřinou to bylo čím dál tím silnější. „To zní jako... pláč. Nářek.“

„A to od více osob,“ doplnil Adrian. „Taky koně a nějaký vůz. Možná kočár?“ Pak k nim mezi všemi těmi nářky pronikla jasná slova: „Prosím, ne...“ Byl to zlomený ženský hlas. Ta zoufalost v něm naháněla husí kůži.

Tristan s Adrianem si vyměnili pohledy, a aniž cokoli řekli, popadli své vaky a rozeběhli se za tím, co slyšeli. Vzdálenost k lesní cestě zdolali během několika vteřin.

Byl to jakýsi nákladní kočár tažený čtyřmi koňmi. V jeho blízkosti bylo osmnáct jezdců. Devět vpředu, devět vzadu. Všichni oděni v černých jezdeckých pláštích, pod kterými se skrývala stejně černá kožená uniforma. Nákladem ale nebylo žádné zboží. Byly to ženy. Vezli je v obří dřevěné kleci, v jaké se obvykle převážela zvířata.

„Co to kurva...“ Tristan nemohl uvěřit tomu, co vidí.

„Obehodníci s lidmi, myslel jsem si to,“ odvětil Adrian.

„To existuje?“

„Samozřejmě.“

Stáli mezi stromy vedle cesty a celé to sledovali. Dívky a ženy zhruba od třinácti do třiceti let byly oděny v jakýchsi hadrech. Vlasy měly rozcuchané, tváře umazané. Tristan jich napočítal čtrnáct.

„Kam je vezou?“ zděsil se.

„Někomu, kdo si je objednal. Zřejmě nějaký bordel nebo někdo, kdo je pak bude nabízet dál.“

„Nebudeme se na to jen tak koukat, že ne?“

„To si piš, že ne,“ odvětil Adrian a spiklenecky se usmál.

Povoz jel nočním lesem, všude kolem byl klid. Když se několik metrů před prvními jezdci objevila silueta člověka, celý průvod pomalu zastavil.

Adrian stál ve tmě a viděl tu náhlou nejistotu mužů na koních.

„Uhni nám z cesty,“ zavelel jeden z nich.

Ani se nepohnul.

„Nebudu to opakovat,“ řekl znovu onen muž vpředu a z popruhu u sedla vytáhl samostřil. Namířil jím přímo na Adriana, který se nad celou tou situací musel pousmát. „Máš tři vteřiny na to, abys uhnul, jinak tě sejmu.“

Ale Adrian opět nic. Stál tam bez hnutí.

„Jeden,“ začal muž s počítáním, „dva...“

„... tři,“ dořekl Tristan, který se náhle objevil na střeše vezené klece.

Všichni se stačili jen ohlédnout, a už se odrazil a skočil přímo k tomu muži se samostřilem. Popadl ho, omráčil a vyskočil s ním na jeden ze stromů, kde se mu s radostí zakousl do hrdla. Neopatrně a divoce. Vše proběhlo tak rychle, že ostatní ani nestačili zaznamenat, co se vlastně děje.

Koně se plašili. Jezdci se začali s hrůzou rozhlížet kolem sebe.

„Co se kurva stalo?“

„Co to bylo?!“

„Ten vpředu zmizel!“

A bylo to tak. Adrian už na cestě nestál a po veliteli jezdců nebylo ani stopy. Tedy alespoň do té doby, než jeho tělo tvrdě dopadlo na zem.

„Připravit a nabít zbraně!“ zavelel další z mužů.

Všichni sáhli po svých samostřilech, natáhli tětivu a vložili šíp. Následně pobídlí koně, aby kolem povozu udělali kruh.

„Co to kurva bylo?“ zeptal se někdo.

„Drž hubu sakra, jinak budeš další,“ odvětil mu jiný.

Jedna dívka ve voze se rozplakala.

„Drž hubu, nebo ti tam narvu klacek, dokud se nezadusíš!“ okřikl ji jeden z jezdců.

Dívka se lekla a zmlkla. Schoulila se k jiné ženě do náruče.

Něco zašustilo a náhle byli dva jezdcí na zemi. Tristan s Adrianem si vybrali další oběti, které si též rychle vytáhli do lesa. Koně se stále plašili, jezdcí vypálili pár šípů, ale naprázdno. Všechny skončily zapíchnuté ve stromech nebo v zemi.

„Kurva! Kurva! Co to je?! Padáme odtud!“ dostal ze sebe jeden jezdec. Byl na pokraji hysterického záchvatu.

„Drž hubu. Drž sakra hubu! Nebuď posranej, nebo —“

Dva zmizelí jezdcí dopadli na zem. Oba mrtví s rozsápaným hrdlem.

Všichni muži byli vyděšení a zpocení. Trásli se, ale nemluvili. Oči kmitali po okolí a snažili se něco zahlédnout.

„Upíři,“ hlesl jeden z nich. „Jsou to upíři.“

Semkli se kolem vozu, ovšem zbytečně. Během pár vteřin totiž začala jatka. Tristan s Adrianem začali postupně likvidovat jednoho jezdce po druhém. A každému vášnivě prokusovali hrdla. Bavilo je to. Hlavně Tristana. Bylo to poprvé, kdy mohl dát průchod své upíří stránce. V tu chvíli byl jen upírem, ničím víc ani méně. Připadal si jako nějaký stroj na zabíjení. Byl to ale nejlepší pocit, jaký ve svém životě doposud zažil.

Ženy během tohoto masakru křičely a prosily zbývající jezdce, aby je pustili ven. Lomeovaly s mřížemi, které ne a ne povolit.

Netrvalo dlouho a zbyl jeden jediný jezdec. Tristan ho právě srazil z koně a chystal se mu zahryznout do krku, Adrian ho ale zastavil. Objevil se u něj a položil mu ruku na hrud'

„Co je?“ zeptal se Tristan. Jeho oči se leskly jako nějaké šelmě. Byl zdivočelý a zadýchaný.

Adrian byl oproti němu úplně klidný. „Než ho zabiješ, chei vědět, pro koho ty ženy jsou... A kdo jste sakra vy, že je převážíte?“ otočil se k dotyčnému.

„Není to jedno, když mě pak stejně zabijete?“ zeptal se vyděšený muž a vzápětí se pomočil.

Tristan nakrčil nos a udělal od muže krok dál. Úplně ho tím přešla chuť na krev.

„Myslím, že sis právě zajistil život,“ okomentoval to Adrian. „Řekni mi, co chei vědět, a já tě nechám žít.“

Muž ležel v kaluži vlastní moči a celý se třásl. „Prosím, já vám to řeknu, ale slibujete, že mě necháte žít?“

Adrian se zamyslel nad absurditou jeho dotazu. „No, právě jsem ti to řekl, ne? Tak dělej. Mluv.“

„Jsme součástí Sovího řádu. Jen obehodujeme. Děláme, co se nám nakáže shora. Jsou to prostě jen služby za peníze. Nic víc v tom není.“

„Dobře. A kam ty ženy vezete?“

Tristan se ohlédl na vůz s klecí. Všechny ženy byly vyděšené, uplakané a sužované strachem z toho, co přijde dál.

„Heris,“ vykoktal ze sebe muž. „Norbert Heris. Jemu je máme dovézt. Má sídlo v Gechkaru. Je to nějaký tamější bohatý usedlík.“

„Gechkar?“ zopakoval Adrian a ohlédl se na Tristana. „To je náhoda, zrovna tam máme namířeno.“

„Rád bych pak Herise navštívil,“ odvětil Tristan a na tváři se mu objevil malý úsměv.

„M-mohu jít, prosím?“ vykoktal ze sebe poslední živý člen skupiny.

Adrian na něj pohlédl jako na odpad. „Běž. Ale směrem, odkud jste přijeli. Ať tě ani nenapadne utíkat do Gechkaru. Jestli tě ještě někdy uvidím, urvu ti hlavu jako tvým kamarádíkům.“

Muž se vyškrábal na nohy a nervózně se od upírů vzdaloval.

„Co s nimi?“ zeptal se Tristan a pokynul k vozu.

„Dopravíme je bezpečně do Gechkaru a sežehneme jim pomoc.“

Ozval se zvuk střelící kuše. Adrian se otočil a chytil šíp, který mu byl vystřelen do zad. A to mužem, kterému právě dali milost a nechali ho jít. Stál u posledního mrtvého druha a v ruce držel samostříl.

„To si snad děláš prdel,“ pronesl Adrian a během vteřiny byl u něj. Vyrázil mu zbraň a pevně ho uchopil do rukou.

„Ne, ne, prosím! Byla to chyba, ale —“

Adrian se mu zakousl do krku tak silně, že mu zlomil vaz.

Tristan zavrtěl hlavou a přešel k vozu s ženami. Na kleci byl zámek a řetěz.

„Nebojte se. Nic vám neuděláme. Dostaneme vás zpět k rodinám,“ řekl a věděl, že mu to ani jedna z těch žen nevěří. Uchopil zámek do ruky a utrl ho. Pak klee otevřel. Všechny ženy byly namačkané na sobě na druhé straně. „No tak. Kdybych vám chtěl ublížit, už jste mrtvé. Nechei. Ani můj přítel. Tak pojdte, vylezte.“

„Co jste zač?“ špitla jedna žena s tmavými dlouhými vlasy.

Tristan si povzdychl. „To už jste si asi domyslely, ne? Já a můj přítel jsme upíři. Byli jsme nedaleko, když jsme vás zaslechli. Míříme do Gechkaru.“

Žena se odhodlala vylézt ven. Ostatní čekaly, co bude následovat. Tristan jí podal ruku a z vozu jí pomohl. Když ji pak nechal jít, ostatní se odhodlaly vylézt taky.

„Odkud jste? Jak se k vám tihle dostali?“ zeptal se Adrian, který přicházel od posledního zabitého.

„Já jsem z vesnice jménem Stavros,“ řekla ta tmavovlasá, „společně s většinou dalších. Oni... vtrhli k nám do vesnice, naše muže omráčili nebo zabili a nás odvedli. Byli jsme na cestě asi... měsíce. Zhruba v půli cesty ti muži vydrancovali ještě jednu vesnici. Odtamtud je zbytek.“

„Aha. Teď vás dopravíme bezpečně do Gechkaru. Pak uvidíme, co dál. Mé jméno je Tristan. Tohle je Adrian.“

„Já jsem Abigail. Ještě jednou moc děkujeme. Myslela jsem si, že...“ Hlas se jí zlomil a ona se rozplakala. „Omlouvám se. Moc se omlouvám, ale... Už jsem si myslela, že se domů nikdy nedostanu. Měsíc v té kleci pro mě bylo to nejhorší, co jsem kdy zažila.“

„Kdy jste se naposledy pořádně najedly?“ zeptal se Adrian.

Vpřed vystoupila dívka, asi osmnáctiletá. „Moc nás nekrmili, takže pořádně jsme jedli asi před zajetím. Posledních pár dní už mám hrozná křeče v břiše. A myslím, že nejsem sama.“

„Tak jo,“ řekl Tristan. „Koní máme dost, každý můžeme jet na svém. Někde se utáboříme. Obstaráme vám nějakou zvěřinu k jídlu a pak se pořádně vyspíte. Přes den se musíme někde ukrýt kvůli slunci. Od Gechkaru jsme zhruba šest dní cesty. Vezměte si z mrtvých nějaké šaty. Minimálně jejich pláště.“

Ženy byly slabé, ale nic nenamítaly. Věděly, že cokoli bude lepší než poslední měsíc jejich života. A tak vzali koně i povoz a vyrazili po cestě dál. Tristan i Adrian jeli v čele. Oba dva si uvědomili, jak dlouho už neseděli na koni.

„Tohle nás trochu zdrží,“ pronesl Adrian polohlasem.

„To nevadí. Potřebují naši pomoc,“ odvětil druhý upír a doufal, že tohohle činu nebude litovat.

Neujeli ani čtyři kilometry a narazili na oblast skalek, jež v sobě skrývaly i malé jeskyňky, které Tristanovi a Adrianovi dobře poslouží, až vyjde slunce. A zatímco ženy uvazovaly koně a dělaly si pohodlí na měkké zemi, upíři obstarali několik divokých zajců. Když se vrátili, už hořely ohně. V povozu se našlo několik kvalitních kusů nádobí, ve kterých se dalo maso perfektně připravit. Ještě před východem slunce byly ženy nasycené a měly se také ke spánku. Byly psychicky i fyzicky vyčerpané.

Než Tristan usnul, ještě jednou zadoufal, že nedělá chybu a že kvůli zdržení neztratí tu jedinou stopu, kterou získal.

Pět dnů v koňském sedle Tristanovi příliš nevyhovovalo. Byl zvyklý pohybovat se mnohem rychleji a po svých. Naštěstí se jim vždy dařilo cestovat od západu slunce až do jeho východu:

Všechny ženy se během první noci vzpamatovaly z útrap. Netrvalo dlouho a už mezi sebou řešily standardní věci. A často i s Adrianem a Tristanem. Ti si vyslechli příběh každé z nich. Většina už byla vdaná a tři z nich měly děti. Tristan si nejvíce povídal s Abigail, milou hnědovláskou, která si přála vrátit se za manželem, pak s Christinou, kterou vyrvali z otcovy náruče, a s Tamarou, která pomáhala v nemocnici, školila se na léčitelku a která uvažovala o tom, že by v Gechkaru zůstala, kdyby jí někdo nabídl práci a přístřeší:

„Stihneme tam dorazit během zítřejší noci?“ zeptala se Christina, když na svém koni jela hned vedle Tristana.

Ten pokrčil rameny. „Pokud ten poslední ukazatel nelhal, tak ano. Ale Gechkar je obrovský, takže si myslím, že pak pojedeme ještě část další noci, než se dostaneme přímo do města. Navíc bychom s Adrianem rádi našli onoho Herise. Nejsem žádný strážce spravedlnosti, ale pokud můžu zachránit další ženy před osudem, kterému jste se vyhnuly, udělám to.“

„Nikdy bych si nemyslela, že upír může mít tak dobré srdce,“ řekla.

„Viděla jsi, jak jsme zabili ty muže? Nemám dobré srdce, ale něco prostě považuji za správné.“

„Ti lidé by nás prodali dost možná někomu, kdo by nás od rána do noci znásilňoval. Zasloužili si to.“

„Hm. Neříkám, že ne.“

„Verona říkala, že jednou, když jsme tábořili a oni nás pustili ven, slyšela rozhovor dvou z nich. Prý se ten jeden ptal, jestli ví, za kým přesně nás vezou:

Ptal se, kdo je vlastně ten Heris. Ten druhý mu řekl, že je to nějaké velké zvíře na černém trhu. Obchoduje s kradeným zbožím a tak.“

„Přesně tak,“ ozvala se Verona, která se se svým koněm vynořila po Tristanově levici.

„Zajímalo by mě, jestli ho najdeme. V tom povozu byla mapa, ale nevíme, jestli vede přímo k němu. Budeme doufat. Každopádně vy půjdete nejspíš k primátorovi města.“

„Myslím, že Gechkar řídí primátor Fabian Devalski,“ řekla Christina. „Bude o nás postaráno.“

„Vaše rodiny musejí být strachy bez sebe, když vlastně nevědí, kde jste ani co s vámi je,“ usoudil Tristan.

„Snad jsou v pořádku a nehledají mě,“ hlesla Christina.

„Snad ano,“ řekl Tristan a zastavil koně. „Postaráte se mi o něj? Mám hlad, půjdu na lov a pak si vás najdu.“

Obě dívky přikývly.

Tristan sešel z cesty do lesa a rozeběhl se, dokud se nedostal zhruba šest kilometrů jižně. Stromy zde byly výrazně starší a silnější. Zavřel oči a zaposlouchal se. Slyšel vítr prohánějící se v korunách, hlodavce vylézající ze svých nor, hnízdící ptáky... A také srnu. Otevřel oči a okamžitě se vydal k ní. Zvíře Tristana překvapivě zbystřilo dříve, než byl zvyklý, a dalo se na útěk. Srna nevěděla, že nemá šanci, a tak pádila, co jí síly stačily. Utíkala dobrých sedm set metrů, než se Tristan odrazil a skolil ji.

Krev ho jako vždy nasýtila a dodala mu pocit síly. Když se ale od zvířete zvedal, v dálece mezi stromy něco zahlédl. Takové namodralé světlo. Zaujalo ho to a kousek se přiblížil. Vypadalo to, jako kdyby někdo nesl pochodeň. Nebyl tam ale žádný člověk ani žádná pochodeň, a plamen byl modrý. Pokud se tomu dalo říkat plamen.

„Co to sakra...,“ zamumlal Tristan a pomalu se k světlu blížil. Jakmile ale udělal pár kroků, přišlo mu, že zatímco on se přibližuje, světlo se od něho naopak vzdaluje. Rozeběhl se přímo k němu, ale když zastavil, světlo bylo opět desítky metrů před ním. Nevěřil vlastním očím. „Někdo si ze mě dělá prdel... Co jsi zač?“ Znovu se rozeběhl, ale světlo se též zase přemístilo.

A tak to pokračovalo dalších pár minut. Tristan neměl ponětí, na co se kouká ani jak se to dokáže takhle pohybovat. Nakonec ale musel pronásledování zanechat. Nemohl si dovolit se tím zdržovat. Východ slunce nebyl daleko.

Běžel zpět na sever a během cesty nasával lidský pach, který za sebou všechny ty ženy nechávaly. Netrvalo dlouho a byl opět u skupiny. Nasedl na svého koně a doklusal s ním k Adrianovi, který právě řečnil s Tamarou a Natashou.

„Něco jsem viděl,“ řekl Tristan.

„A co?“ zeptal se Adrian.

„To právě nevím. Bylo to modré, řekl bych. Jako plamínek ve vzduchu. Ale vždycky když jsem se k tomu chtěl dostat, přemístilo se to o kus jinam.“

Adrian se usmál. „Ha, gratuluji. Viděl jsi svou první bludičku.“

„Bludičku?“ zopakoval Tristan a srdce mu poskočilo. V hlavě mu zazněl hlas jeho dečky. *Tu pohádku o bludičce. Prosím, tatí.*

Adrian si všiml jeho výrazu. „Trisi, co se děje?“

„Ehm... Nie, jen...“ Měl co dělat, aby zněl jeho hlas normálně. „Má deera Evelin měla svou oblíbenou pohádku, kterou po nás pořád chtěla číst. Uměla ji úplně nazpaměť. Byla o bludičce a začarovaném lese.“

„Aha...“ Adrian nevěděl, co víc říct. Bylo mu jasné, že tohle bylo Tristanovo bolestivé místo. A ať by řekl cokoli, nijak by mu to v tu chvíli nepomohlo.

„Ale moment,“ vydal ze sebe Tristan. Snažil se svůj žal zahnat. „Bludička? Skutečně to existuje?“

„Ano,“ přitakal druhý upír. „A máš docela štěstí. Někdo ji nezahledne za celý svůj život.“

„Co jsou zač? Jsou nebezpečné?“

„Vůbec. Podle pověstí jsou to zbloudilé duše, které svádějí člověka na seestí, ale skutečnost je trochu někde jinde. Bludička je vlastně jen energie, která se uvolnila při nějakém kouzlu. Většinou nevydařeném.“

„Vážně? Ale proč je lidé vídají v lesích?“

„Jde o to, že lesy, řeky, skály, louky... to všechno jsou místa, kde se shromažďuje nejvíce přírodní energie. A tím pádem i volná magie. Říká se tomu magické siločáry, myslím. No a když je magie dostatek, vznikne bludička.“

„To by mě nikdy nenapadlo. V té pohádce jsou bludičky magické bytosti, které se baví tím, že se kvůli nim pocestní ztrácejí v lesích.“

„Je to pohádka. Ale vlastně to není úplně lež. Lidé se kvůli nim opravdu ztrácejí, jelikož následují jejich světlo. Ovšem ty potvory se objevují hlavně mimo cesty.“

„Ty už jsi nějakou viděl?“

„Jo, už několikrát. My, co hodně cestujeme lesem a v noci, to štěstí máme.“

„Ale jak to, že se tak rychle přemísťují? A proč?“

„Je to magická energie. To ti musí jako odpověď stačit. Jakou že jsi viděl? Modrou?“

„Jo.“

„Ty jsou krásné. A hned se žlutými nejběžnější. Jednou jsem viděl i zelenou. Prý existuje ještě červená.“

„Skutečně to není něco víc? Jen energie?“

Adrian se usmál. „Skutečně. Je to jen krásná podívaná, která tě ovšem může zavést až k útesu, kde se rozplácneš o skály.“

„Pravda je, že nemít upíří smysly, z toho lesa už bych se kvůli ní nevymotal. Několikrát jsem se ji snažil doběhnout.“

„Já napoprvé taky,“ zasmál se Adrian. „A ne chvilku. Honil jsem se za ní půlku noci, než jsem to vzdal.“

„Kdybych se nemusel vracet k vám, dopadl bych podobně,“ odvětil Tristan s úsměvem a pobídl koně k rychlejšímu kroku.

Zbytek noci utekl rychle. Před východem slunce se celá skupina utábořila ve zřícešině jakési velmi staré strážní věže. Celé okolí bylo porostlé vysokou trávou, tudíž se koně nakrmily a dívky měly na spaní pohodlí. A hned jak slunce na konci dne začalo klesat za lesy, byli už zase na cestě. Podle map to vypadalo, že k hradbám města Gechkar by mohli dojet do pár hodin. A taky že ano. Netrvalo dlouho a před lesem, ze kterého vyjeli, se tyčila masivní hradba.

„Musíme najít bránu,“ oznámil Tristan. „Ale pustí nás vůbec dovnitř?“ zapochyboval, když se ohlédl na dívky na koních.

„Proč by nepustili?“ zeptala se Tamara.

„Nechci být hrubý,“ řekl Adrian, „ale všechny vypadáte jako žebračky, co nemají na kus pořádného oděvu. Budeme muset říct strážím celou pravdu a doufat, že nás pustí, abychom se dostali k primátorovi.“

„Snad si nemyslíte, že by nás odmítli pustit?“ zděsila se Nira.

„Ty strážce tam stojí z nějakého důvodu. Mají jasné rozkazy, koho dovnitř pustit a koho ne. Vy ani nemáte žádné doklady.“

„V nejhorším je můžeme zhypnotizovat,“ navrhl Tristan. „Ale záleží, kolik jich tam bude. V Ardenthalu jich byl tučet, když nepočítám strážce na ochozu.“

„Právě,“ přitakal Adrian. „Tak pojďme.“ Pobídl koně a v čele skupiny se vydal podél zdi. Cesta byla dostatečně široká, aby se zde vešly tři povozy s koňmi vedle sebe.

Jak předpokládali, u nejbližší brány byl tučet stráží. A všichni muži zbystřili, jakmile se skupina objevila v jejich zorném poli. Ve zdi u brány bylo několik pochodní a jeden oheň hořel i v každé ze strážních věží.

Adrian dojel až ke strážím, zatímco Tristan s ostatními se zastavili opodál. Sesedl z koně. „Dobrý večer.“

„Jestli chcete říkat hluboké noci večer, budiž. Dobrý večer,“ řekl jeden ze strážných. Všichni na sobě měli oděvy, které vypadaly částečně jako brnění a částečně jako uniforma. Byly bílo-modré, na prsou erb se pstruhem.

„Rádi bychom poprosili o vstup do města. Já a přítel jsme zde jen kvůli návštěvě starých přátel, ale po cestě jsme narazili na tyto ženy. Byly v zajetí obchodníků s lidmi. Byly uvězněné v tom voze, který táhnou koně. Potřebovali bychom je dopravit do primátorova paláce a požádat, zda by jim pomohl dostat se zpět ke svým rodinám.“

„Nějaké listiny máte?“ zeptal se.

„Já a můj společník ano. Dívky samozřejmě ne.“

Strážný vypadal jako otec od rodiny. Ve tváři se mu zračila lítost a soucit. Ale nemohl jen tak kývnout na Adrianovu žádost, aniž by provedl jistá opatření.

„Budeme muset ten povoz prohlédat. A nakouknout do vaků na koních.“

„Samozřejmě.“ Adrian mu ustoupil z cesty.

„Prosím všechny, aby sesedli z koní a postavili se zde,“ řekl strážný a ukázal vpravo. „Dámy, je mi líto, co se vám stalo, ale jakmile se ubezpečíme, že je vše, jak má být, necháme vás dojít si pro pomoc.“

Všichni udělali, oč byli požádáni, a strážní se pustili do práce.

„Ty koně i jejich vaky patřili únosecům,“ sdělil Adrian. „Nepotřebné věci jsme vyházeli a nechali si jen příkrývky a dýky. Každý měl jednu. Tady.“ Vytáhl dýku, kterou měl strčenou za opaskem, a podal ji strážnému. Ostatní prohlíželi povoz a nahlíželi do vaků.

„Hmm... Erb se sovou. Ten neznám,“ řekl muž, když si prohlížel kvalitní rukojeť. „Vy víte, kdo to byl a kam měli s těmi dívkami namířeno?“

„Jednalo se o Soví řád. Služby všeho druhu.“

„Ano, o těch jsem už slyšel.“

„Ale kam přesně měli namířeno, to nevíme. Vypadalo to, že jedou ze západu na východ.“

Tristan i ostatní věděli, že Adrian zalhal. Ve skutečnosti mířili z východu na západ, a to přímo do města Gechkar.

„A to jste je přemohli jen vy dva?“ zeptal se strážný podezřele a Adriana i Tristana si se zaujetím prohlédl.

„Kdepak, jsme součástí velké skupiny, ale u posledního ukazatele jsme se odtrhli.“

„Ach tak.“ Vypadalo to, že muž Adrianovi příliš nevěří. Navíc dle jeho výrazu jako kdyby tušil, kde je pravda. Ale přikývl a dýku Adrianovi vrátil. Pak odkráčel ke svým kolegům a pomohl jim s dokončením prohlídky. Tristan mezitím přešel k Adrianovi.

„Proč jsi lhal o tom směru?“ zašeptal.

„Protože nechci, aby věděli, že o Herisovi víme. Vysvětlím ti to později.“

„Kde je ta mapa, která nás za ním má dovést?“

„Mám ji u sebe.“

Tristan jen přikývl a čekal, než strážní skončí s kontrolou. Když prohlédali vše, co mohli, a nenašli nic zvláštního, pokynuli všem, aby si opět nasedli na koně.

„Je to čistý, pusťte je!“

Ozval se těžký mechanismus a brána se otevřela.

Strážný přistoupil k Adrianovi, který už seděl na koni. „Jeďte rovnou k paláci. U hradeb řekněte to, co nám, a vyřídíte jim slovo *rolanka*. Budou vědět, co dál.“

„Dobře. Díky,“ odvětil Adrian a společně s ostatními projel branou. Ta se za nimi zavřela, jakmile projela poslední dívka a její kůň.

Okolí vypadalo klidně. Jen les, žádné domy. Až asi po hodině cesty narazili na jakýsi mlynářský komplex. Malá tvrz, několik budov, obří mlýn. Vše bylo postaveno kolem řeky, která zde tekla.

„Stihneme se k paláci dostat do východu slunce?“ zeptal se Tristan.

Adrian zavrtěl hlavou. „Určitě ne. Ještě chvíli půjdeme lesem, na jeho kraji je stará opuštěná osada, co si vzpomínám. Tam se utáboříme, pak vyrazíme ještě před západem slunce.“ Ohlédl se na dívky. „Pozítří ráno už budete v teple. Poskytnou vám jídlo a noelch. A postarají se o to, abyste se vrátili domů.“

„A co ten muž, ke kterému nás vezli?“ zeptala se Tamara.

„O toho se s Trisem postaráme. Dostane, co si zaslouží.“

„A to je co?“ zeptala se Abigail. „Zabijete ho?“

„Uvidíme. Určitě mu to neprojde. Každopádně si to nechte pro sebe.“

Abigail přikývla. Jako kdyby ji Adrianova odpověď uklidnila. Když ale pak pokračovali dál a upíři byli sami, Tristanovi to nedalo. „Co přesně tedy uděláme?“

„Něco vymyslíme. Tohle se nebude opakovat. Jen klid.“

„Dobře,“ hlesl Tristan.

„Tristan?“ oslovila ho Tamara, když při západu slunce nasedali na koně.

„Hm?“

„Chtěla jsem se na něco zeptat.“ Ve světle zapadajícího slunce byly její rzzavé vlasy jako čirý oheň.

„Povídej.“

„To, že bych tady asi zůstala, víš.“

Tristan přikývl.

„Ale napadlo mě... Už se známe, máme podobný smysl pro humor, a tak... ráda bych zůstala s tebou a Adrianem. Tedy pokud budete zůstat v Gechkaru.“

Zarazil se. I když měl Tamaru rád, nestál o ničí společnost. Rozhodně ne o lidskou, která by je leda zdržovala. „Ehm...“ Nevěděl, jak jí to říct šetrně.

„My zřejmě v Gechkaru zůstat nebudeme. Někoho tu musíme najít a zjistit

nějaké informace, ale myslím si, že za týden už budeme zase na cestě. A jako upíři se pak sami pohybujeme poměrně rychle, když nás tlačí čas. Nezlob se.“

„Chápu... Zatím jste nám ale neřekli, koho tady hledáte.“

Tristan se usmál a pobídl koně vpřed. „A neřekli jsme vám to asi z nějakého důvodu, nemyslíte?“

„Nějaké tajné upíří poslání?“ zeptala se dobíravě.

„To úplně ne. Je to na dlouho. A příliš citlivé. Musí ti stačit jen to, že hledám vrahy své rodiny. A tady je někdo, kdo by mohl být přímou spojkou k nim.“

„Aha, takže osobní záležitosti.“

„Přesně tak.“

Celá skupina pokračovala po cestě, která je během několika minut vyvedla na jakési předměstí. Vypadalo jako rušná vesnice a bylo úžasně udržované. Čisté střechy, nahozené zdi, udržované ploty, ulice volné a široké. Po zhruba dvou hodinách jízdy se dostali do trochu majestátnější části města. Domy začaly růst více do výšky, zahrady se zužovaly, na prostorných ulicích bylo mnohem víc živo. Zde už Tristan jasně cítil moře. Sice bylo ještě daleko, ale už bylo znát, že jsou na poloostrově.

Po dalších dvou hodinách jízdy se konečně dostali k centru města. Poznali to, když se zhruba pět kilometrů před nimi vynořil majestátní palác. Do výšky mohl mít čtyři sta stop a skládal se z více staveb srostlých k sobě. V té tmě ho samozřejmě viděli jen Tristan s Adrianem. A i tak velmi mizerně.

„Tam jdeme?“ zeptal se Tristan.

„Přesně tam,“ řekl Adrian a pokračoval v cestě.

A jak se skupina blížila k paláci, obloha se začala rozednívat. Nejdříve do světle modré a pak se za horizontem objevila i oranžová. Když se dostali k palácové hradbě, do východu slunce už moc nezbývalo. Tristan začínal být velmi nervózní. Začal se ohlížet po okolí.

Adrian seskočil z koně. „Neboj. Za rohem je hostinec, jeli jsme kolem. Stihneme to.“

Sotva to dořekl, už u nich byli dva strážní. „Jak vám můžeme pomoci?“ ptal se jeden. „Máte s někým schůzku? Jste nahlášení?“ přidal se druhý.

„Dobré ráno,“ pozdravil Adrian, aby upozornil na to, že z jejich strany žádný pozdrav nepřišel, a pustil se do vysvětlování. Vzal to stručně.

Oba strážné ten příběh zasáhli. Ihned jejich pohled sklouzl na unavené a slabé dívky.

„Od vašeho kolegy vám máme vyřídít slovo *rolarka*. Prý už budete vědět.“

Muži na sebe pohlédli a poté přikýkli. „Vezmeme dámy dovnitř,“ řekl následně jeden z nich.

„Vezměte i ty koně a povoz. My pokračujeme pěšky,“ řekl Adrian.

Strážný přikývl. Mávl na ostatní strážné a zakřičel: „Otevřete bránu!“

K Tristanovi přiskočila jedna z dívek a chytila ho za ruku. „Děkujeme moc. Svatý vám to oplátí.“ Všechny ostatní začaly rychle sesedat z koní, aby Tristanovi a Adrianovi také vyjádřily své díky. Jako poslední zůstaly Abigail s Tamarou, kterým bylo viditelně líto, že se musejí rozloučit.

„Kdybyste někdy měli cestu přes vesnici Stavros na východě, neváhejte mě vyhledat. Za tohle všechno se vám nikdy nebudu moct plně odvděčit. Ještě jednou moc děkuji. Nebýt vás... Vždyť víte.“

„Přesně tak. Jestli se ještě někdy uvidíme, ráda bych pro vás něco udělala. Něco, čím bych dokázala, jak moc jsem vám oběma vděčná. Před týdnem jsem myslela, že už nikdy nebudu svobodná a že brzy zemřu.“

„Třeba se ještě někdy potkáme,“ odpověděl Tristan. „Člověk nikdy neví.“

Tamara i Abigail měly slzy v očích a Tristan hledal ještě nějaká slova na rozloučenou. „Sbohem,“ řekl nakonec a společně s Adrianem je nechali projít hradbou k paláci. Ten se tyčil vysoko k obloze a tvořilo ho několik křídel a věží. Působil podobně jako ten v Ardenthalu, jen tenhle byl o něco menší.

„Tak jo, pojďme,“ pobídl ho Adrian a společně se rychle vydali do hostince, kolem kterého předtím jeli.

Měli štěstí a ubytovali se natolik rychle, že zvládli bezpečně zatáhnout závěsy. Měli společný pokoj. Byly v něm dvě samostatné postele, průchod do umývárny a jedno ošklivé a rozpadlé kanapíčko s malým dřevěným stolem. Každý si vybral jednu postel a usadili se naproti sobě.

„Tak jo, měli bychom si říct, co teď máme v plánu,“ řekl Adrian a vytáhl z kalhot mapu, kterou ukradl Sovímu řádu. Krátce do ní nahlédl a přikývl.

„Dnes v noci Heris, zítra ten, koho hledáš. Ano?“

„Asi...“

„Asi?“

„Ne, promiň, jen...“ Tristan začal být nervózní. „Jen je zvláštní být tady, ve městě, kde je spojka k vrahům mé rodiny, a věnovat se něčemu jinému.“

Adrian s ním soucítil. „Chápu tě, kamaráde, ale Herise můžeme vytrestat poměrně rychle. Jestli se na to teď vykašleme, už se k tomu dost možná nevrátíme.“

Tristan zavrtěl hlavou. „To ne. Tohle mu neprojde. Nemůže.“

„Právě o tom mluvím.“

Tristan se zhluboka nadechl a zapřemýšlel. Byla pravda, že pokud dojde na Herisovu smrt, v což tak nějak doufal, bude to vyřízeno během jediné noci. Zálčitost s neznámým upírem se může jakkoli zvrtnout.

„Dobře tedy. Heris dnes, náš hledaný upír zítra.“

Když opouštěli hostinec, byla už tma. Tristan i Adrian měli dlouhé černé pláště a procházeli co nejméně frekventovanými ulicemi. Geehkar byl však živý jak ve dne, tak v noci, tudíž žádná z ulic nebyla úplně prázdná. Mapa, kterou Adrian našel, vedla k západní části města, tedy na pobřeží. Doufali, že právě tam naleznou sídlo jistého Norberta Herise.

Jejich cesta vedla kolem hradeb paláce, a tak měl Tristan možnost si ho pečlivě prohlédnout i z druhé strany. Zdobily ho mohutné sloupy, terasy, sochy a obrovské okenice, ve kterých byl vidět oheň.

Šli dál a nechali palác za sebou. Před nimi se otvírala další část města. Část, která se táhla až k pobřeží, kam mířili. Byla to cesta na více než dvě hodiny, a to Tristan s Adrianem občas popoběhli, když měli možnost. Konečně se dostali k moři. Rozvíralo se do velké černé tmy. Jižní část pobřeží byla plná mol, přístavů a lodí. Na severní bylo postaveno několik velkých sídel, jejichž zahrady se rozprostíraly až na pláž.

Adrian rozbalil mapu. „Ještě kus. Jdeme.“

Minuli tučet domů a tučet dalších, které připomínaly spíš záměčky. Některé byly staré, některé nové. Všechny ale byly znakem bohatství jejich majitelů. Zahrady byly plné soch, dlážděných cest, kašen, živých plotů, altánků z drahého dřeva...

„Tenhle,“ řekl Adrian, když s Tristanem stáli u zdi, která za sebou skrývala obrovskou čtyřpatrovou stavbu se dvěma postranními křídly. Omítka byla oranžová, zřejmě nebyla starší než pár let. Pod střechou mezi vikýři se ze zdi vyklánělo několik soch zvířat. Brána na pozemek byla vysoká a vyrobená z masivních kusů dřeva, u ní dva muži v černé uniformě. Zřejmě nějací soukromí strážníci pana Herise. Zed' měřila zhruba patnáct stop.

„Zajdeme za roh a zed' přeskočíme,“ navrhl Adrian.

„Slyším tam psy.“

„Jo, ale ti se většinou upírů bojí. Je to, jako kdybys proti nim postavil lva.“

Jakmile se dostali na pozemek, pozornost psů sice získali, ale všichni jen vrčeli a drželi se dál. I tak je svým pohledem pro jistotu zhypnotizovali ke klidu. Před hlavním vchodem stáli další dva strážníci.

„Cheeš jít přes ně?“ zeptal se Tristan.

Adrian se zamyslel a pohlédl nahoru. Poté udělal pár kroků, aby viděl i na boční stranu domu. „Tááhle je otevřené okno. Dostaneme se tam tudy. Čím větší bude náš moment překvapení, tím lépe.“

Tristan přikývl. Doběhli se k boční straně budovy a skočili. Byl to hladký, rychlý a tichý pohyb. U obou. Co nevidět stáli v jakési knihovně nebo pracovně, místnost mohla sloužit k obojímu.

„Slyšíš to? Je tu několik lidí, asi služebnictvo,“ šeptl Adrian.

„Jo,“ odvětil Tristan. „Devět? Deset?“

„Jedenáct, řekl bych.“

„Co teď?“

„Hmmm.“ Adrian se zamyslel. „Počkáme, až půjdou spát? Můžeme tam sice nakráčēt, ale služebnictvo zabíjet nechci a hypnotizovat je musíme jednoho po druhém.“

„Jo. Počkáme.“ Tristan pohlédl k luxusní velké pohovce. „A zvolili jsme si místnost s vhodným komfortem.“ Přesl k pohovce a skočil do ní.

Adrian se tiše zasmál a nahlédl do vitríny, kde bylo pyšně vystaveno několik drahých láhví s alkoholem. Vytáhl rum a dvě sklenky. „Tehle barák se mi líbí.“ Došel ke dveřím, zamkl a svalil se do pohovky vedle Tristana.

„Jedna mu chybět nebude,“ ušklíbl se Tristan a vyklopil do sebe obsah sklenky.

Adrian pohlédl na láhev. „Tahle možná jo, je to sběratelský kus. Už se nevyrabí.“

„Tak to bychom si ji měli pořádně vychutnat,“ pobídl ho Tristan, ať mu ještě najeje.

Netrvalo dlouho a láhev byla prázdná. Jelikož ale obyvatelé domu stále nebyli ve svých postelích, Tristan sáhl po další. Opět po rumu, jen po bílém. Zase nějaký sběratelský kus. „Chudák. Kdyby tak věděl, že mu právě někdo plení jeho soukromou sbírku,“ řekl s úsměvem.

Pili, povídali si, smáli se. Všechno samozřejmě v tichosti. A i když už slyšeli, že je v domě klid, pokračovali, dokud nevypili i druhou láhev rumu.

„Teď nevím. Jsem pěkně nalitej,“ dostal ze sebe Adrian, když do sebe vyklopil poslední sklenku.

„Aspoň to bude větší sranda.“ Tristan už stál na nohou a otevíral dveře.

„Počkej,“ zarazil ho Adrian. „Slyšíš to?“

Zamhouřil oči a zaposlouchal se. Z hlavní části budovy, kde, jak hádal, se nacházela ložnice, vycházely synchronizované mužské a ženské vzdechy. „Služebnictvo to asi nebude, co?“ hlesl a vyrazil rovnou za zdrojem těch zvuků.

Cestu domem zdolali upíří rychlostí během dvou vteřin. Zastavili se u dveří, zpoza kterých se ozývalo vzdychání natolik hlasitě, že by ho slyšel i obyčejný člověk.

„Máme nějaký plán?“ zeptal se Adrian.

„Jo,“ usmál se Tristan. „Improvizovat.“ Vzal za kliku a společně s Adrianem vpadli dovnitř. „Konec srandy!“

Muž se ženou sebou trhli a okamžitě se od sebe odlepili. Překvapeně zůstali sedět v posteli a sledovali, co se děje.

„Hledáme jistého pana Herise,“ řekl Tristan, dveře zavřel a zamkl. „To budete vy, hádám.“ Díval se přitom na nahého muže v posteli. Mohlo mu být kolem padesátky, trochu silnější, hnědé oči, vlasy skoro šedivé. Ženě mohlo být okolo dvaceti. Krásná, modré oči, dlouhé hnědé vlasy.

„Kdo k čertu jste?!“ vydal ze sebe muž.

Tristan se během jediné vteřiny přesunul přímo k Herisovi. „Tady se budeme ptát my,“ řekl a ukázal špičáky.

„Upíři...“ Heris i žena se vyděsili. Oba se ihned začali soukat k druhé straně postele, ale tam se objevil Adrian a ukázal jim pro změnu svůj vřelý úsměv.

„Pomoc! Strážte!“ zakřičel Heris. Ale poslední slovo ani nedořekl a už měl Tristanovu dlaně přes ústa.

Upír se mu podíval zhluboka do očí, navázal kontakt s jeho myslí a vtiskl mu do ní následující rozkazy. *Nekřič. Nemůžeš křičet. Ani zvýšit hlas. Budeš mluvit tak, aby tě nikdo venku neslyšel. A budeš nám odpovídat na otázky.*

Žena chtěla též začít křičet, ale ji si vzal na starost Adrian. Ihned ústa zavřela a jen tiše sledovala, co se bude dít.

„Vaše jméno?“ zeptal se Tristan a uvolnil Herisovi ústa.

„Norbert Dimitri Heris,“ odpověděl. Z očí mu čísla zlost i strach. Stále jimi kmital od Tristana ke dveřím a zpět.

„Čím se živíte?“

„Patří mi jeden z největších rybářských podniků zde. Konkrétně šestý největší.“

„Čím se živíte ještě?“

„Jsem spolumasitelem jednoho z nevěstinců. Seriózní podnik.“

Tristan se zamračil. „Jaký obchod jste uzavřel s jistým Sovím řádem?“

Heris se zarazil. Nechtěl mluvit, ale musel. Hlasitě a nejistě polkl. „Jednou ročně máme v nevěstinci aukci. Jsou na ni zvaní jen ti nejlepší klienti. Nabízíme mladé ženy.“

V Tristanovi se zvedla vlna odporu. „Ty svině.“ Aniž nad tím přemýšlel, rukou uhodil Herise do tváře. Nechtěl použít nadměrné množství síly, ale i tak to zapraskalo. Heris padl tváří na matraci a zaúpěl. Prostěradlo okamžitě zbarvila krev, která mu vytryskla z úst i nosu.

„Trisi, klid. Nesmíš ho hned zabít,“ řekl Adrian.

„Ty jedna zrasaná pijavice,“ zamumlal Heris.

Tristan ho popadl za vlasy a znovu ho posadil. „Unášet ženy z domovů a od rodin? Vraždit jejich muže? Abys je pak mohl prodat někomu, kdo je dost možná znásilní až k smrti?“

Žena, která seděla na posteli vedle Herise, nevěřila svým uším. V očích měla náhle strach, který se v ní probudil.

Heris se díval přímo na upíra a mračil se. „Je to obchod.“

Tristan zavrčel, a jak ho držel za vlasy, hlavou mu praštil o zed'. Muž padl v bezvědomí zpět do postele.

Žena se vyděsila ještě víc a začala plakat.

„Klid, nemusíš se bát,“ řekl Adrian. „Nejsme tu pro tebe, ale pro něj.“

Přikývla a snažila se svůj pláč zadržet.

„Výborně. Co teď?“ zeptal se Adrian.

Tristan se rozhlédl po místnosti a přemýšlel. Pak začal chodit z místa na místo. „Zabijeme ho. Prostě ho zabijeme. A ten jeho bordel vypálíme do základů. Možná se koukneme po tom jeho společníkovi.“

„Počkej, Trisi. Chápu, že jsi bez sebe, ale nejsme žádní poslové spravedlnosti. Když zabiješ takový zvíře, jako je Heris, nezůstane to bez následků. Někdo po tobě pak nejspíš půjde a to nepotřebuješ. Tihle lidé mají známé mezi čaroději a dost možná i mezi lovei.“

„Tak co navrhuješ?“

Adrian se šibalsky usmál. „Něco mě napadlo.“

„Tohle vám neprojde. Někdo vás prokoukne,“ cedil Heris mezi zuby, zatímco s Tristanem následujícího večera procházel městem. A to přímo do jedné z úřednických budov.

„To teprve uvidíme,“ odvětil Tristan, který byl oděn ve formální vojenské uniformě béžové barvy, kterou našel u Herise doma. Byla jeho, ještě z doby, když zamlada sloužil v armádě.

Stoupali po masivním schodišti k budově, jejíž přízemí bylo zdobeno vysokými sloupy.

„Už tam stejně nikdo nebude,“ řekl Heris.

„Muž tvého postavení má určitě nárok na služby nad rámec jejich pracovní doby. Někoho ti sežnou, tomu věřím.“

V hale, která se pyšnila mramorovou podlahou a nábytkem z kvalitního dřeva, seděla za recepcním pultem půvabná starší dáma. Jakmile spatřila přicházející dvojici, narovнала se a nasadila vřelý úsměv.

„Dobrý večer,“ pozdravili Heris i Tristan.

„Dobrý večer, pánové. Čím jsme si zasloužili vaši drahou návštěvu? A v těchto hodinách?“

Heris se usmál. „Potřeboval bych neodkladně vyřešit dvě záležitosti. Týká se to mé poslední vůle a pak přepisu části majetku.“

Úřednice se zarazila. „Ehm, jistě. Ale ta bude asi uložena u pana Mialise, jestli se nemýlím?“

„Ano, přesně tak.“

„Ten tu už bohužel není. Zítřka ráno ale bude určitě k dispozici.“

„Prosím, je to naléhavé. Nemohl by pro něj někdo poslat? Potřeboval bych se svým zápisem seznámit synovce Tristana. Navíc ho tam potřebuji připsat, on hned zítřka zase na několik týdnů odjíždí.“

„Poslat pro pana Mialise... To nevím. Nejsem k tomu kompetentní.“

„Můžete vzkázat, že jsem si ho vyžádal já. A že mu jeho večerní práci štědře zaplatím.“

„Ehm... Dobrá tedy. Zkusím to, ale... Nevím, jestli přijde a případně za jak dlouho.“

„To je v pořádku, počkáme.“

„Dobře. Chvilíčku strpení,“ řekla žena a opustila své pracovní místo. Šla přes halu a zvuk jejích kroků se odrazil od kamenných zdí. Pak zmizela za rohem.

„Za tohle vás dostanu,“ řekl Heris tiše.

Tristan se opřel o dřevěný stůl a tvářil se nezaújatě. „To víš, že jo. Ty budeš rád, když z toho vyvázneš živý. Ještě nám budeš líbat prdel za to, že jsme tě nezabili.“

„Proč jsem teď jako loutka?“

„Jsi zhypnotizovaný,“ řekl stroze Tristan.

„Jak?“

Tristan na něj mrknul jedním okem a usmál se. „Takový malý upíří trik. Já to ještě tak dobře neumím, ale Adrian... Páni, je výborný. Kdyby chtěl, přesvědčil by tě, abys vykouřil koně a vypil jeho sperma. A ještě bys z toho měl radost.“ Herisovi se zvedl žaludek a k jeho fialově podlitému nosu, který měla na svědomí Tristanova rána, se přidala bílá barva, jež se mu rozlila po tváři. „Takže být tebou, moc bych neprotestoval.“

Zanedlouho se kroky úřednice ozvaly znovu. Když se vracela, šel s ní i nějaký mladý hoch, asi patnáctiletý. Měl na sobě uniformu úřadu a bedlivě naslouchal každému slovu své nadřízené. Pak se od ní oddělil a rychle vyrazil ven.

„Nechala jsem pro pana Mialise poslat, posaďte se prosím v hale a vyčkejte. Donesu vám čaj. Ovočný?“

„Může být,“ řekl Heris a poté se společně s Tristanem přesunuli k masivním dřevěným lavicím.

Heris se cítil zvláště. Byl schopný přemýšlet, věděl, co dělá a proč, ale mohl dělat i říkat jen určité věci. Věci, které mu byly záhadným způsobem přikázány. Jakmile usdl, lehec se roztrásl. Ale spíš jen pocitově než fyzicky. Věděl, kam to celé směřuje, a bál se, jak to skončí. Nechtěl to ovšem dát znát. Tristan se posadil vedle něj a sám se zatoulal do vlastních myšlenek. Toho muže vedle sebe by nejraději podržl a nechal ho dlouho krváčet na studené zemi. Ale to, co napadlo Adriana, nebylo vůbec špatné. A tak musel ten jeden večer s Herisem vydržet.

Za několik minut jim úřednice donesla čaj, i s porcelánovou miskou plnou třtinového cukru. Tristan poděkoval a sledoval, jak je úřednice zase opouští. Heris si dal do svého čaje čtyři lžičky cukru a pil ho tak pomalu, jak jen to šlo. Když se konečně dostal na dno šálku, mladík, kterého úřednice poslala pryč, byl zpět. I s jistým panem Mialisem.

„Norberte,“ oslovil Herise úředník, vysoký, štíhlý muž kolem padesátky, a roztáhl paže k přátelskému objetí. Oba se srdečně přivítali.

„Tristan, dobrý večer,“ představil se upír Mialisovi.

„Můj synovec,“ dodal Heris.

Mialis přikývl. „Těší mě. Pojďme ke mně nahoru, ať vás tu nezdržuji déle, než bude nutné.“

Vydali se do třetího podlaží, kde byla prostorná chodba, z níž vedlo několik velkých, těžkých dveří. Do jedné z nich muži a upír zapluli. Ocitli se ve velké místnosti plné polic, knih a spisů. U okna stál dlouhý pracovní stůl. Mialis sundal kabát a posadil se do své židle. Tristan s Herisem si našli místa na druhé straně stolu.

„Tak povídej, Norberte. Co potřebuješ? Posel mi sdělil, že jde o nějaký tvůj majetek a poslední vůli.“

„Přesně tak. Budu mluvit na rovinu, Stephane, jsem nemocný. V kostech mám něco, co mě dřív nebo později připraví o život. A ani čarodějové léčitelé si s tím nevědí rady. Umějí to odstranit, ale stále se to tam objevuje znovu a znovu. Nyní jsem tu měl pár dní synovec, kterému bych chtěl v případě mé smrti vše odkázat. Také bych na něj už teď chtěl přepsat půlku svého majetku. Ať se tak vyhne případnému zdržení, než se dědictví vyřídí. O Tristanovi jsem ti už někdy říkal, že.“

Stephan Mialis vypadal trochu nevěřící. „Právě že ne, Norberte. Slyším o něm poprvé. Ale vydrž. Dojdu pro dokumentaci.“

Zvedl se a přistoupil k velkému trezoru ve zdi. Z brašny vytáhl klíč, zasunul ho do klíčové dírký a třikrát s ním otočil. Hlasitě to cvaklo. Pak z trezoru vyndal dřevěný box a přenesl ho na stůl. Po jeho otevření Tristan zjistil, že je plný dokumentů s Herisovým jménem. Chvilí se v tom všem přehraboval a nahlížel do jednotlivých listin, než našel, co hledal.

„Tady je to. V testamentu máš zaneseno, že v případě tvé smrti veškerý majetek připadne tvému synu Jonovi. Opravdu to chceš změnit?“

„Ano. Přemýšlel jsem o tom dlouho. S Jonem jsem nemluvil přes dvanáct let a už zřejmě nikdy mluvit nebudu. Odmítl mě a já se doprošovat nehodlám. Tady Tristan je prakticky jediná rodina, kterou mám.“

„Chápu,“ hlesl Mialis, ale stále si Tristana měřil nedůvěřivým pohledem. Bylo vidět, že mu celá ta situace moc nesedí.

„Můžeme to tedy změnit? Není to problém?“

„Kdepak,“ řekl, ale neznělo to vůbec jistě. „Co se ti vlastně stalo s tvář, Norberte?“

„Ale... Byl jsem včera zkontrolovat jednu z lodí a dva chlápci se mi tam porvali. Když jsem zakročil, abych je odtrhnul, dostal jsem loktem do obličejce. Bolelo to jako čert, ale snad to bude dobré.“

„Aha,“ řekl Mialis takovým zvláštním tónem hlasu. Jako kdyby se chystal nějak oponovat. Nakonec se ale zadíval na listinu před sebou. „Dobrá, dobrá.“

Tristan věděl, že ta věc s Jonem byla pravda. Společně s Adrianem Herise celý den vyslyšeli, aby se o něm dozvěděli co možná nejvíce. A celý den na něm také Adrian pracoval. Potřebovali, aby jeho chování vypadalo přirozeně, a tak ho musel naučit reagovat prakticky na cokoli, na co by se někdo mohl zeptat. Adrian tvrdil, že po takovém zásahu do mysli už by ho ani on sám nedokázal vrátit do normálu. Časem to prostě samo vuprchá. Ale bude to otázka měsíců, ne-li let.

„A říkal jsi půlku majetku?“ ujistil se Mialis. „Ihned?“

„Přesně tak. Chci, aby Tristan pomalu začal přebírat zodpovědnost za podnik. Jak jsem řekl, nevím, kolik mám času.“

„Proč jsem od tebe tuhle věc nikdy neslyšel? Myslel jsem, že jsi zdravý jako řepa. Promiň, jen... jsem z toho v šoku. Jak dlouho to trvá?“

„Přes tři roky. Nechtěl jsem o tom mluvit. A hlavně jsem myslel, že nebude ani o čem, že se z toho dostanu. Teď už ale vím, že ne.“

Mialisovi se ve tváři mihla lítost, ale stále tam bylo i něco, co se Tristanovi nelíbilo. Moc se vyptával.

„Je mi to strašně líto. Jsi jedním z lidí, díky kterým naše ekonomika šlape.“

„Doufám, že díky tady Tristanovi bude šlapat dál, až přijde můj čas.“ Položil upírovi dlaň na rameno a jeho pohled byl plný lásky, až tomu Tristan nemohl uvěřit. *Dobrá práce, Adriane*, pomyslel si.

„Třeba se to ještě obrátí k lepšímu,“ hlesl Mialis. „Ale chápu, že v takové situaci musíš myslet na nejhorsí. No... Dobře. Tristane, mohu vás poprosit o vaše osobní dokumenty?“

„Samozřejmě.“ Tristan sáhl do vnitřní kapsy kabátu a vytáhl své originální osobní doklady, kde bylo jeho datum narození, jméno otce i matky a další věci. To vše úředně potvrzeno.

„Jste ročník osmdesát devět? Tudíž dvacet osm let? Tipnul bych vám i méně,“ řekl Mialis a něco si z Tristanových dokumentů poznamenal.

„Lidé říkají, že vypadám mladší, ano,“ odvětil. Ovšem že vypadal mladší. Už čtyři roky nestárl. Byl zaseklý ve věku čtyřiaadvaceti let. Do zhruba pětatřiceti bude schopný používat své pravé doklady, pak ale už ne. Adrian měl například falešné.

Schůzka trvala něco málo přes hodinu, ale nakonec to vypadalo, že vše proběhne hladce. Když však Mialis dal Herisovi kopii nového zápisu, neodpustil si ještě jeden vtíravý dotaz:

„Na jaké lodi se scervali ti chlapi? A proč vlastně?“

Tristan ztuhl. *Tohle už je moc. Až sem se Adrian určitě nedostal.* Nakročil směrem k Mialisovi a byl připravený k němu okamžitě vyrazit a zhypnotizovat ho, aby ho sám přesvědčil o tom, že je všechno v pořádku.

Heris se zamyslel. „Ehm... Na Sandře. S tím modrým nápisem. A byli to Brian a Newt. Kvůli nějaké buchtě. Vždyť to znáš. Oba v ní byli, ale těžko říct, který dřív.“

Tristan úžasem skoro otevřel ústa. Věděl, že musí Adriana pochválit. Tohle bylo přímo mistrovské dílo. *Myslel opravdu na všechno.*

Mialis se rozesmál. „Stará písnička v různých verzích.“

„Přesně tak,“ odvětil Heris s úsměvem a podal příteli ruku na rozloučenou.

„Patnáct tisíc rinálů by ti mohlo nahradit ztracený čas dnešního večera, že?“ zeptal se a sáhl do měšce u pasu.

Mialisovi se rozzářily oči.

Když o několik minut později opouštěli úřední budovu, byl Tristan coby „synovec“ majitelem padesáti procent Herisova majetku. A zbytek měl být jeho, až zemře.

„Zmiz k sobě do ložnice a nezapomeň — budeš zticha a nikam nepůjdeš,“ nařídil Tristan Herisovi, když dorazili zpět do jeho domu.

„Tak jak to šlo?“ zeptal se Adrian, který seděl u krbu ve společenské místnosti a pil rum.

„Nadmíru dobře. Ta tvoje hypnóza byla úžasná a bez chyby. Ten chlápek se trochu vyptával, ale Heris měl na všechno odpověď. Na všechno. Co tady?“

„Obešel jsem každého jeho zaměstnance, co tu žije. Všichni si jsou teď jistí, že Heris má drahého synovce, který se zde zdržel dva týdny. Také mají všichni podezření, že pan Heris není psychicky v pořádku kvůli nemoci, kterou dlouho tajil. O zbytek jeho lidí se postaráme ráno, až dorazí.“

Tristan usedl na pohovku a uvelebil se. „Co ta holka ze věcejška?“

„Ukázalo se, že je to jedna ze šlapek v jeho bordelu. Podle všeho sem dochází často. Chová se k ní hezky a její návštěvy vždy štědře platí. I ona si je jistá, že jsi tu poslední dva týdny byl. A předtím o tobě Heris několikrát mluvil. Těšil se, až dorazíš.“

„V tomhle jsi mistr. Vážně. Klobouk dolů.“

Adrian se zašklebil. „Im. Díky. Léta praxe.“

„Každopádně... Jsi si vším tímhle jistý?“ zeptal se Tristan.

„To si piš. Budeš potřebovat něco svého. Navíc nevíš, jak dlouho se tu zdržíme. Bude se to hodit, věř mi.“

„Snad máš pravdu. Doufám taky, že tu nejsem zbytečně. Nabrali jsme kvůli tomu všemu hrozný zdržení. Snad tady ten upír ještě bude.“

„A proč to nezjistíme hned?“ zeptal se Adrian. „Už jsme tu. Na co čekáme? Přines tu ampuli, já seženu mapu.“

Tristana se zmocnila vlna vzrušení. Přikývl a zamířil ke svému cestovnímu vaku. Ampule byla skoro na dně. Díky bohu neporušená a připravená k použití.

Adrian se za pár minut vrátil se srolovanou mapou severní části města. Když ji rozbálili, ani největší stůl v domě jí nestačil. Položili ji tedy na zem a rohy zatížili knihami.

„Jak to funguje?“ zeptal se Adrian. „Jen to tam vyleješ?“

„Podle Alechandry ano.“ Tristan vytáhl zátku. Pohlédl na mapu a poté zhruba nad jejím prostředkem ampuli obrátil, aby se z ní uvolnilo několik kapek jeho krve.

Krev se nesla vzduchem nepřírozeně pomalu, a když dopadla na papír, nevšákla se. Místo toho se okamžitě rozkutálela jedním směrem. Oba upíři to celé bedlivě sledovali několik dlouhých minut, dokud se krev nezastavila na jednom konkrétním místě. Vypadalo to na nějaký rozlehlý pozemek.

„Co to je?“ ozval se Tristan.

„Myslím, že nějaké panství. Je obří.“

„Panství?“

„No podívej se. Tohle celé vypadá na jeden pozemek,“ řekl Adrian a ukazoval na černé linie na mapě. „Máme kliku. Kdyby to byl nějaký domek přímo ve středu města, nenašlo by nám to přesné místo a museli bychom shánět nějakou podrobnější mapu.“

„V tom máš asi pravdu.“

„Chceš se tam jít podívat?“

„A je bezpečné nechat tu Herise samotného?“

„Je zcela pod naší kontrolou.“

„To jo, ale chceme to riskovat? Když se tu někdo objeví, Heris mu může nějakým způsobem říct, co se děje. Nebo aspoň naznačit.“

„Dobrá, a co chceš tedy dělat, Trisi?“

„Prověřím to sám.“

„Tak to vůbec. Netrmácím se až sem, abych si pak nechal ujít to nejlepší. Půjdeme oba.“

„Nečekáš, že se tam nepůjdu podívat, když už teď přesně vím, kde to je, že ne?“

Adrian si povzdechl. „Asi bych byl idiot, kdybych si to myslel... Fajn. Jdi, ale nie nepodnikej. A chei vědět přesně, co uvidíš. Nezapomeň — může jich tam být víc. Drž si odstup.“

„Dobře,“ odvětil Tristan a co nevidět byl v hale, kde přes sebe hodil černý plášť a byl připraven vyrazit.

„Nechceš tu mapu s sebou? Nebo aspoň kus?“

„Mám ji tady,“ ukázal si Tristan prstem na spánek. „Klid.“ Usmál se a zmizel ve dveřích.

Adrian tam zůstal stát jako kůl v plotě. „Hajzle jeden sobeček,“ pronesl sám pro sebe. Pak se pohledem vrátil k láhvi rumu. „Aspoň se nemusím dělit o tenhle kousek.“ Popadl ji a usadil se s ní do křesla.

Tristan byl už mezitím venku. Prošel kolem strážných, kteří ho díky Adrianovi měli za Herisova synovce, a pokračoval dál na severovýchod. Panství, na které jeho krev ukázala, leželo asi dvacet kilometrů od Herisova domu.

Vybral si dobu, kdy bylo celé město vzhůru. V tuto část večera totiž končily denní směny a začínaly noční, tudíž lidé buď odcházeli do práce, nebo se z ní vraceli. A jak tak procházel jednotlivými ulicemi, musel uznat, že i přes svou rušnost se mu Gechkar líbí. Bylo to čisté město a téměř všude byl díky moři čerstvý vzduch.

Jakmile se dostal na volnější prostranství mimo centrum města, rozeběhl se. Ale ne ze všech sil. Jen tak, aby případně vypadal jako obyčejný člověk. Míjel malé i velké domy, sady, prázdné pozemky, kraj lesa... Zastavil se až kus před panstvím, ke kterému mířil. V řadě bylo zhruba devět takových pozemků. Obřích, s velkým sídlem. Velikost jednoho Tristan típoval aspoň na sto metrů na šířku. Pozemkům vždy dominoval velký dům či jakýsi zámček a kolem se rozprostíraly zahrady, živé ploty, zahradní skalky, tůňe, sochy, lavice, altánky a další vymoženosti. U brány každého z těch pozemků stály strážce, až na jeden, který byl zřejmě opuštěný.

Tristan došel k pozemku, který hledal. Vyskočil na zeď, odkud měl lepší výhled, a ihned začal s prozkoumáváním. Na první pohled bylo vidět, že zahrada je dobře udržovaná. Cesty mezi velkými záhony byly čisté, keře zastřižené, vše v řádech. Sídlo byla vlastně jedna velká rozvětvená budova s šesti patry, která na šířku zabírala více než polovinu pozemku. První patro

bylo podpíráno zdobenými sloupy. Zadní část pozemku se prolínala se začínajícím lesem. Pro upíra ideální:

Hm. Ale co teď? Vpadnout tam asi není dobrý nápad, pomyslel si a udělal si na zdi pohodlí. A jak se snažil vymyslet, co dál, nemohl se ubránit pocitu spokojenosti. Bylo to tady. Konečně se dostal k někomu, kdo má přímou vazbu na vrahy jeho rodiny. Copak jsi zač? A jaké máš ke svému stvořiteli vztahy? Jak jsi starý?

Tristan se snažil zahlédnout něco jiného než jen strážce potulující se po pozemku, ale vypadalo to, že takhle se nic nedozví. Začal uvažovat, že zkratka slušně požádá o návštěvu, ovšem byla tu jedna věc, která mu v tom bránila. Strach. Když si vzpomněl, jak s ním zametl při jejich střetu Diaval, nebyl si jistý, jestli se chce sám vydat do sídla jiného upíra. Upíra, o kterém nic neví a o kterém v životě neslyšel. Nebo hůř – upíra. *Ne, zapomeň na to. Jestli tě zabijí, rodinu nepomstíš. Potřebuješ tady Adriana. Je starší a silnější.*

Na zdi panství seděl zhruba dvě hodiny. Když ale nepozoroval nic zvláštního, rozhodl se vydat zpět. Věděl, kde se jeho upír nachází, a tušil, že zde žije dlouhodobě. Bude si o něm ale muset něco zjistit. A věděl, kdo by mu v tom mohl pomoci:

„Madam Vanda Lacoste. Majitelka druhé největší vinice u nás a spolumajitelka jednoho z menších rybářských podniků,“ sdělil mu Heris, sotva ho s Adrianem ráno probudili. Seděli u velkého stolu v jídelně a čekali, až služebnictvo přinese snídaní.

„Jak tu žije dlouho?“ zeptal se Tristan.

„Ehm... Řekl bych, že odjakživa. Sídlo, myslím, patří její rodině už několik generací.“

Tristan a Adrian si vyměnili souhlasné pohledy.

„Znáš ji osobně?“ zeptal se Tristan.

Heris zavrtěl hlavou. „Ne.“

„A znáš někoho, kdo ano?“

„Znám majitele jednoho velmi prestižního hostince, který odebírá mořské úlovky od spousty dodavatelů. Její podnik bude určitě jedním z nich.“

„Hm.“

„Proč vás madam tak zajímá? Ona s lidmi neobehoduje, jestli vám jde o tohle. To bych věděl.“

„To si ani nemysleme, ty idiote,“ řekl Adrian. „Hledáme ji z jiného důvodu, do kterého ti nic není.“

Náhle se v Herisových očích zablýsklo poznání. „Je to upír, že? Je jako vy.“ Vypadalo to skoro, že z toho má radost. Asi si myslel, že by mohl mít díky takové informaci trochu navrch.

Adrian byl během vteřiny u něj a hypnotizoval ho pohledem. „Tak na tohle rychle zapomeň.“

Tristan sledoval, jak se Herisovi nová informace maže z tváře i paměti:

„Co se děje?“ zeptal se pak nechápatě.

„Vůbec nic,“ odsekl Adrian a šel se usadit zpět na své místo. To byla chvíle, kdy služebné začaly roznášet podnosy se snídaní. Tristan by byl raději, kdyby se Heris najedl v psí boudě anebo aspoň na zemi, a to jen ze zbytků, ale kvůli jeho zaměstnancům to nešlo. Už tak jim museli dost silně upravovat paměť.

-

Po západu slunce bylo načase se opět pohnout vpřed. Tentokrát to bylo na Adrianovi. Tristan jako Herisův synovec už měl být oficiálně mimo město, a tak nechtěli riskovat, že ho někdo spatří venku. Heris jim neochotně sdělil, kde najdou onoho majitele luxusního hostince, a také jim prozradil jeho jméno:

„Hledám pana Pyrona Saparathiho,“ oznámil Adrian mladé slečně, když vstoupil do hostince. Seděla u velkého dřevěného stolu, kde zřejmě měla za úkol vítat a zapisovat hosty.

„Máte domluvenou schůzku?“ zeptala se.

„Bohužel ne. Zdržím se ve městě jen krátce a potřeboval bych s ním jenom na chvíli mluvit. Posílá mě pan Norbert Heris.“

Když slečna zaslechla to jméno, napřímila se a zjevně změnila názor. „Ehm, chvíličku. Podívám se po něm a zeptám se, zda by vás přijal. Ale přece jen už je velmi pozdě.“

„Chápu.“

Slečna se zvedla a zamířila do patra.

Byla pryč pár minut. Když se vrátila, v zádech měla vysokého a statného mladého muže. Vousy několik týdnů neholené, od pohledu rybář.

„Prý jste mě hledal, dobrý večer,“ nabídl Adrianovi ruku k pozdravu.

„Adrian Tart. Norbert je náš společný známý. Odkázal mě na vás, jelikož byste mi prý mohl pomoci s jistou záležitostí.“

„Dobrá, pojďme do mé pracovny.“

„Močkrát děkuji.“

Prošli chodbou a zmizeli za tmavými dveřmi. Jakmile usedli ke stolu, dali se do řeči:

„Tak prosím, povídejte.“

„Jde o to, že jsem tu obchodně. Konkrétně budu uzavírat smlouvu s jistou Vandou Lacoste a jejím rybářským podnikem. Slyšel jsem, že jsou to vaši dodavatelé, a jde mi... nechei znít hrubě, ale... o jakési ověření. Nikoho tu neznám, nevím, komu věřit. A pan Heris mě poslal za vámi.“

„Ach tak,“ odvětil Pyron. „A co by vás konkrétně zajímalo?“

„Zda je to solidní a spolehlivý dodavatel. A zda se na chodu podniku podílejí oba majitelé společně. Doneslo se ke mně, že madam Vanda má svou vlastní vinici, a s tím rybářstvím mi to nejde moc dohromady.“

„Pokud jde o to, tak se mohu zaručit, že zvláště na tento podnik je spoleh. Mám spousty dodavatelů, některé menší, některé větší, ale oni určitě patří mezi ty nejlepší. Ne vždy mají k dispozici přesně to, co potřebuji, ale kvalita zboží? První jakost.“

„Výborně.“

„Ovšem to, jak fungují, jestli dohromady, či každý zvlášť, o tom nic nevím. Ale upřímně mě zaráží, že budete uzavírat smlouvu s madam Vandou. Vždy jednám jen s panem Reziem. Madam je spolumajitelka jen díky obnosu, který vložila do začátku podnikání, myslím.“

„Dostali jsme se k sobě přes naše známé v Ardenthalu, to je zase jiný příběh. Nevadí. Ale i přesto... Uznávám, že je to zvláštní. Bylo by možné mě odkázat na pana Rezicho? Jen abych se ujistil, že o obchodu ví a souhlasí. A nebojte, jsem velmi diskrétní.“

„V to doufám. Nerad bych někomu způsobil potíže.“

„Kde ho tedy najdu?“

„Bydlí v přístavu. Bývá buď doma, nebo na své lodi. Není to daleko, jestli máte koně.“

Adrian přikývl a poslechl si, kde přesně pana Rezicho najde. Pak okamžitě vyrazil.

Přístav byl zvláště klidný. Lodě se houpaly na hladině moře a lidí zde moc nebylo. Adriana to poněkud překvapilo. Pokračoval přístavem, dokud nenarazil na jeden z mála zde vystavených domků. Zaklepal na hlavní dveře, ale zevnitř nic neslyšel. Ani pomalé oddechování značící něčí spánek. Obrátil se tedy k jednomu z mol, kde měla kotvit Rezicho loď s názvem Piscium. Byla tam. A ozývaly se z ní kroky.

„Haló?“ zavolal Adrian a vkročil na palubu. „Pane Rezie?“

Z podpalubí vyšel šlachovitý muž se světlými vlasy. „Co tu chcete?“

Nehodlal riskovat. Došel přímo k němu a spojil se s jeho myslí. *Odpovíš mi na pár otázek. Po pravdě.*

„Je madam Vanda Lacoste spolumajitelkou tvého podniku?“

Rezie měl úplně prázdný pohled. „Ano.“

„Víš, co je zač?“ ptal se dál.

„Ano.“

„A co tedy?“

„Paní Vanda je upír.“

Adriana nepřekvapilo, že to ví. „Jak to víš? A kdo další má tuhle informaci?“

„Moe lidí ne. Jen minimum. Když jsme spolu před patnácti lety začali obchodovat, samozřejmě jsem nic netušil, ale pak nás jednou v noci napadli lupiči a ona je pozabíjela.“

„Je nebezpečná?“

„Jak pro koho. Pro mě a své přátele ne. Když se ale našte, dokáže zabít bez váhání.“

„Krmí se lidskou krví?“

„Ano i ne. Záleží...“

„Je kolem ní více upírů? Nebo se s nějakými stýká?“

„O tom nic nevím. Ale myslím, že všichni její zaměstnanci jsou lidé. I přátelé a obchodní partneři.“

„Co její stvořitel? Zmínila se o něm někdy?“

„Ehm... Myslím, že ne.“

„A víš něco o její minulosti?“

„Ano. Ale... Zvláštní.“ Vypadalo to, že Rezieho něco překvapilo. Jako kdyby právě na něco přišel. „Já... Nemůžu si vzpomenout.“

„Tak to zkus,“ nařídil mu.

Bylo vidět, jak muž pátrá v paměti, ale Adrian z jeho výrazu vyčetl jakousi prázdnotu. Hledal něco, co tam zřejmě vůbec nebylo. Pak to Adrianovi došlo.

„Svině jedna zasraná,“ povzdychl si. „Byla v tvojí mysli.“

„Pardon?“

„To je jedno.“ Věděl, že je v ovládání mysli dobrý a že když se bude snažit, měl by její hypnózu tou svou prolomit. Ovšem záleželo na tom, jak moe dobrá v tom byla ona. Což ho přivedlo k další otázce.

„Pane Rezie, víte, kolik je madam Vandě let?“

„Máme problém,“ oznámil Adrian Tristanovi, když se vrátil do Herisova sídla. Tristan seděl v křesle s knihou a užíval si samoty. Jakmile ale Adrian přišel, knihu odložil a se zájmem se zeptal: „Co se děje?“

„Našel jsem Vandina partnera. Toho, co s ním napůl vlastní ten rybářský podnik.“

„Vážně? A řekl ti něco?“

„Jo, řekl mi toho dost. Aspoň dost na to, aby bylo jasné, že máme problém.“

„Mám otevřít další láhev?“

„Už měla být na stole, ale to počká. Zhypnotizoval jsem ho, takže mi pokorně odpovídal na moje otázky. Jenže co se týče informací o Vandě, vypadá to, že mu hypnózou zakázala, aby je někomu vyzradil.“

„Kurva. Ale co si budeme... Je to chytré.“

„Pár věcí mi ale sdělil. Jedna je ovšem fakt špatná.“

„O co jde?“

Adrian se zapřel do opěradla židle a zoufale na svého přítele pohlédl.

„Tristane, podle Rezieho je Vandě přes devět set let.“

Tristan ztuhl. Zapomněl na chvíli i dýchat. Jen zíral na Adriana. „Cože?“ dostal ze sebe nakonec. „To je...“

„Patří mezi starší upíry. A to znamená obrovskou sílu, bystré smysly, neuvěřitelnou rychlost. A také informace a známosti. Za takovou dobu už víš prakticky všechno.“

„Devět set?“

„Přes devět set. Rezie to nevěděl přesně.“

Tristan netušil, jestli má mluvit s Adrianem, nebo se potopit do moře svých aktuálních myšlenek a obav.

„Prý umí zabít bez váhání.“

„Tak to je bezva,“ řekl Tristan. „Co teď? Nemůžeme k ní jen tak nakráčēt a vyklopit, o co jde. Jestli v nás uvidí něco jiného než přátele, zabije nás ve vteřině. A ještě k tomu...“ Zarazil se. „Do hajzlu.“

„Co se děje?“ zeptal se Adrian.

Tristan vstal. Jeho nejistota se pomalu začínala měnit ve strach a vztek. „Víš, co to znamená? Jestli jí je přes devět set let, kolik je asi tomu, který ji stvořil? Jinými slovy, kolik je tomu, který stvořil mě? Tomu, který zabil moji rodinu? A to jich byl údajně celý klan!“

Adrianovi tahle souvislost došla až v ten moment. „Ehm...“

„Kurva!“ zaklel Tristan, sebral skleničku a mrštil s ní o zeď. Střepy se rozletly po celé místnosti a zapadly do koberece, na kterém stál.

„Uklidni se,“ řekl Adrian. „Ano, tak je to asi někdo, kdo je starší. To ale neznamená, že nepůjde zabít. Každého lze zabít. Největší jistota je slunce.“

Tristan si sedl na zem a zíral na flek, který po sobě rozbitá sklenice na zdi zanechala.

Až v tu chvíli Adrian zbystřil a zaslechl pravidelné zvuky, které doprovázelo bolestné vrčení. Znělo mu to, jako by někdo někoho znásilňoval. „Trisi, co to je?“

„Ty zvuky? To jen Heris dostává trochu své vlastní medicíny.“

„Prosím?“

„Zhypnotizoval jsem dva chlapy. Ukázkové dřevorubce, jestli víš, co tím myslím. Dva metry, obrovský ruce, nohy... Heris právě zažívá to, co sám způsobil kdoví kolika nevinným ženám.“

Adrian byl zaskočený, ale na tváři se mu objevil úsměv. „Ty seš ale sráč. Dobrá práce. Doufám, že ti chlapi mají pořádně velkej verejajk. Kdes je vzal?“

„Byl jsem lovit. Viděl jsem je a ten nápad přišel tak nějak sám.“

„Ať si hlavně nic nepamatuji,“ pronesl Adrian a uvelebil se v křesle.

„Každopádně zpět k Vandě. Vypadá to, že do žádného klanu nepatří. Zřejmě se ani s jinými upíry nevidá. Možná se svým stvořitelem nemá žádný vztah.“

„Jenže to musíme právě zjistit,“ hlesl Tristan. „Musíme ji oslovit.“

„Ale ne přímo,“ namítl Adrian. „Musíme opatrně. Nesmíme jí dát ani sebemenší záminku k tomu, aby nás podezřívala.“

„Souhlasím.“ Tristan vstal a podíval se na Adriana. „A já asi vím, jak to uděláme.“

Septembris, 1417

Byla to tragédie pro všechny jeho přátele i obchodní partnery. Nikdo nevěděl, co přesně se stalo, ale po pár dnech se mezi občany města zakořenila jistá verze: Pan Norbert Heris byl vážně nemocný, a to už dlouhou dobu. Nemoe mu požírala kosti a nikdo z léčitelů to nebyl schopný zastavit. Posledních pár týdnů už měl Heris velké bolesti, a tak se to rozhodl ukončit. Jedné noci vystoupal na věž katedrály, která se tyčila nedaleko primátorova paláce, a skočil. Jeho tělo našli za svítání ležet na chodníku. Pro část města, kde Heris žil, to byl po dlouhé době neskutečný drb. Všechny zajímalo, co přesně se stalo a proč. A také co se stane s rozsáhlým Herisovým majetkem.

Devět dní předtím, než si Heris sáhl na život, upravil svou poslední vůli tak, aby veškerý majetek zdědil jeho synovec Tristan Romero, jediný syn jeho mladší sestry. Tristan byl podle všeho pryč, když se to neštěstí stalo, a vrátil se dva dny po této události. Byl zdrcený, strýčka oplakal, ale musel rychle obsadit jeho místo, aby podniky dál hladce fungovaly.

Nastal den pohřbu, a to na místě, kde Heris ukončil svůj život – v Josephově katedrále, jedné z nejhezčích ve městě Gechkar.

Tristan stál před zreadlem a prohlížel si sám sebe v černém smutečním úboru se stříbrnými výšivkami. Za ním stál Adrian a hleděl ven, kde byl připravený povoz s dvěma koňmi, který je měl odvézt až ke katedrále.

„Vypadám jako truchlící synovec?“ zeptal se Tristan.

Adrian si ho prohlédl od hlavy až k patě, aniž by odstoupil od okenice. „Když se zrovna nesměješ, tak vypadáš pořád, jako kdybys truchlil, takže klid. Kolik lidí myslíš, že tam bude?“

„Těžko říct. Pozvaných je přes jedenáct set.“ Včetně jistě madam Vandy Lacoste.

„To bude mazec. Myslíš, že tam Vanda dorazí?“

„Nevím, nemám žádné zprávy o tom, kdo pozvání přijal a kdo odmítl, ale uvidíme. Třeba budeme mít štěstí.“

„Podle Herise se osobně nikdy neviděli.“

„To ne. Ale kdyby mě někdo pozval na pohřeb osoby, kterou jsem v životě neviděl, řekl bych si, Proč?“ a šel se tam podívat.“

„Ale přemýšlí tak i někdo, kdo v tomhle století oslaví tisíc let.“

„Hm... Jak jsem řekl, uvidíme.“

Nastala chvíle ticha, během níž Adrian sledoval poslední zbytky denního světla nad obzorem a Tristan při pohledu do zreadla přemýšlel o posledních několika dnech. Zdálo se, že Adrianův plán na získání sídla vyšel dokonale. A

také měl škodolibou radost z toho, jak se jim Herise povedlo před smrtí utrápit. Nic jiného si totiž nezasloužil. Zemřel zlomený.

„Slunce už zapadá, můžeme jít,“ řekl Adrian.

Tristan se ohlédl a přikývl. Následně oba vyšli ven z domu a nasedli do vozu, který pro ně byl připravený. U katedrály pak byli za několik minut. Všude planuly ohně, ať už šlo o pochodně, petrolejové lampy, či přenosné železné koše. A to ještě nebyli uvnitř. Kolem katedrály se sešlo několik stovek lidí, kteří Herise buď znali, nebo s ním obchodovali. Tristan se po všech rozhlédl a zvedl ruku k pozdravu. Snažil se držet kamenný a smutný výraz. Kromě madam Vandy pozvali i další bohaté a významné lidi ze severní části města, kteří se s Herisem nikdy neviděli. A to proto, aby Vanda nebyla jediná a Tristan tak nevypadal podezřele.

Po vkročení do katedrály musel Tristan uznat, že tak úžasný pohřeb si *ta svine* ani nezasloužila. Bylo to nádherné. Stěny čisté, malby pestrobarevné, smuteční výzdoba ve velkém. Jen kolem pohřebního oltáře mohlo být zhruba dvě stě svící a deset tučtů květín.

„Je to tak, jak by si váš strýc přál?“ přivítal kněz Tristana.

Ten párkrát přikývl. „Je to dokonalé. Mocrát vám za vše děkuji.“

„Není za co.“

Pokračovali s Adrianem uličkou.

„Máme tušení, jak ta ženská vůbec vypadá?“ zeptal se Adrian.

„Vůbec, ale snad ji poznáme. Dokážeme se přece navzájem vycítit. Tedy aspoň někdy.“

„Ona nás vycítí určitě. A pak nám dost možná urve palice.“

„Klid. Nezapíje nás před tisícovkou lidí.“

„Fakt si to myslíš?“

„Doufám v to.“

Dostali se k první řadě laví a usedli. Byli přímo před ambonem, odkud bude kněz pronášet svou řeč.

„Odtud toho moc neuvidíme,“ pronesl Adrian šeptem a ohlédl se za sebe.

„Žádné strachy. Jestli tu Vanda bude, myslím, že nás sama svou návštěvou potí.“

„Začínám si říkat, že tohle byl skutečně špatný nápad.“

Tristan na to nic neřekl, jelikož s ním nechtěl souhlasit, ale ani mu to vyvracet. Pravda byla, že z toho také neměl kdovíjak dobrý pocit.

Než se všichni lidé dostali do katedrály a usadili se, venku padla úplná tma. Záře ohňů tak byla mnohem více vidět a všem bylo i z dálky jasné, že se něco děje.

Řeč kněze začala brzy. Ve zkratce převyprávěl celý Herisův život a zdůraznil několik jeho úspěchů. Vždy volil slova tak, aby intenzivně chytla za srdce. A

to i Tristana s Adrianem, kteří byli za Herisovu smrt zodpovědní. Spíše tedy Tristan. To on tu noc přišel k Herisovi a zhypnotizoval ho, aby ten krok do prázdna z vrchołu věže udělal. A byl na to hrdý. Svět měl o jedno monstrum méně a sám na tom získal.

Po minutě ticha, ke které kněz vyzval, přišlo houslové sólo jednoho z klášterních hudebníků. Obřad končil položením černého plátna přes rakev. Zbývalo jediné. Tristan se musel postavit a nechat si kondolovat od spousty lidí. Naštěstí zdaleka ne ode všech, co byli v katedrále.

Každou ženu, která k němu přišla, si bedlivě prohlížel a snažil se co nejdokonalěji aktivovat své smysly. Všechno to ale byli lidé. Žádný upír. Několik z kondolujících se ptalo po Jonovi, Herisovu synovi, který měl původně zdědit jeho majetek.

„Bohužel toho o něm moc nevím,“ odpovídal Tristan. „Po poslovi jsme poslali dopis, ale zatím jsme neobdrželi žádnou odpověď. Podle toho, co strýček říkal, si ale myslím, že se ani žádné zprávy nedočkáme. A Jona už vůbec ne. Rozpory, které mezi sebou ti dva měli, byly příliš velké.“ Všem zvědavecům tahle odpověď stačila. Nikdo se na víc neptal, a tak vše probíhalo hladce.

Pravda byla, že Jonovi nikdo žádný dopis neposlal a ani nepošle. A jelikož ho nikdo z přítomných asi nikdy neviděl, Tristan s Adrianem se nemuseli bát, že by Jon vůbec na smrt svého otce přišel.

Fronta kondolujících zmizela a katedrála se po hodinách začala vyprazdňovat. „Zřejmě vůbec nepřišla,“ obrátil se Tristan k Adrianovi, když už nějakou dobu stáli sami.

Adrian však pohlédl za něj. „Ještě bych to nevzdával,“ řekl velmi tiše.

Tristanovi to nedalo a ohlédl se. Přicházela k nim žena ve velmi luxusních černých šatech. Lesklé hnědé vlasy jí v loknách splývaly po prsou i po lopatkách. A byla upír. Tristan sice nevěděl, jak to tak rychle poznal, ale neměl o tom pochybnosti. Vyčkal, až žena dorazí přímo k němu.

„Dobrý večer, pane Romero. Stejně jako ty stovky lidí přede mnou i já bych vám ráda vyjádřila svou soustrast. Mé jméno je Vanda Laeoste.“

Tristan přijal její ruku. „Děkuji. Znála jste se s mým strýčkem osobně?“

„Bohužel ne, jen od vidění. Proto mě taky zarazilo, když jsem uviděla to pozvání na pohřeb. A teď, když zjišťuji, že jste upír a váš společník také, se musím zeptat, zda k tomu byl nějaký konkrétní důvod.“

Tristan se nadechl a snažil se, aby zněl sebejistě a vážně. „Kdepak. Našel jsem u strýce seznam jeho obchodních partnerů a byla jste mezi nimi. Tedy spíš váš podnik, jestli se nemýlím. Jestli ano, omlouvám se, ale... za posledních pár dní toho na mě bylo moc.“

„Rozumím. A budete zde zůstat? Slyšela jsem, že jste jediný Herisův dědic. A to jak majetku, tak podnikání.“

Tristan přikývl. „Ano. S mým společníkem Adrianem zůstaneme v rodinném sídle. Ale přiznám se, že podnik možná prodám někomu, kdo se v této oblasti umí lépe pohybovat. Já jsem farmář, ne rybář.“

„Ined jsem vás na to tipovala. Každopádně k vám mám jednu věc. Toto město stejně jako zbytek kontinentu o upírech samozřejmě ví, ale příliš o nich nemluví. Mám tu určité postavení a pověst. Nerada bych, aby mi to jiný upír zkazil. Obzvláště ne nějaké mládě. Rozumíme si?“

„Samozřejmě. S přítelem jsme diskretní a neplánujeme to měnit.“

„V to pevně doufám. Mějte se hezky a krásnou noc. Věřím, že se ještě uvidíme.“

„Na shledanou,“ odvětil Tristan a sledoval, jak opouští prostor katedrály.

„Nevím, jak na tebe, ale na mě působila dost děsivě,“ řekl Adrian, když se po půlnoci vrátili do sídla. „Ovšem musím uznat, že byla zatraceně přitažlivá. Nevěděl jsem, jestli se mám bát, nebo krýt bouli v kalhotách.“

„Jo.“ Tristan otevřel láhev rumu. „Měl jsem z ní podobné pocity. Ale vypadala, že pokud nebudeme dělat problémy, ona nám je dělat taky nebude, hm?“

„To ano, ale my jí zřejmě ty problémy dělat budeme. No... Potřebuješ se s ní seznámit. A nemyslím tím jen těch dnešních pár slov.“

Tristan rozlil rum do dvou sklenek. „To já vím přece taky. Ale chei na to jít pomalu. Nevypadá to, že by se někam chystala, tudíž není kam spěchat. V průběhu týdnu se s ní nějak pokusím potkat.“

Adrian si vzal svou sklenku. „Co myslíš, že by se stalo, kdyby ses jí na rovinu zeptal? Čistě hypoteticky.“

„To nevím. A právě proto to neudělám. Nebudu riskovat, že mě ona nebo náš společný stvořitel zabije.“ Pak Tristana něco trklo. „Teď mě napadlo... Lze to poznat?“ Dlouze se napil.

„Co myslíš?“

„Že máme stejného stvořitele. Může to ona nějak vycítit? V těle nám proudí stejná upíří krev.“

„O tom jsem nikdy neslyšel,“ řekl Adrian.

„To neznamená, že to nejde.“

„Ruku do ohně bych za to nedal, ale... Nevím. Těžko říct.“

„Hm.“ Tristan se snažil zbytečně nezmatkovat, ale musel počítat se všemi variantami. Nechtěl, aby ho něco překvapilo.

„Napadá tě, jak se s ní znovu spojit, aby to nebylo nápadné?“

„Mám pár nápadů, ale asi to nechám na zítra. Přemýšlím, že teď půjdu na lov a pak spát.“

„V noci?“ zeptal se Adrian zmateně.

„Jo, zítra ráno sem přijdou nějací úředníci, abychom dořešili převod Herisova podniku. Mimochodem — vůbec nevím, co s ním mám dělat. Asi by se nám hodil, aby vydělával peníze, ale nechci se o něj starat. Co myslíš? Mám ho prodat, nebo najmout někoho, kdo mě bude ve všech obchodních věcech zastupovat?“

„Někoho najdi. Prodávat ho by podle mě byla hloupost. Ale počkej chvíli... Ráno? Nezapomněl jsi, že v tuhle denní dobu vychází slunce?“

„Nezapomněl, vezmu je do zimní zahrady. Je směřovaná na západ, tudíž tam bude k dispozici dostatek světla, ale žádné přímé sluneční paprsky. Budu tam na ně už čekat a Samantha je za mnou přivede.“

„Samantha?“

„Jedna ze služebných.“

„Chceš tady všechny nechat? Není to trochu risk vzhledem k tomu, co jsme zač?“

„A budeš to tu snad celé uklízet ty?“ zeptal se Tristan sarkasticky.

„To ne, ale co s takovým kuchařem, hm? Toho nepotřebuješ. A zbytku těch lidí asi taky nebude připadat normální, že jsi vzhůru v noci a celý den prospíš.“

Tristan se nad tím zamyslel. „No... S tím budeme muset nějak pracovat.“

„To bych řekl.“

„Hele... Všechno postupně. Získali jsme krásné sídlo, odkud můžeme plánovat další tahy. To není špatný začátek. Navíc je tu desetiletá zásoba ehlastu.“

„Dobře, takže další krok uděláme za deset let,“ navrhl Adrian a společně se nahlas rozesmáli.

Alechandra seděla u stolu a bedlivě sledovala, jak se Akir svou močí snaží zvednout čtyři kameny ležící před nimi na desce stolu, aniž by se jich dotkl. Moc mu to nešlo. Pokaždé když nadzdvihl jeden, další šel k zemi.

„Odpočín si,“ řekla mu a usrkla svého citronového čaje. „Jsi hrozně napjatý.“

Chlapee si povzdechl a naštvane si sedl naproti ní. „Jeden kámen jsem zvládl perfektně. I dva. Tak proč jsou čtyři takový problém?“

Alechandra se nad jeho brbláním usmála. „Je to jako posilovat sval. Nejdříve zvedáš menší váhu, pak větší. Mysl čaroděje funguje úplně stejně. Musíš se naučit, kolik síly vynaložit a jak ji použít.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Akir smutně.

„Dobře, fajn. Koukej.“ Odložila šálek čaje. „Teď použiju malé množství síly a přesně ji nasměřuju.“ Zvedla ruku a čtyři kameny na desce stolu se vznesly do vzduchu. Pak je zase nechala klesnout. „A teď použiju stejné množství síly, ale bez snahy ji nějak směřovat.“ Znovu udělala gesto rukou a všechny čtyři kameny neviditelnou silou smetla ze stolu. „Vidíš? Stejná síla, jen jinak použitá.“

Akir přikývl. „Tak já to zkusím znovu.“

„Ještě ne. Nejdřív se uvolni, jak jsme se učili. Zavři oči a zhluboka dýchej.“

Kývl hlavou a zavřel oči.

„Vyklepej si paže a ramena. Snaž se zbavit veškerého pnutí. Protáhni si krk. Hluboký nádech a výdech. Hluboký nádech. A výdech. A znovu. Zopakuj si to tak patnáctkrát.“

Zatímco se snažil Akir uvolnit, Alechandra na něj dál ostražitě hleděla a upíjela svůj čaj.

„Dobře, teď to zkus znovu,“ řekla po pár minutách. „A nezapomeň. Zaměř se na všechny kameny dohromady. Představ si, že je to jen jedno těleso. Pak to půjde snáz.“

Akir si stoupl, zvedl ruce ke kamenům na desce stolu a upřeně na ně zíral. Zároveň ze svého nitra uvolňoval potřebné množství síly a snažil se ji správně nasměřovat.

„Nespěchej. Dej si na čas. A dýchej, zapomínáš dýchat.“

Začal správně dýchat a bylo vidět, že se ihned o trochu více uvolnil. I jeho soustředění se zlepšilo. Alechandra ucítila lehký příval magie, když vtom se všechny čtyři kameny odlepily od stolu a vznesly se zhruba stopu do vzduchu. A to naprosto stejně – jako jedno těleso.

Akir se usmál a nechal kameny zase klesnout.

„Výborně. To jen potvrzuje mou teorii.“

„Jakou teorii?“ zeptal se a znovu se posadil.

„Tu, že máš sklony k živlové magii. A takové čarodějové bývají velmi mocní.“

„Živlová magie?“

„Ano. Přírodní živly. Voda, oheň, země a vzduch. Je to přímé spojení s přírodou a takové spojení bývá silné.“

„Aha. A k čemu dalšímu můžu mít sklony?“ ptal se zaujatě.

„Tohle bych ti vysvětlila v hodině teorie, ale asi není důvod ti to neříct rovnou. Magie má několik druhů a můžeme ji dělit podle dvou hledisek: podle původního zdroje energie a podle aktivního užívání. Pokud se týče rozdělení dle zdroje, spadá sem vlastní magie, černá magie a tronická magie. Dle aktivního užívání pak rozlišujeme živlovou, psychickou, šedou a prostorovou magii.“

Na Akirovi bylo vidět, že má co dělat, aby si vše zapamatoval.

„První skupina. Vlastní magie je taková, u které používáš svou vlastní energii nebo ji čerpáš z přírodních zdrojů, ale ne z jiných lidí. Pak máme černou magii. Nejde o nějaký zakázaný nebo špatný druh, ale zakládá se na využívání životní energie ostatních. Dříve se jí říkalo temná magie, protože kdysi dávno ji praktikovali ne úplně dobří čarodějové a zabíjeli tím lidi.“

„Tomu moc nerozumím.“

Alechandra zapřemýšlela, jak by to Akirovi vysvětlila jinak. „Víš, jak jsem ti říkala, že můžeme čerpat energii buď sami ze sebe, anebo z jiného zdroje?“

„Ano. Instinktivně nejdřív čerpáme ze sebe.“

„Přesně tak. To je ta vlastní magie. A při černé se čerpá životní energie jiných. A ti, co používali černou magii v minulosti, prakticky vycucávali jiné lidi, aby sami mohli čarovat.“

„Aha... Dobře. Asi chápu.“

„Poslední z téhle skupiny je tronická magie, kterou umění používat prakticky jen troničtí čarodějové.“

„Co to je?“

„Je to druh čarodějů, kteří jaksí nemají žádnou vlastní magickou energii a musejí ji čerpat odjinud. Ze slunce, měsíce, přírodních živlů či jiných čarodějů. Umění použít i obyčejnou životní sílu lidí a zvířat, ale ne tu vlastní. Dle mého je to nějaká genetická chyba.“

„To jsou celkem chudáci, ne? Prakticky jsou to takoví čarodějové k ničemu.“

„To si spousta lidí myslí, ale ve skutečnosti to tak není. Pár jsem jich poznala; a i přesto, že jim někdy trvá déle nějaké kouzlo seslat, zvládají své řemeslo dokonale. Umění být nebezpeční.“

„Hmmm.“

„Každopádně tohle bylo rozdělení magie jen podle zdroje, což nás teď nezajímá. Začala jsem o tom kvůli tomu druhému – rozdělení dle aktivního užívání. Živlovou magii ti asi vysvětlovat nemusím. Je to ovládání jednotlivých přírodních živlů a věcí, které sama příroda stvořila. Většinou bez zásahu lidské ruky. Ohnivě útoky, stlačování vzduchu, ledová kouzla, to vše sem patří. A spousta dalšího. Myslím si, že k té máš hlavní sklony. Psychická magie, ke které jsem měla sklony v dětství zase já, obsahuje schopnosti myslit

~~Telepatie, empatie, telekineze, astrální cestování, předtuchy, vize minulosti, ovládání mysli...~~“

„Vím, že jsi mi to už říkala, ale jaký je rozdíl mezi empatií a telepatí?“ skočil jí do výkladu Akir.

„Telepatie je nahlížení do mysli někoho jiného. Lidově se tomu říká ‚číst myšlenky‘. Umožňuje ti to odhalit něčí úmysly či předvídat, co udělá. Empatie je, když cítíš pocity jiných. Často jde s telepatií ruku v ruce. Díky telepatii víš, jaký má člověk úmysl, a díky empatii víš i to, jak se u toho ten člověk cítí. Jestli má strach nebo tak koná například z lásky či zoufalství. Empatii ani telepatii se čaroděj většinou neučí. Půjde to samo.“

„Aha, děkuju,“ řekl Akir a Alechandra se vrátila k původnímu výkladu.

„Dále máme šedou magii. To je vlastně skupina všech kouzel a rituálů, u kterých vyslovujeme parametry a přání dané věci. Když dělám ochranné kouzlo nebo někomu vylepšuju pleť, hlas... kouzlo lásky, zapomnění... Všechno tohle je šedá magie.“

„Dobře.“

„Zkrátka něco, co se u čarodějů vidí v devadesáti procentech. A pak máme prostorovou magii, což je —“

„Otevírání portálů,“ řekl pyšně chlapec.

„Správně. Portály jsou jediné, co do prostorové magie patří. Dala by se tam zařadit i samotná teleportace, ale tu jsem za celý život na vlastní oči neviděla. A ani jsem neslyšela o nikom, kdo by ji uměl.“

„Myslíš, když se člověk sám přenese na jiné místo? Anž by otevřel portál? To jde?“

„Prý ano, ale nikdy jsem na to nepřišla. A jak jsem řekla, nejsem zdaleka sama.“

„Aha. A čaroděj má tedy vždy sklony k jedné z těch věcí? Živly, psychická kouzla, šedá kouzla nebo portály?“

„Přesně tak.“

Akir se zamyslel. „Můžu se ještě zeptat?“

„Jistě,“ usmála se Alechandra.

„Chápu, jak se u čaroděje projevují živly nebo telekineze s telepatí, i ty portály. Ale jak se u někoho projevuje sklon k šedé magii?“

„Jsem ráda, že se ptáš. A vlastně je to docela jednoduché. Čarují podle toho, co říknou. Například začne pršet, když zpívají o dešti. Nebo v hádce říknou, aby se ten druhý propadl, a v tu ránu pod ním rupne podlaha. Zkrátka šedá magie je závislá na tom, co řekneme.“

„Aha. To zní fajn.“

„Jak kdy. Divil by ses, co všechno se dá napáchat samotnými slovy.“

„Dobře, dobře. A proč jsi mi tohle rozdělení řekla až teď, a ne už na nějaké hodině teorie?“

„Protože i v teorii ti chei předávat informace, které prakticky využiješ. Tohle rozdělení je jen... Nijak ti nepomůže ho znát. Samozřejmě bychom se k tomu dostali, ale pro mě je teď důležitější naučit tě svou moc ovládat, a ne abys věděl, jak se obecně dělí kouzla.“

„Chápu.“

Alechandra pohlédla zpět na čtyři kameny ležící na stole. „Tak šup. Znovu. Zopakujeme si to aspoň desetkrát.“

Nečekala, že mu to po prvním úspěšném pokusu půjde kdovíjak dobře, ale zmýlila se. Kouzlo zvládla perfektně při všech deseti opakováních. Za odměnu připravila nakrájené hroznové víno a pomeranč, na kterém si oba velmi pochutnali. Následně se přesunuli za dům na zahradu. Byl krásný slunečný a teplý den. Od západu vanul slabý vítr, který hýbal se stromy a od moře přinášel čerstvý vzduch.

„Budeme pokračovat v přírodní magii, ano?“

Akir přikývl. „Dobře.“

Čarodějka uchopila porcelánovou misku, která ležela na okně, a přešla k malé tůňce, kde nabrala trochu vody. „S živly je to vždy podobné, je jedno, jestli ovládáš kameny či vodu.“

„Budeme se polévat?“ zažertoval Akir a začal se smát.

Nakřčila obočí a vychrstla mu obsah misky do obličejce. Zarazil se a zaúpěl.

„Studený.“

„Soustřed se.“

„Promiň,“ omluvil se a snažil se tajit smích.

Alechandra došla pro další vodu a pak se vrátila na původní místo. „Budu vodu z misky vylévat. Tvým úkolem je, abys jí zabránil dopadnout na zem. Jasně?“

„Jasně, ale jak?“

„Stejně jako s těmi kameny. Zvedal jsi je pomocí energie. Ted' pomocí energie budeš manipulovat s vodou. Je to úplně stejný princip.“

„Tak jo.“

„Připraven?“ zeptala se. „Jeden, dva...“

„Počkej, počkej,“ vyjekl. „Uděláš to na *th*, anebo řekneš *ted*?“

Alechandra se znovu zamračila a pohybem ruky vytáhla z tůně další vodu, kterou Akira pocákala od hlavy až k patě.

„Co je? Vždyť jsem se jen zeptal. Sakra! Je to studený! K čertu!“

„Říkám naposledy, že se budeš soustředit. Ať už řeknu *ted*, nebo *th*.“

Přikývl a zatřásl se, jak ho ofoukl vítr.

„Tři,“ řekla náhle Alechandra a otočila misku vzhůru nohama, aby umožnila veškeré vodě v ní vylít se do trávy.

Chlapece zarcagoval a natáhl k padající vodě ruku. A k Alechandřinmu překvapení mu to skoro vyšlo. Zhruba polovina vody se sice ztratila v trávě, ale ta druhá polovina zůstala viset ve vzduchu. Soustředil se, jak mohl, a gestem ruky přenášel vodu zpět nahoru k misce. Tu čarodějka podržela tak, aby tam Akir dokázal vodu vrátit.

Aniž se pohnula, sjela ho pohledem. „To jsem nečekala. Dobrá práce. Tak znovu.“ A zase misku obrátila.

Dopadlo to skoro stejně. Akir nějakou vodu zachytil, nějakou ne, a zase ji vrátil do misky.

„Není to vůbec špatné, ale ještě dva takové pokusy a žádná voda nezbyde. Zkus to malé množství energie více rozptýlit, ano?“ Doplnila vodu z tůně a pak ji ihned zase vylila.

Trvalo dalších zhruba deset patnáct pokusů, než se mu podařilo, co po něm chtěla. Jakmile se do toho ale dostal, už to šlo skoro samo. A to dokonce i tehdy, když Alechandra došla pro celé vědro vody, kterým nahradila malou misku. Na konci lekcí byl psychicky unavený a ona pyšná. Některé dny byly horší, některé lepší. Tenhle našťastí patřil k těm lepším.

Po tréninku došlo na pozdní oběd a pak Akir vyrazil ven za kamarády.

„Potom se ještě půjdu podívat za rodiči, ale na večeri tu budu, ano?“

„Dobře.“

Alechandra se zaposlouchala do ticha, které po bouchnutí vstupních dveří nastalo. Musela si přiznat, že je vděčná, že se chlapec vždy na odpoledne vypaří. Měla ho sice moc ráda, ale byla zvyklá na ticho a klid. A toho se jí teď dostávala sotva polovina.

Sklidila a umyla nádobí a usadila se ke svým knihám, z kterých čerpala inspiraci pro Akirovo studium. Některé věci ohledně magie dělala už tak automaticky, že zapomínala, jak se tyto základy vlastně mají učit. Poté, co si udělala poznámky na pár dní dopředu, se šla nahoru umýt a převléct. Měla mít sraz s Alarickem, svou momentální známostí. Byl chytrý, vtipný a neuvěřitelně pohledný a uměl ji dokonale rozptýlit.

Sraz měli u kostela. Jejich plánem bylo jít do lesa podívat se po houbách a bylinkách. Alechandra zvolila půvabné tmavě zelené šaty a vlasy si zamotala do elegantního drdolu. Košík, který měla zavěšený na předloktí, obsahoval malý ruční rýč a nožík. Alarick v lesnickém úboru bez rukávů vypadal jako oštrřený dřevorubec.

„Kdes vůbec nechala mládež?“ zeptal se, když ze země vytahoval první houbu.

„Šel ven s kamarády. Vráti se až na večeri.“

„Ach tak. No jo. Kluci v jeho věku jsou rozlitaní. Jak to s ním doma zvládáš?“

„Dobře. Je chytrý a snaží se. Bude z něj dobrý léčíel.“ Alechandra to řekla možná až příliš bez clánu, ale nechtěla se o tomto tématu bavit. Nechtěla si vymýšlet zbytečné lži.

„A jeho rodiče jsou stále zde? Nebo už odjeli?“

„Odjíždějí za měsíc. Ale musím uznat, že o Akira nejvíc mám velký zájem. Podle mého se ho až strání.“

„Vlastního syna? To snad ne.“

„Jo. Myslím, že... To je jedno, teď nemám náladu to řešit.“

„Dobře. Každopádně kdybys s ním nějak potřebovala pomoci, až jeho rodina odjede, řekni.“

„Pomoci? A s čím?“

„Bude mu třináct. Kluci v tomhle věku přicházejí na nové věci a rádi je zkoumají. Ovšem... V jeho věku už to asi zkoumá nějakou dobu.“

„Jo. To už jsem také zjistila. Ne že bych ho u toho viděla, ale... To poznáš. Je dlouho v umývárně, v pokoji se zamyká. Navíc peru jeho povlečení.“

Alarick se zasmál. „Jak říkám. Kdybys potřebovala...“

„Děkuji. A co tvá cesta? Říkal jsi, že budeš muset na pár týdnů odjet. Kdy to bude?“

„Ještě přesně nevím, ale kolega už je tady a bude chtít vyrazit co nejdříve. Potom, co mi však řekl, nevím, jestli se mi do nějakého města vůbec chce.“

Alechandra se zarazila. „Proč? Co říkal?“

„Byl dlouho pryč. A slyšel o nějakých nepokojích na východě.“

„Kde na východě?“

„V Sensai.“

Při zmínce o městě jí poskočilo srdce. Na dlouhou dobu to byl její domov.

„O co jde?“

„Na jihu města prý došlo ke vzpouře proti vojákům Orientu, kteří byli svým královstvím postaveni někde na hlavní cestě. Neznám detaily, ale vím, že to primátor města řešil s naším králem a královnou. A ti prý zase kontaktovali palác ve Valkarionu. Nemají radost z toho, že staví své vojáky na naše území.“

„Proč je tam postavili?“

„Snad kvůli nějaké prázdné vesnici. Nabídli se, že ji budou strážit, aby se tam neusadil někdo nepatřičný nebo co. Každopádně lidem ze Sensai se to nelíbilo a hromadně na těch sto nebo kolik vojáků nastoupili.“

Alechandra věděla, že Orient nechystá nic dobrého. Koneckonec byl to jejich král, kdo chtěl její hlavu a kvůli komu utekla na druhý konec království. Doslova. „Kdo ví, co se tam děje. Lidé si rádi tyhle příběhy přibarvují. Nejdříve je to jen potyčka pár lidí, a o tři města dál už to je střetnutí vojsk.“ Snažila se znít klidně a nezaujatě.

„To máš pravdu, ale kolega mluvil s někým přímo tamodtud.“

„Budeme to muset nechat na hlavách království. Nikdo jiný krom nich to asi nevyřeší.“

„Hm. Asi.“

Po této krátké konverzaci, která Alechandre nedělala příliš dobře, naštěstí změnili téma a jejich procházka už se zase zdála být o něco veselejší. Sem tam našli nějakou houbu či bylinu, kterou sháněla, viděli několik srn uhánějících přes cestu, podívali se ze skalní vyhlídky tyčící se nad vesnicí, a nakonec došlo i na radovánky na louce, při kterých je nachytil nějaký starý pár. Alarik z toho byl celý nespůj, zato Alechandra se tomu smála ještě doma, když připravovala houbovou omáčku k večeři.

Akir přišel až těsně předtím, než bylo jídlo hotové. „Nejdu pozdě?“

„Kdepak. Jdeš akorát. Byl ses podívat doma?“

„Ano, byl.“

„A? Něco nového?“

„To ani ne. Jen... Nevím. Tat'ka se mi zdá nějaký divný.“

„Hm?“

„Zdalo se mi, že byl hrozně nespůj. A takový... zamlklý. Dělal si tam něco svého a krom pozdravu mi toho moc neřekl.“

„A mamka se sestrou?“

„S těmi bylo vše v pořádku. Povídali jsme si, vyprávěl jsem, co jsem se už naučil, a tak. Mamka mě prosila, ať jí zatím hlavně nic neukazuju,“ zasmál se Akir.

Úsměv se objevil i na Alechandřině tváři. „V tom má pravdu. Zatím nezkoušej žádná kouzla bez mého dohledu.“

„To já přece vím,“ odvětil a znovu se zazubil.

Pohlédla na šišku uvařeného knedlíku. „Kolik si jich dáš?“

„Čtyři, prosím.“

Akir šel následujícího odpoledne opět navštívit rodinu. Věděl, že se jejich odjezd blíží, a tak se jich chtěl nabažit, co to šlo. Při pomýšlení, že je třeba i dva roky neuvidí, ho požíral nesnesitelný žal. Než ale otevřel dveře jejich domu, pohlédl ho hluboko do sebe a nasadil masku úsměvu.

Jeho matka Mirna byla na zahradě a zalévala záhony plné zelených šlahounů třetích vzhůru. „Akire, jsi tu dřív, než jsem čekala.“ Celá se rozzářila. „Vzal bys prosím tu druhou konývku a pomohl mi?“ Pozdravil a s úsměvem se chopil práce. „Včera jsem se zapomněla zeptat, jestli při tom všem

nezapomínáš na čtení a psaní. Stále potřebuješ cvičit i to. I když brzy asi budeš schopný očarovat brk, aby psal za tebe.“

„Neboj se. Sandra mi spojuje učení magie s tím normálním. Má doma i spoustu map a učí mě zeměpis. I historii kontinentu. Věděla jsi třeba, že před naším letopočtem už se jeden letopočet používal? Trval asi patnáct tisíc let.“

Mirna měla z jeho nadšení radost. „Ano, vím. Říkalo se mu Hablův letopočet.“

„Přesně,“ odvětil vesele její syn a pokračoval v zalévání.

Když skončili, Mirna zkontrolovala Akirovu sestru Luciu, která spala ve svém pokoji, a následně mu navrhla, aby si zahráli jejich oblíbenou karetní hru. K tomu jim naservírovala čerstvě upečený koláč a uvařila čaj.

Hra se jmenovala *Poslední padá* a správně se měla hrát minimálně ve třech. Akir s Mirnou si ji ale už před lety upravili, aby ji byli schopní hrát jen ve dvou. Brzy se k nim přidala i malá Lucia, tudíž měli potřebný počet hráčů. A jakmile se domů vrátil Adolf, Akirův otec, všichni čekali, že se k nim přidá i on a hra bude o to zábavnější.

Ale ne. Suše pozdravil, svlékl si pracovní kabát a lehl si na pohovku. Mohl být unavený, ale Akirovi se zdálo, že je v tom něco víc. Spíš mu přišlo, jako kdyby s rodinou jednoduše mluvit nechtěl.

„Drahý? Je všechno v pořádku?“ zeptala se Mirna.

„Ano, je. Jen mě bolí za krkem. Potřebuju se na chvíli natáhnout.“

Akir moc dobře věděl, že věcrejšek vypadal úplně stejně. Až na to, že to otec tvrdil, že je unavený a bolí ho hlava.

„Chceš uvařit kopřivový čaj? Nebo bezový? To by mohlo trochu pomoci,“ nabídla mu žena. „A pak se běž naložit do horké vody.“

Adolf těžce oddychoval. „Hm. To budeš hodná. Děkuji.“

Mirna pohlédla zpět k dětem. „Dejte mi chvílku.“ Vstala a položila karty na stůl kresbami dolů. „A žádné fixování, znám vás.“ Pak se zarazila a karty si vzala raději k sobě. „To bude jistější.“

Zatímco šla uvařit čaj, hleděl Akir na svého otce a přemýšlel, co doopravdy mu je. Kdyby se jednalo jen o dnešek, mávl by nad tím rukou, ale on se takhle choval poslední dobou pořád. Říkal si, zda takový není jen tehdy, když je tam on.

A jak tak brouzдал svými úvahami, něco se stalo. Jako kdyby náhle a nechtěně nahlédl do otcovy mysli. Bylo to nejasné, zmatené a trvalo to jen vteřinu. Akir se toho lek a rychle stáhl svou mysl zpět. Rozhlédl se, ale nikdo si ničeho nevšiml. *A nebo taky*, pomyslel si. *Vždyť se fyzicky nic nestalo. Bylo to jen v mé hlavě.* Znovu pohlédl směrem k otci a zkusil to znovu. Ne že by byl až tak zvědavý, na co Adolf myslí. Spíš mu šlo o jeho vlastní pokrok v používání magie.

Nepřemýšlel, zda je to správné či nikoli, dal tomu zkrátka volnost, a než se nadál, propadl se do otcovy mysli:

Byly to útržky všeho možného. Emocí, myšlenek, vzpomínek. Zkušený čaroděj by to vše uměl oddělit, seřadit a pročitat. Akir ale ne. Vtáhlo ho to do chaosu. *Akir je Adolf. Zavírá dveře a jde po cestě, kterou dokonale zná. Po cestě do svého zaměstnání. Následně tabá za lano na klade, kterým z vody tabá dřevu. Objímá Luciu a poslouchá její smích. Objímá a líbá Mirnu. Potom vzdech. Vzdychá. Líbá... Kdo je to?!*

Chlapec sebou trhl, až spadl ze židle a strhl s sebou ubrus a všechny karty. Lucia se lekla a zmateně na něj hleděla, jelikož vůbec nechápala, co se stalo. Pozornost rodičů se k němu též ihned stočila:

„Co blbneš?“ zeptal se Adolf ledabyle.

Mirna přispěchala, aby mu pomohla na nohy:

Akir se cítil jako po minutě točení se na místě, ale hlava se mu nemotala. Jen ten pocit nevolnosti. Pocit, který nebyl příjemný. Postavil se na nohy a s hrůzou civěl na otce. Ten, jako kdyby tušil, oč jde, se zamračil a měřil si ho přísným pohledem:

„Co se děje?“ zeptal se ho znovu.

„Co se stalo?“ přidala se Mirna:

Chlapec zalapal po dechu. Nemohl uvěřit tomu, co viděl. Stále si myslel, že to byl on, kdo nejvíce ohrožoval jejich rodinu, ale ne. Byl to jeho otec. Otec, který měl co nevidět odjet s rodinou na dlouhou cestu:

„Nie... Jen se mi zamotala hlava. Dneska jsme se Sandrou zkoušeli nějaká kouzla a docela mě to vyčerpalo. Asi.“

„Tak si běž nahoru lehnout, jestli chceš,“ navrhla mu matka. „Všechno tam stále máš.“

Snažil se podívat matce do očí, ale nešlo to. Nedokázal jí tajit něco takového. Ale nemohl jí to ani říct. Určitě ne před otcem. „Jo... Tak já si půjdu na chvíli lehnout, jestli to nevádí.“

Když odcházel, neušlo mu, jak z něj jeho otec nespouští ten nepříjemný pohled. Mirna naopak vypadala, že má o Akira strach. Lekla se.

Došel do svého pokoje, který byl stále v tomtéž stavu, jak ho nechal, a padl na postel. Nedokázal se zbavit toho hnusného pocitu. *Co teď? Můj otec se vidá s jinou ženou. Co mám dělat? Chudák máma, měla by to vědět? Hrozně jí to ublíží. Ale měla by to vědět! Ano. Musí jí to někdo říct, protože jinak...*

„Co se stalo?“ Adolfův hlas prořízl těžké ticho v pokoji:

Akir ztuhl. V první chvíli ho napadlo, že otce slyšel jeho myšlenky, to bylo ovšem nemožné. Nefungovalo to obousměrně. Posadil se a pohlédl na něj s prázdným výrazem. „Nie,“ zalhal. „Jak jsem řekl, zamotala se mi hlava.“

Otec se zamračil. „Nepere do tebe ta ženská nějaké lektvary, že ne?“

Chlapec se zatvářil zmateně. „Cože? Ne. Dokonce mě ani ještě žádné neučí. Proč se na to ptáš?“

„Slyšel jsem, že mladé čaroděje často dopují různými látkami, aby tak podpořili jejich schopnosti.“

„O ničem takovém jsem neslyšel. A znovu — ne, Sandra mi nic nedává. Naopak se mi od ní dostává nadstandardní péče, co se stravování týče.“ Ve svém vlastním hlase slyšel chlad, jež k otci v tu chvíli choval. Nechtěl se s ním bavit. Zradil jeho i celou rodinu. A hlavně mámu.

„Dobře, tak si odpočiň,“ řekl nakonec Adolf a pokusil se o něco, co měl být zřejmě úsměv. Zvedl se, došel ke dveřím a měl se k odchodu.

„Viděl jsem to,“ vypadlo náhle z Akira. A okamžitě toho, že dál nemlčet, litovat.

Otec se k němu obrátil. „O čem to mluvíš?“

Sám sebe přemlouval, aby mlčet, ale celá ta věc ho tak ranila, že to ze sebe prostě musel dostat. „Tebe a tu cizí ženu. Viděl jsem, co jste dělali.“

Adolf vytřeštil oči a okamžitě zabouchl otevřená dvířka. „Akire, nevím, kde a co jsi viděl, ale ať to bylo cokoli, rozhodně to ne.“

„Cítil jsem tvoje emoce, tati. A viděl jsem to u tebe v hlavě. Myslel jsi na to, když jsi byl dole.“

Adolfovi to začalo docházet. Zatnul ruku v pěst. „Ty... ty ses mi šťoural v hlavě, Akire?“

Chlapec vyskočil na nohy. „Bylo to omylem, omlouvám se za to, nechtěl jsem! To ale nemění nic na tom, co jsem viděl a co jsi provedl. Proč, tati? Co ti máma udělala, že si tohle zasloužila?“

„To není tvoje věc,“ řekl Adolf přísně, ale snažil se nezvyšovat hlas. „Nerozumíš tomu.“

„Tak mi to vysvětli,“ sykl Akir, v němž se hromadilo velké množství vzteku.

„Nic ti vysvětlovat nemusím, mladej. To je věc mezi dospělými! Věc, do které ty vůbec nebudeš strkat nos! A už vůbec ne ty tvoje posraný schopnosti!“

„Já to neudělal schválně!“

„Tak proč sem sakra lezeš, když to neumíš ovládat, hm?“

To se Akira dotklo. Hodně. Zarazil se a cítil, jak ho v očích pálí slzy. Připadal si, jako kdyby ho někdo uhořel do žaludku. „Ale přece...“

„Žádný ale! Je to tak. Působí to jen problémy!“ dostal ze sebe Adolf a pak na syna chvíli jen mlčky hleděl. Snažil se uklidnit. Nakonec k němu poklekl. „Dobře, chápu, že to bylo omylem. Ale ty mi teď musíš slíbit, že to, co s viděl, neřekneš mámě. Jasně?“

Akir nevěděl, co má odpovědět. Pral se v něm vztek se smutkem.

„Ano? Na celou tuhle věc zapomeneme,“ pokračoval Adolf. Znělo to jako vydrápaní.

Nechtěl si otec nějak zneprátnit, a tak, i když to nebylo zcela upřímné, několikrát přikývl.

„Hodný kluk. A teď si odpočín,“ pokynul Adolf směrem k posteli. Pak vstal a mlčky z pokoje odešel.

Akir vůbec netušil, jak se má zachovat ani co má cítit. Připadal si jako v pasti. Věděl, že matce o otcově počínání určitě říct musí, zároveň se ale bál, že jestli to udělá, otec už s ním v životě nepromluví. Svalil se na postel a začal plakat. Jeho myšlenky později začaly směřovat k jedné věci. A to k té, že kdyby nebylo jeho schopností, byl by šťastný.

A přesně tohle pak řekl i Alechandre. Bylo to chvíli po večeri, během které si čarodějka všimla, že je Akir nezvykle zamlklý a bez chuti k jídlu.

„Budu k tobě upřímná. Magie většiny z nás zničí dětství a původní život. Hlavně ze začátku se nás lidé straní, nebo dokonce bojí, protože své schopnosti ještě neumíme ovládat, a i později z nás mají respekt. Za pár let z tebe ale bude mocný a schopný čaroděj, jehož služby si začnou lidé žádat. A tehdy začne tvá nová životní cesta. Věř mi, bude velmi příjemná.“

„Tvá taková byla?“ zeptal se.

„Byla. A až na pár nepříjemností stále je.“

„Ale... Co mám teď dělat? Mám to mámě říct?“

Alechandra na chlapce pohlédla se zřetelnou lítostí. „S tím ti bohužel neporadím. To je jen a jen tvoje volba. Buď vyhovíš otcovi a mezi vámi zůstane vše v pořádku, ale on bude dál tvou matku podvádět. Anebo to matce řekneš, ale definitivně tím dost možná zničíš jejich manželství, a tedy i svůj vztah s otcem. Musíš se rozhodnout, jaká varianta je pro tebe příjemnější.“

„Hm... Pro mě? Nechei být sobec.“

„Dám ti jednu radu, kterou se sama už dlouhá léta řídím. Vždy konec ve svůj vlastní prospěch a staraj se hlavně o sebe. Nikdo jiný to totiž dělat nebude. Jedině to je možnost, jak být skutečně šťastný.“

Akir k Alechandre zvedl pohled, ale nic neřekl. V hlavě měl neskutečný zmatek a v emocích jakbysmet.

„Je to na tobě,“ zopakovala a pokusila se o úsměv.

Akir ještě chvíli mlčky seděl, nakonec vstal od stolu. „Půjdu k sobě nahoru. Chtěl bych být asi sám. Uvidíme se zítra.“ A se sklopeným pohledem opustil kuchyň.

Čarodějka ho sledovala, než zmizel za rohem. Pak si povzddechla a dlouze se napila svého čaje.

Akir se omluvil z dopolední lekce, aby mohl vyrazit za matkou. Věděl, že otec v tuto denní dobu doma nebude, a tak mu nezabrání jí všechno říct. Lekce magie mohly počkat do odpoledne.

Spěchal, až se zadýchal. Cestou ho zdravilo několik známých tváří, ale on si jich skoro nevšiml. Zastavil se až přímo před svým rodným domem. Když ale vzal za kouli u hlavních dveří, něco v něm poskočilo. Dveře byly zamčené. Ještě párkrát s nimi zatřásl, aby se ujistil, že jen špatně netahá, ale pak kouli pustil, a zatímco udělal pár kroků zpět, pohlédl k okenicím. Všechny byly zavřené. A to byl nezvyk. V tuto denní dobu se vždy větralo. Navíc když byl tak krásný den.

„Co to...“ Nevěděl, co si o tom má myslet, a vrátil se na cestu, aby mohl dům obejít. Tam se prodral skrz řadu keřů, které lemovaly její zahradu, a zamířil k zadnímu vchodu. Už když ale procházel zahradou, věděl, že je něco špatně. Vše bylo pryč a sklizené. Jako v zimě. Ještě než vzal za kouli u zadních dveří, tušil, že ani ty nepůjdou otevřít. A měl pravdu. Dveře se ani nehnuly a všechna okna mířící na zahradu byla též pozavírána.

„To ne,“ dostal ze sebe se slzami v očích. Odstoupil ode dveří a padl na zadek do trávy.

„Akire?“ ozvalo se z vedlejší zahrady.

Trhl sebou, postavil se a uviděl, že na něj od sousedního domu zmateně zírá starý pan Kovalski. Bylo mu okolo sedmdesáti a Akir ho vždy měl za velmi milého pána. „Dobrý den,“ dostal ze sebe.

„Tys neodjel s rodinou?“ divil se.

„Neodjel,“ zopakoval mladý čaroděj. „Jak neodjel? Oni odjeli? Kam?“

„Na tu otcovu obchodní cestu přece.“ Pan Kovalski vypadal zmateně. „Ale počkej. Ty jsi teď vlastně u paní Sandry v učení, že? Vzpomínám si, že mi o tom Mirna povídala.“

„Ano, to jsem,“ řekl Akir zlomeným hlasem. Cítil se, jako kdyby do něj narazilo něco těžkého, a zatímco jeho vnitřnosti letěly vzduchem, zbytek jeho těla stál na místě. První slzy se mu skutálely po tvářích. „Kdy odjeli?“ Všechno mu to pomalu začalo docházet.

„V noci. Adolf říkal, že si spletl datum a že musejí okamžitě vyrazit. Co se děje? Tys to nevěděl?“

Akir jen zavrtěl hlavou. „Ani se nerozloučili.“ Jeho mysl se zmoenil žal. *To se otec tak bál tobo, co udělal, že se raději sebral a i s rodinou odjel? Ale co máma? Nevěřím tomu, že by se nerozloučila. To by mi nendělala! To nedává smysl.*

Starý pán se tvářil, jako kdyby koukal na umírající štěně. „To mě mrzí, chlapče. Ale asi to bylo naléhavé.“ Věděl ale, že on sám by něco takového vlastnímu dítěti nikdy neudělal.

Akir přikývl, pak se rozeběhl, přeskočil keřky a s brekem pádil zpět k Alechandre. Dalo by se říct, že utíkal do jediného domova, který mu zbyl. Do domova, v jehož dveřích stála Alechandra a v ruku držela jakýsi kus papíru.

„Co je to?“ zeptal se celý usazený.

Čarodějka měla v očích lítost. „Od tvé mámy. Vím to.“

„Cože?“

„Pojď dovnitř,“ řekla tiše a zašla do domu. Tam se posadila na pohovku ve společenské místnosti, Akir hned vedle. Sklonila hlavu k dopisu a začala nahlas číst:

„Drahá Sandro, ještě jednou vám velmi děkuji za to, že jste se ujala našeho syna. Věřím, že je v dobrých rukou, a že až se vrátíme, bude umět svou moč perfektně používat. Můj manžel si prý spletl data a na obchodní cestu musíme vyrazit již dnes v noci. Nejsem si ovšem celou situací jistá. Tvrdil, že není čas rozloučit se s Akirem, a tak si myslím, že mezi nimi k něčemu došlo. Když jsem chtěla jít k vám domů, přísně mě odrazoval. Možná nějaký magický konflikt ze synovy strany? Těžko říct... Každopádně mi to nedalo, a proto aspoň píšu tento dopis. Ještě jednou velmi děkuji, jsem vám nesmírně vděčná: Mirna.“

Akir to poslouchal a nevěřil vlastním uším. I Alechandra byla poněkud šokovaná. Nechat tu své dítě je jedna věc, ale odjet bez rozloučení, když se kdovíjak dlouho neuvidí, jí přišlo sprosté.

„Je tu ještě jedna část pro tebe, ale tu jsem nečetla.“ Podala Akirovi přeložený list papíru. Ten se po něm přímo vrhl a ihned se pustil do čtení:

Milý Akire, srdce mi puká žalem, že odjíždíme bez rozloučení, ale otec si to nepřál. Ačkoli neznám důvod, něco mi říká, že ty bo znát budeš. Věřím, že časem se vše urovná. Chci, abys věděl, že na tebe budu myslet každý den. Až dorazíme na místo, pošlu ti dopis a budu ráda, když odpovíš. Zatím jsi v rukou Sandry, která se o tebe věřím dobře postará a naučí tě perfektně ovládat tvůj dar. Cestou odhadneme na devatenáct až dvacet pět měsíců. Až se tedy příště uvidíme, je dost možné, že už z tebe bude mladý muž. Mrzí mě, že neuvidím, jak dospíváš. Vždy se rozhodnuj moudře a měj srdce na správném místě. Mám tě moc ráda a myslím na tebe. Máma.

Akir list otočil s nadějí, že na papíře ještě něco najde, ale ne. Ruce se mu roztřáslly a chvíli to vypadalo, že ten kus papíru roztáhne. Místo toho jej začaly smáčet velké kapky slz, které se mu řinuly po tvářích. „Takže... mě tu skutečně nechali.“

„Neboj,“ řekla Alechandra a pohladila do po vlasech.

„Moje vlastní rodina mě tu nechala,“ pokračoval. „Co když už se nikdy nevrátí?“

„To neříkej. Proč by se nevrátili?“

„No kvůli mně,“ odsekl a nevěděl, zda se vztekat, nebo plakat. „Takový je osud každého mladého čaroděje.“

Alechandra si poposedla tak, aby mu koukala přímo do očí. „Velmi často ano, ale může to být i horší. A nejen u mladých čarodějů. I my dospělí to kolikrát nemáme jednoduché.“

„Ještě mi řekni, že *ty* něco nemáš jednoduché. Jsi úžasná a své schopnosti ovládáš dokonale. A všichni tě mají rádi.“

Přišlo jí to skoro až vtipné. „To si jen myslíš.“

„Hm.“

Náhle dostala chuť se Akirovi otevřít. Asi s nadějí, že by mu pak mohlo být o trochu lépe. Viditelně s tím ale zápasila.

„Něco ti řeknu, ano?“

„A co?“

„Mé pravé jméno není Sandra, ale Alechandra. Přesně Alechandra Thebas. A ať se můj život jeví jako sebehezčí pohádka, už nějakou dobu přechám před někým, kdo usiluje o můj život.“

„Cože?“ dostal ze sebe Akir a trochu se vyplašil.

„Klid,“ odvětila. „Jsme v bezpečí.“

Na chvíli se odmlčela a pak se pustila do dlouhého vyprávění. Vyprávění, v němž chlapeci sdělila vše, co ji potkalo.

„Tristane?“ hlesla Medlin, jedna z jeho zaměstnankyň. „Přišel za vámi pan Fonse.“

Bylo dopoledne a Tristan seděl v zimní zahradě. Zvedl hlavu od stolu, na kterém měl rozloženou dokumentaci svého podniku. „Fonse? Gerralt Fonse?“

Medlin přikývla. „Přesně ten.“

„Ať jde dál.“

Rychle si vybavil, co o tomto muži ví. Gerralt Fonse byl spolumajitelem Herisova nevěstince. Byl zhruba jeho věku, vlastnil i nějaké ubikace v centru a dle všeho se podílel na obchodu se ženami. Tristan s Adrianem ho měli v hledáčku, ale zatím nechtěli podstupovat žádné kroky, aby nebylo nápadné, kdyby zemřel či zmizel chvíli po Herisovi. Ještě se s ním neviděl, jelikož Fonse byl pracovně mimo město a vrátil se až den po Herisově pohřbu. O jeho smrti se dozvěděl až den následující.

„Dobré ráno,“ pozdravil Tristana hned, jak vešel. „Omlouvám se, že vás přepadám v takových časných hodinách, ale celý den mám schůzky a už jsem s vámi potřeboval mluvit. Pan Romero, že?“

Fonse byl vysoký, se znatelným břichem a nechával si narůst hnědošedý plnovous.

„Dobré ráno,“ odpověděl Tristan. „Ano, přesně tak.“

„Víte, kdo jsem?“

„Ano. Kvůli dědictví podniku jsem si musel všechno projít. Navíc strýček o vás občas mluvil.“

„Je zvláštní, že o vás se nikdy nezmínil,“ řekl Fonse. Ale nebylo to myšleno nijak zle. V jeho hlase slyšel spíše lítost.

„Skutečně?“ Tristan se mu podíval do očí, aby mu do hlavy vtiskl několik nových vzpomínek.

Fonseův pohled ztratil na dvě vteřiny kontakt s realitou. Když přišel k sobě, musel se zamyslet. „I když... Vlastně ano. Párkrát se o vás zmínil, ale jen zběžně.“

„To by sedělo. Měli jsme se strýčkem zvláštní vztah a obávali jsme se, aby to ještě nezhoršilo vztah mezi ním a Jonem. No prostě... Komplikace s komplikací. Posad'te se. Dáte si čaj?“

„Jistě, děkuji.“

Tristan poprosil slečnu Medlin o čaj. Pak se s Fonsem usadili a pokračovali v rozhovoru.

„Vy se s Jonem znáte? Je to vlastně váš bratranec, že?“ ptal se Fonse.

„Ano, známe se dobře. Tedy znali. Část dětství jsme strávili spolu, ale zhruba v patnácti se naše cesty rozdělily. Od té doby jsme se viděli jen párkrát při nějakých rodinných příležitostech. Když jsem dál udržoval vztah s jeho otcem poté, co se rozhádali, Jona to vytočilo, tudíž... Jak jsem řekl. Komplikace.“

„Chápu. Můžete mi ale něco prozradit o té Herisově nemoci? O tom se taky nikdy nezmínil. Já vím, že je to pro vás asi těžké, ale musíte pochopit, že jsem byl po svém návratu velmi překvapen tím, co se ke mně doneslo. Doteď se mi tomu neheee věřit.“

„Já vím,“ povzdychl si Tristan. „Už dlouho se strýc léčil z jedné smrtelné nemoci. Čarodějové i léčitelé jí říkají požírač. Jde o nemoc, která proniká do kostí a následně v těle tvoří nádory a devastuje postiženého zevnitř. Čarodějové umějí nemoc potlačit či zpomalit, ale zastavit ji prý nelze. Když jsem přijel, strýc se mi svěřil, že má poslední dobou hrozná bolesti. A že mu od nich pomáhají jen lektvary od nějaké čarodějky, ke které chodil. Kvůli nim prý nemohl jasně myslet. Byl to začarovaný kruh. Sdílel mi, že si není jistý, jak dlouho to ještě vydrží, a tak jsme podnikli kroky ohledně jeho majetku. Poté jsem musel zase odjet a... Bylo to jen pár dní.“ Tristan předstíral žal. „Netužil

jsem, že až se vrátím, strýček už tu nebude. A už vůbec jsem nečekal, že svůj život ukončí sám.“ Povedlo se mu i vydolovat několik slz.

„To je hrozné, omlouvám se,“ hlesl Fonse.

„Nemusíte se omlouvat, chápu, že vás to celé nemile překvapilo. Nebyl jste ale zdaleka jediný.“

Fonse si povzddechl. I v jeho očích se objevily slzy. „A podniky? Přebíráte je, či prodáte? A celé tohle sídlo?“

„No...“ Tristanovi bylo jasné, že Fonse někam míří, ale neměl důvod na něj spěchat. „Podniky asi převezmu, ale najmu někoho, kdo je povede a bude na všechno dávat pozor. V sídle zůstanu. Já a můj společník Adrian, se kterým jsme chtěli začít podnikat, jsme v něm našli zalíbení. A koneckonců, já tu teď zůstat musím, dá se tak říct.“

„Samozřejmě. A váš společník je zde také?“

„Ano, ale spí. V noci byl ve městě a trochu víc pil. Probere se odpoledne, jak ho znám.“

Fonse se tiše zasmál. „A v čem jste vlastně chtěli podnikat?“

Než Tristan odpovídal, nechal služebnou, ať jim naservíruje šálek čaje. Poděkoval a počkal, až zase opustí místnost.

„Chtěli jsme vykupovat, renovovat a prodávat starožitnosti,“ vymyslel si.

„Adrian má velký zápal pro historii a já mám zase šikovné ruce. Nyní tenhle plán ovšem odsuneme. Aspoň o rok, než se tohle celé srovná.“

„Jistě, jistě,“ odvětil muž. „Chtěl jsem se ještě zeptat... Asi víte, jaký podnik jsme s vaším strýcem vedli, že?“

„Samozřejmě.“

„Ehm...“ Zdálo se, že neví, jaká slova zvolit. „Seznámil vás i s naší každoroční aukcí?“

Tristanovi se zablýsklo v očích. „Nejsem si jistý. Asi ne. A žádné dokumenty jsem k tomu nečetl. O co jde?“

„No...“ Fonse si složil ruce na stůl a pevně stiskl. „Jde o to, že pro naše prvotřídní klienty pořádáme jednou ročně takovou akci. Spočívá v tom, že nabízíme ženy k trvalé společnosti. Vždy se jedná o ženy, které nějakým nešťastným způsobem přišly o domov a rozhodly se jít touto ne příliš seriózní cestou.“

Tristan bojoval s chutí toho lháře chytit za vlasy a rozmlátit mu hlavu o stůl. Nakonec se ale usmál a navázal s ním oční kontakt. „Řekni mi pravdu o těch ženách. Jaký je jejich původ a jak je do aukce dostáváte?“

Fonse byl Tristanovým pohledem dočista uhranutý. „Původ těch žen je různý; prakticky je nám to jedno. Chceme jen, aby byly krásné a mladé. Po dohodě nám je shání Soví řád.“

Tristan měl naprosto kamenný výraz. „Jak přesně je Soví řád získává?“

„Opět – různě. Většinou je unáší.“

~~Tristan tohle všechno věděl, chtěl to ale slyšet přímo od Fonseho. „Přijde vám to v pořádku? Unášet matky od dětí a manželky od jejich mužů? Přijde vám správně prodat je někomu, kdo je dost možná bude týrat?“~~

„Netaháme do toho výčitky. Je to obchod jako každý jiný. Ty ženy jsou vždy jen obyčejné vesničanky, jejichž život za nic nestojí.“

Náhle se Tristanovi zatmělo před očima. Představil si, jak unáší jeho zesnulou ženu Violu. Během vteřiny stál u Fonseho, chytil ho za vlasy a dalším rychlým pohybem mu rozrazil hlavu o podlahu. Ruka mu zajela hluboko do lebky. Ta se pod Tristanovou silou promáčkla a rozlomila na několik kusů. Vzduch prořízl zvláštní zápach, který způsobila hromada krve a roztrženého mozku. Všechno se to roztékalo po podlaze pod něčím, co kdysi bývala Fonseho tvář. Tristanův dech byl jak dech divokého zvířete. Špičáky měl vysunuté a v očích mu tančil vztek.

„Cos to do prdele udělal?“ ozvalo se z druhé strany místnosti, kde stál Adrian. Byl jen ve spodkách. Ta rána ho probudila z hlubokého spánku.

Tristan k němu vzhledl, zklidnil svůj dech a vytáhl ruku z té rosolovité šlihty.

„Kurva. Tohle jsem posral, co?“

Sotva to dořekl, Adrian už stál nad tělem. „Kdo to byl?“

Tristan věděl, že to podělal. Vůbec se nechtěl Adrianovi přiznávat. Bylo ale pozdě. Nechal se unést svým vztekem a musí nést následky. „Gerralt Fonse.“

„Ten spolumajitel bordelu?!“ vyjel po něm Adrian.

Přikývl.

Adrian klekl k mrtvému a otočil ho. Část obličeje zůstala přilepená k podlaze.

„Do prdele!“ Uhodil pěstí do země. „Proč jsi to kurva udělal?!“

„Omlouvám se, on... Řekl, že ženy, které unášeli, byly jen vesničanky, které za nic nestojí.“

„No a?! I kdyby řekl, že šukal tvoji decru, tak by to s tebou nemělo ani hnout.“

Tristanovi se znovu zatmělo před očima. Vyrazil proti Adrianovi a zuřivě ho přirazil zády ke zdi. Ten byl sice zaskočený, ale rychle se vzpamatoval. Zlostně se zamračil.

„Tak tohle ne, chlapečku,“ řekl vztekle a během dalšího okamžiku už byl s Tristanem u jiné zdi. Přimáčkl mu k ní obličej a ruce bolestivě zkroutil za zády. „Copak ti přeskočilo?“

Tristan se ze sevření snažil vysvobodit, ale marně, přítel byl několikanásobně silnější. Zlostně zavřel.

Adrian ho přimáčkl ke zdi ještě víc. „Uklidni se! Co to se tebou kurva je?! Takhle chceš vymyslet nějaký plán? Když se neumíš ovládat? Takhle to nepůjde! Uvědomuješ si, co všechno jsi tím posral? Myslíš si, že nikomu

nepřijde divný, že hned po Herisovi zemřel i Fonse? A ještě jsi ho zabil tady! To jsi opravdu tak blbej?""

„Neudělal jsem to schválně!""

Adrian ho škubnutím odlepil od zdi a strčil směrem do místnosti. Tristan to neustál a zády dopadl na konferenční stůlek, který se pod ním rozbil na několik kusů. Byl ale natolik chytrý, aby už nevstal. Jen rozrušeně zíral na Adriana, který stál přímo před ním.

„A to, že vystartuješ po silnějším upírovi, by přišť mohl být tvůj rozsudek smrti. Kdybych chtěl, bez velkého snažení ti vytrhnu to tvoje zkurvený srdce z prsou!""

Oba na sebe jen zírali a snažili se uklidnit.

„Promiň,“ dostal ze sebe Tristan nakonec. Vzal jednu třísku ze stolu a vztekle s ní hodil o zem. „Přechnal jsem to.“

„To teda jo,“ odsekl Adrian a pohlédl na zohavené tělo. „Tak co s tím k čertu uděláme?“

Tristan si povzdychl a odhodlal se vstát. Dřív než ale stačil odpovědět, dveře do místnosti se otevřely a v nich stála slečna Medlin. Zřejmě tu jejich potyčku slyšela. Adrian byl naštěstí pohotový. Nestihla se ani rozkoukat a už stál u ní a hypnotizoval její mysl, aby se otočila a odešla.

Jakmile se za ní zavřely dveře, Adrian se obrátil zpět k Tristanovi. „Já chápu, že tvá rodina je citlivé téma, ale musíš se naučit ovládat. Teď nejsi Tristan upír, který tragicky přišel o rodinu. Jsi Tristan člověk, synovec zesnulého Norberta Herise. Když tě někdo nasere, nemůžeš mu jen tak rozmlátit lebku, chápeš?“

Tristan sklopil pohled. „Ano.“

„Tak jo... Musíme to tu uklidit. Řekni mi, byl tu sám?“

„Ehm... Asi ano. Já nevím.“

Adrian obrátil oči v sloup. „On neví.“ Rychle přešel do společenské místnosti a opatrně vykoukl z okna, tak, aby se nedostal na přímé sluneční paprsky. „Má tu kočár,“ řekl vztekle. „A minimálně jednoho kočího.“

„Kurva,“ pronesl Tristan.

„Jo. Přesně tak. Řeknu ti, jestli jsi někdy něco vážně posral, tak je to tohle. Ale vyřešíme to.“

Nejdříve uklidili tělo, které v nich obou probudilo hlad po krvi. Byla cítit po celém domě. Následně umyli podlahu. Poté Adrian požádal Medlin, aby přivedla všechny, kteří na pana Fonscho čekají venku. Naštěstí se ukázalo, že to byl jen ten kočí. Adrian mu vtiskl do mysli, že se pan Fonse z Herisova sídla v pořádku vrátil do kočáru a poté ho dovezl domů. Tam pan Fonse vystoupil a on sám pokračoval do stájí. Na zbytek dne poslal Tristan všech

šest přítomných zaměstnanců v sídle domů, aby měli klid s Adrianem domyslet, co dál.

„Bude lepší, když bude nezvěstný. Když ho najdou mrtvého, spousta lidí pojme podezření. Je to moc brzy po Herisovi,“ řekl Tristan.

„Nepovídej,“ neodpustil si druhý upír ironický úšklebek, ale pak už začal věčně plánovat. „Mohli bychom v noci vniknout k němu do domu a pár jeho lidem vtisknout do mysli, že ho viděli, jak večer odjíždí na koni směrem k severním hradbám města. A někde můžeme nechat dopis, že musí nutně odjet vyřídit nějakou neodkladnou soukromou záležitost. Prsten s jeho pečeti máme.“

„Chtělo by to taky v noci navštívit hradby a zhypnotizovat vojáky. Aby potvrdili, že tamtudy Fonse projížděl,“ dodal Tristan.

„Jo. Přesně tak.“

„Snad se do západu slunce nic neposere.“

„Myslím, že tohle už nic nepředěl,“ řekl Adrian. „Věřím, že to bude v pohodě, ale sakra, fakt si dávej bacha... A kde je nějaký rum?“

Po zbytek dne a následující noc to bylo docela o nervy. Když ale ráno vyšlo slunce, Tristan i Adrian si byli jistí, že při zakrývání stop si vedli, jak nejlépe mohli.

Kristeen byla vyčerpaná. Seděla v jednom z křesel a sledovala plápolající oheň v krbu. V rukou držela teplé kakao, které pomaličku usrkávala. Přes nohy měla hozenou deku.

Poslední zasedání jejich čarodějného řádu trvalo několik dlouhých hodin. A v podstatě jen kvůli tomu, aby se všichni znovu představili a řád měl tak možnost se lépe poznat. *Sto šedesát šest členů, a já si jich stejně pamatuju tak třetinu. Musím říct Alisbie, že tohle nebyl krok správným směrem. Myslím, že po téhle zkušenosti už se sponstři z nás na zasedání chtít nikdy nebude.*

Napila se svého nápoje a zapřemýšlela, jaká je vlastně jejich aktuální situace. Od té doby, co se s Olivíí a Denferem vrátili z neúspěšné mise, se prakticky nic nedělo. A nebylo jisté, kdy se opět dají věci do nějakého pohybu. Mocných čarodějů, které by řád chtěl, ubývalo a nacházet je trvalo čím dál tím déle. Navíc ne všichni stáli o to se k nim přidat.

Každopádně v cestě vpřed měli ještě jednu překážku. Království muselo počkat, až se rozroste jeho vojsko. A taková věc se nestane za rok. Odhad byl zhruba dalších pět let, během kterých mají čarodějové zdokonalovat své schopnosti a vzájemně se od sebe něco přiučit. Až bude připravené vojsko i řád, pak teprve se může království Cidentalis Orientu rovnat.

Ozvalo se klepání na dveře. Kristeen věděla, že je to Olivia, a telepaticky ji okamžitě pozvala dál. Když vkročila do místnosti, nesla v ruce nějaké listiny a na tváři měla úsměv. „Ahoj. Máme to schválené.“

„Skutečně?“ zajásala Kristeen a vstala, aby do listin nahlédla.

Jednalo se o dokumenty, kterými město povolovalo podnikatelskou činnost pro ni a Olivii. Pronajmuly si jeden z prázdných obchodů, který byl nedaleko, kde by mohly provozovat své čarodějné řemeslo. Něco během všeho toho čekání dělat musely, jinak by se obě zbláznily.

„Je to podepsané zástupcem primátora, tudíž už prakticky můžeme začít.“

„Jo, s úklidem,“ zavtipkovala Kristeen. „Nic tam nebylo přes dva roky a viděla jsi, jak to tam vypadá.“

Když se tam byly před dvěma týdny podívat, Kristeen málem omdlela nad tím, v jakém stavu celé místo bylo. Nechutné vrstvy prachu, pavučiny, zasechlé bláto na podlaze, špína všude, kam se člověk podíval. Pod tím vším ale čarodějky odhalily skrytý potenciál – tři obrovské místnosti, které mohly účelně využít.

„To máme během jednoho dne hotové,“ usmála se Olivia. „Maximálně dvou. Pak ale stále zůstává otázkou, zda si budeme byliny kupovat od obchodníků, či si je budeme shánět samy.“

Kristeen zapřemýšlela. „O tom jsme se už bavily. Já osobně jsem zvyklá si byliny sbírat nebo pěstovat sama. Jde o to, že ty, co vozí obchodníci, jsou kolikrát velmi staré a ke všemu špatně usušené. Obracela bych se na ně jen ve chvíli, kdy nebude zbytků.“

Druhá čarodějka přikývla. „Dobře.“ Pak se zamyslela. „Ostatní nás sežerou; víš to, že jo?“

Kristeen zadržela smích. „To ano, ale jak řekla Alishia, přišly jsme dřív a ta žádost na primátorově stole ležela už pěkně dlouho. Ostatní si prostě musí taky počkat.“

„Sama víš, že dalším sto padesáti čarodějům to tady nikdy neschválí. Tedy určitě ne hned. Godrick říkal, že schvalují tak jednoho každé dva měsíce, aby v tom byl nějaký pořádek.“

Kristeen zavzpomínala na Asteros. „A tohle je přesně jeden z důvodů, proč jsem byla ráda za naši vesnici. Nikoho se nemusíš ptát, zda můžeš dělat něco, co tě živí. Prostě to děláš a lidé ve vesnici jsou za to rádi.“

„Naprosto tě chápu, také jsem si k tomu přičichla,“ odvětila Olivia a jasně přitom přítelkyni viděla na očích, jak na něco vzpomíná. A skutečně, Kristeen měla živě před očima, jak s Timettem stavěli jejich dům a přizpůsobovali ho tak, aby tam měla celé dvě místnosti pro své řemeslo. Jako by to bylo věčera... Příštího dne hned zrána se Olivia, Kristeen i Denfer pustili do úklidu a mytí jejich budoucího obchodu. Všechna ta špína šla dolů mnohem hůř, než si mysleli. Olivia se proto po pár hodinách sebrala a šla pro kvalitnější mýdlo.

Této situace téměř okamžitě využil Denfer. Zatímco Kristeen stála na schůdkách a z vršku odstraněného regálu dostávala zasechlou vrstvu navlhlého prachu, Denfer zanechal drhnutí podlahy a váhavě ji oslovil:

„Ehm, Kristeen?“ Byl celý zpocený a udýchaný.

„Ano?“ Ani se na něj nepodívala a dál se věnovala kusu nábytku.

„Já... Potřeboval bych se tě na něco zeptat.“

To už čarodějka zbystřila. Všimla si totiž váhavosti v jeho hlase. Odložila hadr a se zájmem k němu pohlédla. „Povídej.“ Všimla si, že i jeho výraz vypovídá cosi zvláštního. Nechtěně otevřela svou mysl a zjistila, že je velmi nervózní. Ale ne z ní. Jednalo se o něco s Olivíí. Nechtěla mu ovšem nahlížet do myšlenek a čekala, co jí sám řekne.

„Je tu jedna věc. Ehm... Olivia chce, abych na sobě nechal poprvé vykonat ten čarodějný rituál proti stárnutí. A já si tím nejsem jistý.“

„Pokračuj,“ řekla a slezla ze schůdků dolů.

„Je mi jednačtyřicet, nepřipadám si nějak starý a ani si nemyslím, že bych jako starý vypadal. Chtěl jsem s tím počkat třeba do padesáti. Taky nevím, jak moc mě to jako člověka ovlivní. Olivia sice tvrdí, že prakticky nijak, ale... Chtěl

jsem slyšet i tvůj názor na tuhle věc. Vím, že Timetta jsi očarovávala pravidelně.“

„Můžu tě ujistit, že je to bezpečné. Tvé tělo bude fungovat úplně stejně jako dosud. Dokonce budeš i dlouho kvalitně plodný. Zhruba do devadesáti. Co se týče té padesátky, bohužel souhlasím s Olivíí. Lepší je to udělat teď a nečekat. Ten rituál funguje tak, že na nějaký čas zastavuje proces stárnutí, ale nezvrátí ho. Jinými slovy, až zjistíš, že jsi starý, už s tím nic neuděláš. Lepší je zastavit to teď a za padesát let případně o trochu zestárnout.“

Denfer nad celou tou věcí uvažoval.

„Navíc... Nechej znít hrubě, ale Olivia vypadá na necelých dvacet. Už teď vypadáš starší než ona, čím déle budeš čekat, tím znatelnější ten rozdíl bude. Vezmi si, že jste spolu už... jak dlouho? Čtyři roky? Stárneš jí před očima.“ Zahleděl se do země. „Takže skutečně mi to nijak neuškodí?“

„Vůbec,“ zavrtěla hlavou.

„A to se pak musí opakovat každý rok?“

Přikývla. „Já to tak dělám. A dělala jsem to i s Timettem. Vždycky v ten samý den. Stárnutí tím krásně podchytíš.“

„Dobře. A... Jak dlouho to vlastně jde dělat? Minule jste se bavily o čarodějce, které bylo tisíc let.“

„Přesně tak, ale záleží, jak velkou moc dotyčná čarodějka má. Dle průzkumů je maximální věk osmnáct set let. U lidí, které očarováváme, asi půlka.“

„To je děsivé... Taková dlouhověkost.“

„Většina čarodějek s rituálem přestane, když je jim kolem pěti set let. Asi je to věk, kdy má člověk už všeho dost a chce v klidu tento svět opustit. Těžko říct.“

„A co se stane po těch osmnácti stech letech? To najednou ten čaroděj umře?“

„To ne. Ale co vím, tak to kouzlo po nějaké době zabírá méně a méně a dotyční začínají pomalu stárnout. Jde o to, že naše těla nejsou přizpůsobená k tomu, aby vydržela tak dlouho. Není to například jako při proměně v upíra, kdy se jistým způsobem mění i jejich tkáň, kosti, svaly a další věci. Zkrátka i čarodějové nakonec zemřou stářím.“

Bylo vidět, jak se Denfer snaží to celé pochopit. „A nevíš, jak dlouho má Olivia v plánu tu být?“ zeptal se s úsměvem.

„Myslím, že to neví nikdo z čarodějů. Aspoň ne před určitým věkem.“

„Dobře, dobře,“ řekl poté a vrátil se k práci.

„Věř mi. Skutečně se nemáš čeho bát,“ dodala, než i ona vyšplhala zpět na schůdky a pokračovala v umývání.

Brzy se Olivia vrátila a celý úklid začal mnohem lépe odsýpat. Než padla noc, byly prostory čisté. Dalším krokem, který přišel na řadu nazítří, bylo nabílení stěn. To šlo hladce. Trojice se u toho bavila, smála a vypila pár láhví vína.

Třetího dne vyrazily čarodějky na jednu z tržnic s textiliemi, aby nakoupily nějaké slušné koberece a závěsy se záclonami. Vše, co si objednaly, jim dalšího dne dovezli.

Finální vzhled jejich prostor byl velmi atraktivní. Když dovnitř vstoupil člověk z ulice, přivítala ho projasněná místnost plná světle hnědého nábytku. Fialové a šedé závěsy zdobily zdi, hnědé koberece zase podlahy. Regály byly připravené pro sušené byliny, knihy a další věci.

To vše obdivovala i jedna z prvních zákaznic. Měla krátké blond vlasy, zelené oči a dle doplňků a šatů neměla nouzi o peníze.

„Dobrý den, pomůžete mi?“

Kristeen zrovna seděla na židli a rovnala látkové měšce. Olivia naproti ní listovala v jedné z knih.

„Dobrý den,“ chopila se slova Olivia. „Samozřejmě, pojďte dál.“ Obě čarodějky ze slušnosti vstaly.

Žena držela v rukou velmi starou amforu světlé barvy. Po jejím povrchu se táhly černou barvou nakreslené symboly, časem už výrazně vybledlé. „Děkuji mocráát. Byla jsem už u tří čarodějů, ale nikdo teď není volný a potřebovala bych to vyřešit hned.“

„Máme otevřeno teprve pár dní a ještě to tu doděláváme. Ale povídejte. O co jde?“

„O tohle,“ odpověděla žena a velmi opatrně postavila amforu na stůl. Nádoba byla zapečetěná, ale čarodějky si ihned všimly úzké prasklinky, která se táhla od jejího dna. Nebyla nijak výrazná, ale na hladkém kameni byla přesto vidět.

„Mé jméno je Natasha Dervi. Tohle jsem před měsícem našla u nás v podkroví a ráda bych věděla, o co jde. Znamý, který učí o čarodějnictví, říkal, že tohle všechno jsou magické symboly.“ S posledními slovy ukázala na černé znaky na nádobě. „Nevěděl přesně, co to je, ale poradil mi, ať to pro jistotu dojdou někomu ukázat.“

Olivia i Kristeen okamžitě poznaly, o co jde. A obě to dost znepokojilo.

„Ano, opravdu to jsou magické symboly,“ řekla neklidně Kristeen. „Jak se to, pro všechno možné, dostalo k vám do domu?“

Natasha se objala pažemi. „Sídlo patřilo původně mému pradědečkovi. Byl to poměrně vysoce postavený vojenský velitel. Na většinu těch věcí desítky let nikdo nesáhl. Teď se ale opravuje střecha a tohle jsme tam našli.“

„A manipulovali jste s tím nějak?“ zeptala se Olivia.

Žena si všimla neklidu obou čarodějek. „Moc ne. Ale prosím, řeknete mi, co to je? Dle vašich výrazů usuzuji, že tam nebude džin s třemi pránímí.“

„To skutečně ne,“ řekla Olivia. „Víte,“ sehnula se k amfore a ukázala na znaky, „tyhle symboly jsou něco jako magická pečeť. Jsou to runy, které se používaly před naším letopočtem. Byly známé jako magická abeceda. No a tyhle konkrétní amfory sloužily k šíření moru.“

„Moru?“ zajíkla se Natasha a udělala krok zpět.

„Přesně tak,“ přidala se Kristeen. „Znáte příběh o morové válce, po níž došlo k události, které dodnes říkáme rozpad civilizace? Událost před rokem jedna?“

„Vím, že byla, ale toť vše.“

„Tehdy usiloval o nadvládu muž jménem Cedrik de Vertes. Byl to vysoce postavený vojenský velitel, kterému moc přerostla přes hlavu a brzy si začal i se svými vojáky celý kontinent podrobovat. Když se ale značná část armád vzepřela a pro něj to nevypadalo příliš dobře, spojil se s několika velmi mocnými čaroději, aby mu pomohli vytvořit něco, co jeho nepřátele zničí.“

„Ano, vybavuji si to,“ hlesla Natasha.

„Tou věcí byla nemoc. Čarodějům se podařilo vytvořit mor, který nejprve nakazil lidi šílenstvím, aby se zabíjeli vzájemně, a následně po pár týdnech způsobil smrt. De Vertesovi čarodějové uzamykali části moru do těchto amfor. Ty jsou kouzlem zapečetěné a otevřít se měly vždy až na pokyn čaroděje, který je uzamkl. Mezi čaroději byl ale jistý Ivano Vavryskij, který věrnost de Vertesovi jen předstíral. Mor do amfor sice uložil, ale nikdy nedal pokyn k jejich otevření, a tím výrazně přispěl k ukončení války. Tuto amforu s největší pravděpodobností uzamkl právě Vavryskij.“

Natasha vypadala ohromeně, ale zároveň vyděšeně. „Takže ta věc je stará přes čtrnáct set let? A ten mor uvnitř stále je? Co to znamená? Kdyby se rozbila, vypustíme jej ven?“

„To si právě nejsem jistá. Kdo ví, co s tou nemocí udělal tak dlouhý čas.“ S posledními slovy se Kristeen obrátila k Olivii, jako kdyby u ní hledala odpověď.

„Obávám se, že mor je stále tak nebezpečný, jako byl tehdy,“ ujala se Olivia slova. „Magie těch symbolů by ho měla držet uvnitř, i když už jsou dost zašlé.“

„Měla by?“ zeptala se Natasha.

„Je to přes tisíc let staré kouzlo. Nikdo nemůže vědět, jak přesně funguje. Cítím, že je aktivní, ale nevím, v jaké míře. Navíc ta prasklina tady není dobré znamení. Takle kouzla by měla dělat nádobu prakticky nerozbitnou.“

Žena udělala krok zpět. „Myslíte, že se to mohlo dostat ven?“

Olivia se zatvářila nejistě. „Snad ne.“

„Snad?“ zopakovala Kristeen neklidně.

„To kouzlo by mělo stále jistým způsobem fungovat. Ehm... Doma vše v pořádku?“ obrátila se na Natashu.

„Ano, ano. Ale ten náš známý říkal, ať nepodecňuji rizika. Podle něj v tom mohl být uzavřený nějaký duch či nepřátelská entita.“

„Známý se vyzná,“ odvětila Olivia. „Podobné amfory i symboly se k takovému účelu skutečně používaly. Ale tohle je jiné. Možná horší,“ řekla bych. Určitě bychom si to nechaly, jestli souhlasíte, a buď odevzdaly paláci, či to bezpečným způsobem zničily.“

„Jistě,“ odvětila Natasha. „Takže to je vše? Mohu to tu jen tak nechat? Není možné, že by se to dostalo ven? Mám doma tři děti.“

„Kdyby ano, už byste to poznali,“ řekla Olivia. „Tyhle věci se projevují rychle. Každopádně kdyby se někdo z rodiny začal chovat zvláště nebo se u něj objevila vyrážka či jakýkoli jiný symptom nemoci, určitě se zastavte. Opatrnosti není nikdy nazbyt.“

Natasha nevypadala vůbec klidně. „Mohla bych vás o něco poprosit? Nepřišly byste k nám domů a neujistily se, že se to skutečně nedostalo ven? Samozřejmě zaplatíme.“

Kristeen a Olivia se na sebe podívaly. „To asi nebude problém. Ale skutečně si myslím, že se nemáte čeho bát.“

Natasha přikývla a bylo vidět, že z ní trocha nervozity opadla.

„Oznámíme to primátorovi,“ rozhodla Olivia, jakmile byly s Kristeen zase samy. „Měl by vědět, že se tu našlo něco takového. Možná i král s královnou.“ Kristeen seděla v křesle a pohledem stále hypnotizovala amforu, která stála na stole. „Souhlasím, ale také bych to zároveň určitě řekla Alishie. Je to magická záležitost. Umíme to vůbec bezpečně zničit?“

Olivia se zarazila. „Umíme? Přece... Nemělo by to být kdovíjak těžké.“

„Opravdu? Už jsi to někdy dělala? Už jsi někdy takovou amforu viděla naživo? Já totiž ne. Co když ji při našem pokusu jen rozbijeme a uvolníme to, co je uvnitř?“

Olivia si zoufale povzddechla. „Pravda. Už jsem mor léčila, ale vždy až po kontaktu s člověkem. Samotnou nemoc nikdy. Ohnivá kouzla by ale měla zabrat. Když spálíš nakaženého člověka, nemoc tím většinou zabiješ taky.“

„No právě – většinou. A tohle není obyčejná nemoc nebo mor, který náhodně vznikl v přírodě. Je to uměle vytvořené. Magieky. To nebude jen tak.“

Druhá čarodějka několikrát přikývla a sáhla po šálku čaje. „Takže...“, napila se, „zajdeme nejdřív za Alishiou a řádem? A poté za primátorem? Případně požádáme o slyšení u krále a královny?“

„Viděla bych to tak,“ odvětila Kristeen a její pohled se znovu stočil k nádobě, jejíž obsah by do několika týdnů dokázal vyhladit celé hlavní město.

„Bylo to přímo tady ve městě? Celou tu dobu?!“ zeptal se zděšeně Godrick. Společně s Alishiou, Dominicem, Olivíí a Kristeen se nacházeli v jedné z malých jednacích síní paláce. Venku už byla tma a celou místnost rozjasňovalo jen několik málo ohňů. Stáli kolem těžkého oválného stolu s morovou amforou uprostřed. Kristeen a Olivia ji v podvečer bezpečně přesunuly do paláce.

„Vypadá to tak,“ odvětila Kristeen. „Dům prý patřil Natashinu pradědečkovi. Nějaký vojenský velitel snad. Zřejmě to někde našel, nevěděl, co to je, a vzal si to domů jako dekoraci.“

„Dost morbidní dekorace,“ řekl znovu Godrick. Své modrostříbrné oči z nádoby skoro nespouštěl. „Její sestry zabily tisíce lidí. A tahle by to stále jistě zvládla taky.“ Jeho bílý plnovous díky ohni skoro zářil.

„Ještě že jste poznaly, o co jde,“ promluvila Alishia. „Ne všichni čarodějové by to zvládli. A kdyby to někdo otevřel... Kdo ví, co by se stalo. Otázkou však zůstává, co s tím uděláme.“

„Primátor Qereus tu bude za chvíli,“ řekla Olivia. „Rozhodneme to společně.“

„Dle mého není co rozhodovat,“ řekl Godrick. „Musí to být zničeno.“

„Ano, ale víme jak?“ zeptala se ho Alishia. „Olivia a Kristeen to řekly správně. Nevíme, jak moc je to kouzlo uvnitř agresivní a odolné. Nikdo z nás není tak starý, aby zažil jeho vypuštění.“

„Im,“ vydal ze sebe Godrick a vztáhl na amforu ruce, aby ji natočil. Znovu začal studovat symboly na ní. Pak zašeptal: „Co zašle jest, ať obnoví se.“ Vzduch kolem amfory se zatetelil a její povrch se začal nenápadně měnit. Barvy, kterými byla kdysi pomalovaná, náhle znovu přišly k životu. A tak to bylo i s jednotlivými magickými symboly.

„Tohle by mělo zajistit, aby se původní kouzlo pečete obnovilo na původní sílu,“ řekl Godrick. Stále si amforu důkladně prohlížel. „Je to několik slov. Skutečně kvalitní zamčení. Prakticky není možné, aby to jiný čaroděj prolomil.“

Všichni u stolu si vyměnili nejisté pohledy.

„Tudíž se to ale nemůže dostat ven, že?“ zeptala se Alishia.

„Nemělo by. Ale jak už jsme během svých životů asi všichni zjistili, nic není úplně jisté. Dokud ta věc nebude definitivně zničená, nebudu mít klidný spánek.“

Chodbou se ozvaly kroky a rychle zesilovaly. Nakonec se dveře do místnosti otevřely a dovnitř vešel primátor Qereus. Byl vysoký, statný, měl hnědé prošedivělé vlasy a šedé oči. Oblečen byl do společenského úboru tmavě hnědé barvy.

Jakmile za sebou zavřel, bedlivě si všechny změřil pohledem. „Dobrý večer. Musím uznat, že ta naléhavá zpráva mě znepokojila. Doufám, že se nejedná o nějaké bezprostřední nebezpečí.“

„Snad ne,“ odvětil Godrick a pokynul primátorovi, aby přistoupil blíž. Ten mu vyhověl a okamžitě si všiml zvláštní nádoby na stole. V jeho očích bylo znát, že zřejmě tuší, o co jde. Jako primátor musel být velmi vzdělaný v historii, a to ve všech možných oblastech.

Kristeen se ujala slova a celou situaci mu vysvětlila. Když skončila, sledovala, jak se Qereus snaží zachovat klid, i když jeho emoce mluvily za vše.

„Určitě to nahlásíme králi. Vy mi teď ale řekněte, jestli to dokážete zničit, či nikoli. A je možnost nějak vyhledat další, pokud existují? Jestli je tu jedna, může jich být i víc.“

Nikdo hned nic neřekl. Všichni čarodějové si vyměnili tázavé pohledy a zlomek myšlenek.

„S tím zničením si nejsme jisti,“ hlesl Godrick. „Ale můžeme prostudovat deníky a dokumenty z doby těsně před naším letopočtem. Možná tam najdeme odpověď.“

„Spoustu z toho jsme už četli,“ řekl Dominic. Když promluvil, jako kdyby se do vzduchu uvolnila dávka testosteronu. „Nejsem si jistý, jestli tam najdeme něco nového.“

„Ano, to čtli,“ řekl Godrick. „Ale jestli tam něco bylo, určitě jsme se na to tehdy nijak zvlášť nezaměřovali. Zkusíme to a uvidíme. Do té doby bychom tuhle věc určitě měli dát někam do sklepení. A místnost, kam ji uložíme, zapečetíme. Pro jistotu.“

„A co se týče toho vystopování případných dalších,“ přihlásila se Alishia o slovo, „můžeme to zkusit. Ale kde budeme hledat? Ve městě? V našich krajích? Nebo v celém království?“

Qereus si povzddechl. „Myslím, že král bude pro prohledání celého království... Každopádně ho požádáme o slyšení. Kolem amfory vytvoříme dočasnou bariéru a sám král by se k té věci rozhodně neměl přibližovat. Kdyby náhodou...“

Kristeen i Olivia znervózněly. Bylo jim totiž jasné, že pokud se někde nějaká amfora objeví, král pro ni nechá poslat. A koho jiného než čarodějky, které našly tu první.

Godrick vytvořil kolem celého stolu s amforou velmi silnou magickou bariéru a následně poslal posla, aby ihned králi vyřídil žádost o slyšení. Posel se brzy vrátil s odpovědí:

„Král se s vámi setká okamžitě, a to v malé jednací síni velké pyramidy. Říkal, že dorazí do několika minut.“

Všichni čarodějové i primátor se tedy vydali za králem.

Na místě je čekal nejen on, ale i královna. Ani jeden z nich se nezdržoval nějakým krášlením nebo oblékáním se do drahých šatů. Král Yarree Cidentalský a královna Victoria přišli jako obyčejný pár, který lze potkat ve městě. Král měl na sobě tmavé plátěné kalhoty a volnou bílou košili. Delší hnědé prosedivělé vlasy měl jen narychlo učesané, vousy jako vždy úhledně zastřížené. Královnu zdobily dlouhé krémové šaty a černé vlasy stažené v pevném uzlu. Neměla na sobě už ani špetku líčení, ale i tak vypadala nadmíru pohledně.

„Vaše Veličenstva...“, pronesla Kristeen a vystříhla krátké pukrle. I zbytek čarodějů své vládce rádně pozdravil.

„Dobrá večer,“ pozdravil Yarree. „Tak povídejte. O co jde?“

Kristeen předstoupila a rychle všechno vysvětlila. Victoria zděšeně otevřela ústa, zatímco král Yarree se zamračil. Jeho těžký pohled ležel na Kristeen jako mrtvá váha nějakého velkého zvířete.

„Rozhodně jsem pro, abychom amforu zapečetili ve sklepení, než zjistíme, jak ji bezpečně a bez rizika zničit. A rovněž souhlasím, abyste okamžitě vytvořili kouzlo, které najde další, pokud nějaké jsou. Nemůžeme si dovolit mít tu být jen jednu takovou.“

„Ale říkali jste, že je může odemknout jen čaroděj, který je zapečetil,“ řekla královna. „Moc tedy nerozumím všemu tomu povyku.“

„Veličenstvo, taková je teorie,“ odpověděl ihned Godrick. „Ale realita může být jiná. Dle všeho tuto amforu zapečetil Ivano Vavryskij, čaroděj, který tehdy zběhl proti de Vertesovi, a amfory, které zapečetil, nikdy neotevřel. A ano, pokud Vavryskij nikde nezaznamenal kouzlo, kterým pečeť vytvořil, nikdo by neměl být schopen ji zlomit. Ale tím si nemůžeme být jisti. Pokud někde takový záznam existuje, je dost možné, že existuje také čaroděj, který dokáže pečeť prolomit. A to i na dálku.“

„Takže by amforu nemusel mít vůbec u sebe? Mohl by být na druhé straně království a jen tak tu věc otevřít?“ ptal se král Yarree.

Godrick přikývl. „Přesně tak.“

Yarree se zhluboka nadechl a nakrátko pohlédl na svou ženu. Ta jeho pohled plný nekľidu opětovala. „Do rána bude ta věc zapečetěná ve sklepení. A myslím tím magicky. Jestli se někdo náhodou rozhodne ji otevřít, ať je to aspoň někde, odkud se nemoc nebude moct šířit. A pokud je to možné, ihned udělejte to lokační kouzlo. Ať víme, zda je taková nádoba ještě někde jinde.“ Všem bylo jasné, co mají dělat. Čarodějové s primátorem se vrátili do místnosti s amforou, kde srazili stoly k sobě a následně na nich rozložily velkou a detailní mapu království.

Před Godrickem stála amfora a nádoba s bílým pískem. Do jedné ruky nabral trochu písku a druhou položil na amforu. Zavřel oči a zašeptal: „Jestli je někde podobný předmět jako tento, chceme to vědět. Jestli je někde podobný předmět jako tento, plný smrti, chceme vidět, kde přesně.“ Poté otevřel oči a písek rozhodil po rozložené mapě. Jeho zrníčka se nerozkutálela, ale pohybovala se v kruzích po plátně, jako kdyby je vířil vítr. Všichni celou tu podívanou napjatě sledovali.

Fungovalo to tak, že jakmile kouzlo prohledalo jednu oblast, přesunulo se vedle, a tak pořád dál. Zrníčka písku přestala vířit až po dobrých dvou minutách. Většina z nich skončila na zemi, jen část se usadila na mapě. Na jednom jediném místě. Celou místností projela vlna nervozity.

„Takže ještě jedna tu je,“ hlesla Alishia a obešla mapu tak, aby lépe viděla na místo, který písek označil. Bylo to kdesi u hranic s královstvím Yoss, jihovýchodně od Toglyati, jednoho z velkých měst.

„Toho jsem se bál,“ řekl Godrick. „Musíme pro ni někoho poslat. Nemůžeme dovolit, aby se jen tak někde válčelo.“ Ani to nedorěkl a jeho pohled už směřoval ke Kristeen a Olivii.

„Přesně tak,“ dodal primátor Qereus. „A hádám, že víme, kdo to bude.“

Kristeen si povzddechla. „Se vši úctou... Vím, že jsme amforu objevily my, ale nebylo by možné tam poslat někoho jiného? Není to tak dlouho, co jsme se vrátily z poslední cesty, a právě jsme otevřely náš nový podnik tady ve městě.“

„Dámy, nemůžeme poslat někoho jiného,“ řekl primátor. „Za prvé patříte mezi několik nepovolanějších z řádu. A za druhé, a to je asi v tuto chvíli důležitější, myslím, že bychom tuhle informaci měli držet pod pokličkou.“

„Souhlasím,“ přikývl Godrick. „Ne že bychom našim lidem v řádu nevěřili, ale vám dvěma s pár dalšími věříme rozhodně nejvíce. Nemůžeme si dovolit, aby se tato informace dostala ven. A ne kvůli hysterii, ale kvůli našemu nepříteli. Orient vymýšlí všelijaké prasárny a vypuštění dávného moru by se mu velice hodilo, jestli mi rozumíte.“

„Navíc můžete projít portálem. Já sama oblast Toglyati dobře znám, můžu vám ho vytvořit,“ nabídla Alishia.

To Kristeen částečně uklidnilo. Ona sama by portál do té oblasti rozhodně vytvořit nezvládla. Čaroděj musí místo přesunu znát a to pro ni v případě Toglyati rozhodně neplatilo. Ani pro Olivii.

„Kdy bychom měly vyrazit?“

„Ideálně hned ráno,“ řekl primátor. „Godricku, seženi detailnější mapu, ať víme, kde přesně ta věc je. Pak zabezpečte tuhle amforu ve sklepení. A Alishia ráno vytvoří portál. Je to všem jasné?“

Všichni bez váhání přikýkli.

Akir budil dojem divokého zvířete. Stál na prašném placu u lesa a všude kolem něj vládl oheň, který sám vytvořil. Ale ne omylem. Schválně, aby se s ním učil manipulovat. Vždy zvedl obrovský plamen do vzduchu a následně s ním praštil o zem či skálu, která byla nedaleko. Tvořil si své vlastní terče. Byl celý zpocený a udýchaný. Šaty i tvář měl zašlé od prachu, který se při jeho magii zvedal ze země. Při každém zvednutí ohně vrčel a tvrdě trénoval tělo i mysl.

Od náhlého odjezdu jeho rodiny uběhlo několik týdnů. A i když už neplakal, stále se s tím nedokázal vyrovnat. Aby na to vše nemyslel, trénoval víc, než měl od Alechandry nakázáno. Díky tomu neuvěřitelně rychle sílil. Tolik, až to čarodějkou chvílemi znepokojovalo. Ovšem sama dobře věděla, že pokud jsou některé z lidských emocí u čarodějů více rozvířené, než by měly, jsou rozvířené i jejich schopnosti, které bylo zapotřebí usměrnit.

Bylo už několik hodin po západu slunce, a čím blíž byla noc, tím bylo chladněji. Díky ohni to ale Akir vůbec nevnímál. A nevnímál ani to, že z lesa vyšla Alechandra. Byla oděna v tmavých šatech a přes ramena měla přehozený rudý šál. Když vešla na plac, na kterém Akir trénoval, ohně začaly ztrácet na síle. Způsobovala to ona svou vlastní magií, aniž by se na to nějak výrazně soustředila. Až pak si jí Akir všiml.

„Čekala jsem na tebe s večerí,“ řekla suše.

Chlapec se vydýchal a napřimil se. Ohnivý tance v tu ránu ustal. Jediným zdrojem světla bylo pět pochodní, které byly rozmístěny kolem. „Omlouvám se. Jen... Stále cítím, jak to všechno ze mě číší.“

Přikývla. „Já vím. Taky ti nevyčítám, že tu jsi, ale můžeš mi to příště říct předem, abych se zbytečně nepiplala s jídlem pro dva.“

Povzdechl si a omluvně ke své učitelce pohlédl. „Promiň, vážně. Já... Už s tebou půjdu zpět.“ Došel ke své tunice, kterou nechal na zemi, a oblékl si ji. Jakmile zmizel oheň, i on pocítil, jak se ochladilo.

Procházeli pásem lesa, který je měl dovést až do jejich domu. Povídali si potichu, jak se v nočním lese sluší. Mnohem hlasitější bylo to, jak jim pod nohama praskaly větve.

Když byli asi v půlce cesty, Akir se zarazil. Uviděl totiž zvláštní světlo pohybuje se mezi stromy. „Alechandro...“, dostal ze sebe a ukázal na ten záhadný úkaz.

Pohlédla tím směrem a usmála se. „Le morto machika“, zašeptala. „Neboli bludička.“

„Bludička?“ zopakoval užasle Akir. A i přesto, že pokračovali dál lesem, nemohl z té věci spustit oči. Míhotala se mezi stromy jako bájný přízrak.

„Ano. A je tady díky tobě,“ pokračovala Alechandra. „Bludičky vznikají, když se shromáždí volné množství magické energie. A té je tu díky tobě ažaž.“

„Ale ty tu přece taky čaruješ,“ řekl.

„To ano, ale nečíší ze mě energie všemi směry. Z tebe ano. Uniká z tebe jako zběsilá, protože ji stále nemáš pod kontrolou. Ta bludička je jasným důkazem. Krom jiného.“

„Jak to?“

Alechandra se zamyslela, jestli mu to má říct. „Jde o to, Akire, že tvá síla je skutečně velká. Aby se z uvolněné energie jednoho čaroděje zrodila bludička, to se moc často nestává.“

„A co to znamená?“

„Že si musíme dávat pozor. Jak jsem ti už řekla, Orient po mně pátrá, a i když o nich nic nevím a jsem doslova na konci světa, musíme být obezřetní. Nikdo se nesmí dozvědět, co jsme zač. A proto ti dám dneska ještě jednu lekei.“ Zastavila se a pohlédla k bludičce. „Potřebuji, abys energii, která bludičku tvoří, vtáhl zpět do sebe.“

„To jde?“

„Samozřejmě že ano. Je to volně dostupná energie.“

Akir se ohlédl za mlhovinovým světlem a vypadal nejistě. „A jak se to dělá? Mám jít blíž?“

Čarodějka se tiše zasmála. „Můžeš to zkusit. Ale to, co vidíme, vlastně není nic ve fyzické rovině. Přirovnala bych to k přeludu. Je to složité na vysvětlování. Každopádně pohlcení energie těžké není. Důležité je se soustředit a otevřít se dostupným podnětům.“

„Tomu moc nerozumím.“

„Začni s dýcháním. Jako před klasickým tréninkem. Vyčisti si mysl a uvolni se. Až to budeš mít, zavři oči a představ si, že do sebe to světlo vtahuješ. Představ si, jak pluje k tobě a pomalu ti vstupuje do hrudi. Učítíš jeho energii, jeho teplo...“ Alechandra ztichla a dala mu prostor se koncentrovat.

Chvilí se nic nedělo, ale nakonec se světlo tvořící bludičku začalo přibližovat. A čím blíže bylo, tím více ztrácelo na své podobě. Když doputovalo k Akirovi, zbyl z něj už jen jakýsi kouř, který následně vstoupil do mladého čaroděje. Jakmile se tak stalo, otevřel oči a hluboce se nadechl. V očích se mu zablýsklo, jak jeho tělo dostalo dávku magické energie. „Povedlo se?“

„To přece musíš cítit,“ odvětila Alechandra. „Jak ti je?“

„No...“ Protáhl se. „Asi dobře. Cítím se jak po velkém množství cukru nebo tak něco. Zabralo to, určitě jsem to vstřebal.“

„Přesně tak. Pohltil jsi tu energii tak, jak jsi měl. Nemám k tomu žádné výtky. Ten proces si pamatuj, bude se ti do budoucna hodit.“ Pak se otočila a pokračovala směrem k domu.

Tam se Akir naveččrel, umyl a po krátkém rozhovoru s Alechandrou zamířil do své ložnice, kde si sedl k pracovnímu stolu a zapsal si nové poznatky do deníku:

Alechandra shodou okolností udělala totéž. Koneckonců to byla ona, kdo řekl Akirovi, ať si nové poznatky zapisuje. Čarodějům mohou být takové zápisy někdy velmi užitečné. Sama se snažila psát je stručně a jasně.

Má domněnka se zdá být zatím správná. Akirova magie je velmi divoká, měl se s ní začít seznamovat už dřív. Ale věřím, že to během pár měsíců doženeme. Jeho moc nad přírodními živly stále sílí. Je to neobvyklé a obdivuhodné. Jsem ráda, že po večerech chodí trénovat sám a trochu své energie díky tomu vždy odčerpá. Když se tak neděje, magie z něj číší neužitečným způsobem.

Přečetla si svůj zápis. Chvilí přemýšlela, zda to ještě nerozvést, ale nakonec brk odložila a natáhla se po šálku čaje.

Kristeen a Olivia i se svými koňmi prošly portálem. Ten je přesunul do jakési skromné vesnice. Místo, kam mířily, leželo zhruba dvě až tři hodiny jízdy směrem na jih.

Portál se za nimi rychle uzavřel. Nikdo jejich příchod neviděl, jelikož se záměrně přenesly do zalesněného kraje vesnice. Alishia byla na metr přesná.

„Zírám,“ hlesla Olivia. „Vytvořit portál až sem, když tu roky nebyla, to je umění.“ Rozhlédla se kolem. „Jdeme na to, ať jsme rychle doma.“ Přitáhla si huňatý šál, který vyplňoval výstřih jejího kabátu, a čekala, než Kristeen z brašny vyloví měšec.

„Snad bude to kouzlo fungovat,“ řekla se stopou pochybnosti v hlase a vysypala obsah měšce na zem. Byl v něm ten samý písek, který předešlý večer ukázal hledané místo na mapě.

Sotva písek dopadl na travnatou zem, ožil. Jako kdyby ho hnál vítr. Zrnka v neurčitém tvaru vyrazila vpřed. Stále se držela u země jako nějaké zvíře. Až když za ním čarodějky vyrazily, zjistily, že písek skutečně nabírá tvar nějakého zvířete. Zřejmě veverka.

„Godrick má smysl pro estetiku, že?“ řekla Kristeen s úsměvem a nespouštěla z aktivního kouzla oči.

Dlouho jely jen po prашných cestách mezi loukami. Slunce, které stoupalo stále výš, je hrálo z východu a ze západu jim mírné poryvy větru cuchaly vlasy. Bylo krátce před polednem, když zřejmě dorazily na místo. Před nimi se vyhoupla zřícenina bývalého strážního hrádku. Moc z něj nezbylo, ale stále bylo poznat, co byly věže a co menší budovy. A právě k němu se očarováný písek stočil a zavedl čarodějky na obrovskou louku, v níž se zřícenina topila. Když zpomalily, aby sesedly z koní, písek se jim ztratil z dohledu. Zmizel někde u pozůstatků jedné z menších budov.

„Myslíš, že jsme tu správně?“ zeptala se Olivia. „Je to tu úplně zapomenuté.“

„Jestli zapomenuté znamená, že tu přes tisíc let nikdo nebyl, tak ano. Je velká pravděpodobnost, že jsme tu správně,“ řekla Kristeen a už po svých zamířila hledat očarováný písek.

Olivia jí byla v patách. Kouzlo, které je vedlo, našly poměrně rychle. Písek se zastavil na jednom místě a točil se stále dokola, už ne v podobě veverka. Bylo to na zemi u jedné ze zdí. Kristeen natáhla ruku a gestem kouzlo přerušila. Písek se vrátil zpět do měšce. „Co myslíš?“ zeptala se.

„Těžko říct.“

Obě čarodějky koukaly na kus zdi a trsy dlouhé suché trávy, které se draly ze země. Poklekly a začaly zkoumat jednotlivé kameny. Všechny vypadaly stabilně. Pak šátraly rukama v trávě, spoustu jí vytáhaly, ale nic neobvyklého nenašly.

„Takže zakopaná?“ tipla si Olivia.

Kristeen jen pokrčila rameny.

„Ustup,“ řekla Olivia a vstala. Natáhla ruce dlaněmi k zemi a soustředila se na kouzlo.

Během pár sekund se část země, nad kterou se předtím písek točil, začala zvedat do vzduchu. Kořínky rostlin, hlína, kameny...

„A vida,“ řekla Olivia zaujatě.

Kristeen sledovala, jak se mezi tím vším ze země zvedá i jakási kamenná schránka, která byla pohřbena zhruba čtyři stopy pod povrchem. Byla z tmavého nerostu a trochu připomínala zmenšeninu sarkofágu. Olivia ji pomocí svých schopností opatrně položila do trávy a zbytek půdy vrátila do vyhloubené jámy. Čarodějky klesly ke schránce a zvědavě ji začaly zkoumat.

„Žádné symboly,“ pronesla Kristeen. „Je to jen vnější schránka.“ Mávla rukou a schránka se otevřela, stejně jako rakev či sarkofág.

Olivia se lekla a hodila po Kristeen zlostným pohledem. „To byl až moc rázný krok.“

Ta jen pohlédla dovnitř, kde byla v látkách pečlivě uložena amfora, naprosto identická s tou, kterou uschovali ve sklepení paláce v Ardenthalu. Symboly na ní byly dobře znatelné, jako kdyby byly čerstvé. Jedno bylo jasné — magická pečeť nebyla porušena.

„Kdo myslíš, že ji sem dal?“ špitla Olivia.

Kristeen ještě chvilku na amforu zírala a pak zavrtěla hlavou. „To nevím. A myslím, že to už ani není podstatné. Důležité je, že je podle všeho poslední. Tedy s tou, co už máme. Věřím, že když budou bezpečně uloženy nebo zničeny, bude se nám všem mnohem lépe spát.“

„Ještě předevčirem se mi spalo dobře,“ podotkla Olivia. „To jsme ještě nevěděly, že... Chápeš.“

Kristeen se tiše zasmála a vzala do ruky víko schránky, aby ji zase zavřela, když tu si všimla rytiny na spodní straně. „Oliv, hele,“ řekla a položila víko přesně mezi ně.

„Co je to?“

„Vypadá to jako... vzkaz.“ Celé to nejdřív přelétla očima a pak četla nahlas: „Nevím, kdy a kdo tuto schránku najde, ale doufám, že už bude po válece. Tato amfora skrývá část nemoci, kterou Cedrik de Vertes rozkázal rozšířit po kontinentu. Tuto práci udělil nám, čarodějům. Já sám jsem vytvořil čtyři takové nádoby, ale nikdo mě nikdy nedonutí, abych je otevřel. Musím je však skrýt. Prosim, nesnažte se je nijak otevřít. I když se vám to zřejmě nepovede; číhá v nich jen zlo a smrt. Pokud to přežijí, amfory opět shromáždím a zničím.“ Podepsán Ivano Vavryskij.“

Nastala chvíle naprostého ticha, jako kdyby tím Kristeen a Olivia vzdávaly Vavryskému hold. Nebo spíš jeho oběti.

Olivia si povzddechla. „Neuvěřitelné. Ale jen si ověřujeme, co už víme. Byl to jeden z hrdinů, který zachránil kontinent před vymřením. Minimálně smrtelníky.“

„To ano,“ řekla Kristeen. „De Vertes na jeho zradu přišel a nechal ho popravit. A amfory zřejmě zůstaly tam, kde je nechal. Kdo ví, kde Natashin pradědeček našel tu její.“

Olivii něco zarazilo. „Počkej ale. Podle toho, co píše, vytvořil čtyři. Dvě máme. Kde jsou ale ty zbylé dvě?“

Kristeen až v tu chvíli došla slova, která přečetla. „No... to je otázka.“

„Lokační kouzlo hledalo jen v našem království, že?“ zeptala se Olivia. „Ale království za Vavryského života ještě neexistovalo. Zbylé dvě tedy mohou být kdekoli na kontinentě.“

Obě čarodějky napadlo to samé. Vyměnily si zděšené pohledy:

„Je možné, aby je měl Orient?“ zeptala se Kristeen.

„Možné ano, ale jisté? Tahle zůstala dobře skrytá, třeba jsou i ty další dvě.“

„Na to nemůžeme spoléhat. Jen pouhá možnost, že by je měli, mě děsí.“

Olivia si hlasitě povzdechla. „Takže? Co teď?“

Chvilku ticha vyplnil hvízd větru, který se přehnal přes louku:

„Oznámíme to a pak se je pokusíme najít. Když budeme mít štěstí, půjde to rychle. Jako s touhle,“ řekla Kristeen.

Druhá čarodějka přikývla:

Popadly schránku i s amforou a vydaly se zpět ke svým koním:

„Jestli je má Orient, nezjistíme to,“ řekla Alishia, které jako první sdělily jejich obavu.

„Proč?“ zeptala se okamžitě Olivia.

Stály v Alishiíně pracovně, kam přinesly schránku s amforou. Alishia se posadila do křesla a chvíli koncečky prstů tlučala do desky stolu. Svou odpověď si rozmyšlela:

„Nevíme přesně, jak to dělají, ale lokační ani jiná kouzla na podobném principu nad územím Orientu nefungují.“

„Co myslíš tím ‚kouzla na podobném principu‘?“

„Kouzla zvenčí směřující k nim. Lokační kouzla, vzkazová, portální... Nie přes jejich hranice nepronikne. Až na pár náhodných výjimek.“

Olivia a Kristeen usedly do křesel.

„Magická bariéra kolem hranic?“ zeptala se Kristeen.

„Přesně tak. A to velmi mocná. Musí to dělat ten jejich řád. Ale je obdivuhodné, jak to dokážou udržet prakticky bez časových mezer.“

„Fajn, ale stále je tu naděje, že ty amfory Orient nemá,“ řekla Olivia. „Máme tady po ruce mapu celého kontinentu? Jestli je aspoň jedna mimo jejich hranice, najdeme ji.“

Alishia párkrát přikývla. „Ano, souhlasím. Pojďme to zkusit.“ Z šuplete vytáhla váček písku, vstala a pokynula, aby ji následovaly.

Opustily pracovnu, prošly jednou z velkých a zdobených palácových chodeb a vstoupily do místnosti plné map, zeměpisných kreseb a dřevěných modelů pohoří. Alishia zamířila k jednomu z autobusů opřených o zeď, vytáhla z něj

mapu a poté ji rozvinula na desce největšího stolu. Olivia otevřela schránku a stoupala si s ní hned vedle Alishii. Kristeen se postavila na druhou stranu stolu. Alishia nabrala do dlaně písek z váčku, druhou rukou se dotkla amfory a zašeptala pár krátkých vět. Poté rozhodila písek po mapě. Ten se stejně jako předešlý večer začal ve víru točit po plátně. Čarodějky bedlivě sledovaly, zda zrnka označí nějaké místo. Ovšem po více jak třech minutách skončil všechn písek mimo mapu. To znamenalo jediné.

Kristeen si nahlas povzddechla. „Takže jsou buď zničené, anebo na území Orientu.“

Alishia přejela mapu pohledem. „Vypadá to tak. A samy dobře víme, že zničené nebudou. Vavryskij to neměl šanci stihnout. Aspoň dle dostupných informací.“

Nastalo několik vteřin hrobového ticha. Byl slyšet jen šum, jak foukal podzimní vítr.

„Takže... Nějaký plán?“ hlesla Olivia.

„Nahlásíme to králi,“ řekla Alishia. „Ale obávám se, že víc dělat nemůžeme. Kdybychom aspoň věděli, zda jsou amfory na jejich území jen ukryty, nebo jestli je mají v držení. Pokud jsou totiž ukryty, nemusíme se tím moc zabývat. Ale jestli ne, budeme muset podniknout nějakou výpravu, abychom je získali. Takovou zbraň vlastnit nemohou.“

Kristeen k Alishie zvedla pohled. „Vím, že je to možná jasné, ale uvědomujete si, že kdyby Orient chtěl, může si podobné amfory vyrobit? Magické síly na to mají dost. Dokázali by lehce vytvořit stejnou nemoc jako de Vertesovi čarodějové před čtrnácti stoletími.“

„Ano, ale potřebovali by nějaký základ. Nemoc nevytvoříš jen tak.“

„Ale základ seženeš všude. Věnovala jsem se léčitelství velmi dlouho a věř mi... Stačilo by přizít klasičkou rýmu, kašel či zánět, aby vzniklo něco, co by dokázalo zabíjet. Ano, de Vertesova nemoc byla velmi komplikovaná, uměla spoustu věcí a asi by bylo těžké vytvořit ji znovu, ale ne nemožné. A jak jsem řekla, magické síly mají dost a času bohužel taky.“

Olivia a Alishia na Kristeen koukaly, jako kdyby jim právě oznámila ten nejčernější scénář, jaký mohla.

„A co tedy navrhuješ?“ zeptala se Alishia.

Na tuhle otázku Kristeen čekala. Odpověď si téměř ani nepromýšlela. „Pojďme konat,“ řekla. „Pojďme konečně dělat to, proč tu jsme. Zabránit Orientu, aby zabíjel a zneužíval naše lidi.“

Alishia si naopak svou další reakci promýšlela velmi důkladně. Než odpovéděla, několikrát se zhluboka nadechla. „Vím, že ti přijde, že se do téhle doby nic nedělo, ale opak je pravdou. Děje se toho hodně. Jen ne zrovna tady

a mezi námi. Co ale můžeme zvážit, je to, zda požádáme krále o svolení poslat pár z nás k hranicím Orientu na výzvědy.“

„Pokračuj,“ řekla Kristeen zaujatě.

„Všichni lidé jsou drbný. A to, co se děje v hlavním městě, budou vědět i farmáři u hranic, tedy na místech, kam je bezpečné někoho z nás poslat.“

„A proč nemůžeme poslat někoho přímo do hlavního města?“ zeptala se Olivia. „Tam získáme lepší informace.“

Alishia zavrtěla hlavou. „To není bezpečné. Kdyby vás tam chytili a přišli na to, co jste zač, už bychom vás nedostali zpět. Navíc by získali informace o tom, co plánujeme.“ Alishia věděla, jak moc stojí Kristeen o svou pomstu, a sama si přála, aby měla možnost ji vykonat, ale nešlo to. Ještě ne. „Na větší skutky musíme prostě ještě počkat. Potřebujeme armádu, a ne jen čaroděje.“

Kristeen si připadala, jako když má svázané ruce. Přišlo jí, že tím nieneděláním zrazuje Timetta. Ovšem byla si vědoma toho, že zbrkllost by se v tuto chvíli rovnala sebevraždě. „Dobře. Ale ten návrh na zvědy, které pošleme na hranice, králi podat chei.“

„V tom nevidím problém,“ usmála se Alishia.

Tristan seděl v pracovně nevěstince a přepisoval záznamy o děvčatech, která zde pracovala. Nebyly to žádné špinavé poběhlíce, ale slušné dívky, které neměly jednoduchou cestu životem a které neměly kam jít.

Když před čtyřmi měsíci nedopatřením zabil Gerralta Fonseho, spolumajitele nevěstince, bylo už jen na Tristanovi, co s nevěstincem udělá. Původní plán byl zavřít ho a budovu prodat, ale když s Adrianem poznali ženy a dívky, které v něm pracovaly, uvědomili si, že by jim tím jen uškodili. Když totiž pominuli obchod s lidmi, tak podnik samotný byl celkem seriózní a jeho zaměstnankyně se měly nadmíru dobře. Žily zde, vždy měly dostatek jídla i peněz, teplou vodu, a klienti byli na úrovni a zdraví.

Co se týkalo Fonseho zmizení, když se do měsíce nevrátil, jeho rodina pojala podezření. Začalo se spekulovat, kam to přesně jel a proč. Obrovské plus pro Tristana a Adriana bylo, že existovali svědci mezi strážnými u hradeb města, kteří tvrdili, že tamtudy pan Fonse skutečně projel. Když ani po dalším měsíci nebylo po muži ani vidu ani slechu, zaplatila jeho rodina pátrači, který znovu a profesionálně začal Fonseho odjezd zkoumat. Navštívil i Tristana s Adrianem, u kterých naštěstí nepojal jediné podezření. Procházel všechny možné dokumenty a dopisy ve Fonseho domě, aby zjistil, kam mohl mít namířeno. Samozřejmě na nic nenarazil. Uběhly další dva měsíce a pan Gerralt Fonse byl považován za pohřešovaného. Jeho rodina byla nešťastná, ale Tristan a Adrian věděli, že je o jednoho bastarda na světě méně.

Pracovní nevěstince byla v samém podkroví budovy. Tristan tam trávil čas nerad, jelikož dokonale slyšel, co se děje ve všech pokojích pod ním, a nedokázal se soustředit. Tuhle část práce si ovšem domů brát nechtěl.

Právě psal na jednu z listin datum, když si uvědomil, že jeho dvojčata by měla za dva dny páté narozeniny. Zarazil se nad tím, ale jen na chvíli, jelikož z jednoho z pokojů zaslechl něco, co tam nepatřilo:

„Prosím, to ne...“ hleslo jedno z děvčat. Dle hlasu mladá Suzzane, sedmnáct let.

„Zaplatil jsem,“ odvětil hrubým hlasem muž.

„To ano, ale tohle bolí.“

„Tak to prostě budeš muset vydržet. Ta tvoje pinda je hrozně volná, v zadečku to ale krásně těsní. Budu za minutu.“

„Ale...“

„To zvládneš, prosím tě. Tak se mi nastav.“

Dveře ložnice se otevřely a v nich stál Tristan.

Oba účastníci, kteří byli v posteli, se zarazili. Na muži bylo vidět, že se chce rozkřičet, když ale viděl, že ve dveřích stojí majitel podniku, ústa zase zavřel. Sáh po příkrývece a přikryl si rozkrok.

„Řekla, že to bolí a že v tom nechee pokračovat,“ oznámil mu Tristan v klidu. „Doufám tedy, že to budete respektovat. Jestli ne, budu vás muset poprosit, abyste odešel.“

Suzzane i muž, kterému mohlo být okolo čtyřicítky, byli zaskočení a několik vteřin na Tristana jen zírali. „Ehm,“ dostal ze sebe po chvíli muž. „Jistě.“

„Přeji příjemné chvíle,“ řekl Tristan, usmál se a dveře zase zavřel. Když odcházel chodbou, bedlivě poslouchal, jak přesně situace v ložnici pokračuje.

„Koukám, že tady na vás dává pěkného majzla.“

„To dává.“

„Omlouvám se. Tak pojď nahoru.“

„S radostí,“ odvětila Suzzane a přesunula se, kam měla.

Tristan se vrátil do pracovny a i přes všechny ty zvuky se snažil dodělat načatou práci. Odcházel pozdě v noci, když už byl v podniku jen jediný klient. Hans, noční hlídač najatý pro případ, že by se něco zvrtilo, k němu prohodil:

„Mám pocit, že jste tu jen v noci, pane.“

Ten se usmál a odvětil: „Protože to tak je. Jsem jaksi spíš noční tvor.“

„Koukám.“

„Přeji dobrou noc,“ řekl a zamířil ven.

Jakmile se vzdálil, zamyslel se nad aktuální situací. Jeho, Adriana a spoustu dalších zбоhatlíků z města Gechkar čekala jistá společenská událost — novoroční ples, který primátor pořádal kvůli finančním darům. Dle všeho se konal každý rok a byli na něj zváni všichni, kdo měli výrazně více peněz, než by potřebovali. A Tristan nyní k těmto lidem patřil také. Stejně jako madam Vanda Lacoste, devět set let stará upírka, jejíž stvořitel byl i tím Tristanovým a kterou poznal na Herisově pohřbu. Bohužel se mu s ní od té doby nepodařilo navázat kontakt. Velkou roli v tom také hrálo to, že Vanda na necelé dva měsíce obchodně odjela z města.

„Připravený nechat si zítra urvat hlavu?“ popíchl ho Adrian, když si Tristan v hale odkládal kabát. „Nebo jinou potřebnou část těla?“

Tristan ho zpražil pohledem. „Už teď jsem podělanec, nemusíš to ještě zhoršovat.“

Adrian nabídl příteli sklenici plnou rumu. „Vždyť víš, že si dělám srandu.“

„Hm.“ Tristan rum s radostí přijal. „Jediné, co mě uklidňuje, je to, že mě případně neroztrhá na kusy před všemi těmi lidmi.“

„Samozřejmě že ne. Počká si na tebe venku a udělá to až tam. Nebo možná doma. Škoda že si sem může jen tak nakráčēt.“

Tristan se napil. „Když jsme u toho...“ pokračoval do společenské místnosti, kde v krbu plápolal oheň, „nedávno jsem slyšel jednu pověru. Prý pokud upír není pozváný do domu, nemůže do něj vstoupit. Kde se tahle kravína vzala?“

„Myslím, že někdy v devátém století,“ reagoval Adrian okamžitě, a to s úšklebkem ve tváři. „Tehdy totiž vesnické čarodějky očarovávaly domy, aby do nich nezvaní nemohli vstoupit. Jako obranu před zloději nebo třeba i upíry. Pak to někdo pomotal a vznikla z toho tahle pověra. Je ovšem dost rozšířená a velká část lidí si to stále myslí.“

Tristan i Adrian usedli do křesel.

„Už máme šaty na zítra?“ změnil Tristan téma.

„Jo, Medlin ty tvé nechala u tebe v ložnici. Hnědo-bílé se zlatými výšivkami. Trochu ti je závidím, ale prý se sluší, abych jako tvůj doprovod měl horší oděv než ty coby jeden z hlavních hostů.“

„Prý ano,“ usmál se Tristan a kopl do sebe zbytek rumu. „Byl jsi u Fonscho, jak jsme se o tom bavili?“

„Byl. Nic nového nevědí. Jsou úplně beze stopy. Myslím, že jsme v pohodě. Nikdo nemá důvod nás podezřívat. Všichni si jsou jistí, že odjel z města. A sám.“

„Dobře, dobře. Tak snad už to můžeme nechat za sebou. Nebaví mě stále něco kontrolovat.“

„Víš, kdybys ho nezabil právě tady v domě, měli bychom o jeden velký problém méně.“

Tristan věnoval Adrianovi ironický pohled. „No jo, pořád.“

„Jen konstatuju fakta,“ odvětil a oběma jim dolil.

Následujícího dne, sotva zapadlo slunce, se bohatí lidé z celého města začali sjíždět k primátorovu paláci. Kočár za kočárem, povoz za povozem. Dámy oblečené v drahých šatech z těch nejvyšších látek, ozdobené šperky. Muži elegantní, často s luxusní vycházkovou holí na znamení jejich bohatství. Nádvoří před palácem bylo plné svící ve skleněných nádobách. Značily kraje cest, zdobily trávníky, prozařovaly koruny stromů. Od kraje nádvoří se táhl tmavě rudý koberec, který směřoval hosty až dovnitř do paláce. Tam už byli přichystáni hudebníci a velký počet strážů.

„To je ale oslavička,“ zamumlal Adrian, když společně s Tristanem kráčeli po koberec a mířili do jedné z největších palácových síní. Oba se nenápadně rozhlíželi kolem.

„Jo. Mám pocit, že jsem se objevil někde, kde jsem nikdy být neměl.“

„Im?“

„Jsem farmář, ne smetánka.“

„Vynechal jsi vzteklýho upíra.“

„Tady ne, Adriane.“

„Promiň,“ odvětil s úsměvem a pokračovali dál.

Palác byl nádherný. Zdi staré několik stovek let vypadaly stále jako nové. Vše bylo z dokonale obroušeného kamene světlé barvy. Na stěnách visely barevné tapiserie či obrazy se zlatými rámy. Podlahu tvořilo tmavé dřevo. Ovšem plesový sál Tristanovi doslova vyrazil dech. Něco takového ještě v životě neviděl. Stropní klenby byly výš, než by čekal, a byly pokryté barevnými a pozlacenými malbami. Lustry, které ze stropu visely, měly dobrých dvanáct stop a počet jejich svící byl nespočítatelný. I na stěnách byly honosné malby, jejichž barvy byly pravděpodobně každých pár let ožívány. O drahých a vzácných obrazech a gobelínech nemluvě.

Sál měl dvě terasy, na kterých bylo umístěné veškeré sezení, a vedlo k nim několik masivních schodišť. Celá spodní část celého prostoru byla určena k tanci a pro hudebníky.

„Místa bychom měli mít zajištěna někde támhle,“ řekl Adrian a ukázal k nižší terase. „Aspoň podle pozvánky.“

Vydali se tedy tam. Jakmile našli stůl se svými jmenovkami, společně se usadili. Na stole byla přichystaná láhev vína a dvě sklenky, které se vmžiku zaplnily.

Trvalo několik dlouhých minut, než se všichni hosté usadili. Jakmile se tak stalo, dole u hudebníků se objevil primátor Fabian Devalski. Hudba utichla.

„Vítejte!“ rozlehl se sálem jeho silný hlas. „Drahé dámy, vážení pánové, dovoluji mi, abych vás svým jménem přivítal zde v primátorově paláci města Gechkar. Jsem rád, že se nás zde s každým dalším rokem sejde o něco více.“

Primátor Devalski byl muž ve věku asi padesáti let, statné a vysoké postavy. V jeho vlasech se střídala světlé hnědá a šedá barva. Tvář měl dokonale oholenou a decentně napudrovanou. Jeho červeno-černý oděv mu padl dokonale.

„Program je následující. Během několika minut se zde objeví hostesky, které vám na požádání přinesou cokoli, co je vypsané v nabídce, jež leží na každém stole. A nebojte, všeho je dost. Jídla i pití. Hudba bude hrát až do rána, takže tančit můžete začít teď nebo až po první láhvi.“

Celou síň se rozlehl smích, a zatímco primátor pokračoval, Tristan pohledem našel Vandu. Seděla na stejné terase jako oni, ale na druhé straně. „Támhle je,“ řekl tiše.

Adrian sledoval dráhu Tristanova zraku. „Vida.“

Vanda byla oblečena v tmavě rudých šatech posázených četným množstvím kamínků. Vlasy měla vyčesané do drdolu, dva zvlněné prameny jí volně spadaly podél obličeje. Společnost jí dělali tři muži.

„Víme, kdo to s ní je?“ zeptal se Adrian.

Tristan zavrtěl hlavou. „To nemám tušení. Ale upříti to nebudou.“

„Určitě?“

„Skoro jistě.“

„Zlepšuješ se,“ pochválil ho Adrian. „Máš pravdu, nejsou to upíři. Možná nějací obchodní partneři? Těžko říct.“

Tristan sebou zašil. „Jsem celkem nervózní. Jak víme, že nás právě teď neslyší, hm?“

„Blbost. Je tu až moc velký hluk. Už víš, jak ji oslovíš?“

Tristan na Adriana pohlédl, jako kdyby se divil. „Jak asi? Prostě ji vyzvu k tanci.“

„A dál?“

„Budu improvizovat,“ odvětil.

„Ach tak,“ odpověděl Adrian a nejistě se zapřel do opěradla své židle. „Tak to jsme celkem v prdeli.“

Tristanovi se na tváři objevil úsměv.

„Bavte se!“ Primátor ukončil svou řeč a hudba znovu začala hrát. V síni se objevily krásné hostesky, přesně jak slíbil.

Uběhla první hodina a přízemí sálu se pomalu plnilo tančícími lidmi. Ti, co ještě netančili, což byli i Adrian s Tristanem, seděli u stolů a jedli či pili. Tristan hlavně pil.

„Plánuješ to stáhnout ještě před východem slunce?“ zeptal se Adrian.

„Vždyť už jdu.“ Nalil do sebe další sklenku rumu a snažil se sebrat odvalu.

Vanda stále vysedávala se svými společníky. Vypadalo to, že se dobře baví.

Tristan se zhluboka nadechl a vstal. Ani se po Adrianovi neohlédl a vyrazil napříč terasou. Snažil se jít klidně, ale ne moc pomalu. A jak se blížil k Vandině stolu, tím lépe mu to kupodivu šlo.

„Promiňte?“ oslovil ji, sotva se u jejích stolu zastavil. Strhl na sebe pozornost nejen Vandinu, ale také jejích společníků. „Mohl bych vás požádat o tance?“ Hleděl Vandě upřímně do očí. Doufal, že neodmítne.

Usmála se, odložila sklenku, kterou držela v ruce, a odvětila: „Samozřejmě. Už jsem se bála, že nepřijdete, pane Romero.“

Tristan trochu znejistěl. „Pamatujete si mě?“ Nabídl jí rámě.

„Jak by ne,“ řekla, rámě přijala a společně pokračovali ke schodišti. „Pamatuji si každého upíra, který se v Geehkaru objeví,“ řekla tiše. „Především v mé části města. Navíc jste na sebe strhl poměrně dost pozornosti.“

„Nezlobte se, ale nejsem si jistý, jak to s tou pozorností myslíte.“

„Smrt vašeho strýce ovlivnila mnoho lidí. A jelikož jste jediný, kdo po něm zbyl a zdědil jeho majetek, pochopitelně jste tyto lidi začal zajímat.“

„Ani mi nepřijde. Jsem v kontaktu jen s pár obchodními partnery, úředníky a konkurencí.“

„Je jedním z nich i pan Gerralt Fonse? Spolumajitel jednoho z vašich zděděných podniků?“

Tristan se snažil zachovat klid. „Máte přehled. Ale... Bohužel. Mluvil jsem s ním jen jednou, než zmizel. Bylo to shodou okolností den předtím. Ptal se na mé záměry s nevěstincem, stručně jsme to probrali. Nic osobního.“

„Buďte opatrný, Tristane. Asi to nevnímáte, ale jste v hledáčku několika dalších velkých zvířat. Budou usilovat jak o váš majetek, tak o podniky.“

„Jak tohle všechno víte?“ zeptal se. Právě scházeli ze schodů k tanečnímu parketu.

„Sám jste to řekl. Mám přehled. A to velmi velký.“

„Proč by se někdo snažil usilovat o strýčkův majetek? Všechno jsem právem zdědil. Část majetku na mě dokonce přepsal ještě před svou smrtí.“

„Neříkám, že se budou snažit zpochybnit vaše práva, ale když chtějí takoví lidé něco získat, většinou si najdou cestu. O jeho pozemky bude zájem, nedávejte je jen tak. A podniky si také nechte.“

„Dobře. Ehm... Děkuji.“

„A buďte opatrný s jakýmkoli nadlidskými úkony, jestli mi rozumíte. I váš společník. Není žádoucí, aby se o vás lidé dozvěděli pravdu.“

„Chápu. Dáváme si pozor.“

„Dávejte si větší,“ odvětila Vanda a nechala se vést k prvním tanečním krokům.

Tristan nebyl kdovíjaký tanečník, ale základy měl. A ty mu vždy stačily.

„Mohu se na něco zeptat?“

„Můžete. Ovšem to neovlivní fakt, zda vám odpovím,“ řekla Vanda s úsměvem.

Tristan se též usmál. „Přiznám se, že jste ve mně vzbudila nemalý zájem o vás. S takovými, jako jsem já a Adrian, jsem se zatím moc nepotkal. A už vůbec ne v takovém postavení, jako máte vy. Jak jste v Gechkaru dlouho?“

Plynule tančili.

„Bude to nějakých tři sta let. Občas musím trochu změnit vzhled, aby si lidé mysleli, že obyvatelku domu vystřídala její sestra, snacha, dcera či jiná rodinná příslušnice, ale moc lidí mě tu osobně nezná, tudíž se nemusím nějak znatelně snažit.“

„Zajímavé. Také bych se chtěl někde zabydlet. Mít místo, které nazvu domovem, i když budu pryč.“

„Naprosto vás chápu. Pan Heris, hádám, nevěděl, že jste upír, že? Předpokládám, že vaše proměna proběhla v posledních sedmi letech.“ Opět se vrhle usmála.

„Ano, ano,“ řekl Tristan. „Jste dobrá. Má proměna proběhla před necelými pěti lety a strýček o ní nevěděl. Vlastně nikdo, dá se říct. Nevěděl jsem, jak by reagoval.“

Vanda se na chvíli odmlčela. „Ehm... Přemýšlel jste nad tím, zda strýčka proměnit? Dost možná byste mu tím zachránil život a zbavil ho té nemoci, která ho zabíjela.“

Zarazil se. A bylo to vidět. Dokonce šlápl vedle. „Ehm... Ne.“

„Skutečně? Vypadáte teď poněkud vyvedený z míry.“

„To jsem. S tím, co se mi stalo, jsem se smířil, ale... Má to spoustu nevýhod. Prakticky konce s veškerým denním životem, závislost na krvi, neovladatelnost. Sám bych si tuhle cestu nevybral. Chtěl jsem obyčejný lidský život. S manželkou a dětmi.“

„Chápu, ale věřte mi – až uběhne pár desítek let, uvědomíte si, že to, co máte, není prokletí, ale dar. Je ovšem pravda, že někteří jedinci ho nejsou hodni.“

„Jak to myslíte?“

„Jde o vůli. Kdo má slabou vůli, podlehne žízni po krvi, stane se z něj vraždičí stroj bez emocí a často se nedožije dalších tří let. V drtivé většině ho zabijí jiní z nás, abychom se chránili.“

„Někdy to bylo těžké. Nevím, jak vy, ale procházel jsem tím sám.“

„Já naštěstí ne. Měla jsem velkou oporu v nejednom příteli. Svě pudy jsem se naučila kontrolovat prakticky ihned. A přežívám jak na krvi lidské, tak zvířecí.“

„Hmm,“ zamyslel se Tristan. „To jste měla štěstí.“

Vanda se trochu zamračila. „Myslela jsem si, že vás stvořil ten muž, se kterým tu jste. Hádám, že v tomto ohledu jsem se spletla.“

„Adrian? Ne, ne. Toho jsem poznal až pár let po proměně. Pravdou je, že nevím, kdo mě stvořil a jak. Nemám na tu noc vzpomínky. Vzbudil jsem se a... bylo to.“

„Fascinující. A nesnažil jste se toho, kdo vás proměnil, najít?“

„Jen chvíli. Pak mi došlo, že to asi stejně není podstatné. Putoval jsem, učil se krmit na zvířatech i lidech... A teď jsem tady.“

Vanda přikývla a poddala se záklonu, do kterého ji Tristan navedl. Když se opět narovнала, řekla: „A vaše matka? Sestra pana Herise? Kde ta je?“

„Žije daleko s otcovou částí rodiny. Skoro až na druhé straně království.“

„Aha,“ odvětila, než se znovu roztančila.

„A váš příběh? Asi už se udál před nějakou dobou, ale jistě je fascinující.“

„To skutečně je. Je to vlastně příběh o velké lásce, kdy on byl upír a já člověk. Proměnil mě jen proto, abychom mohli být spolu. A to na věky. Bohužel jsem po nějaké době zjistila, že nic takového jako věčná láska neexistuje.“

„To mě mrzí,“ řekl Tristan zaujatě. „A kde je mu konec?“

„Kdo ví. Dlouho jsem ho neviděla.“

„Co je pro vás dlouho?“ zeptal se s pousmáním.

„Přes dvě stě let.“

„A s ním jste byla...?“

„Až moc dlouho,“ zasmála se Vanda. „Přes čtyři staletí.“

„Neuvěřitelné. Abych řekl pravdu, mně samotnému to asi ještě stále nedochází, že tu mohu být takovou dobu. Zatím vlastně stále prožívám lidský život.“

„Ano. Většinou upírů to začne docházet až tehdy, kdy by měl normálně jejich lidský život končit. To znamená někdy mezi sedmdesátí a sto lety jejich věku. Navíc pokud je člověk v kontaktu s lidmi ze svého dřívějšího života, všechno je postupně přetrvává. To také významně přispěje k tomu, aby si svou nesmrtelnost uvědomil, jestli mi rozumíte.“

„To ano.“ Ohlédl se k Vandině stolu na terase. „A váš doprovod? Obchodní partneři, nebo je mezi nimi další potenciální věčná láska?“

Zasmála se. „Jsou to přátelé a obchodní partneři. Navíc jak jsem zmiňovala, věčnou lásku už jsem hledat přestala. Nevěřím v ni.“

Tristan jen přikývl.

„Teď jsme vám zkazila iluze, že?“

„Nemyslím si. Mám na lásku svůj vlastní názor, a jestli se změní v průběhu staletí? Kdo ví? Uvidíme, co nám přinese čas.“

Došlo k ukázkové otočce.

„Ale nevidím žádný váš dámský doprovod, pane Romero. Nepřipadáte mi jako někdo, kdo vyhledává společnost mužů. Jestli ano, předem se omlouvám; nechci vás urazit.“

Tristan se zasmál. „Ne, v pořádku. Mám rád dámskou společnost. Ale po strýčkově smrti toho bylo tolik, že jsem na navázání nějakého vztahu neměl energii. A ani moc času. Kromě přebírání jeho podniků jsem také začal s rekonstrukcí sídla. Strýček měl dobrý vkus, ale jiný. Některé věci už byly přece jen... na sklonku své životnosti.“

„Rozumím. Pokud byste měl zájem, mohu doporučit jednoho skvělého řemeslníka. Umí všechno. A kdybyste chtěl zachránit nějaký starožitný nábytek, on to dokáže.“

„Skutečně? Budu za něj rád.“

„Pošlu k vám do sídla posla, abyste ho mohl zkontaktovat.“

„Děkuji moc. Co se týče sídel, to vaše jsem viděl. Je obrovské. Nebojíte se tam? Žijete tam sama?“

Vanda si Tristana pozorně prohlédla. Skoro by přísahal, že se začervenala.

„Myslím, že upír mého věku už se moc věcí bát nemusí. A ano, prakticky tam žiju sama, když nepočítám služebnictvo.“

„Myslím, že slunce se asi musíme bát v každém věku,“ podotkl Tristan, který tak nějak doufal, že mu tuto domněnku vyvrátí.

„To ano. Pod sídlem mám ovšem vybudované sklepení, kam se můžu ukrýt, kdyby bylo nejhůř.“

„Nejhůř?“

„Zažil jste někdy zemětřesení, Tristane?“

Zavrtěl hlavou.

„Já ano. Včetně jednoho hodně silného, kdy se domy sesypávaly, jako kdyby byly vystavěny z kamení a bláta. Pak člověk takové sklepení ocení.“

„To asi ano. No... Ehm... A jsou tady ve městě i nějakí další upíři, se kterými jste v kontaktu?“

„Je jich tu dost, ale nijak v kontaktu s nimi nejsem. Prakticky s nikým. Vystačím si sama a jsem na to hrdá. Ale jsou to taková období. Někdy jsem ráda ve společnosti, jindy zase ne.“

„To chápu.“

„Každopádně občas se najde důvod, proč období samoty ukončit,“ řekla a udělala posledních pár tanečních kroků, jelikož skladba právě utichla. Sundala z Tristana ruce a udělala skromné pukrle. „Děkuji za tance. Vrátím se nyní ke svým společníkům, ale můžeme si to v průběhu noci zopakovat.“

Tristan jí letmo políbil ruku. „Velmi rád.“

Vanda mu darovala úsměv a zamířila ke schodišti vedoucímu na terasu. On sám vyrazil k tomu protějším. Adrian už na něj napjatě čekal.

„Žiješ, to je dobré. Nějaká známka toho, že ti urve hlavu, jakmile opustíme palác?“

Uchechtl se. „Myslím, že ne. Za mě to probíhalo hladce.“

„Skutečně? Chtěl jsem poslouchat, ale přes tu hudbu se to nedalo. Tak povídej. Zjistil jsi něco?“

„Jen hodně málo. Její stvořitel byl její milence, ale tvrdí, že už ho neviděla dvě stě let. Spolu byli čtyři sta. Musí ho znát perfektně.“

„A zeptal ses, co byl zač?“

„Jen okrajově. Nechtěl jsem být až moc zvědavý. Jestli se na něj začnu vyptávat, bude to vypadat podezřele.“

„To máš asi pravdu. No... Ale jaká je? Myslíš, že by tě opravdu dokázala vykostit?“

„Adriane, já nevím. Byl to jeden tance, ale prý si mám pak přijít ještě pro další. Jen... Asi to už dnes zkuset nechci. Myslím vyptávat se na něj. Prostě se s ní sblížím a vytáhnou to zase až za nějakou dobu.“

Adrian pohlédl Vandiným směrem. „Měli bychom být opatrní, jo. Ale zvládneš to čekání? Znáš se.“

„Čekám už dost dlouho, a tak můžu počkat ještě chvíli. Když si po zbytek noci budeme notovat, pozvu ji k nám na večeři. A pak se uvidí.“

Adrian do sebe kopl další sklenku. „Stejně je to zvláštní. Jsi tak blízko informací, kterou potřebujeme, ale ne a ne ji získat.“

„To mi povídej, ale zase na to koukám i z jiné stránky. Vezmi si, že i kdybych teď věděl, o koho jde, nic bych nezmohl. Je to tisíc let starý upír, na toho jít sami nemůžeme. Budeme potřebovat spojence, pokud možno starší.“

„A myslíš, že by Vanda mohla být jedním z nich?“

„O tom právě dost pochybuju. Nevypadala, že by k němu chovala nějakou zášť. Podle toho, co říkala, se jejich cesty prostě rozdělily. Myslím, že tam nedošlo k žádné potyčce nebo tak.“

Adrian si povzdychl. „Snad to brzy zjistíme.“ Rozhlédl se kolem. „A teď, když mě omluvíš, se jdu taky pobavit.“ Upravil si oděv a vyrazil ke stolu, kde seděla krásná mladá dívka s dlouhými blond vlasy.

Tristan Adriana pozoroval, jak ji žádá o tance a ona s ruměncem ve tvářích souhlasí. Zřejmě z něho byla celá pryč. Až když zamířili ke schodišti, si Tristan všiml, že je mladší, než myslel. Ale dítě už to rozhodně nebylo.

Celá noc ubíhala v poklidu. Pílo se, jedlo, tančilo, svobodné slečny se nechávaly odvádět zajištěnými muži. Když se uprostřed noci vypařil i Adrian se svou mladou tanečnicí, Tristan se znovu setkal s Vandou. Přišla k němu, když se opíral o zábradlí a hleděl dolů do sálu.

„Váš společník, koukám, už vzal do zajecích.“

„Ano,“ přitakal Tristan. „I tak by se to dalo říct. Jen doufám, že se uklidí někam, kde bude moct zůstat i přes den.“

„Vypadá na zhruba stoletého upíra, tudíž si myslím, že ví, co má po východu slunce dělat.“

„Hádáte správně. Čím to je, že starší upíři poznají věk u ostatních?“

„To nevím. Ale asi si po nějaké době začnete všimnat detailů. Oči, kůže, pohyby, reakce... Je to soubor věcí, které vám nakonec prozradí, kolik let už dotyčný prožil. Ne přesně, samozřejmě. Většinou poznám, když je nějakému upírovi do dvou set let. Rozmezí od dvou do čtyř set je pak skoro stejné. No a upíra mého věku už skoro cítíte. Něco z nás vyzařuje, abych tak řekla.“

„Zajímavé,“ hlesl zamýšleně.

„Uvidíte, to přijde. Ale myslím, že takových čtyřicet let to bude trvat.“

Tristan se pousmál. „Vtipné, když to takhle někdo pronese. Ještě před pěti lety bych si řekl, že tu za čtyřicet let možná nebudu. Anebo budu, ale šedivý, obklopený vnoučaty. Ale ne... Budu to pořád já a jen já.“ Řekl to smutněji, než by chtěl. A Vanda si toho všimla.

„To ale není špatné. Věřte mi. Vím, o čem mluvím.“

Pokusil se o úsměv. „Dobře. Budu vám důvěřovat. Nevěnovala byste mi ještě jeden tanec?“

„To bych mohla. Pak už asi zamířím domů.“

„Výborně,“ odvětil a nabídl jí rámě.

Nakonec tančili déle, než oba plánovali. Přes celé tři skladby, které hudebníci vyčarovali ze svých nástrojů. Tristan nevyzvídal, snažil se vést naprosto obyčejnou konverzaci. Její témata se hodně točila kolem historie města a jeho tradic, o kterých Tristan moc nevěděl a chtěl to napravit. Když tanec skončil, přemluvil se udělat ještě jeden krok.

„Myslíte, že bych vás mohl pozvat na večeři do našeho sídla?“

„Našeho? Množné číslo?“ popíchla ho Vanda.

Usmál se. „Bydlíme tam s Adrianem společně. Nerad říkám, že je sídlo mé, i když to tak je. Ale bez zásluh. Jen kvůli neštěstí, které postihlo mého strýčka.“

„Chápu.“ Vanda si Tristana se zaujetím prohlédla. „Ale věřte mi, na lidi tak budete působit lépe a důležitěji.“

„Budu na to pamatovat.“

„A odpověď zní ano. Ráda s vámi povečeřím. Můžete mi povyprávět o svých dobrodružstvích, než jste přišel sem.“

„Myslím, že jsem neprožil nic, co byste sama neznala. Ale dobře, můžu se pokusit vás nenudit.“

„Zatím se vám to daří,“ řekla s úsměvem. „Budu čekat posla. Dejte vědět, kdy se vám to bude hodit. A prozatím na viděnou.“

„Na viděnou,“ rozloučil se Tristan a sledoval, jak Vanda míří ke svým společníkům, kteří už byli připraveni k odchodu.

Ohlédl se ke svému stolu a uvědomil si, že domů asi pojede sám. Po Adrianovi nebylo ani vidu ani slechu. Ještě na chvíli se ale usadil a v klidu dopil láhev lahodného vína.

Alechandra našla, co hledala. Z jedné z přihrádek své komody vylovila starý a ohmataný zápisník. Na to, jak byl starý, nebyl vůbec ve špatném stavu. Otevřela ho a začala listovat. Nic v něm nehledala, jen se chtěla naposledy pokochat jeho vnitřkem, než se ho zřejmě navždy zbaví.

Vstala a opustila svou ložnici a chvíli nato zaklepala na Akirovy dveře.

„Ano?“ ozvalo se z druhé strany.

Čarodějka vešla dovnitř. Chlapec seděl v křesle s nohama na taburetu a četl jednu z nových knih, které pořídili na trhu, když byli před pár týdny ve městě. Nebyla o magii ani její historii. Byl to smyšlený příběh o mladém houslistovi, který se snažil prorazit, i když mu na levé ruce chyběly tři prsty. Jelikož se už stmívalo, měl Akir na stole zapálenou petrolejovou lampu.

„Máš chvíli?“ zeptala se.

Přikývl a knížku odložil. „O co jde?“

„Chtěla bych ti něco dát,“ odvětila a podala mu zápisník třímající v ruce.

Akir na něj koukal s určitou mírou nedůvěry. „Co je to?“

„Můj úplně první čarodějný zápisník, který jsem si začala psát, když jsem si uvědomila, že už svou sílu do velké míry zvládám používat. A myslím, že v téhle fázi už jsi teď i ty. Není to příručka nebo deník. Jen takové postřehy, které mě napadaly a já si je chtěla zaznamenat. Může se ti to hodit. Třeba.“

Akir po něm nadšeně sáhl. „Děkuju.“ Pak se zarazil. „A ty mi ho dáváš? Mohu ti ho pak přece vrátit.“

Alechandra zavrtěla hlavou. „Ne, ne. Nepotřebuji ho. Všechno, co v něm je, už desítky let nosím v hlavě. Tobě by ale mohl být užitečný. Někdy možná narazíš na situaci, kdy si nebudeš vědět rady. No a tohle by ti možná mohlo pomoci.“

Akir se na Alechandru doširoka usmál. „Děkuju moc.“

„Není za co. Kolik vlastních věcí už sis zapsal?“

Akir pohlédl na stůl, kde ležel jeho zápisník. „Myslím, že celkem dost.“

„Mohu?“ zeptala se.

Akir zaváhal, ale nakonec přikývl a zápisník jí sám podal. Se zájmem si ho vzala a otevřela. Nečetla jej, jen prolistovávala. Kromě textu v něm měl spoustu kreseb, které jeho poznámky doplňovaly.

„Všechno, co tu máš, máš neuvěřitelně přehledné.“ Listovala dál. „Koukám, že zapisuješ často. A stručně a jasně.“ Na jedné ze stran se zdržela o něco déle, pak zase pokračovala. Dostala se asi přes čtyřicet stran, než došla k poslednímu zápisu. „Opatruj ho. A pokračuj. Oceníš to.“

„Snad. Rád bych se do něj podíval třeba za rok a zopakoval si vše od začátku.“

„To je určitě dobrá volba.“ Podala mu zápisník zpět.

Akir si ho uložil a znovu sáhl po tom jejím. „Večer do něj kouknou.“

„Nejdeš večer do vsi? Je přece ta slavnost.“

„To jdu. Ale myslím pak. Než půjdu spát.“

Usmála se. „Dobře. Má mě tu vyzvednout Alarick, přidáš se k nám?“

„Ne, ne. Půjdu s Robem a Hayliem.“

„To je ten blondák a zrzoun?“ snažila se vzpomenout si.

„Přesně ti.“

Rob a Haylie byli bratrancei, které Akir nedávno potkal po svém tréninku v lese. Zapovídali se a začali se docela kamarádit. Robovi bylo třináct, stejně jako Akirovi, a Hayliemu bylo skoro patnáct.

„Tak jo. Jdu se převléknout a učešat, abych vypadala k světu,“ řekla a zvedla se k odchodu.

„Víš doufám, že je z tebe Alarick natolik hotový, že i kdybys za ním přišla neumytá a rozeuchaná, řekne ti, jak jsi krásná?“

Usmála se. „Samozřejmě že to vím,“ odvětila a vykráčela ven z pokoje.

Sledoval ji a na tváři se mu rozléval úsměv. Věděl, že Alechandra není do Alaricka zdaleka tak poblázněná, jako byl on do ní. Ale přesto jí dělalo dobře, že o ni tak stál. Co tak vlastně Akir pochopil, vyžadovala to.

Když se setmělo a Alarick zaklepal na dveře, byla už čarodějka připravená vyrazit. Měla na sobě dlouhý fialový kabát, vlasy rozčesané, na tváři kvalitní líčení. Neopomněla ani silný parfém. Alarick na ni koukal jako na svatý obrázek. Alechandra okamžitě věděla, i bez schopnosti telepatie, že by nejraději nikam nešel. Jeho pohled prozrazoval, že by si ji chtěl ihned odvést nahoru do ložnice a tam ji ukojovat, dokud nebude mít dost.

Mar byl považován za poslední z měsíců studeného období a k této příležitosti bylo ve zvyku organizovat různé slavnosti. Standardně platilo, že se konají až od začátku měsíce apríl a čeká se na první teplý týden. Ale všude to dělali trochu jinak. Například zde v Lanesis se konaly malé slavnosti při ukončení studeného období a velké potom během měsíce may, kdy začínalo vše kvést a bylo jasné, že teplé období definitivně převzalo otěže. Při slavnostech se všichni scházeli na náměstí a z domu přinášeli nejružnější věci k jídlu i pití. Hudba hrála, ohně plály, maso se peklo, víno i pivo teklo proudem. Alechandra například zaplatila dva soudky vína a Alarick dodal dva čerstvě ulovené kanec na oheň.

Když došli na náměstí, půlka vesnice už tam byla a perfektně se bavila. Alechandra se rozhlédla, jestli někde neuvidí Akira, který odešel z domu chvíli před ní, ale nikde ho nezahlédla.

„Pojď,“ řekl Alarick a chytil ji za pas. „Dáme si pivo a nějakou dobrou flákotu.“

„Já si dám víno,“ opravila ho. „Nějaké červené a nasládlé. Ovšem s flákotou souhlasím.“ Usmála se a nechala se zavést mezi ostatní vesničany.

Akir byl na druhé straně náměstí, prakticky až za jeho koncem, kde se sešlo několik výrůstků od dvanácti do šestnácti let a sledovali ohnivě představení jedné z místních umělkyní. V jedné ruce měla jakousi tyč se zapálenými konci a v druhé řetěz, na jehož konci se též houpal plamen. Do rytmu bubnů tancovala a předváděla úžasná čísla.

„To bych se chtěla naučit,“ řekla ohromeně Caietana, dívka o rok starší než Akir, s blond vlasy v copu, pohledná a zábavná.

„Tak to už bys měla začít trénovat. Ona to prý dělá od svých jedenácti,“ odvětila jí nějaká z jejich kamarádek, kterou Akir neznal. Vypadala ale docela namyšleně a nesympaticky.

„Příští rok odjíždím do Ragokynu na akademii. Třeba tam bude nějaká možnost.“

„Těžko říct. Ale nevypadá to zase tak složité.“

„Prosím?“ zatvářila se Caietana překvapeně. „Chtěla bych tě vidět.“

„Nezírej na ni tak,“ řekl někdo Akirovi do ucha. Lekl se a okamžitě přestal Caietanu i její kamarádku vnímat. Byl to Rob. Za ním se okamžitě kradl Haylie, jeho starší bratranec.

„Jo, tím, že na ni budeš zírat, ji nesvlíkneš,“ řekl Haylie.

Akir trochu znervózněl. I když se o holkách a o jejich přednostech všichni ostatní kluci bavili neustále, on sám byl v tomhle trochu pozadu. Nevěděl, co přesně říkat a jak na poznámky kamarádů reagovat. Zřejmě to bylo tím, že měl *krapet* jiné starosti než oni. Ve chvíli, kdy s ním začaly mávat hormony, se u něj též začala projevovat magická síla. „Já ji přece nechei svlíkat. Jen jsem poslouchal.“

„Aha, takže špicluješ,“ zavtipkoval Rob a společně s Hayliem se začali smát.

„Ne, to ne. Jen jsem je zaslechl a zaposlouchal se,“ bránil se. Nevěděl totiž, že čím více se bude bránit, tím více si z něj kamarádi budou utahovat.

Když po několika minutách přestali, vrátili se k původní myšlence. „Vím, že se ti líbí, ale upřímně si myslím, že ona ani neví, že existuješ,“ řekl Haylie.

„Spíš bude koukat po klucích mého věku.“

„Jsi starší ani ne o dva roky,“ opáčil Akir.

„Já vím, jenže právě to je rozhodující. Ale neboj. Nedělám si na ni zálsusk. Už mám vybráno. Asi.“

„Vážně?“ podivil se Rob.

„Jo. Víte o Meryl? Její máma vlastní ten podnik s kožichy.“

Oba kluci přikývli.

„Tak ta. Naši se dobře znají a snaží se nás dát dohromady. A jelikož je hezká a já se líbím zase jí, asi to dopadne. Navíc jsme si už ověřili naši chemii.“

„Chemii?“ Akir nechápal.

„Jo. Strávili jsme spolu docela intimní chvílku.“

„Spali jste spolu?“ zeptal se Rob zvědavě.

„To ne, ale pomohla mi k úlevě, jestli víte, jak to myslím.“

„A bylo to dobré?“

Haylie trochu zčervenál. „Jo, bylo. Podobný jako vlastní rukou, jen... bez práce. Nevím, jak to líp říct. Ale jo, bylo to hezký. Máme mít pozitivní rodinnou večeri. Oni a my dohromady. Uvidím, jak to půjde, a jestli dobře, navrhnul bych Meryl, jestli můžu být její.“

„Doufám, že se nám pak pochlubíš,“ poznamenal Rob.

„To si piš, že jo,“ uklidňoval ho Haylie.

Akirovi to nedalo. Musel se zamyslet nad tím, proč by se někdo už v necelých patnácti letech chtěl vázat. Od Alechandry věděl, že fyzické ukojení mezi mužem a ženou může být krásné, ale že vztahy se mnohdy přecchávají. Ona byla sama prakticky celý život a byla šťastná. Než přišli ti nájemní zabijáci z Orientu...

„Lidi, pojďte sem! Máme víno!“ ozvalo se za chlapei. Všichni až na Akira se tím směrem vrhli. Když se k němu Rob s Hayliem vrátili, každý si nesl svůj korbel.

„Běž si vzít taky,“ pobídl ho Rob, „trocha ti nie neudělá.“

Akir zavrtěl hlavou. „Ne, díky. Nemám na to vůbec chuť.“ Nebyla to ovšem pravda. Chuť by byla. Ale alkohol je specifický tím, že narušuje soustředění, a to je u čarodějského učně nežádoucí. Byl si vědom, že síla z jeho nitra uniká; kdykoli se přestane hlídat. Například když šel a podvrtnul si kotník. Bolest, která jím projela, vyslala energii, jež rozštípla vejpůl nedaleký strom. Sám sebe se tehdy lekl.

„Akire, vím, že studuješ na léčítele, ale nebuď takový strašpytel a suchar,“ popíchl ho Rob. Jeho zrzavé vlasy odrážely nedaleký oheň. Chvilí to vypadalo, že mu v nich tančí nezbedný plamen.

„Nejsem suchar, jen nemám chuť. Až ji budu mít, dám si. Teď bych si spíš dal něco k jídlu.“ A ohlédl se po stáncích nedaleko od nich.

„To je ale pravda, mám taky hlad,“ přidal se Haylie. „Pojďte, koukneme se, co kdo přinesl. Dal bych si něco masného s chlebem. Vidím támhle jitrnici? No tak to je sen. Jdeme.“

Když se nasytili a napili, rozhodli se jít trochu zahrát mezi skupiny tančících spoluobčanů. Nebyl to žádný společenský tanec, jen pár jednoduchých pohybů pro jednotlivce. Byla to zábava.

A zatímco Akir s kamarády tančili, Alechandra a Alarick stáli ve skupince nedaleko a smáli se vtipu, který právě pronesl Bartom, správce kostela. „Kam na to chodíš?“ ptal se Alarick. „Kdyby tohle slyšel někdo z řádu Svatého, vykastruje tě.“

„Jo, a moje koule pak určitě obětují na jeho přání,“ odvětil Bartom.

Alechandra se nemohla nesmát. Veškeré náboženství, které uctívalo bytost zvanou Svatý, jí přišlo absurdní. A tak ji urážlivé vtipy vůči němu prostě bavily.

„Jak by mi řekly svaté sestry, skončím v pekle,“ řekl Bartom.

„Mně by to nevadilo,“ zareagovala Alechandra. „Je tam teplo a čerti mají dva ocase.“

Bartom i ostatní se rozřehtali.

„Hele, není to Akir?“ zeptal se poté Alarick a ukázal směrem ke skupině tančících lidí. Skladba, kterou hudebníci hráli, byla velmi rytmická a jednoduchá. Tanec se skládal jen z pár pohybů, když ale tančila celá skupina, vypadalo to úžasné. A Akirovi to velmi šlo.

„Ano,“ řekla Alechandra a nadšeně se usmála.

„Je dobrý. Pohyblivý.“

„To ano. Zdravé tělo, zdravý duch. Cvičí každý den. Je neuvěřitelně ohebný.“

„To se vždycky hodí, no ne?“ poznamenal Bartom a dlouze se napil piva, které držel v ruce.

Ruka nahoru, druhá k boku, zavlnit se, dřep, zpátky na nohy, dup, dup, otočka, mávnout rukou, dup, dup, zavlnit se, tlesk, tlesk, krok vpravo, krok vlevo, otočka a celé znovu. Akir měl celý tanec v hlavě a neskutečně se u jeho realizace bavil. A ještě víc, když pohlédl vedle sebe, kde to Rob celé neskutečně voral.

„Ty seš levej, až to mlátí dverma,“ poznamenal Akir, zasmál se a pokračoval. Pak se jeho pohled střetl s Alechandřiným.

„*Donfám, že jsi nic nepil,*“ promluvila k němu telepaticky.

„*Jistě že ne. Nejsem blázen. Ale měl jsem jitrnici a pak korbel dýňové šťávy. Jestli mě tohle neprožene, tak už nic,*“ odvětil jí, zatímco pokračoval v tanci. Vzápětí se svým vlastním myšlenkám zasmál, až zapomněl na otočku.

„Co je?“ zeptal se Rob.

„Ale nic,“ řekl a zavlnil se.

Tančili ještě pár minut, dokud je nezačaly bolet nohy, a pak se vrátili zpět do skupiny. Akir spatřil, že se Caictana vybavuje s tou ženou, která předtím dělala ohnivou podívanou.

„Co tam dělá?“ zeptal se.

„Ptá se jí, kde se to naučila,“ odpověděla ta nesympatická dívka a odešla.

Žena zatím Caietaně nabídla řetěz s plamenem na konci a ukázala jí, jak ho bezpečně rozhoupat. To Akira zaujalo, a tak přistoupil blíž. Roba a Haylieho měl v zádech.

Caietana stála s řetězem v ruce a snažila se s ním houpat, jak jí žena radila:

„Výborně. A teď jako kdybys s ním chtěla nakreslit kruh.“

Zkusila to. A povedlo se.

„Bezva. Zkus s ním zatočit třeba třikrát po sobě.“

Znovu tak udělala. Znovu úspěšně. A měla z toho upřímnou radost. Akir tam stál a při pohledu na ni se začal usmívat. Bylo hezké vidět, jak se dívka raduje. Vmžiku ji to ale přешlo. Při dalším pokusu se totiž z konce řetězu uvolnil žhavý popel a dopadl Caietaně přímo na obličej. Zakřičela bolestí a okamžitě řetěz pustila. Akir byl do pár vteřin u ní:

„Co se stalo?“

„Holka, cos s tím vyváděla?“

„Co jí je?“

„Co se stalo?“

„Je jí něco?“

„Zavolejte někoho!“

Jeden hlas se za Akirovými zády mísil s druhým. Chytil Caietanu za ruce a snažil se jí je odtrhnout od obličej. Potřeboval vědět, jak je to vážné. Caietana ale nechtěla. Naříkala, skoro křičela bolestí, a ne a ne si odlepit ruce od tváře:

„Poslouchej mě, školím se na léčitele, ale abych ti mohl rychle pomoct, potřebuju vědět, jak je to vážné,“ řekl důrazně Akir.

Caietana nechtěla, ale nakonec ruce oddálila. A bylo to zlé. Zřejmě nešlo jen o popel, zřejmě jí obličej pokropil rozžhavený kov. Měla ho zažraný po malých částech po celém obličej. Očím se to naštěstí vyhnulo:

„Do háje,“ zaklel Akir a rozhlédl se po Alechandre, která měla být necelých sto metrů od něj. Přes všechny ty lidi ji ale neviděl. Ostatní se stále bavili, pili a tančili, hudba totiž Caietanin nářek přehlušila.

„Pojď,“ řekl a dostal dívku na nohy. „Dovedu tě za svou učitelkou. Vyléčí tě.“

„Ne, ne, ne. Je tam někde otec. Jestli se dozví, co se stalo, nechá tu paní zavřít nebo zmrskat.“

Umělkyně, která stála hned vedle, se vyděla:

„Ale někdo tě musí ošetřit. A to hned.“

„Přiveď ji sem, prosím, nebo někoho jiného. Otec to nesmí zjistit.“

Akir se napřímil a rychle promyslel celou situaci. Nakonec se podvolil tomu nejstupidnějšímu nápadu, který ho napadl. „Udělám to sám.“

„Opravdu?“ zeptala se Caietana s nadějí.

„Co?“ vydal ze sebe Rob. „Vážně?“

„Jo,“ procedil mezi zuby. Vzal Caietanu kolem pasu a zavedl ji do jedné z postranních ulic. Všichni ostatní šli za ním. Ohlédl se a zarazil je. „Ne, chei na to mít klid. Odvedu ji k nám do domu, kde ji to ošetřím. Bez čumilů.“ To bylo poprvé, co ostatní slyšeli Akira mluvit tak přísně.

Rob, Haylie i ostatní se okamžitě stáhli a nejspíše se vraceli ke zbytku jejich skupiny.

Nabral dech a vedl dívku dál od toho všeho. Když ovšem po několika minutách došli na cestu vedoucí k domu, minuli ji a Akir pokračoval dál k potoku.

„Akire, kam to jdeme?“

„Věř mi. Potřebuju jen vodu.“

„Ehm... Jak myslíš.“

Posadil Caietanu na břeh potoka a sám do ledové vody ponořil dlaně. Chvilí je tam držel a čerpal sílu. Tak, jak to uměl z každého živlu. Jakmile ruce vytáhl, chytil do nich její tvář. Jemně a opatrně. Nejprve sebou trhla, protože se jeho ledových rukou lekla, ale pak to na popálenou tvář začalo být velice příjemné.

„Uklidni se. Dýchej,“ konejšil ji Akir a přitom její tvář hladil palci. Když si byl jistý, že je připravený, začal šeptat: „Zbavuji její tvář toho, co ji zranilo. Dávám její tváři opět zdraví a sílu. Uzdravuji kůži. Zbavuji její tvář toho, co ji zranilo. Dávám její tváři opět zdraví a sílu. Uzdravuji její kůži.“ Šeptal to tak potichu, že mu Caietana nerozuměla, a stále to opakoval.

Po malé chvíli uviděl, že kouzlo funguje. Tvář dívky se začala uzdravovat a nečistoty, které ji poranily, byly odstraňovány. Caietana pocítovala čím dál tím větší úlevu. Ale nic neříkala. Po několika minutách byla její kůže čistá, bez jakýchkoli známek poranění. Akir skončil s kouzlem a od dívky se odtáhl. Ta si ho udiveně prohlédla a instinktivně si sáhla na tvář, aby zkontrolovala její stav.

„Jak jsi to udělal?“ zeptala se užasle.

„Je to takový trik s ledovou vodou, ale musí se zasáhnout hned,“ odvětil. Věděl, že větší pitomost si vymyslet nemohl.

„Cože?“ hlesla Caietana. „Nemyslíš si, doufám, že tomu budu věřit, že ne? Slyšela jsem, jak jsi něco mumlal. Jsi čaroděj?“ Nezněla nijak zděšeně, spíše zaujatě.

„Co? Ne, to určitě ne,“ oponoval.

„Akire, já nejsem blbá...“ Něco jí došlo. „Ta tvá učitelka není žádná léčitelka, že? Je to čarodějka. Říkala jsem si, co je na ní divného.“

Začal zmatkovat. „Ne, to skutečně ne.“

„Ale ano.“

„Ne. Je to léčitelství.“

„Jo, jasně.“

Musel něco udělat. Jestli se to o něm a o Alechandre provalí, mohlo by to mít katastrofální následky. O čarodějce se nesměl nikdo dozvědět. Bez váhání znovu uchopil Caietaninu tvář do dlaní a udělal něco, o co se zatím nikdy nepokusil. Pronikl do její mysli. „Alechandra je skvělá léčitelka. A já jsem její učeň, kterému jde jeho řemeslo nadmíru dobře. Nebyla jsi nějak vážně popálená. Chtělo to jen zklidnit ledovou vodou. To jsme udělali a je to dobré.“

Na pár vteřin měla úplně prázdný výraz. Pak se vzpamatovala a zmateně se rozhlédla kolem. „To už měl Akir z její tváře ruce pryč. „Ehm, promiň, cos říkal? Zamyslela jsem se.“

„Ptal jsem se, jestli je to už lepší,“ zalhal.

Caietana si znovu sáhla na tvář. „Jo, mnohem. Stačilo to jen zehladit.“

„Říkal jsem to,“ odvětil s úsměvem. „Tak pojď, vrátíme se.“

Přikývla a společně se vydali zpět k centru dění. Než ale vstoupili do jedné z ulic, objevila se před nimi Alechandra. Dívka se trochu lekla, ale slušně pozdravila: „Dobrý den.“

„Ahoj. Potřebovala bych na chvíli mluvit s Akirem, mohu?“

„Samozřejmě,“ odvětila a pokračovala dál sama.

Jakmile byla v dostatečné vzdálenosti, Alechandra vrhla po Akirovi velmi nepřijemný pohled. „Cos udělal? Cítla jsem, žeš použil magii. A ne malé množství.“

Zvedl ruce, jako že se vzdává. „Promiň, ale já... Popálila si obličej, jen jsem jí chtěl pomoci.“

„A proč kouzlem? Mohl jsi ji přivést k dospělým, poslali bychom ji k nějakému dobrému léčiteli. Je jich tu dost. Říkala jsem ti přece, že —“

„Vím, cos říkala, vím. A ano, neměl jsem to dělat. Nepřemýšlel jsem. Omlouvám se. Ale ona nic neví. Upravil jsem jí paměť.“

Alechandra se zarazila. „Udělal jsi ozdravné kouzlo s okamžitým účinkem a ještě jsi zvládl upravit jí paměť?“

Akir pokrčil rameny, jako kdyby o nic nešlo. „No... Ano.“

„A jak ti je?“ ptala se.

Zapřemýšlel. „Trochu se mi motá hlava, ale to je všechno. Nabral jsem předtím energii z vody v potoce.“

Alechandra byla ohromená i naštvaná zároveň. Nevěděla, ke které emoci se spíš přiklonit. „Kde ses to vůbec naučil? Tu úpravu paměti. Zatím jsem tě nic takového neučila.“

„Ehm...“ Akir se zhoupnul na špičkách u nohou. „Něco jsem si o tom přečetl a tak nějak se to naučil sám. Ale teď jsem to vyzkoušel poprvé.“

„Do psích jater, Akire!“ utrhla se. „Uvědomuješ si, coš jí tímhle svým pokusem mohl udělat? Zahrávat si s myšlenkami jiných, to není jen tak. Mohl jsi předčítat její povahu, odstranit určité funkce mozku, porušit nervy. Sakra.“ Netušil, že rizika jsou tak velká. Ta totiž v té knize, co četl, přeskočil. „Ale nestalo se to.“

Probodla ho dalším nepřátelským pohledem. „To máš jediné štěstí. Tyhle věci už se kolikrát nedají napravit ani jiným čarodějem.“

Akir už neměl moc co dalšího říct. „Omlouvám se. Vážně.“

Zoufale si povzddechla. „Dobře. Ale ať se to neopakuje.“

„Slibuju,“ hlesl a sklopil pohled k zemi.

„Vrať se za přáteli. Já si půjdu dát další víno, protože jsem díky tobě úplně vystrízlivěla.“

Chlapec přikývl a pokusil se o úsměv, ten už ale Alechandra neviděla. Otočila se a mířila zpět mezi lidi. Byla našťavaná, ale zase ne tolik, aby si z toho Akir dělal nějak zvlášť velké obavy. Povzdechl si a též se vrátil do společnosti.

Jakmile se znovu objevil u svých vrstevníků, Rob i Haylie ho odtáhli stranou.

„Co se to stalo?“ vyzvídal Rob. „Caictana teď prošla kolem a je úplně v pořádku. Na obličejí ani stroupek.“

„Jo,“ dostal ze sebe Akir. „Ukázalo se, že ji to vůbec nepopálilo. Všechno to byly jen nějaké saze. Dostalo se jí to do očí, ale všechno se to dalo krásně vypláchnout. Ulevilo se mi.“

„Akire, měla ten obličej popálený,“ řekl Haylie. „Nejsme idioti.“

Začal být nervózní, ale moc dobře věděl, že Rob ani Haylie nepatří mezi nejostřejší vidle v kůlně a že nemají žádný důkaz o tom, co se doopravdy stalo. Stačilo jen dál zapírat.

„Kluci, vážně. Kdo se tu z nás učí na léčitele? Jo, vypadalo to hrozně, ale to kvůli tomu, že jí strašně slzely oči. A kvůli slzám se z těch sazí vytvořily takové stroupky, které vypadaly právě jako popáleniny. Ale všechno to šlo smýt.“

Rob a Haylie se na sebe podívali. Zřejmě si oba mysleli, že jim přeskočilo. Tím, co viděli, si byli jisti.

„Nic víc?“ zeptal se Haylie.

„Nic víc,“ ujistil je Akir a tiše se zasmál. „Buďte rádi, ne? Vypadáte skoro zklamaní z toho, že jí nic není.“

„To ne,“ zabrbľal Rob. „Ale přísahal bych, že... To je jedno.“

„Pojďme si dát raději ještě něco k jídlu. A až se zase půjde tancovat, vytáhneme víc lidí.“ Prošel kolem hochů a zamířil k šunce otáčející se nad ohněm.

Rob a Haylie ještě chvíli stáli na místě a vyměňovali si podezřívavé pohledy, nakonec ale Akira následovali.

A zatímco se všichni tři epali a pomalu se vraceli k zábavě, Alechandra na druhé straně náměstí vesele dopíjela korbci vína. Alarick na ni s údivem hleděl a nestačil se divit.

„Kde se to v tobě vzalo?“

„Měla jsem žízeň,“ odvětila po posledním doušku. „Navíc mě trochu naštvál Akir.“

„Co se stalo?“

„Řekněme, že má velké srdce, ale malý smysl pro zodpovědnost.“

„Víc neřekneš?“ smál se.

„Víc není důležité.“ Přiblížila se k Alarickovi natolik, aby ho mohla obejmout.

„Navíc už mám zcela jiné myšlenky,“ dodala a pevně se k němu přitiskla.

Hned pochopil. Vlastně na tenhle okamžik čekal od chvíle, kdy ji vyzvedl doma. „Zmizíme?“ zeptal se s úšklebkem.

„Ať už jsme pryč,“ odvětila a nechala se odvést do nejbližšího hostince.

Alechandra vzala polevu a napsala jí na koláč číslovku čtrnáct. Chvíli se s tím piplala, jelikož se jí čtyřka nejdříve nepovedla, a tak ji musela udělat celou znovu, ale nakonec byla s výsledkem spokojená:

Loňské narozeniny prožíval Akir špatně. Bylo to ne celý měsíc po odjezdu jeho rodičů a vlastně je vůbec slavit nechtěl. Nyní byl ale jinde. Alechandre přišlo, že je spokojený a že na rodinu, která je pryč už víc než rok, moc nemyslí. Proč taky? Za celou tu dobu mu od nich nepřišel jediný dopis. Byla si jistá, že tyhle narozeniny oslaví rád:

Nikdy bych si nemyslela, že budu nějakému smradovi dělat koláč, a ještě se tu patlat se zdobením. To byla čarodějčina první myšlenka, když se na své hotové dílo zadívala. Pak jí ale došlo, že Akir je v podstatě její jediná radost — krom románu s Alarickem, který se ale snažila pomalu ukončit, protože nabývala dojmu, že Alarick začíná chtít něco vážnějšího:

Vzala koláč a zamířila za Akirem do jeho ložnice. Už když šla ale chodbou, bylo jí divné, že necítí žádné jeho myšlenky ani emoce. Buď v pokoji nebyl, anebo tvrdě spal. První možnost se ukázala jako správná, a tak se vrátila do kuchyně, kde koláč odložila a otevřela svou mysl, aby Akira našla. Ukázalo se, že je na svém tréninkovém místě, na malé louce v lesíku kousek od jejich domu. Hodila si přes ramena šál a vydala se za ním:

Zastihla ho při dechovém cvičení, které v jeho případě už hraničilo s meditačním transem. Seděl na zemi uprostřed louky s nohama křížem. I přesto, že bylo chladné ráno, byl oblečen jen do půli těla. Všude kolem se vznášely kamínky, malé kusy půdy, stébla trávy a další věci, které se volně nacházely po okolí:

Akir moc dobře věděl, že se Alechandra blíží, ale nechal ji dojít až skoro k němu, než svou koncentraci přerušil a otevřel oči. V ten moment se vše, co levitovalo vzduchem, sneslo zpět na zem. Trocha trávy skončila Alechandre ve vlasech:

„Dobré ráno,“ vyskočil na nohy. Tím jen čarodějce připomněl, jak moc vyrostl od té doby, co ho zná. O půl stopy určitě:

„Jsi ranní ptáče... Všechno nejlepší ke čtrnáctým narozeninám.“

Akir se upřímně usmál. Ukázal své dokonalé zuby a svou mentorku vřele objal. „Děkuju.“

„Mám pro tebe snídani. Tak pojď.“

„Neměl bych náhodou sám rozhodovat, co budu dělat, když je to můj den?“ zeptal se sarkasticky:

„No, jestli o to nestojíš, ráda to sním celé sama,“ řekla Alechandra:

„O tom ani nepřemýšlej,“ odvětil a společně vyrazili zpět k domu.

„Snad to bude požitelné. Ale recept jsem dostala od Farnely, tak by mělo,“ řekla, když se pustila do krájení koláče.

„Vypadá to skvěle,“ pochoval Akir.

„Já neřekla, že to nevypadá skvěle. Jsem si vědoma, že to vypadá přímo skvostně. Ale chuť je věc druhá.“

Zasmál se a vmžiku se pustil do jídla.

Když skončili, Alechandra se na moment vzdálila, aby mladému čaroději mohla donést ještě jeden, trochu cennější dárek. Postavila před něj malou dřevěnou krabičku s odsuvným víkem. Na něm bylo několik základních magických symbolů, které značily vstřebání energie.

Akir na Alechandru zvědavě pohlédl. „Co je to?“

„Otevři to a uvidíš,“ odvětila a zvědavě se posadila naproti němu. Do rukou si vzala svůj čerstvě uvařený citronový čaj.

Našpulil rty a opatrně víko odsunul. Uvnitř bylo něco, co vypadalo jako křišťál bleděmodré barvy. Pootevřel ústa, uchopil kámen do rukou a doširoka se usmál. „Je to to, co si myslím?“

„Záleží na tom, co si myslíš.“

„Nyghémský krystal,“ pronesl nejistě.

Alechandra přikývla. „Přesně tak. Doufám tedy, že víš, k čemu slouží.“

„Jejich žila se nachází na dně severního moře. Stejně jako ostatní krystaly patří mezi lapače energie, ovšem tenhle druh je z nich nejsilnější. Dokáže uchovat velké množství energie a díky působení přírodních živlů ji umí znásobit. Když se s ním správně zachází a pravidelně se do něj ukládá energie, může se pak stát velmi silnou pákou v boji proti jiným čarodějům.“

„Či proti nepřítelům. Ano.“

Akir ho zaujatě zkoumal. „Kdes ho sehnala? A proč zrovna tohle?“

„Vím, žeš o něm onchdy mluvil. Navíc jak jsi řekl, se správným zacházením ti jednou může významně pomoci. A jelikož jsem v situaci, v jaké jsem, chceš abys byl v co největším bezpečí.“

„Nebylo by lepší, kdybys si stejně jako ty dával každý večer do čaje kapku upří krve?“ zeptal se ironicky.

„Ne,“ řekla stroze. „S mocí, kterou by ti dala, bys zatím nedokázal zacházet. Naopak ty ji teď potřebuješ někam ukládat. Zkus si na to vzpomenout každý večer před spaním.“

„Večer?“

„Ano. Kdybys to dělal ráno, zbytečně by ses na celý den oslabil.“

Akir se jí zadíval do očí. „Moc děkuju.“

„Nemáš vůbec za co.“ Vstala a dala mu pusu na čelo. „Jdu si dát koupel. Poté bychom mohli vyrazit ven do lesa a udělat si malý výlet, jestli chceš. Nebo jestli bys raději za přáteli...?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, ne. Půjdu rád.“

Tristan otevřel oči. I přesto, že už to trvalo nějakou dobu, nemohl vedle Vandy spát. Pořád se budil a obtížně usínal. Dny, které měl prospat, pak byly dlouhé. Otočil se a pohlédl na krásnou nahou ženu ve své posteli. Jako už mnohokrát zapřemýšlel, jak moc jsou jeho city k ní upřímné. A jak to asi cítí ona:

Když se tehdy po plesu začali vídat, vypadalo to zpočátku nevinně. Několik dlouhých týdnů se jen scházeli a společně jedli, popíjeli, procházeli se po nočním městě... Vanda se proto Tristanovi zdála být nedostupná. Až po nějaké době se to zlomilo, a to na jednom ze společných lovů v lese na severu, poměrně daleko od města. Jejich živočišná část v tu noc převládla nad tou lidskou a rozkoš, která přišla, byla neobyčejně silná. Od té doby se jejich vztah změnil na milenecký. Tristan ale sám nevěděl, jak moc to myslí vážně.

Jsem s ní kvůli citům, nebo kvůli tomu, že potřebuji informace o jejím stvořiteli? To byla otázka, kterou si Tristan dennodenně pokládal. S odpovědí by mu možná pomohlo, kdyby po těch dlouhých měsících konečně něco zjistil. Ale ne. Sice toho o Vandě věděl hodně, ale co se týkalo její dávné minulosti, to byla uzavřená a zamčená kapitola, o které vůbec nemluvila. Když už na to přišlo, stále jen opakovala informace, které mu už jednou sdělila.

Tristan trávil dost času v jejím domě, a tak ho Adrian pochopitelně nabádal, ať ho důkladně prohledá. I jeho podzemní části. Nikdy k tomu ale nebyla příležitost, Vanda totiž Tristana nikdy nenechala ve svém sídle samotného. Vždy tam byla s ním. I tento fakt napovídal, že má k tomuto chování zřejmě důvod. Muselo tam být něco, co nechtěla, aby někdo našel či viděl.

Tristan vylezl z postele a nahlédl za těžký závěs ven. Slunce už zapadlo. Nahé tělo mu ovanul závan větru, když jednu z okenic pootvěřel. Od dětství na farmě miloval čerstvý vzduch. A co se stal upírem, byl tento vjem ještě silnější. Aspoň že se jeho sídlo nacházelo u pobřeží, a ne někde v centru města, kde se vzduch prakticky nechne.

Jeho smysly mu prozradily, že je Vanda vzhůru a dívá se na něj, ale nic neříkal. Čekal, až začne sama:

„Přijde mi, že skoro nespíš,“ řekla tak tiše, že by to normální člověk dost možná ani neslyšel.

„Já vím. Je to tím městem. Nejsem na to zvyklý.“

„Už jsi tu přece přes rok,“ podotkla.

„Jo,“ uznal a konečně se k ní otočil. „A je to přes rok, co jsem se pořádně nevyspal. Maximálně po nějakém lovu, když můžu složit hlavu venku v divočině.“

Vanda sjela pohledem k Tristanovu rozkroku. „Když mluvíme o divočině...“ Spiklenecky se usmála. Byl vzrušený, aniž by si to uvědomoval.

„Ještě nemáš dost?“ zavtipkoval a efektně se natočil rozkrokem přímo k ní.

Najednou zvažněla. Během půl vteřiny stála přímo před Tristanem. Ten soubor pohybů byl tak rychlý, že ho ani se svým dokonalým zrakem celý nezaznamenal. Podívala se mu do očí. „My nikdy nemáme dost,“ pronesla a okamžitě se na něj vrhla. Zády ho přirazila ke zdi a zběsile líbala. Brzy nato se mžikem oka ocitli na posteli, Tristan na zádech, Vanda na něm. Pánví mu doslova tančila v klíně.

Když spolu měli sex poprvé, Tristan z toho byl celý pryč. Věděl, že od té doby, co je upírem, je tahle činnost mnohem intenzivnější, ale nevěděl, jaké to bude s jiným upírem, v tomto případě s Vandou. Vše bylo tak divoké, vášnivé a intenzivní, že to jeho smysly nestíhaly zpracovávat. Proto také byl jejich první sex tím nejkratším, co kdy Tristan zažil. Nyní už oba věděli, co a jak, aby si to naplno užili, ale zároveň neskončili dříve, než bylo potřeba. Ani jeden se přitom nijak neostýchal a hlasitě se projevovali. Právě kvůli tomu byl také Tristan Adrianem požádán, aby se pokud možno scházeli ve Vandině sídle, a ne v Tristanově. Jak Adrian řekl, nemohl se pak vůbec soustředit.

Tentokrát to ovšem vyšlo tak, že den strávili u něj. Takže když Tristan Vandu vyprovázel ven, Adrian už seděl ve společenské místnosti nad sklenkou rumu a byl pěkně nabručený.

„Mně nevadí, že si užíváte, možná vám to i závidím, ale prosím, musíte u toho tak řvát?“ zeptal se ho, jakmile se Tristan usadil do křesla naproti němu.

„Myslíš, že ty jsi u toho potíchu? Minule, když jsi tu měl tu malou zrzku, jsem myslel, že jestli nepřestane vydávat ten strašný zvuk, utrhnu jí hlavu.“ Tristan se nad tou vzpomínkou musel usmát. A stejně tak Adrian.

„Jo, to bylo hrozný,“ pronesl. „Nevím, proč tak vyváděla, byla jak posedlá, ale upřímně? V tu chvíli na mém místě? Vzrušovalo mě to.“

Tristan se natáhl po prázdné sklence na polici. „Bylo to strašný. Jako kdybys páral ovei zaživa.“ Sáhl po rumu, ale zarazil se. „Víš co? Asi mám spíš hlad. Rum si dám až potom.“

„Chceš jít lovit? Byli jsme večra.“

„Asi moc aktivity,“ zašklebil se.

„Hm. Já hlad nemám, ale půjdu s tebou. Potřebuju s tebou mluvit.“ Sotva větu dořekl, pokynul směrem k hlavním dveřím, kterými chvíli předtím prošla Vanda. Nevěděli, jak moc je daleko a jestli je stále nemůže slyšet.

Tristan přikývl a společně opustili dům.

Byla už pravá tma a oba upíři se hnali lesem na sever, co nejdál od živého města. Jakmile zdolali nějakých sto kilometrů a ocitli se v hlubokém lese daleko od jakékoli civilizace či stezky, Adrian spustil:

„Prosím, řekni mi, že už jsi z ní něco dostal. Začínám z toho být nervózní.“

Tristan si povzdechl. „Stále to samé, Adriane. Jakmile se zeptám na upíra, co ji stvořil, přeríká mi to samé, co už několikrát předtím. Velká láska, proměnil ji, velká láska, jejich cesty se rozešly a už ho dlouho neviděla.“

„Táhneš to s ní už půl roku, sakra. Jak dlouho chceš ještě čekat?“

„Já na nic nečekám. Vždyť říkám, že se ptám každou chvíli.“

„Ano, a každou chvíli tě odpálkuje. Musíš se zeptat napřímo.“

„Kdyby to bylo tak jednoduché.“

„Je to jednoduché.“

„Ne, není. Nechce o tom mluvit. Naposledy jsem jí přece řekl, že bych ji chtěl více poznat a ať mi řekne víc o tom, s kým těch prvních několik století po proměně žila. Ale řekla mi na to, že je to uzavřená kapitola jejího života a že se k tomu vracet nebude. Tím konverzaci ukončila.“

„Tak jí prostě řekni pravdu. Řekni jí, že víš, že vás stvořil jeden a ten samý, a že chceš vědět, kdo to je. Neříkej jí, že se chceš msít. Jen to, že by tě zajímalo, proč tě proměnil. Na tom není nic divného, když už máte jistý vztah.“

„Zapomněl jsi na jednu věc, bráško. Jakmile jí tohle přiznám, přiznám tím i to, že jsem se s ní seznámil právě za účelem zjištění téhle informace. A co se stane pak? Dojde jí, že s ní jsem jen kvůli tomuhle.“

Adrian se zastavil a nejistě si Tristana prohlédl. „A jsi?“

„Jak to myslíš?“

„Jsi s ní jen kvůli tomu? Mně přijdeš celkem spokojený. Vidím, jak si její společnost užíváš. Netvrď mi, že ji nemáš rád, protože by to byla dost špatná lež.“

Tristan se zamyslel. „Netvrďm to. Mám ji rád, ale přiznám se, že náš společný stvořitel je to, co mě u ní drží asi nejvíc. Nebo... Je to ten hlavní důvod.“

„A taky vynikající šukání.“

Uchechtl se. „Jo. To taky. Ale... Já nevím. Nevím, co přesně mezi námi je. Ať se to ale má, jak chce, nic to nemění na tom, že když jí tohle přiznám, nebude už mi moje city věřit. Kdybych tobě teď řekl, že jsem tě hledal, protože mi jistá čarodějka prozradila, že máme stejného stvořitele, a že potřebuju vědět,

kdo to je, a taky že to nebyla vůbec žádná náhoda, že jsme se potkali, jak bys na to zareagoval? Věřil bys mi moje přátelství, nebo ne?“

Adrian vypadal, že mu to celé došlo. „Hm. No... Nevím.“

„A to je ono. Pokud si bude myslet, že jsem ji jen využíval, je konec. Neříkám, že mě zabije, ale... No možná i zabije. Přinejmenším mě pošle do hajzlu. A bude po informaci.“

Adrian si povzdechl, ale nic neřekl. Chvilí pokračovali mlčky.

„Fajn,“ prolomil nakonec ticho. „Asi máš pravdu, ale nějak to z ní dostat musíš. Tohle se může táhnout dalších deset let. A myslím, že tak dlouho čekat nechceš. Co její sídlo? Není tam něco, co by ti napovědělo, odkud pochází? Obrazy? Sochy? Knihy?“

„V jejím sídle jsou kousky z celého kontinentu. Je na světě skoro tisíc let. To nás nikam nezavede.“

„Neříkej, že nemá nějakou svoji truhlu, almaru, místnost, cokoli, kde by si shromažďovala věci, co jí jsou drahé. Snad každý upír, který má nějaké zázemí, to dělá. Třeba proto, aby si pamatoval, kým byl jako člověk.“

„Já nic nemám,“ připomněl mu Tristan. „Všechno jsem nechal v domě, který tehdy vybílili. Než tam přišel Derech s ostatními.“

„Pravda.“

„Kvůli tomu jsem taky přišel o možnost si na něco z té osudové noci vzpomenout,“ zašeptal Tristan.

„Prosím?“ zeptal se Adrian nechápavě.

„To jsem ti neřikal? Alechandra se mi snažila vyvolat vzpomínky na to, jak jsem se proměnil. Nešlo to. Řekla ale, že pokud by měla něco, k čemu se váže můj lidský život, možná by to dokázala. Jenže... já nic nemám. Žádnou věc, žádnou osobu, nic.“

Adrian se opět zastavil a s lítostí v hlase řekl: „Tohle jsi mi nikdy neřekl.“

„Ne? Myslel jsem, že jo. No, teď už to víš.“ Na Tristanově tváři bylo vidět, jak se mu po nějaké době opět vrací vzpomínky na rodinu. Plnila se smutkem.

„Za čtyři dny to bude přesně pět let.“

Adrian si povzdechl. „Mrzí mě to, Trisi.“

„To nemusí. Život jde nějakým způsobem dál. Neumřel jsem, můžu je pomstít. I celou vesnici. Jen... Chtěl jsem celým tímhle říct, že ne každý má věci, které by si uložil do truhly, almary či nějakého pokoje. Já mám jen vzpomínky, například. Vanda na tom může být podobně.“

„Fajn. Pojďme si ale zopakovat, co víme. Odešla se svým stvořitelem dobrovolně. I se dobrovolně nechala proměnit. Určitě si ze své domoviny něco odnesla. A určitě to bude někde v sídle. Musíš se tam porozhlédnout.“

„Ale po čem konkrétně? Vždyť se tam ani nevyznám. Navštívil jsem sotva čtyři pokoje a je jich tam dalších čtyřicet. A to nepočítám vnitřní zahradu, skleníky a kuchyň s jídelnou.“

„Já bych se zaměřil na sklepení. Sama ti řekla, a to hned na plese, že tam by bylo její útočiště, kdyby se něco posralo. Nevím, jak ty, ale já osobně bych měl takové věci přímo tam.“

Dostali se k potoku. Jeho hladina odrážela měsíční svit, který se dokázal probojovat skrz koruny stromů.

„Za prvé nevím, jak se tam dostat. Za druhé k tomu nebudu mít šanci. Nikdy nejsem v sídle sám. A když spí, jakmile vstanu z postele, už je vzhůru. Její smysly jsou na mnohem lepší úrovni než ty naše. Je to... děsivé.“

„Takže vykourit si ho necháš, ale bojíš se od ní v noci odejít?“

„Nejde o to, že se bojím, ale o to, že o tom bude vědět. Jediná možnost, kdy sídlo prohlédat, by byla, kdybych tam byl sám.“ Pak dostal nápad. „Nebo je tu ještě jedna možnost.“

„No tak povídej.“

„Můžeme být v mém domě. Budu s ní celou noc nebo celý den. A budeš to ty, kdo ten její prohlédá.“

Adrianova radost ihned zmizela. „Zbláznil ses? Jestli mě tam chytí, můžu umřít rychleji, než se stačím posrat strachy.“

„Nechytí, když budu s ní. Klidně bych to udělal obráceně, ale pochybuju, že bys dokázal Vandu zabavit na celou noc, když jste spolu sotva několikrát promluvili.“

Adrianovi se tenhle nápad nelíbil a bylo to znát. „Vždycky tam má nějakou stráž. Sám to víš. Navíc co můj pach? Zná ho. Tohle neprojde.“

„Stráže jsou jen lidi. A co se týče pachu... Myslím, že když zajdeme za nějakým čarodějem ve městě, něco nám poradí. No tak, Adri, tohle může být jediný způsob, jak se konečně pohnout z místa.“

Adrian věděl, že to může skončit obrovským průšvihem. Ale také věděl, že jestli chce Tristanovi doopravdy pomoct, asi nebude jiná cesta. Rozhlédl se po okolí. „Změnil jsem názor. Budu lovit s tebou.“

Tristan se usmál. „Výborně.“

Aniž si řekli cokoli dalšího, každý se rozeběhl jiným směrem. Když od sebe byli v dostatečné vzdálenosti, zastavili se a naslouchali lesu. Netrvalo dlouho a oba si našli svou kořist. Tristanův jelen byl silný a dlouho se jeho sevření bránil. Nevěděl, že nemá šanci. Jakmile ztratil dostatek krve, ztratil vědomí a bez trápení zemřel.

I když už byl Tristan nasycený, stále seděl opřený o kmen stromu s bezvládným jelenem na klíně. Snažil se vyčistit si hlavu a chvíli o ničem

nepřemýšlet. Když pominul hlad, celkem mu to i šlo. Adrian si ho brzy našel. Vynořil se ze tmy.

„Co to vyvádíš?“ divil se.

„Nic. Právě že vůbec nic. A je to bezva.“

„Hmm, dobře. To zní fajn.“ Svalil se naproti Tristanovi a též se zády zapřel o strom. Zaklonil hlavu a zíral na hvězdy. Oni oba. Nastala minuta naprostého ticha a klidu. Tristan se zaměřil na jednu z více viditelných hvězd. Připadalo mu, že chvílemi pohasíná, a tak přemýšlel, čím by to mohlo být.

„Víš, co tomu ještě chybí?“ zeptal se Adrian.

Tristan si povzdechl. „Rum.“

„Jo. Přesně.“

Došlo na to. Museli to udělat a nemělo cenu to nijak odkládat. Zatímco celou následující noc měl být Tristan s Vandou, Adrian měl za úkol proklouznout do jejího sídla a zkusit se dostat do sklepení, kde by teoreticky mohlo být něco, co by prozradilo, odkud Vanda pochází a kdo ji před staletími proměnil. Adrian také navštívil jednu ověřenou čarodějkou, od které dostal bylinný odvar, po němž se měl změnit jeho vlastní pach. Jen ho musel včas vypít.

„Skutečně se nepřidáš?“ ptal se naoko Tristan Adriana, když s Vandou opouštěl dům. Měli v plánu jít do centra města, zatančit si v jeho ulicích, které byly proslulé tím, že v nich zábava nikdy neutichá, a samozřejmě ochutnat trochu lidské krve.

„Ne, díky. Chci si občas užít i trochu klidu. Vyrazím na lov a z nějakého pahorku pak budu pozorovat město.“

„Čekala jsem, že řekneš východ slunce,“ zažertovala Vanda.

„To bych musel být v hodně dobré náladě. A doufám, že v takové ještě nějakou dobu nebudu.“

Tristan i Vanda se zasmáli.

„Užijte si to. Zatím.“

„Zatím,“ rozloučil se Tristan a poté už svou pozornost obrátil k Vandě. Věděl, že ji musí zabavit na celou noc a že mu ani na minutu nesmí zmizet z dohledu. „Vyrazíme?“

„Samozřejmě,“ odvětila s úsměvem.

A zatímco mířili do jižní části města, Adrian vypil onen bylinný odvar, hodinu počkal a vyrazil ven.

Jakmile se dostal k Vandinu sídlu, trochu znervózněl. Počet strážných byl velmi vysoký. A i přesto, že to byli jen lidé, kteří by proti němu neměli šanci,

necítil se dobře. Na stromě, v jehož koruně seděl a čekal, zůstal několik dlouhých minut, než se zhluboka nadechl a skočil přímo na jednu z teras východního křídla. Odtamtud už lehce proklouzl dovnitř.

Okamžitě zmapoval okolí. Nacházel se v třetím nadzemním podlaží, podle všeho v ne příliš používané části domu. Slyšel ale kroky. I zde byla nějaká stráž. Tiše prošel chodbou a počkal, až bude vzduch čistý. Hned jak to šlo, vyrazil po schodišti. Jeho kroky byly tiché a smysly aktivované na maximum. Chtěl být ve střehu, kdyby se někde někdo objevil.

Do přízemí se dostal bez problémů, ale tady už slyšel dobrých sedm strážných. Pochodovali různě po celém křídle a náhodně občas zkontrolovali nějaké zákoutí či místnost. Adrian se rozhlédl po hale a uvažoval, kde by asi mohl být nějaký vchod do podlaží pod ním. Mohl samozřejmě zkusit zhypnotizovat jednoho ze strážných, ale nechtěl nic riskovat. Kdyby na to došlo, byl si jistý, že by Vanda svými schopnostmi jeho čin odhalila.

Přesunul se k oknu a stoupl si za jeden z těžkých závěsů, které zdobily okenice v celém přízemí. Jeden strážný šel přímo jeho směrem. Počkal tedy, až přejde, a poté se rychle přesunul na druhou strany haly. Tam začal otevírat jedny dveře po druhých. Snažil se nedělat hluk, ale občas to zavržalo. To se potom vždy objevil nějaký strážný a celou část budovy podezřavě prošel. Adrian zatím vyskočil nahoru na římsu a v tichosti počkal, až bude vzduch zase čistý.

V celém přízemí křídla bylo přes dvacet různých dveří či vstupů, ale žádné nevedly do sklepení. Musel se přesunout do hlavní budovy. Prošel tedy krátkou chodbou s úžasnou stropní klenbou, kde našel mohutné dvoukřídle dveře. Zaposlouchal se. Přímo za nimi nehybně stála nějaká dvojice. Adrian si vztekle povzděchl a honem začal vymýšlet jiný plán.

Nakonec vylezl oknem ven a vyskočil na balkón v prvním patře. Zde ale byly okna i dveře zamčené. Vzal tedy za kliku a neochotně ji celou vytrhl z dřevěných dveří. Tím porušil i jednoduchý mechanismus zámku, díky čemuž se dveře otevřely. Celé to bylo velmi rychlé. Ozvala se jen jedna krátká rána, která sice byla slyšet, ale Adrian doufal, že zas ne tolik, aby to někoho zaujalo. Dostal se do nějaké opuštěné pracovny. V polici leželo pár nezajímavých knih, na velkém stole byla silná vrstva prachu a i zbytek nábytku působil zašle. Adrian opatrně vyklouzl na chodbu. Rychle prošel ke schodišti a po něm seběhl do přízemí, kde ovšem nastal problém. Jednak tu hořelo mnoho loučí i lustrů a jednak tu bylo strážů víc, než by mohl obejít.

Tak tohle je v prdeli, pomyslel si. Udělal několik kroků zpět, sedl si na schod a přemýšlel.

Tristan s Vandou došli do části města zvané Tendor. Byl to soubor několika ulic, kde vždy po celou noc i velkou část dne žila zábava. Obchodníci nabízeli své vystavené zboží, hudebníci hráli, děti ze sirotčince předváděly divadlo a snažily se tak něco vydělat.

„Krásná paní bude chtít určitě ochutnat můj včelasný čokoládový loupance,“ oslovil Vandu jeden starší muž, sotva se objevila u jeho pultu.

Věnovala mu vřelý úsměv. „Ale jistě.“ Vzala si od obchodníka sladký pokrm, zaplatila a následně s Tristanem pokračovala dál.

Tristan nedokázal skrýt svou nervozitu. I když mu to normálně nedělalo problém, bál se, aby Vandu na celou noc zaměstnal. Nebo aspoň minimálně na pár hodin.

„Nedáš si taky?“ zeptala se ho, když se několikrát do loupance zakousla. „Je to výborné. V rámci možností, samozřejmě.“

Tristan zavrtěl hlavou. „Dal bych si spíš krev. Začínám mít hlad.“

„Ne, to ne. Tu až pak. Jestli si teď dáš krev, nic z normálního jídla ti už pak nebude chutnat. To ses ještě nenaučil?“

„Upřímně? Co jsem se stal upírem, normální jídlo jím spíš ze zvyku. Přijde mi, že nedokážu ocenit chuť skoro žádného jídla, co jsem měl dřív rád.“

„A to je ono,“ řekla Vanda. „Tvoje chuť jsou teď úplně jiné. Musíš hledat, co ti teď vyhovuje. Sladké, slané, hořké, pálivé... Musíš vyzkoušet všechno a neupínat se na to, coš měl rád jako člověk. Věř mi. Ochutnej tohle. No tak.“

Usmál se a na její přání se zakousl do sladkého pečiva plněného čokoládou.

Adrian dostal nápad, ale nebyl si jím moc jistý. Jelikož to ale bylo to jediné, co ho napadlo, neměl na vybranou.

Vyběhl úplně nahoru do posledního patra a zkoumal almary postavené podél stěn na chodbě. Když našel jednu, která mu přišla vhodná pro jeho plán, uchopil ji a převrátil. Byla těžká a měla prosklená dvířka. Jakmile dopadla na zem, celým domem se rozlehla tak hlasitá rána, že to muselo být slyšet až ven. Pak se rychle vydal ke schodišti a zastavil se v prvním patře, kde se ukryl za jedním ze závěsů. Trvalo jen chvíli a kolem něj se směrem nahoru prohnala stráž.

Vydal se zpět do přízemí, kde bohužel zjistil, že dva muži v hale zůstali. Naštěstí to byli jen ti dva. „Do prdele,“ řekl si sám pro sebe a následně konal asi mnohem rychleji, než přemýšlel. Přesunul se mužům, oba je přitiskl zády ke dveřím a začal si hrát s jejich myslí. Jednomu nakázal, ať okamžitě ztratí

vědomí a taky ať zapomene, že Adriana kdy viděl. Druhý už mezitím otvíral ústa, aby zakřičel o pomoc, ale už to nestíhl. Jeho mysl propadla Adrianovi; který i přesto, že byl nervózní, předváděl svými schopnostmi úžasný výkon:

„Kde je vehod do sklepení?“ zeptal se ho.

„Támhle,“ odpověděl strážný okamžitě a ukázal na malé, nenápadné dveře pod schodištěm.

Adrian mu znovu pohlédl do očí. „Až ti zmizím z dohledu, zapomeneš na mě. Nikdy jsi mě neviděl a ani se mnou nemluvil. Probereš kolegu, kterému se náhle udělalo nevoľno a omdlel.“

Strážný měl ve tváři onen bezduchý výraz, který Adrian velmi dobře znal. Když si byl jist, že je hotový, rychle se vydal ke dveřím do sklepení. Byly odemčené. Věděl, že jakmile je za sebou zabouchne, strážný na něj zapomene. Před ním byla dlouhá chodba s těžkými okovanými dveřmi na konci. Až tam mu došlo, že ten nápad možná nebyl tak dobrý, jak si myslel. Ještě se totiž musel nějak dostat ven:

„Kurva,“ dostal ze sebe a zpanikařil. Celé se mu to přestalo líbit. Měl se tu jen porozhlédnout, aniž by za sebou zanechal stopy. Všechno bylo špatně, a to zatím nebyl u konce:

Dostal se ke dveřím. Byly z masivního dřeva, kvalitně okované a do jejich středu byl zasazen malý červený krystal. Přejel rukou po dřevu a pohledem sjel ke klíčové dírece. Žádná tam nebyla. *Zvláštní. Ty dveře se zřejmě budou standardně otvírat nějakým čarodějným způsobem. Určitě je však dokážu vyrazit. Ale mám?* Adrian byl čím dál tím více na pochybách. Jestli se dostane dovnitř násilím, bude Vanda hned vědět, že se jí tam někdo vloupal a že sháněl informace o jejím životě. Na druhou stranu, pokud to neudělá, je v sídle úplně zbytečně:

Několikrát se nervózně nadechl a silou do dveří vrazil. Jedna rána stačila:

Tristan s Vandou tančili, každý v ruce sklenku vína, a jejich pohyby byly sladěné a vyzářovaly sexualitu.

„Už bych se skutečně napil,“ zašeptal jí Tristan do ucha.

Vanda se usmála. „Jak chceš. Já si ale ještě počkám. Je tu toho ještě spousta, co jsem...“ Větu nedokončila. Zarazila se a v jejích očích se objevilo velké znepokojení. Okamžitě pohlédla na svůj náramek na levé ruce. Byl zlatý a posázený malými červenými krystaly. Normální člověk by to neviděl, ale upíří zrak poznal, že náramek jistým způsobem pulzuje. Tristan na to hleděl a nechápal:

„Co se děje? Co je to?“ zeptal se opatrně.

Vandin výraz byl tvrdý a neklidný. „Někdo čmucha u mě v domě.“
Tristana polilo horko, ale snažil se zachovat klid. „Cože? Jak to víš?“
„Ten náramek a kameny v něm jsou očarováné. Neechala jsem si to udělat na zakázku. Je to jakýsi bezpečnostní systém. Musím jít.“ Otočila se a odeházela.
Tristan ji chytil za předloktí. „Počkej.“
Vanda po něm vrhla přísný pohled. Takový u ní ještě neviděl.
„Jdu s tebou,“ řekl.
Vanda přikývla. Chytila ho za ruku a rychle ho prováděla davem.
Tristan měl co dělat, aby se nesložil. Snažil se ovládat třas, ale jeho strach o
Adriana ho téměř paralyzoval.

Adrian sešel po kamenných schodech do rozlehlého komplexu několika místností, které se musely rozprostírat pod celým sídlem. Tři z místností byly uzpůsobeny na spaní, v jiných se nacházely regály s knihami či zápisníky, v dalších našel stoly, židle, pohovky. Jak tehdy Vanda řekla Tristanovi, sklepení by dokonale posloužilo jako úkryt.

Adrian nevěděl, kde začít. Zkusil to u jednoho z dřevěných regálů plného zápisníků. Oplýval nadějí, že narazí na nějaké Vandiny deníky. Těsně vedle. Jednalo se o obchodní knihy jejích podniků. Náhodně sáhl asi po deseti z nich, ale všechno to bylo to samé, jen z jiného období. Vypadalo to, že vše, co je před ním, se týká obchodu. Prohledal stůl, který byl kousek od něj. Nic zvláštního.

Přesunul se do další místnosti. Tam se tyčila honosná uzavíratelná knihovna. Zamčená nebyla. Sáhl po jednom ze zápisníků a nahlédl do něj. A tentokrát se trefil. Vandin deník. Byl z roku dvanáct set padesát:

„To je nedávno,“ hlesl Adrian, zápisník vrátil na místo a sáhl po jiném. Konkrétně hned po prvním. Rok čtyři sta devadesát osm. „Ano,“ vydal ze sebe a pustil se do čtení:

Bylo jasné, že deník byl maximálně před třemi sty lety někým přepsán. Adrian odhadoval, že Vanda někoho zhypnotizovala, aby tuto práci udělal. Nevěřil, že by jen tak někomu svěřila svá tajemství:

Matka mi říká, že bych měla přestat plakat, ale nejde mi to, četl. Otec mi velmi chybí. Kdykoli dojde na nějakou aktivitu, kterou jsme dělali spolu, sebratí mě nával emocí. Stýská se mi. Dle mého na tom není nic špatného. Matka ale tvrdí, že to navenek nevypadá dobře. Ostatní mě při budou povážovat za slabou. A slabou ženu žádný muž nechce.

Adrian otočil pár stran, a pak zase. Dle všeho byla Vanda v tomto období ještě obyčejným člověkem. Prolistoval tedy až na konec — rok pět set, o dva roky později. Opět se na chvíli začel:

Sadím se daří jako nikdy. Takových švestek a jablek jsme snad nikdy neměli. I matka říká, že to snad ještě nikdy neviděla.

I tady Adrian tipoval, že byla stále člověk. Vrátil deník zpět a sáhl po třetím v řadě. Nečetl moc důkladně, jen prolistovával a nahlížel do textu. Hledal něco, co by mu pomohlo se zorientovat. Ale když došel na konec, kde Vanda psala o jejich novém psovi, usoudil, že je stále s rodinou a stále člověkem. Sáhl tedy po pátém deníku v řadě a opět listoval. Zarazil se až v měsíci maru roku pět set šest:

Marcus mi nabízí jeho dar. Nerím, co si o tom mám myslet. Ano, to, co dokáže, je úžasné, ale za jakou cenu? Za cenu života. A je jedno, jestli lidských či zvířecích. Ale miluji ho. A vím, že pokud se nestanu tím, čím je on, nemáme žádnou budoucnost.
„Výborně,“ řekl Adrian a četl dál.

„Nemůže to být planý poplach?“ ptal se Tristan při pokusu ji nějak zdržet. Zatím procházeli ulicemi, kde potkávali až moc lidí, a to Vandě bránilo rozběhnout se, jak nejrychleji uměla.

„Ne, někdo se dostal skrz dveře do sklepení. Mám tam uchované všechny důležité osobní věci. Přísahám, že toho, kdo tam je, na místě zabiju. Ať je to člověk, nebo upír.“

„Proč by se jiný upír vkrádal k tobě do sídla?“

„Ty dveře jsou z masivu, váží přes tři sta kilo. Člověk by s nimi nehnul. A klíč mám u sebe, je to ten náramek. Nevím, co tam kdo hledá, ale říkám ti, že tohle byl jeho poslední čin.“

Nedělala si srandu. V jejím hlase nebyla ani špetka sarkasmu či vtipu. Tristan si byl jistý, že jestli tam Adriana najde, zabije ho. A pak Tristana. Není možné, aby jí nedošla souvislost.

Už zbývaly jen tři zalidněné ulice. Potom bude trvat pouhou minutu, než se dostanou k jejímu sídlu.

„Vando, počkej chvíli,“ řekl Tristan. „Není ti to podezřelé? Cizí upír v tvém domě? Co když se tě tam jen někdo snaží nalákat?“

Vanda se zarazila a sjela ho ne příliš příjemným pohledem. „Je mi přes devět set let, Tristane. Málokterý upír by proti mně mohl mít nějakou šanci.“

Adrian zjistil, že Vanda se nechala od svého druha Marcuse proměnit v septembriusu roku pět set devět. Ale jak se snažil pospíchat a četl jen útržky, stále nevěděl, co byl onen Marcus zač. A čím déle tam byl, tím více byl nervózní. Začal si pohrávat s myšlenkou, že by deník, který držel v ruce, a aspoň jeden další ze sídla odnesl. Přecíst to bude trvat hodiny a na to neměl čas.

„Do prdele,“ zaklel nad svým vlastním nápadem. Věděl, že pokud je odnese, nebude cesty zpět. Vanda je stoprocentně bude hledat. A dřív nebo později určitě zjistí, kdo za jejich zmizení může.

Aspoň pár hodin teď ale mám. Snad. Zkusím během té doby na něco přijít. Vzít ty deníky s sebou bude až poslední možnost.

Tristan a Vanda se ocitli před jejím sídlem. Tristan panikařil, třásl se a nebyl schopný to skrývat.

„Co se děje?“ zeptala se tiše. Byla si vědoma, že jestli je dotčený stále uvnitř, mohl by ji slyšet.

„Ale nic. Jen... Potyčku s jiným upírem jsem ještě nezažil.“

„Já spoustu,“ odvětila a jedním ladným skokem zdolala zeď pozemku. Tristan ji následoval. Ihned ráznou chůzí vyrazila vpřed.

„Vando, počkej,“ zavolal na ni Tristan hlasitěji, než by měl. Úmyslně.

Ta ho okamžitě zprážíla pohledem.

„Promiň, promiň,“ omlouval se. „Ale co tvá stráž? Nevěděli by, kdyby se tu něco dělo? Přijde mi to všechno nějaké zvláštní.“ Byl si vědom, že říká nesmysly, ale potřeboval mluvit, aby měl Adrian šanci ho uslyšet.

„Jestli je to upír, a já myslím, že je, strážní budou omráčení nebo mrtví,“ odsekla a rychle se přesunula k hlavním dveřím. Rozrazila je, až obě jejich křídla bouchla o zeď.

V hale stálo sedm strážných. Všichni se Vandina příchodu lekli, přesto zůstali na svých místech.

„Madam? Co se děje?“ zeptal se jeden z nich.

„Správná otázka,“ řekla vztekle a ihned zamířila k nedalekým nenápadným dveřím, které vedly do sklepení.

„Máme podezření, že je někdo v domě,“ řekl jiný strážný. „V horním patře byla převrácená skříň a v jednom z pokojů vyražené dveře na terasu. Ale zatím jsme nikoho nenašli.“

Vanda došla ke dveřím vedoucím do sklepení. „A tam jste byli?“

Strážný vypadal zmateně. Zavrtěl hlavou. „Ne. Tam jsou přece ty těžké dveře, přes které—“

Vanda zavřela a otevřela. Už na první pohled bylo vidět, že masivní dveře na konci chodby jsou vyražené.

„Opatrně,“ řekl Tristan. Opět hlasitě.

Vanda přikývla, došla k vyraženým dveřím a vydala se dolů po schodišti, které vedlo do komplexu několika místností. Přešla do druhé z nich a nahlédla do knihovny. „Chybí mi dva deníky,“ pronesla.

Opatrně k ní přistoupil jeden strážný. „Madam, omlouvám se, ale neměli jsme tušení, že tu někdo je. Ani jsem nevěděl, že je možné se sem dostat.“

„Neomlouvajte se,“ odvětila Vanda. „Kdybyste sem šli, zřejmě byste přišli k úrazu nebo o život.“ Rozhlédla se kolem. „Kde je ale teď? Neviděli jste nikoho odcházet? Jak dlouho jste byli v hale?“

„V hale je stálá stráž. Vždy tam zůstávají aspoň dva z nás.“

„Hm.“ Vypadala velmi znepokojeně. Důkladně začala celé sklepení procházet. Tristan jí byl v patách. „Cítíš to?“ zeptala se tiše. „Musel tu být ještě chvíliku předtím, než jsme vešli do domu. Jak se odtud ale sakra dostal?“

„Cítím. No a... Nevede odtud jiný východ?“

„Ne.“ Rychle prošla zbytek místností a vrátila se opět pod schodiště. Nedávalo jí to smysl.

Tristan ani nenapadlo něco si tam dole prohlížet, jaký měl strach. Když ale Adriana nenašli, začal se uklidňovat.

Vanda přistoupila k jednomu ze strážných. „Podívej se na mě,“ řekla necitlivě a navázala s ním oční kontakt. Muž náhle vypadal jako v transu. „Skutečně tu nikdo nebyl? Nikoho jsi neviděl? S nikým jsi nemluvil? Nebyla ani vteřina, kdy mohla být hala bez dozoru?“

Tristanova panika se začala vracet. Přestal dýchat a nervózně čekal, co jí strážný odpoví.

„Ne. Nikoho jsem neviděl. S nikým jsem nemluvil. A hala byla pod stálým dozorem.“

„Tak jak je možné, že tu někdo byl a vy o tom nevíte?“

„Ehm...“ Muž začal hledat ve vlastní paměti, ale po pár sekundách to vypadalo, že ho to začíná bolet. „Já nevím.“

„Zasáhl někdo do tvé mysli?“

Jeho oči se zalily slzami a celý se roztrásl. „Nevím. Myslím, že ne.“

Vanda svůj pohled odvrátila a strážnému se okamžitě udělalo lépe. Zbytek strážných udělal nepatrný krok vzad.

„Co to bylo za deníky?“ zeptal se Tristan. „A proč by je někdo chtěl?“

Vanda jen zavrtěla hlavou. „Pojď se mnou.“

Došli do společenské místnosti, kterou Tristan dobře znal. Otevřela vitrínu a sáhla po dvou skleničkách a láhvi vína. Nalila sobě i Tristanovi. Mlčela, dokud první sklenku nevyprázdnila, pak konečně promluvila:

„Chybí deníky z doby, kdy jsem se proměnila v upíra. Nevím, k čemu to dotyčnému bude, ale chei je zpět. Byly to sice kopie, ale původní zápisy už dávno sežral čas.“

„Není tam něco, co by dotyčný mohl použít proti tobě?“ zeptal se s předstíranou obavou.

„To nevím. Myslím, že ne,“ odvětila a dolila si plnou sklenici. „Možná mě ani tak netrápí samotná ztráta deníků, jako spíš ta drzost. Jak si někdo může dovolit jen tak nakráčēt do mého domu, poničit majetek a ještě něco ukrást!“ Tristan nevěděl, jak přesně se chovat. Byl ovlivněný tím, že přesně věděl, co se stalo. Usoudil ale, že klasickým uklidňováním nic nezkaží. Udělal pár kroků k Vandě a položil jí ruku na rameno. „Něco takového by mě taky našťvalo. Ale... zřejmě nic jiného nevzal.“

„To ne, ale už z principu chei ty deníky zpět. Ať je vzal kdokoli.“

„Co teď budeš dělat?“

Povzddechla si. „Dnes v noci už nie. Ale zítra... Ten, co je vzal, něco zažije.“

„Myslíš, že ho najdeš?“ zeptal se.

Vanda se zatvářila triumfálně. Dlouze se napila vína. „Vím, že ho najdu. Mám své ověřené metody. Každopádně, omlouvám se, že plány na dnešní noc nevyšly.“

Tristan věděl, že ji musí nějak rozptýlit. Musel dát čas tomu, aby Adrianův pozměněný pach vyprchal. Obával se, že stopa, kterou po sobě zanechal, byla stále dostatečně silná, aby jej mohl jiný upír vystopovat. Vypil celou svou sklenku a přiblížil se k Vandě tak blízko, jak to šlo. „Myslím, že plány ještě tak úplně zhatěné nejsou.“ Neváhal a přitiskl si Vandu k sobě.

Ta si povzddechla. Nevypadala, že má na Tristana právě teď náladu. „Myslím, že ano. Dneska už nebudu dobrá společníce.“

Nasadil ten nejsvůdnější úsměv, jaký uměl. „Přece mě nenecháš prosit.“ Další slova už zašeptal. „Tedy pokud přesně to nechečeš.“

Na tváři se jí objevil náznak úsměvu. Podívala se Tristanovi hluboko do očí a tiše mu přikázala: „Na kolena.“

Poslušně udělal, co po něm chtěla, aniž přitom přerušil oční kontakt.

„A teď pros,“ dodala Vanda.

Jestli ani jeden z nich dosud nebyl vzrušený, ve zlomku vteřiny bylo vše jinak.

„Co se do prdele stalo?“ vyjel Tristan na Adriana sedícího u nich doma v zimní zahradě. Bylo krátce po východu slunce.

„Dobrá otázka,“ opáčil Adrian. „Jak se k čertu dozvěděla, že tam jsem?“

„Ty dveře byly pod kouzlem nějakého čaroděje. Jakmile jsi je otevřel, její náramek ji na to upozornil. Byly v něm stejné kameny, jako byl ten ve dveřích, jen menší.“

Adrian zaklel. „To snad není pravda.“

Tristan bez váhání udělal ke svému příteli krok a silně ho obejmul. „Idiote, víš, jak jsem se vyděsil? Kdyby tě tam našla, asi by tě... asi by tě na místě zabila.“

Adrian poplácal Tristana po zádech. „Jo. To jsem si myslel.“

Když se Tristan odtáhl, pokračoval: „Jenže ještě nemáme vyhráno. Chee tě najít. Přesněji toho, kdo vzal ty deníky. Kde je vůbec máš? A jak ses dostal ven?“

Adrian vypadal Tristanovým zběsilým kladením otázek pobaveně. Došel pro láhev rumu, kterou mu vtiskl do ruky, a teprve pak začal vyprávět: „Bylo to vlastně jen štěstí. Už jsem si sedl, že začnu ty deníky číst, ale pak jsem si uvědomil, že strážní zuřivě běhají po domě a hledají vetřelce. A že pokud se někdo podívá za dveře vedoucí do sklepení, všimne si těch druhých vyražených. A tak jsem zase vstal a začal konat. Ani nevím, jak se mi podařilo nepozorovaně dostat zpět do haly, i s deníky. Musel jsem tři z těch strážných zhypnotizovat, ale nakonec se mi podařilo dostat se nahoru na střechu, odkud jsem měl krásnou cestu pro únik. Tam jsem vás mimochodem zaslechl. Počkal jsem, dokud nebudete uvnitř domu, a pak jsem co nejrychleji zmizel. Kdybych zůstal tam dole jen o pár minut dýl, ven už bych se nedostal.“

Tristan nemohl uvěřit, jaké štěstí měli. Dal si několik dlouhých loků kvalitního rumu. „Kurva, tohle se mohlo ukázkově podělat... Kudy ses dostal zpět k nám? Bojím se, že Vanda půjde po pachové stopě. Její smysly jsou lepší než u nějakého podčeláňáka psa. Aspoň mi to tak přijde. I když neví, že sleduje tebe, dovede ji to sem.“

Adrian se ušklíbl. „Klid. Nejsem pitomec. Vzal jsem to nahoru do lesů, kam chodíme lovit. Tam jsem se asi pět kilometrů brodil řekou a k městu jsem se vrátil potokem. Nemá šanci mě najít.“

Tristan do sebe obrátil dalších pár loků. „Dobře. Takže hádám, že se na pár dní vydáš na lov, než z tebe vyprchá ta bylinná směs. A já zatím přelouskám ty deníky, co jsi vzal. Je v nich aspoň něco důležitého?“

„Myslím, že je tam všechno, co potřebujeme. Ale sám jsem toho moc přecíst nestihl. Každopádně jsou z období, kdy...“

„... kdy se Vanda stala upírem, já vím. Říkala to. Stačilo jí jen kouknout do knihovny a okamžitě věděla, které chybějí.“

To Adriana poněkud znepokojilo. „Vážně? To je... fascinující.“

„Jestli to chceš nazvat tímhle slovem...“

Adrian se zamyslel a pak Tristanovi vytrhl láhev z ruky, aby se sám mohl napít. „Jsou nahore v podlaze. Ale nevím, jestli je bezpečné je tu nechat, zatímco tu nebude.“

„Cože? Proč?“

„Protože už vidím, jak se začteš, a ejhle, Vanda ve dveřích. Oba víme, že tvoje smysly nejsou tak dokonalé jako u nás, starších upírů. Slyšíš sice dobře, ale často ztrácíš pozornost. Spousta věcí tě překvapí.“

Tristan otevřel ústa k námitce, ale nakonec uznal, že má Adrian pravdu.

„Mám takový návrh,“ řekl Adrian. „Vezmu deníky s sebou. Zmizím tak na šest až sedm dní, abych měl jistotu, že ze mě ten dočasný smrad vyprchá, a mezitím oba deníky přečtu a zjistím, kdo je tvůj stvořitel. Samozřejmě si to pak můžeš přečíst i sám.“

Tristan umíral touhou si deníky přečíst hned, ale věděl, že Adrianův plán je rozumný. A tak souhlasil.

Láhev rumu padla během pár minut. Pomohla oběma upírům se trochu zklidnit, takže později bez jakýchkoli stresů usnuli. Sotva slunce zapadlo, Adrian opustil sídlo a následně i město. Tristan, aby měl nad celou situací kontrolu, se vydal k Vandě. Našel ji na střeše jejího domu.

„Co tady hledáš?“ zeptal se jí, když se bez ohlášení sám na střeše objevil.

„Plánuju jít po tom pachu. Stále se krásně drží. Vedl ze sklepení až sem na střechu. Jdeš se mnou?“

Tristan nervózně přikývl. Jakmile se ale k Vandě přiblížil, zvědavě na něj pohlédla, jako kdyby ji něco zarazilo. Nic ale neřekla a zase se obrátila směrem k lesu, na který předtím koukala.

„Tak jdeme,“ řekla, ladně seskočila ze střechy dolů a počkala na Tristana.

„Určitě se vydal k lesu, ano. Půjdeme pomalu, nechej se splést.“

„Dobře. Aspoň se zase něco přiučím.“

Vanda se zasmála.

Jak ale šli, nemohl si Tristan pomoct. Byl si jistý, že žádný pach necítí, a přišlo mu znepokojivé, že Vanda ano. A nejen že cítí, ale byla i schopná po něm jít. Začal se trochu obávat, aby měl Adrian se svou domněnkou pravdu.

Šli zhruba tři hodiny. Už byli poměrně hluboko v lese a daleko od poslední městské cesty.

„Stále máš stopu?“ ptal se Tristan.

„Ano. A zřejmě i vím, kam míří.“

„A kam?“

„Slyšíš to?“ zeptala se a ukázala severním směrem.

Když se Tristan zaposlouchal, přikývl. „Tekoucí voda. Hodně vody. Řeka?“

„Přesně tak,“ řekla. „Vsadím se, že mířil tam. Samozřejmě v naději, že voda jeho pach skryje.“

„A skryje?“

„Nikdy ne úplně.“

„Skutečně?“

„Ano. Ale... uvidíme,“ odvětila a pokračovala dál:

Bylo to tu zas. Tristana se pomalu, ale jistě zmocňovala panika. Začínal celého toho nápadu s vloupáním do Vandina sídla litovat. Pokud se totiž Adrianovi nepodařilo zamaskovat svou pachovou stopu, zavede to Vandu přímo k nim do domu. A Adrian je pryč. Co bude dělat? Jak to bude vysvětlovat? Zkusí ze sebe udělat nevinného a celé to svést na Adriana? To, že hned večer zmizel z města, by tomu pomohlo. Jenže se vrátí, a co pak? Půjde na smrt? Zůstal stát na místě:

„Co se děje?“ zeptala se Vanda, když se po něm ohlédla.

„Já... Nic... Jen se snažím soustředit na ten pach, ale... nic necítím.“

Vypadala, že se každou chvíli rozesměje. „Jsi díky tomu velmi roztomilý, víš to?“

„Díky čemu?“ zeptal se nechápavě.

„Díky té své nezralosti. Někdy mi nedochází, jak mladý upír vlastně jsi.“

„Myslím, že pro tebe budu už vždycky mladý upír.“

„To ne, jen do takových stých narozenin. Pak už tě budu brát jinak.“ V jejím hlase byl slyšet sarkasmus. „Ale víš co? Zkusím tě aspoň něco naučit.“ Přesla k němu a chytila ho za ruce. Tristan si všiml, že od věcrejší noci to bylo poprvé, kdy se trochu uklidnila:

„Zavři oči,“ řekla melodicky.

Tristan poslechl:

„Nejdřív jen dýchej. Vyčisti si hlavu.“ Vanda stála u něj a stále ho držela za ruce. Čekala a dávala mu čas. „Teď, aniž bys otevřel oči, mi řekni, co všechno kolem cítíš. Nadechni se nosem, ale ne nijak zhluboka. Normálně. Ale soustřeď se. A ignoruj můj pach.“

Tristan se několikrát nadechl a snažil se vnímat každý pachový vjem, který byl v jeho dosahu. „Mořská voda ze západu. Mokrá hlína. Pryskyřice stromů. Flející listí...“

„Výborně. Pokračuj. Je toho mnohem víc.“

Chvilí jen dýchal a snažil se rozlišit jednotlivé pachy. „Zvěřina, srst nějakého zvířete. Asi se otřelo o strom. Zvířecí výkaly, celkem nedaleko. Potom něco... Med? Lesní včely mají někde úl.“

„Impozantní. A dál?“

Pokoušel se rozpoznat ještě další pachy, ale až se snažil sebevíc, přišlo mu, že je to všechno. Dokud se na pár sekund nezvedl jemný poryv větru. Pak ucítil

samotného Adriana. Přesněji jeho falešný pach. Jako kdyby stál nedaleko. Bylo to tak silné, že nemohl uvěřit tomu, že to do té chvíle necítil. „Pach člověka. Tedy ne úplně. Je to takové tupější, méně příjemné.“

„A to je přesně to, po čem jdeme.“

Tristan otevřel oči. Jakmile se ale přestal soustředit jen čichem a sluchem, Adrianův pach jako kdyby zmizel. „Už to necítím.“

„Chee to evik. Tak pojďme.“ Vanda pustila jeho ruce a zamířila dále na sever. Tristan ji následoval, a to až k řece Nisse. Došli na břeh, kde se Vanda zastavila.

„Tohle už bude o něco těžší.“

„Mohu se zeptat?“

„Ano?“

„Jak je možné někoho stopovat, pokud vleze do tekoucí vody?“

Zavřela oči a soustředila se, stejně jako předtím Tristan. „Prakticky to nejde, voda veškerý pach odnese. Ale hádám, že někde musel z té řeky zase vylézt. A pokud to je v okruhu tří kilometrů, měla bych být schopná ten pach zachytit. Předpokládám, že s mými deníky v ruce asi neplaval, takže zas tak dlouho se řekou pohybovat nemohl.“

Tristan se uklidnil. Věděl, že Adrian se brodil řekou pět kilometrů a následně i potokem. Jestli to byla pravda, byla mizivá šance, že ho Vanda vystopuje. Usadil se a jen ji sledoval.

Stála tam několik dlouhých minut, než oči zase otevřela. „Hm. Nic.“

„Určitě?“ zeptal se Tristan. Srdece mu poskočilo radostí.

„Bohužel. Ten bastard zřejmě moc dobře věděl, co dělá. Ale neboj. Ještě jsou jiné možnosti.“

„Ano?“

„Ano. Vezměme v potaz, že se dotyčný snažil vrátit k městu. Severně je moře, severovýchodně pustina. Tudíž bych se zkusila vydat podél řeky a teoreticky bychom měli projít kolem místa, kde náš přítel z vody vylezl.“

On nevyšel. Brodil se dál potokem, pomyslel si Tristan. Klid.

Vanda pokynula k odchodu. Svízným tempem se vraceli k městu podél břehu řeky. Ten byl místy neschůdný kvůli skálám, a tak se občas museli od řeky vzdálit a poté se zase vrátit. Tristan byl nervózní, ale snažil se vést normální konverzaci. Doufal, že to aspoň trochu pomůže narušit Vandino soustředění. Nevěděl, jestli v tom byl úspěšný, nebo ne, ale když se dostali zpět k městu a Vanda stále Adrianovu stopu neměla, uklidnil se ještě víc.

„Museli jsme to minout,“ řekla na jedné z malých lávek, které zdobily kraj města, kudy řeka protékala.

Tristan k ní přistoupil a objeml ji kolem ramen. „Můžeme to zítra zkusit znovu, ne? A třeba po druhém břehu.“

K jeho udivení ale Vanda zavrtěla hlavou. „Ne. Kdyby vylezl někde tam, kudy jsme šli, určitě bych jeho pach zachytila. Nabízí se ale ještě jedna možnost.“

Tristan si připadal jako na houpačce. Už zase ho polilo horko.

„Skutečně se mohl vydat na severovýchod do lesů. Mohl to vzít nějakou velkou oklikou nebo k pohoří Asteros. Tam je, co vím, spousta vesnic, kde se může skrývat.“

Tristan se v duchu zaradoval. Aspoň dokud mu nedošlo... *Ale počkat. Tím směrem se teď Adrian skutečně vydal. A jestli Vanda zamíří ke pohoří Asteros, je možné, že narazí na jeho pozdější stopu. Snad byl Adrian natolik chytrý, aby nešel po cestách.*

„Zkusíme to tedy zítra tamtím směrem,“ podpořil ji Tristan a láskyplně si k sobě Vandu přitiskl.

Uplynulo devět dní, než se Adrian vrátil. Byla to chvíle, kdy Tristan věděl, že jsou všechny hrozby zažehnány. Vanda totiž Adrianovu stopu nezachytila. A jak sama po třech dnech řekla, už by ji ani nepoznala, kdyby ji objevila. Noe, kdy se Adrian vrátil, naštěstí pro ně přšelo. A hodně. Přišel do domu celý promočený.

„Ty sis teda vybral počasí,“ byla Tristanova slova na uvítanou.

„Byl to záměr,“ odvětil, když si stahoval kápi a svlékal černý nepromokavý kabát. „Chtěl jsem se vrátit už večera, ale cítil jsem ve vzduchu déšť, a tak jsem počkal. Čím méně pachu v lesích rozptýlím, tím lépe. A když prší, je to hračka. I když si myslím, že už asi tři dny smrdím tak, jak bych měl.“ Rozhlédl se po hale. „Jsme tu sami?“

Tristan přikývl. „Ano. Vandu sem teď nevodím a nějakou dobu raději ani vodit nebudu. Poté, eos vypil ten sajt, jsi tu strávil den. Možná to tu je ještě cítit.“

Adrian nad tím mávl rukou. „Už to bude dobré.“

„Byl bych opatrný. Neviděl jsi ji tam venku. Dokonale tě stopovala až k té řece.“

„Ale dál přece už ne, hm?“

„Dál už ne.“

„Tak vidíš. Věř mi trochu. Víím, co dělám.“

„No... A co ty deníky? Na eos přišel?“

Brašnu se zápisníky měl Adrian v dešti schovanou pod kabátem. Samotné je pak ještě vybaloval z kusu látky.

„Mám dobrou a špatnou zprávu.“

„Nejdřív tu dobrou.“

„Ten Marcus, se kterým žila a který ji proměnil – máme jeho dokonalý popis: Jak vizuální, tak charakterový.“

„A ta špatná?“

Adrian skoro vztekle pohodil deníky na jednu z polic. „Že pořád kurva nevíme, co je zač. Buď Vandě dlouho nic neřekl, anebo to do těch deníků z nějakého důvodu nenapsala.“

„Cože?“

„Jo,“ odvětil Adrian a zamířil do společenské místnosti k vitrině s alkoholem. „Víme, že měl velkou rodinu, která se skládala z upírů. Víme, že přicestoval odněkud z východu. Víme, že přes padesát let žil sám v jednom z klášterů někde na jihu. Ale konkrétní informace prostě chybějí. Přečti si to, ale za mě tam není nic, co by nám pomohlo.“

Tristan si nechal nalít plnou sklenku rumu a usedl do křesla. „To nemyslíš vážně. Nečeš mi doufám říct, že celé tohle bylo k ničemu, že ne?“

Adrian zíral do země. „Já nevím, Trisi. Myslím si, že jsme víceméně ve slepé uličce. A já... Fakt nevím, co teď. Znovu ale už do toho sídla nejdu.“

„Znovu bych tě tam ani neposlal. Chvillemi jsem myslel, že mě trefí, jak jsem byl nervózní.“

Pak nastala chvíle ticha. Oba dva se zamysleli nad dalšími možnostmi.

„Skutečně tam není nic, co by nám aspoň trochu pomohlo? Co třeba město, odkud byl nebo přijel?“

Adrian zavrtěl hlavou, pohled stále přibítl k podlaze. „Ne. Nic. Píše tam jen o východě. *U něj doma na východě... Když přišel z východu... Jeho přátelé z východu...* To je vše. Nejhorší na tom je, že kdybych vzal ještě jeden deník, možná bych se něco dozvěděl. Směřovalo to totiž k tomu, že Marcus Vandu odveze do své domoviny. A vypadalo to, že se Vanda těší. Ale někde tam druhý deník končí.“

Tristan nevěděl, jestli je víc zoufalý, vzteklý, nebo smutný. Vrahem jeho rodiny byl muž, se kterým Vanda strávila několik staletí. Adrian znal dokonce jeho popis. Ale stále nevěděli, co přesně je zač ani kde ho hledat. „Kurva,“ dostal ze sebe po nějaké době. „Už nevím, jak dál.“

Akir se zasmál a Caietana mu instinktivně dala ruku přes pus. „Pšt,“ zašeptala. „Jestli tě tu táta nachytá, oba nás zabije.“

Leželi na slámě nahoře ve stodole. Byla už tma a skrz vikýř byl krásný výhled na východ měsíce. Zdál se obrovský.

„Nemůže nás slyšet. Je přece doma a pravděpodobně už si dává třetí sklenku vína.“

„Někdy mám pocit, že ho alkohol jen víc rozdráždí.“ Schoulila se k Akirovi na prsa.

„Ty mu o nás zatím neplánuješ říct, vid’?“ zeptal se a zapřemýšlel, jak dlouho už se vlastně s Caietanou vídá.

Všechno to začalo ten večer před deseti měsíci, kdy jí vyléčil popáleniny v obličejí a následně vymazal část paměti. Všechno pomocí magie. I když si na kouzla samotná nepamatovala, zřejmě v ní z té noci zůstalo cosi neobvyčejného. A to něco se týkalo Akira. Když pak na sebe po pár dnech narazili, zapovídali se a skončili na dlouhé procházce podél řeky. Nakonec museli hledat cestu zpět do vesnice, protože se ukázalo, že se od ní vzdálili více než sedm kilometrů.

Poslední dva měsíce se vídali skoro ob den a Akir se nemohl ubránit pocitu, který v něm stále více narůstal. Měl ji rád. Hodně. Možná by i řekl, že je zamilovaný. Samozřejmě ne nahlas a už vůbec ne před Alechandrou, která ho, co se znali, od různých vztahů odrážala. Chápal ji a ještě donedávna si myslel, že její názor sdílí.

„Zatím počkám. Víš, jaký táta je. Jakmile se o tobě zmíním, bude tě zkoumat, jestli jsi pro mě dostatečně dobrý, jaké máš zázemí, co přesně plánujeme, bude tě zvát na rodinné večere... Viděla jsem to u obou sester a nechej tě tomu vystavovat. Ne teď.“

Akir se usmál a Caietanu obejmul. „Alechandra o tobě taky neví. Říkám jí vždycky jen, že jdu ven, a ona se neptá za kým, proč a kam.“

„Kéž by se moji rodiče neptali. Ani nevíš, jaké máš štěstí.“ Sotva to ale dořekla, uvědomila si, že zřejmě nevolila správná slova. Věděla, že jeho rodiče odjeli a už se mu neozvali, a že ho to nějaký čas dost trápilo, i když o tom moc nemluvil. „Akire... Omlouvám se. Nemyslela jsem to tak...“

„To je v pořádku,“ uklidnil ji. „Už žiju bez rodičů docela dlouho a Alechandra mi je nahrazuje víc, než by musela. Zavázala se jen k tomu mě učit, ale dělá toho mnohem víc. Dává mi najevo, že jí na mně záleží, zajímá ji můj názor, jedná se mnou jako s dospělým. Tedy většinou.“

„Je to zajímavá žena. Je pravda, že jim to nevyšlo s tím... Rickem, nebo jak se jmenoval?“

Přikývl. „Jo, je. Alechandra není na nějaké vážné známosti. A Alarick zřejmě vážnou známost chtěl. Ukončila to pro jeho dobro.“

„Aha,“ hlesla dívka a prstem začala přejíždět Akirovi po břiše. Asi si to neuvědomovala, ale podobnými činy ho vždy spolehlivě vzrušila. Nedával to na sobě moc znát, ale nejednou se stalo, že o bouli v jeho kalhotách zavadila. Většinou pak zčervenala a rychle se odtáhla. Jejich intimnosti zatím končily u polibků.

Leželi tak dlouho. Chvillemi si povídali, chvillemi jen mlčeli a objímali se. Bylo jim spolu dobře. Když se však večer začal lámat v noc, usoudili, že je načase jít domů.

Dole za stodolou se loučili několik minut. Všude kolem byla jemná vrstva čerstvě napadaného sněhu.

„Nebojíš se? Přece jen je to k vám domů daleko,“ řekla Caietana.

Akir se tiše zasmál a zavrtěl hlavou. „Nemám se čeho bát.“ To, že by všechny možné protivníky díky své magické síle přemohl, už samozřejmě nezmínil.

„Líbí se mi, jak jsi odvážený. I spousta starších kluků by byla strachy podělaná jít cestou, kterou chodíš ty.“

Udělal krok k ní a ještě jednou ji obejmul. „Já to vím.“ Vlepil jí krátký polibek. „Dobrou noc.“

„Dobrou,“ zašeptala a sledovala, jak Akir pomalu mizí ve tmě. Až když se jí úplně ztratil z dohledu, otočila se a zamířila do domu.

Nepospíchal. Šel pomalu a vychutnával chladný, téměř mrazivý vzduch. Pomáhal mu dokonale si vyčistit mysl. Když přišel domů, pozdravil čarodějku, která se hrála u krbu s knihou v ruce a citronovým čajem na stole, a pokračoval k sobě. Dal si dlouhou koupel a pak zasedl k pracovnímu stolu, kde si zapsal něco málo do deníku. Netýkalo se to jeho osobního života, ale jen jeho tréninku, který ten den proběhl jako každé jiné dopoledne.

Dalšího dne pokračovali ve cvičení telepatických schopností. Po snídani odešli do lesa, aby našli nějaké zvíře, které by posloužilo k Akirově tréninku. Celý les byl zasněžený, a proto když se před nimi mihla srnka, nešlo ji přehlédnout. Alechandra na ni ihned upozornila.

„Není daleko?“ zapochyboval Akir a užuž připravoval svou mysl pro magický úkon.

„To zvládneš. Musíš ji přimět přijít blíž.“

Chlapec udělal nepatrný krok doleva, aby na zvíře lépe viděl. Byl to takový jeho zlovyk.

„Jen se podívej, no,“ popíchl ho Alechandra a tichý smích zadusila v šále.

„Dej mi pokoj,“ odvětil s úsměvem a začal se soustředit. Postup znal, už to dělal několikrát, ale cílem tréninků bylo, aby spojení se zvířetem uměl navázat co možná nejrychleji.

Zhluboka se nadechl a snažil se nemyslet na nic jiného než na srnu stojící zhruba šedesát metrů před ním. Zavřel oči a představil si, jak oba stojí ve tmě. Jen ona a on. Pak si představil sám sebe, jako kdyby na sebe koukal jejíma očima. Byl to jakýsi jeho způsob, jak se dostat zvířeti do hlavy a jak zajistit spojení jejich myslí. Otevřel oči. Spojení bylo navázáno.

„Výborně,“ hlesla Alechandra. Akir nikdy nevěděl jak, ale vždy jeho magii a pokusy o ni cítila. „Pokračuj.“

Maximálně se soustředil, aby udržel kontrolu. Pak vydal rozkaz. *Pojď ke mně.* Nebyla to slova, ale spíš nutkání, které té srně předal. Musel do její myslí vtisknout potřebu jít k němu blíž. Zároveň ta potřeba ale musela být podložena pocitem bezpečí.

Srna k němu zvedla hlavu a přemýšlela. Po pár vteřinách se k němu obrátila a udělala pár kroků vpřed.

„Krásná práce,“ řekla tiše Alechandra. „Drž spojení.“

Měl perfektní koncentraci. A čím víc se srna blížila, tím silnější spojení mezi nimi vznikalo. Když už byla jen pár metrů od něj, přestal se soustředit na potřebu a zanechával v srně jen pocit bezpečí. Tím ji přiměl přijít až úplně k němu.

„Hodná holka,“ zašeptal a pohladil ji. Poté vytáhl z brašny malé jablko a nabídl jí ho. Zvíře ho nejdříve očichalo a nakonec s chutí snědlo. Srna zvedla hlavu a podívala se Akirovi do očí. Byl v tom jistý důk. Akir se usmál a veškeré spojení jejich myslí přerušil. Srna trochu znejistěla, ale nevylekala se a neutekla. Dokonce se od Akira nechala dál hladit.

„Nemám co vytknout. Naprosto perfektní práce. Pociť bezpečí, který do zvířat umíš zasadit, je obdivuhodný. Někdy se stane, že i dospělý čaroděj má s takovým kouskem problém. Když pak spojení myslí ukončí, zvíře zpanikaří a uteče.“

Akir cítil hrdost. „Baví mě to. Navíc mám zvířata rád.“ Ještě párkrát srnu pohladil. „Tak běž, holka.“ Jako kdyby to pochopila, pomaličku od nich odkráčela.

„Pojď, budeme pokračovat. Musíš zkoušet i na jiných zvířatech. Pokud tedy nějaké v téhle zimě najdeme.“

Přikývl.

„Poslední dobou jsi ukázkově klidný. Ani nevím, kdy naposledy jsem u tebe cítila nějaký výkyv magie. Co se děje?“

Akir trochu zčervenal. „Myslím, že nic zvláštního.“

„Dobře,“ usmála se Alechandra. „Myšlenky ti nečtu, víš, že jsem slíbila, že to dělat nebudu, ale té vlny emocí, která se teď kolem mě prohnala, jsem si nemohla nevšimnout. Takže... Co je jinak?“

Nemohl se zbavit úsměvu na tváři. „Nevím, jestli o tom chei mluvit.“

„Jen povídej. Se mnou přece můžeš řešit cokoliv.“

„No... Asi někoho mám.“

Tušila to, a tak jen čekala, jak bude pokračovat.

„Vzpomínáš na Caietanu?“

„Ano. Ta, které jsi vyléčil tvář od spálenin. Tak ta?“

„Jo. Tedy... Nevím přesně, co to znamená, ale mám ji rád. Hrozně moc.“

„To je dobře. Potřeboval jsi někoho, kdo by tě trochu odreagoval.“

Akir na ni pohlédl se značným údivem. „Vážně? Ty přece dlouhodobé vztahy nepodporuješ.“

Alechandra se uchechtla. „To ne. Ale nikdo neříká, že tohle je nebo bude dlouhodobý vztah. Tím ti samozřejmě nechei krást žádné naděje. Máš ji rád? Teď a tady? Buď s ní.“ Pak se zarazila. „Ale jako dospělá a zodpovědná osoba se musím zeptat — už jste spolu...“

„Ne, ne,“ zarazil ji Akir a znovu zčervenal. „K tomu nedošlo. Prakticky ještě k ničemu. Ale vím, jak to chodí a že si mám dát pozor.“

„Kdyby náhodou, tak...“

„Ne, to je dobré,“ skočil jí do řeči. „Vážně. Vím všechno, co potřebuju.“

„Dobře,“ odvětila a sama se trochu zarděla. Nikdy ji nenapadlo, že něco takového bude někdy s nějakým dospívajícím řešit.

„Sandra o tobě ví,“ prozradil Akir Caietaně. „Včera jsem jí to řekl.“

„Vážně?“ Celkem ji to překvapilo. „A jak reagovala?“

Akir pokrčil rameny. „Lépe, než bych čekal. Ne protestovala, ale dala najevo, že ve vážné vztahy nevěří.“

Šli večerním městem. Všude bylo živo a z náměstí se k nim doléhala hudba. Napadaný sníh se stále držel, hlavně na střeších domů a na stromech. Sem tam se objevil nějaký rampouch.

„Asi musela zažít něco, co ji k tomuhle názoru přivedlo.“

„Myslím, že Sandra toho zažila až moc.“

„Nevypadá staře. Zas tolik toho zažít nemohla. Jestli je jí třiatřicet...? Je to hodně?“

„Věř mi,“ pousmál se Akir, „má toho za sebou dost.“

„Znáš ji přece krátce.“

„Ale znám ji. Řekl bych i lépe než své vlastní rodiče. A ona zná dokonale mě.“

„Rodiče tě přece vychovali. Nikdo tě nemůže znát lépe než oni. Vím, že se na ně asi zlobíš, jelikož odjeli a tys tu musel zůstat, aby ses učil řemeslo, ale... Nikdo tě nemiluje více.“

Akir zatnul pěst. Caietana pochopitelně neznala celou pravdu. Když se o tom bavili poprvé, vynechal celou tu část, jak ho tu rodiče nechal bez rozloučení a také proč. Informace, že ho jeho vlastní otec nejspíš začal nenávidět, možná se ho dokonce bát, by se totiž neobešla bez bližšího vysvětlení věčně toho, že je Akir čaroděj.

„Co se děje?“ Dívka postřehla jeho rozladění a chytila ho za ruku. Oba se zastavili.

„Nie, jen... Stýská se mi. To je celé.“

„To tedy není. Myslím, že jsem tě už celkem poznala, a nejde si nevšimnout, jak se jakékoli konverzaci o rodičích snažíš vyhnout. Ráda bych věděla, o co jde.“

Nechtěl jí lhát, ale pravdu jí říct také nemohl. Povzdychl si. „Chei k tobě být upřímný, tak ti něco řeknu. Ano, máš pravdu. Není to celé, je v tom něco více. Ale je to věc, o které v tuhle chvíli nechci mluvit. Je to hodně osobní. Můžeme, prosím, tohle téma otevřít, až bude správný čas?“ Nezněl nijak našťavaně, jen zlomeně.

Caietana se mu dlouze podívala do očí, jako kdyby čekala, že z nich něco vyčte. Nakonec mu položila ruku na tvář a dlouze ho políbila. Akir ji objal pažemi a přitiskl k sobě.

„Chápu to,“ hlesla poté. „Až budeš připravený, jsem tu pro tebe.“

„Děkuju,“ odvětil a láskyplně se usmál.

Pokračovali procházkou přes náměstí, našli si volnou lavičku a pak jen tak seděli a poslouchali hudbu, která tam hrála. Skoro po celou tu dobu byla Caietana v Akirově objetí nebo se aspoň drželi za ruce. Když ji později večer doprovodil domů, zamířil do hostince, kde se měl sejít s Robem a Hayliem. Už na něj netrpělivě čekali. Téměř měsíc se neviděli, a tak nebylo divu, že ho okamžitě zasypali hromadou otázek ohledně Caietany.

Alechandra seděla ve stejném hostinci jako Akir před několika dny. Nechtělo se jí tam, ale nakonec podlehl přemlouvání od několika dalších ženských z vesnice. Už s nimi několikrát byla, ale nikdy z toho neměla kdovíjaký zážitek.

Měla před sebou už třetí sklenku vína a snažila se zapojit do konverzace. Občas to šlo, občas ne. Byla si vědoma, že je mnohem chytřejší než ostatní a často se to projevovalo. Když například Vea Pastarne, manželka největšího prodejce látek, prohlásila, že kozí mládě se nazývá tele, měla co dělat, aby se udržela a nevěpila jí facku. Místo toho se zhluboka nadechla a obrátila do sebe zbytek sklenky. Co jí ale vadilo ještě víc, bylo, když Petra Saturni, Věina velká kamarádka, vedla dlouhý monolog o tom, jak je hrozné, že dnešní svět ztrácí víru ve Svatého. Ona sama byla totiž velmi věřící. Ne všechny ženy u stolu její názor sdílely, ale všechny včetně Alechandry věděly, že nemá cenu se s ní dohadovat.

Zaujalo ji ale, když Lesci Fantor začala vyprávět o své nedávné cestě do hlavního města království. Popisovala, jak s manželem procházeli památky, navštívili palác, ochutnali tamní pivo a víno, poznali velké množství lidí... Ale především prý nikdy v životě neviděla takové množství čarodějů na jednom místě.

„Ve velkých městech jich je vždycky poměrně hodně,“ zapojila se Alechandra. „Toho jsem si vědoma. Cestujeme s manželem často. Navštívili jsme Mynthryl, Ragokyn i Toglyati, ale věř mi, Sandro, nikde nebylo takových čarodějů a čarodějek jako tam. Přisahám, že v každé uličce — opravdu v každé — je nějaký čarodějní podnik.“

Alechandra všechna velká města znala a čarodějní podnik v každé uličce, to bylo skutečně hodně. Většinou platilo, že ve velkém městě člověk našel deset až patnáct dobrých čarodějů a dalších dvacet drobnějších, kteří se magií mnohdy ani neživil.

„V každé uličce?“ ujistila se.

„Minimálně v centru.“ Lesci si stála za svým. „U několika jsme i byli. To víte, věštění budoucnosti, sexuální kouzla, totemy... Ale i léčivé masti a medicíny. Každopádně jsem se na celou tuhle nezvyklou věc ptala i své známé, u které jsme strávili pár nocí. Tvrdila, že čarodějové začali do Ardenthalu přicházet zhruba před čtyřmi lety, a to z celého království. Nikdo přesně neví proč, ale vzhledem k tomu, že to vypadá i na nárůst hradních čarodějů v královském paláci, existují různé spekulace. Nic ovšem samozřejmě není potvrzené.“

Náhle se ozvala Tesa Dier. „To já, když jsem byla v Ragokynu se svou sestrou, jeden moc pohledný čaroděj nám ukazoval, jak —“

„Jaké spekulace?“ ignorovala Alechandra Tesin pokus o přihlášení se o slovo. Tesa se zatvářila uraženě, ale neřekla ani slovo. K Alechandře si vlastně nikdy nikdo nic nedovolil. Byla až příliš od rány.

Lesci si přisedla blíž a prsty si pročísla své dlouhé hnědé vlasy. „Jedna ze spekulací je, že království chce mít nad čaroději kontrolu, a tak je povolávají do hlavního města. Král se prý bojí, aby nedošlo ke vzpouře. Dává to smysl,

protože čarodějů je v království opravdu hodně. Kdyby chtěli, mohli by se jednoduše dostat k moci.“

„Myslím, že málokterý čaroděj by toužil po takovém druhu moci,“ odvětila Alechandra s pochybami. „Aspoň co sama vím. Při svém studiu jsem se seznámila s mnohými z nich.“

„K tomuhle se asi neumím vyjádřit. Znáám čaroděje jen na obchodní úrovni. Žádného jsem nikdy nepoznala víc. Pak tu máme ale ještě jednu spekulaci. Někdo přišel s tím, že by Cidentalís chtělo táhnout proti království Orient, a k tomuhle účelu právě potřebuje i čaroděje. Tahle spekulace je určitě důvěryhodnější, protože poslední čtyři roky království zavádí povinný armádní výcvik pro mladé chlapce z velkých měst a okolí.“

Alechandra přemýšlela. „Ale proč by Cidentalís chtělo táhnout proti Orientu?“

„I ohledně toho už jsem něco slyšela. Orient prý bez jakýchkoli důvodů či jednání zabral některá naše území a přivlastnil si některé obchodní cesty. To by byl dobrý důvod pro to, aby se Cidentalís ozvalo, ne?“

„To ano. A co se ještě povídá?“

Lesci se usmála. „Nějak jsem tě tím zaujala.“ Natáhla se po své skleneci a provedla několik důkladných loků.

„Jak říkám, mám mezi čaroději přátele.“

„Chápu... Další teorií je, že se čarodějové stahují do Ardenthalu, aniž by je král povolal. Prý aby tam založili jakýsi svůj řád. To mi ale moc nedává smysl, protože každý čaroděj, co chce ve městě zůstat, potřebuje licenci od paláce.“

„To je pravda. Přesněji mohou tam zůstat, ale ne vykonávat svou činnost. Aspoň ne nějak okatě.“

„Máš přátele přímo v Ardenthalu?“ zeptala se Lesci.

„Možná,“ odvětila Alechandra. „Chci říct, že tam bývali. Nejsem si jistá, zda jsou tam pořád.“

Žena vypadala užasle. „Je to ale stejně zvláštní, vid? Co by tak mohli čarodějové v takovém počtu dokázat? A proč?“

„To nevím,“ zalhala Alechandra. „Vždycky jsem se zajímala spíš o léčení a byliny než o jejich schopnosti.“

„Tomu rozumím.“

„A co se Orientu týče — opravdu zabírá naše území?“ pokračovala skrytá čarodějka. Přesně tohle byla jedna z těch chvil, kdy jí vadilo, že se zahrabala ve vesnici na konci světa. Když bydlela v Sensai, zjistila si během chvíle všechny nejružnější klepy.

„Vypadá to tak. Ale hlavní město zatím nic nepotvrdilo ani k tomu nevydalo žádné prohlášení, tudíž oficiálně se nic neděje.“

„Immm...“ Alechandra by potřebovala zjistit další detaily, ale zatím byla ráda aspoň za tyhle informace. „Ještě něco?“

„Víc nevím,“ řekla Lesci. „Ale brzy se možná dozvíme takových věcí, že budeme koukat.“

„To je dost možné.“

Ať už se po zbytek večera řešilo cokoli, Alechandra tomu nevěnovala pozornost. Stále přemýšlela o té věci se shromažďováním čarodějů v hlavním městě. Bylo to zvláštní. A podezřelé. Po pěti sklenkách vína svým společnícům oznámila, že odchází a ani se nezdržovala s nějakým pořádným rozloučením.

Když přišla domů, ihned zamířila k Akirovi do pokoje. Právě četl jednu z knih o tronickém používání magie.

„Ahoj. Můžeš na chvilku?“ zeptala se a pokynula mu, aby šel za ní.

„Jasně,“ řekl zmateně, odložil knihu a následoval ji.

Usedli do křesel naproti sobě.

„Zvládneš tu zůstat dva až tři dny sám?“

Akir se zarazil. „Asi ano. Ale proč? Co se děje?“

Povzddechla si a unaveně se opřela do opěradla. „V Ardenthalu se z nějakého důvodu shromažďují čarodějové. Vypadá to, že bordel, který dělá Orient, už začíná kráti vadit a plánuje proti nim nějaké tažení. I armádu prý rychle zvětšuje.“

„A co to znamená?“ zeptal se Akir.

„Nevím, jestli to tak skutečně je, ale jestli ano a skutečně se v hlavním městě tvoří nějaký čarodějný řád, mohli by mi... nám pomoci.“

„Jak?“

„Poslyš, Akire, vím, že ti to tak nepříjde, ale oba jsme v tuto chvíli ve stálém nebezpečí. Orient po mně jistě stále pátrá. A když jsi se mnou, jsi v tom namočený taky. Pokud je nějaká možnost, že by mi mohli dát pokoj, chei ji znát.“

„Dobře, a co máš tedy v plánu?“

„Chtěla bych zítra vyrazit do Ardenthalu. Portálem, samozřejmě. Zkusila bych tam zjistit nějaké informace, mám tam pár známých, a zase se vrátím.“

Akir o tom zapřemýšlel a začal se obávat jedné věci. „Jestli je to ale pravda a čarodějové se shromažďují v hlavním městě, předpokládám, že takhle na dálku by nám moc nepomohli. Museli bychom se k nim přidat, vid'? Odejít.“

Nechtěl opustit svou rodnou vesnici. Ne teď, když se sblížil s Caietanou. Navíc stále někde ve skrytu duše doufal, že se zase uvidí s rodinou. Aspoň s matkou a sestrou.

„Upřímně, nemám tušení. Nejdřív musím zjistit, jaká je situace. Ale slibuji ti, že pokud by se rozhodovalo o tom, zda se přesunout do hlavního města, budeme o tom rozhodovat spolu. Ale chei znát možnosti.“

Akir nervózně polkl. „Dobře.“

Alechandra se usmála. „Zítřka ráno bych vyrazila, ano? Budu ráda, když mě doprovodíš k východním skalám, kde otevřu portál. Kdyby mě náhodou někdo stopoval, ať ho pak nezavedu rovnou sem.“

„Nemohl bych si to otevření portálu vyzkoušet?“

Zavrtěla hlavou. „Je to moc velká vzdálenost. Navíc jsi tam nikdy nebyl, a tak by to vůbec nemuselo fungovat.“

„Aha... Ještě na něco se chce zeptat. Myslíš si, že najdeš v Ardenthalu nějaké mocnější čarodějce, než jsi ty sama? Protože podle toho, co jsi mi říkala o té upíří krvi, to snad ani není možné, ne? Užíváš ji pravidelně tak dlouho, že energie, kterou v sobě nosíš, je... obrovská.“

Alechandra v očích probleskla pýcha. „Ne. Nemyslím si, že najdu někoho mocnějšího, než jsem já. Ale nejde jen o magickou moc. Pokud mají tihle čarodějové vazbu na palác, pak je to diplomatická moc, co mi může zaručit bezpečí.“

Akir pochopil. „Dobře.“

Alechandra na svém uředníkově viděla, jak se obává, že bude muset odejít z místa, kde vyrůstal a kde se podle všeho i zamiloval. Věděla ovšem, že pokud existuje nějaká možnost absolutního bezpečí, bude jí muset využít:

Portál se otevřel za lesem u osamocенého mlýna, který si Alechandra kdysi vryla do paměti přesně pro tento účel. Bylo to už za hradbami hlavního města, ale dostatečně daleko od obydlené oblasti. Alechandru čekala zhruba hodina cesty. Měla na sobě tmavý cestovní kabát, přes ramena brašnu, na nohách teplé boty. Sněhu zde bylo více než u nich ve vesnici a potok, kolem kterého šla, byl úplně zamrzlý.

Když zdolala téměř pustou přírodu, dostala se na jakési předměstí, které obývala spíše nižší vrstva obyvatel. A čím víc se blížila k paláci, který ještě neviděla, tím se dostávala do bohatších částí. A čím hlouběji ve městě byla, tím větší byla i její nervozita. Stále se ale uklidňovala tím, že ji přes dva roky nikdo neviděl. A pokud nenarazí vyloženě na lovce z Orientu, kteří hledají primárně ji, nemá se čeho bát. Upozorňovat na sebe každopádně neplánovala. Mířila k muži jménem Gideon. Nebyl to čaroděj, ale jeden velmi úspěšný obchodník se zvířaty. Byl známý tím, že se o svěřená zvířata staral lépe než o vlastní děti. Nic jim nechybělo. S Alechandrou se seznámili, když byl kdysi obchodně ve městě Sensai. Dostal se k ní na něčí doporučení, protože potřeboval vyléčit svého tygra severního. Během léčebné kúry padlo pár

sklenek vína a vzájemně se poznali. Strávili spolu skoro celý měsíc, co Gideon ve městě byl. Když pak přijel po roce, vypadalo to podobně. I další dva roky poté. Ona na oplátku věděla, kde přesně žije, takže vždy, když byla v hlavním městě, zastavila se za ním na návštěvu. V současnosti to byly už čtyři roky, co ho neviděla. Doufala, že bydlí ve stejném domě, v sídle, jehož přízemí bylo určeno jen pro zvířata. Když zjistila, že se na tom nic nezměnilo, zaradovala se. Vypadalo to, že je vše při starém.

U brány stáli dva strážní. Jeden z nich dovedl čarodějkou k hlavnímu vchodu a tamodtud potom služebná až do jídelny, kde seděl pán domu.

„Omlouvám se, pane, ale přišla za vámi tato žena.“

Gideon trochu zestárl. Právě seděl u oběda společně se svou ženou a dvěma dekami. Jedné mohly být tak tři roky, druhé dva. Jeho žena byla krásná a štíhlá bruneta s vlasy po ramena.

„Dobré poledne, omlouvám se za vyrušení,“ uvedla se Alechandra.

Gideonovi se na tváři objevil úsměv a okamžitě odložil lžici. „Alechandro? U Svatého, co tady děláš?“ Přispěchal k ní, obejmul ji a společensky políbil na tvář. Následně ji krátce představil své ženě. „Mono, Alechandra, má přítelkyně ze Sensai. Alechandro, Mona, má žena.“

„Ano, ano. Párkrát ses o ní zmínil,“ přitakala Mona. „Dobrý den.“

„Půjďme vedle, pojd,“ řekl Gideon a odvedl Alechandru do společenské místnosti. Nabídl jí pití i něco k jídlu, vše ale odmítla.

„Gideone, ráda bych tě viděla za jiných okolností, ale bohužel tu nejsem na přátelské návštěvě. Vyhledala jsem tě, protože potřebuji pomoc. Ale... Je to poměrně choulostivá situace.“

„Říkal jsem si, že bude něco špatně, když jsem byl vloni v Sensai a tvůj dům byl opuštěný. Chtěl jsem tě jít navštívit.“ Vstal a zavřel všechny dveře v místnosti. Dětský ruch i hluk z kuchyně utichly. „Tak povídej. Co se děje?“

„Před nějakými třemi lety jsem musela Sensai opustit. A nebylo to příliš dobrovolné.“

Alechandra si Gideona bedlivě prohlédla a zjistila, že jeho tmavé hnědé vlasy začaly pomaličku šedivět. I vrásky kolem očí byly hlubší, než si pamatovala. Ale nebylo se čemu divit. Bylo mu téměř čtyřicet.

„Proč?“ zeptal se.

I když s ním Alechandra nestrávila tolik času, bezmezně mu věřila. A věděla, že je to oboustranné. Sám se jí svěřil s věcmi, které ani jeho žena zajisté nevěděla.

„Chceš to slyšet celé?“

Rázně přikývl.

„Dobře...“ Uvlebila se a spustila. Vzala to od začátku, jak ji oslovili velvyslanci království Orient a jak je odmítla. Pokračovala svým napadením,

útěkem, setkáním s upírem, hledáním nového domova, nalezením Akira, jeho výevikem... Když skončila, Gideon jen obtížně hledal slova:

„To je strašné. Ale proč jsi to nenahlásila? Království by ti poskytlo ochranu.“

„Ale jen kdybych byla tady. Jinde ne. A navíc bych tu možná byla víc na ráně než kdekoli jinde.“

„Myslím, že —“

„Nech to být, Gideone. Tak jako tak tu možná stejně skončím, protože... No, proto jsem vlastně tady. Je pravda, že se tu poslední čtyři roky shromažďují čarodějové z celého království.“

„Ano.“

„A víš proč? A nemyslím klepy, ale fakta.“

„Je dost těžké tyhle dvě věci rozlišit, víš? Něco vím, ale nezaručím ti, že je ta informace správná. Je ale od přítele, který dělá strážného přímo v prostorách paláce.“

„Povídej.“ Alechandra si sundala kabát a rozmotala šál.

„Za poslední roky se zde ve městě shromáždilo přes sto padesát nových čarodějů. A prý je tu shromáždil sám král. Měli by zakládat něco jako řád. Každou chvíli se prý všichni scházejí v paláci a řeší kdoví co.“

„A víme, proč je shromažďuje?“

„Kvůli Orientu. Ale tady se to celé dost rozchází, jsou totiž dvě teorie. Jedna tvrdí, že je shromažďuje z důvodu hroziícího tažení proti našemu království. Druhá, že náš král se upsal králi Orientu a shání čaroděje pro něj. Což by, teď když jsi mi řekla, že za tebou byl Orient s nabídkou, i dávalo smysl.“

Alechandra si povzddechla. „Taky mě to napadlo. Je to podezřelé. Orient dává dohromady nějaký čarodějný řád. A přesto, že Cidentalis nikdy ne podobného nemělo, tak najednou taky.“

„Co když oslovili více čarodějů a ti také odmítli jako ty?“

„Právě. Nezapomeň, že mě chtěli zabít, takže nejde o žádnou prkotinu. Šlo jim o to, abych nemluvila. Nechtěli, aby se o tom dozvěděl někdo nepovolaný...“

„Oslovit krále sousedního království, aby sám dal cidentalské čaroděje dohromady, a následně skrz něj celý řád ovládat, by bylo vlastně velmi chytré a efektivní, nemyslíš?“

Alechandra nevěděla, co si myslet. „To ano. Ale... Proč by to král dělal? Proč by zaprodával vlastní království?“

„Aby se vyhnul válce, kterou by Orient zajisté vyhrál?“

„A to je právě ono. Co když ne? Slyšela jsem, že jsme rapidně zvětšili a stále zvětšujeme vojsko.“

„To ano, ale nevím, jestli dostatečně, abychom se v případě války mohli Orientu rovnat.“

„A co když náš král prostě jen kopíruje jejich kroky? Mají velké vojsko a čarodějný řád a evidentně chtějí část našeho území. Tak by dávalo smysl vyrovnat se jejich síle vojensky i magicky, abychom se mohli bránit.“

„No jo, ale jak se dozvěděli o tom, že Orient nějaký čarodějny řád má? Evidentně se to snaží utajit, když tě právě kvůli tomu chtěli mrtvou.“

„Jenže mrtvá nejsem. A třeba jsem nebyla jediná.“

„Třeba,“ povzddehl si Gideon. A právě v tu chvíli se otevřely dveře do jídelny. Stála v nich Mona:

„Zlato, budeš jíst s námi?“

Gideon zavrtěl hlavou. „Ne, najezte se dnes beze mě. Musím tu něco dořešit.“ Žena přikývla a zase dveře zavřela. Gideon pohlédl na Alechandru, která začínala vypadat zoufale.

„Nevím, co mám dělat. Jestli se půjdu zeptat přímo zdejších čarodějů, upozorním na sebe. A jestli jsou skutečně pod rukou Orientu, nedostanu se z města živá...“

„Moc rád bych ti poradil, ale nevím jak. Ale určitě ode mě čekej pomocnou ruku. Můžu tě tu i ubytovat, pokud potřebuješ.“

„Kdepak,“ namítla. „Máš tu dvě děti. Nehodlám vás nijak ohrozit, kdyby se eokoli podělo. Navíc chei zajít ještě za pár známými, co tu mám. Tedy jestli tu stále žijí.“

„Dobře. Ale pamatuj, že se na mě můžeš kdykoli obrátit, ano?“

Alechandra přikývla. „Dobře. Mocrát ti děkuju.“ Pak se usmála. „Ale teď ty. Řekni mi... Jak se máš? Dlouho jsme se neviděli.“

Akirovi se ulevilo, když se mu díky kouzlu podařilo dostat Caietanu k nim do domu. Alechandra ho to učila, ale zatím to nikdy nezkoušel. Jakmile ale byla uvnitř, mohl si oddechnout.

„Cos řekla tátovi?“ ptal se jí, když mířili k němu do pokoje.

„Že přespím u Freyi. Je to sestřenice, která má s manželem vlastní dům. A vím, že mě podrží. Sama to zažívala, a to ještě poměrně nedávno.“

„Vyřídí jí, že moc děkuju.“

Jak šli chodbou, Caietana se rozhlížela kolem. „Ten dům je úžasný. A takových věcí, co tu máte.“

„Jo, no... Všechno je to Sandry. Tedy velká většina. Provedl bych tě tu víc, ale vím, jak si cení soukromí, a nechei ho narušovat.“ Co řekl, byla vlastně lež. Pravda byla taková, že Caietana nesměla vidět žádné magické předměty ani jakékoli jiné věci, které byly s magií spojeny.

„A kde vůbec je?“

„Odejla na dva dny do města Forx. Prý pro nějaké byliny a tak.“

„Ale venku jsou ustájení oba vaše koně,“ odvětila Caietana.

„To ano,“ vydal ze sebe Akir a přemýšlel nad odpovědí. „Ale od někoho si půjčila jiného koně. Prý silnějšího, nevím. Neptal jsem se.“

Vešla do jeho pokoje. Všechny zápisníky a knihy týkající se magie měl pečlivě schované, i tak se ale Caietana zarazila. A to nad množstvím knih v policeích.

„To je všechno tvoje?“ zeptala se ohromeně a přešla ke knihovně.

„Ano,“ přiznal a sledoval, jak se jeho slečna zaujatě probírá knihami. A jak na ni tak koukal, došlo mu, co se dnes v noci chystají udělat. Byl trochu nervózní, ale věděl, že to budou oba.

„Kolik z toho jsi přečetl?“ ptala se dál.

Akir si stoupl vedle ní a zhoupł se na špičkách. „Až na pár všechny. Sandra mi moc knih dopředu nekupuje. Až minule jich přinesla asi deset najednou. Asi zjistila, že to stíhám číst.“

„Akire, je tu snad sto knížek. Kdy to zvládáš?“

„Čtu každé ráno a každý večer, když nejsme spolu. Baví mě to. Ne ani tak čtení, ale to zjišťování informací. I když ne všechno je naučná literatura. Jsou tu i různé smyšlené příběhy či pohádky.“

Caietana se usmála. „Tak to mi snad přečteš něco na dobrou noc.“

„Dobře,“ odvětil a daroval jí krátký polibek. „Máš hlad? Máme tu toho spoustu. I ovoce, kdybys chtěla.“

Đívka nadšeně přikývla a následovala ho dolů do kuchyně. Tam se pustili do vaření a přípravy různých pokrmů a všechno to pak spolu snědli. Zatímco Akir poklízěl nádoby, Caietana procházela jídelnu a společenskou místnost. Obdivovala obrazy, knihovnu, malé sošky v policeích a další věci.

„Akire, co je tohle?“ zavolala něj.

Když Akir přešel vedle, ukazovala na asi stopu vysoký dřevěný totem, který stál na krbu. Byl precizně zdobený rytinami a osázený malými měsíčními kameny.

„Tomu se říká Vravský totem. Alechandra ho nedávno někde pořídila. Mají pohlcovat negativní energii v domě. Většinou se nosí do nových domácností při první návštěvě. Tenhle je zvláštní tím, že ho vyrobil jeden severský šaman.“

„A je tomu tak?“ zeptala se. „Funguje?“

„Měsíční kameny i jisté druhy dřeva uchovávají magickou energii, takže ano. Určitě funguje.“

„Jsi trochu čaroděj, že?“

Akir se zarazil. „Cože?“

„No všechno tohle... byliny a léčitelství... občas to hraničí s magií, nebo se pletu?“

„Hraničí jak kdy. Jako léčitelé samozřejmě hodně využíváme věci, které čarodějové vytvořili. Ale čarodějem bych se tedy nenazval.“

Caictana se usmála. „Je to fascinující. Celé tohle téma mě vždycky dokáže dostat do úžasu.“

„To jsem rád,“ pronesl, vzal ji za ruku a podíval se jí upřeně do očí.

Caictana jeho pohled opětovala. Pak ho objala, přitiskla se co nejvíce k němu a dlouze ho políbila. Akir ji chytil za boky a nepřestával líbat.

Když se po nějaké chvíli od sebe odtáhli, ani jeden nevěděl, co dál. Oba sice věděli, že toho druhého chtějí, ale ani Akir, ani Caictana neuměli udělat první krok.

Akir znervózněl. „Ehm... Nechceš si dát koupel?“ navrhl. Přišlo mu to jako vhodné místo, kde začít s takovými intimitami.

Usmála se a přikývla. „Dobře.“

Akir tedy nechal napustit velkou dřevěnou vanu a přimíchal do ní speciální sůl, která sloužila pro uvolnění. Jakmile byla vana plná, začal se svlékat. Až když byl úplně nahý, uvědomil si, že Caictana tam jen stojí a hltá ho pohledem. „Musíš se taky svléknout,“ hlesl důvtipně a napřímil se. Ukázal tak všechno:

„Já vím,“ zašeptala Caictana a celého si ho prohlédla.

Akir trochu zčervenál, usmál se a vlezl do koupele. Tam se usadil, takže mu koukala jen ramena a hlava, a zády se zapřel o teplé dřevo. „Tak pojď.“

Caictana přikývla a začala se pomalu svlékat. Její pohyby byly ladné a svůdné, skoro jako by to už někdy dělala. Když ze sebe shodila i poslední kousek oblečení, Akir se okamžitě naplno vzrušil.

Člověk byla štíhlá, s malými kulatými prsy. Díky nim a zaoblujícím se bokům už získávala viditelně ženské křivky. Ne takové, jako měla například Alechandra, ale i tak Akirovi přišla neuvěřitelně přitažlivá. Zamilovanost vystřídalý živočišné pudy. Najednou ji už totiž nechtěl jen líbat. Chtěl, aby se na něj posadila, a chtěl vědět, jaké to je být v ní. Zíral na ni, jako kdyby byl v nějakém transu.

Překročila stěnu dřevěné vany a usedla do horké vody. „Promiň mi tu otázku, ale už jsi někdy viděl nahou dívku?“

Akir se probral. „Ne, jsi první.“

„Myslela jsem si to,“ řekla s úsměvem.

„Hm.“

„Sandra se nebojí nechat ti na starost celý dům?“

Akir pokrčil rameny. „Jak vidíš, tak ne. Už se známe nějakou dobu. Vypěstovali jsme si velmi dobrý vztah a myslím, že si můžeme vzájemně důvěřovat.“

„To ano. Ale at' se tváříme jakkoli, teprve dospíváme. Ne každý dospělý by tak jednal. Naši mě třeba odmítli nechat doma samotnou i na jedinou noc. Musela jsem s nimi tehdy odjet kvůli jedné zakázce do města a zase zpět.“

„Ale ty jsi holka. Bojí se o tebe.“

Předstírala dotčení. „Prosím?“

„Víš, jak to myslím.“

„Já zapomněla. Ty jsi kus chlapa.“

„To jsem,“ zasmál se a Caietana také.

„Do toho máš ještě kus cesty. Ale zase ne tak moc velký, řekla bych. Co se známe, mužníš před očima.“

„Snažím se držet si zdravou mysl i tělo. A vyplácí se to ve všech směrech.“

„To ano...“ Zadívala se mu na několik dlouhých vteřin do očí a pak se rozhodla přisunout se až k němu, do těsné blízkosti.

„Jsi tak krásná,“ dostal ze sebe a začal ji líbat. Současně ji chytil za boky a posadil si ji na klín. Zatím jen posadil, díky čemuž se vzájemně dráždili: Caietana ho začala líbat na krku. Akir se nezmohl na nic než na povzdech:

„Copak?“ zašeptala:

„Nie,“ dostal ze sebe. „Jen... Jsem hrozně vzrušený.“

„Já to cítím,“ zasmála se a rukou začala jeho ztopořený úd dráždit ještě víc. Znovu si povzdechl. A zatímco na něm pracovala, začal dlaní přejíždět po jejím těle. Po nohou, bocích, prsou... Měl chut' je líbat, ale byla pod vodou a on nechtěl přerušit tu slast, kterou mu Caietana doprávala. Nie příjemnějšího totiž ještě nezažil. A jak se tak nechával opečovávat, brzy ucítil, že se blíží konec. To ale nechtěl:

„Počkej, počkej,“ zašeptal a snažil se z jejího úchopu vysvobodit:

Donutila ho ale znovu se zády opřít a frekvencí dráždění zrychlila. Vypadala, že ji Akirova slast neskutečně vzrušuje. Dokonce cítil, jak se sama dráždí díky pohybům své pánve. Jeho dech začal znít divoce. „Počkej...“ Ale Caietana ne. Pokračovala, a když ucítila, jak se celé Akirovo tělo pod ní napíná, chtěla ho uspokojit o to víc.

Trvalo to už jen pár sekund. Vydal ze sebe několik slastných zvuků, zalapal po dechu a bylo po všem. Celé tělo mu zacukalo. Hleděl přitom Caietana zhluboka do očí. Uchopil její tvář do dlaní a znovu ji vášnivě políbil.

„To bylo... úžasný...“ Sám se samozřejmě ukojoval už nějakou dobu, ale od někoho jiného to zažil poprvé. A věděl, že už nebude chtít jinak:

„To bylo,“ odvětila a znovu ho líbala.

Následující noc byla dlouhá a vášnivá. Po koupeli se přesunuli k Akirovi do ložnice, kde naopak zase on zkoušel uspokojit Caietanu. Nejdříve rukou, pak ústy a nakonec sebou samým. Nevěděl jistě, co přesně dělá a jestli to je správně, ale i Caietana nakonec dosáhla svého. Než se tak ovšem stalo, Akir svého dosáhl celkem čtyřikrát. V pauzách si dlouze povídali, smáli se spolu, dotýkali... Bylo to plnohodnotné užívání si přítomnosti toho druhého. A vždy když jejich těla opět zaplavilo vzrušení, vrhli se na sebe, aby se znovu a znovu ukojili.

Šli spát až k ránu. Nazí, ve vzájemném objetí a vyčerpání.

Příštího večera, téměř noci, když Akir ležel v posteli u jedné ze svých knih a snažil se nemyslet na nepatřičnosti, se vrátila Alechandra. Sotva uslyšel bouchnout domovní dveře, zapomněl na všechno a pospíchal jí naproti.

Vypadala odpočatě, ale ne příliš v dobré náladě. Akir jí pomohl od kabátu a brašny, uvařil jí čaj a společně se pak usadili do společenské místnosti.

„Nevypadáš, že neseš úplně dobré zprávy,“ podotkl.

„Taky že ne,“ odvětila a s chutí se napila horkého citronového čaje.

„Povídej.“

Zavrtěla hlavou. „Nevím, co si mám myslet. Byla jsem u čtyř lidí. Všichni staří známí, kterým se dá věřit. Gideon, Tia, Lambert a Paul. Ale ani jeden z nich nedokázal říct, jak to přesně s těmi čaroději v Ardenthalu je. Vím, že tvoří řád. Dle všeho to vypadá, že je shromažďuje sám král. Ale je tu velká pravděpodobnost, že to dělá pro krále Orientu.“

„Proč by to dělal?“

„Možná aby zabránil válce, co já vím? Ale faktem je, že je to celé moc podezřelé. Nevěřím tomu, že by úplnou náhodou Cidentalis vytvářelo čarodějný řád v tu samou chvíli, kdy ho tvoří Orient. Po čtrnácti stoletích.“

„A ptala ses přímo i nějakých čarodějů?“ zeptal se Akir zmateně. Přišlo mu to totiž jako logický krok.

„Neptala. Jak jsem řekla, nechodlám na sebe nijak upozorňovat. A jakmile bych se dostala mezi čaroděje, udělala bych to. Spousta z nich mou tvář zná.“

Nebyl si jistý, kam to celé směřuje. „No ale... Co tedy teď? Mění se pro nás něco?“

Nejhorší bylo, že Akir byl spokojený tam, kde byli. Zároveň ale věděl, že Alechandra nebude doopravdy šťastná, dokud nebude zase volná a bez zabíjaků za patami.

„Pro teď nic. Musíme počkat, jak se ta situace vyvíjí. Věřím, že se brzy ukáže, jaká je pravda. Navíc... mám takový nápad a ten zahrnuje tebe.“

„Jak to myslíš?“

„No... Počkala bych několik měsíců, jestli na povrch nevyplují nějaké další informace. A pak bych se tam nevrátila já, ale ty.“

„Já?“ divil se. „Proč?“

„Mě Orient hledá, ale tebe nikdo nezná. Budeš prostě patnáctiletý čaroděj, co přišel do Ardenthalu hledat místo k životu. Tvůj výevik jde natolik dobře, že tou dobou už budeš schopný čaroděj. Nebudeš umět všechno, ale věřím, že pokud rád shromažďuje dobré čaroděje, bude tě chtít.“

Akirovi se ten plán nelíbil. Jak už několikrát naznačoval, chtěl zůstat tam, kde byli. Zvlášť potom, co s Caictanou udělali další krok k jejich možné budoucnosti. „Ehm, dobře,“ dostal ze sebe tak trochu nuceně.

„Já přece neříkám, že tě tam pošlu natrvalo. Ne. Ale třeba na měsíc. Jen by ses seznámil, vyslechl si jejich nabídku... A poté bychom se rozhodli, co podnikneme dál. Třeba nic. I to je varianta.“

Přelo se to v něm, ale uklidňoval se tím, že je to otázka budoucnosti. Sice poměrně blízké, ale i tak to nebylo nic, co by se mělo dít v řádu dnů.

„Rozumím.“ Pokusil se o úsměv. „Prostě uvidíme.“

„Ano. Uvidíme. Tudíž pro teď to neřešme. Raději mi řekni, jak sis užil tři dny samoty, hm?“

Akir se trochu zarazil a možná i zčervenal. „Nooo, znáš to.“

Alechandra se do něj zapíchla zvědavým pohledem a dlouze se napila svého čaje.

Tristan čekal v uličce u hostince. Byla už hluboká tma a on měl hlad. A chuť na lidskou krev. Navíc byl posledních pár týdnů zoufalý a měl nervy na pochodu. Lidská krev vždy uklidnila mysl více než ta zvířecí.

V denících, které ukradl Adrian Vandě, bylo mnoho informací. Ovšem žádná, která by jim aspoň trochu objasnila, co byl Tristanův stvořitel Marcus zač. Od té doby zůstali ve slepé uličce. Nezbývalo nic jiného než prohlubovat Tristanův vztah s Vandou a po nějakém čase se jí zeptat. Tristan měl už i připravenou verzi, kterou jí řekne.

Jednoduše jí vysvětlí, že si nic ze své proměny nepamatuje a že chce najít upíra, který ho stvořil. A to proto, aby věděl, proč tak učinil. Nic víc. Část o tom, že Vandu našel díky čarodějce Alcehandře, nechá dle pravdy. K tomu ale potřeboval, aby mu bezmezně věřila, že je do ní skutečně zamilovaný i přesto, že ji původně vyhledal jen kvůli Marcusovi.

„To abys počkal aspoň tak dva tři roky,“ řekl mu na to Adrian, když mu tuhle myšlenku přednesl.

„To je moc dlouho.“

„Jsi upír, Tristane. Nic není moc dlouho. Prostě se tu usad' a žij s Vandou. Skutečně ji poznávej, proživej ty city. I kdybys měl čekat deset let, není to hodně.“

„Co když to prostě risknu?“

„Jestli budeš riskovat, nevíš, jak zareaguje. Sám jsi to říkal. Navíc jsi viděl její reakci, když jsem se jí vloupal do domu. Kdyby mě tam chytla, dost možná by mi vyrvala páteř z těla.“

„To čekání mě ale zabije. Navíc je to čekání, které může být úplně zbytečné.“

„Ale dokud nás nenapadne něco lepšího, je to jediný plán, který máme.“

Tristan se chtěl pomstít. Chtěl Marcusovi za to, co udělal, trhat jeden prst po druhém, dokud sám nebude prosit o smrt. Navíc ho stále zajímalo, proč zrovna jeho proměnil a proč ho tam jen tak nechal.

Nejhorší ale bylo pomyšlení, že to, že ho najdou, nic nevyřeší. Že až zjistí, co je zač, budou muset shromáždit spojence. Nejlépe mezi jinými upíry, co možná nejstaršími.

Dveře hostince se otevřely a vytrhly tak Tristana z jeho myšlenek. Na ulici vyšel asi dvacetiletý mladík. Dobře stavěný, tmavé vlasy. Jak šel, viditelně se motal. Musel mít v sobě minimálně několik piv. Než se nadál, Tristan stál kousek před ním.

„Ty vole,“ dostal ze sebe mladík. „Jsem se tě lekl, kamaráde. Kde ses tu vzal?“

Tristan udělal několik kroků vpřed a navázal s mladíkem oční kontakt. Do několika vteřin byl zhypnotizovaný a věděl, že má zůstat v klidu a že nemá křičet. Naklonil mu hlavu na stranu a s chutí se mu zakousl do krku. Byla to první lidská krev po několika týdnech, a tak nebylo divu, že se Tristana zmocnila euforie. Došlo na několik kvalitních loků, ale pak se donutil přestat. Opatrně vytáhl zuby z mladíkova krku, znovu se mu podíval do očí, aby mu vtiskl, že si nic z tohoto okamžiku nemá nepamatovat, a rychle zmizel.

Nezamířil ale domů. Neměl totiž dost. Psychické rozpoložení mu nedovolilo spokojit se s takovým málem. Vydal se více do centra města, kde věděl, že se zcela jistě nakrmí lépe. Domů dorazil až s východem slunce, stihl to jen taktak.

„Myslel jsem, že jsi u Vandy,“ pronesl Adrian. Pak spatřil Tristanovu kreví zbarvenou košili. Bylo to sice jen pár kapek, ale na té bílé to bylo vidět. „Cos dělal?“

„Krmil se ve městě,“ odpověděl bez nálady.

„Celou noc?“

„Vlastně jo.“ Ani celonoční krmení Tristanovi nezvedlo náladu. Vypadal tak, jak se cítil. Bez duše. „Půjdu si lehnout.“ A aniž čekal na Adrianovu odpověď, zamířil nahoru.

Na schodišti ho ale jeho přítel zastavil. „Tristane.“

„Co je?“ Otočil se.

„Vím, že to teď vypadá úplně na hovno, ale věř mi. Na něco přijdeme.“

„Snad to bude brzy,“ odpověděl a zamířil do své ložnice. Tam zkontroloval zatažené závěsy, svlékl se, padl do postele a snažil se usnout. V hlavě měl ale stále neklid.

Kristeen zamkla obehod a po klidné ulici zamířila směrem k paláci. Slunce už zapadlo, a tak se celé město topilo v oranžových barvách a občané se připravovali na příchod večera.

Venku bylo nádherně. První měsíc teplého období se letos činil. Kristeen by si nejraději sedla na terasu a začetla se do nějaké pěkné knihy, musela se však zúčastnit zasedání řádu, které se konalo po několika týdnech. Byla zvědavá, co je důvodem jeho svolání, jelikož posledních dlouhých několik měsíců se prakticky nic nedělo. Ubýjelo ji to, ale zatím měla svázané ruce.

Do síně, kde se mělo zasedání konat, přišla jako první. Zatím tam byla jen Alishia a Godrick. „Dobré odpoledne, jsem tu brzy, že?“

„Vlastně ne,“ odvětila Alishia. „Úmyslně jsme chtěli, abys tu byla dříve než ostatní.“

Kristeen si odložila brašnu, kterou nesla přes rameno, a znepokojeně na oba své kolegy pohlédla. „O co jde?“

„O tři věci,“ řekla Alishia a mávnutím ruky zavřela obě křídla dveří.

Kristeen cítila lehké vzrušení. Vypadalo to, že se něco děje, což ona už nutně potřebovala. Začínala být z toho všeho nienedělání vzteklá. „Ano?“

Alishia a Godrick přešli až k ní a posadili se. Čarodějka pak spustila: „Jelikož mám pocit, že jsi jediná, kdo se chce co nejdříve zapojit do jakékoli mise či jednání, které by zahrnovaly kroky proti Orientu, ráda bych ti tu představila jednu nabídku.“

„Poslouchám,“ řekla Kristeen a důležitě se na židli narovnala.

„Jde o to, že potřebujeme někoho, kdo se stane naším zástupcem. Někoho, kdo přišel stejně jako ostatní a kdo má o naši věc nadmíru velký zájem. Někoho, díky němuž se budou věci stále hýbat kupředu. Někoho, komu ostatní čarodějové věří a respektují ho. Chceme tebe.“

Byla za nabídku ráda, ale potřebovala vědět víc. „Co by to všechno obnášelo?“

„To je samozřejmě na domluvě. Vedla bys většinu zasedání, byla bys přímo u zdroje všech informací a určitě bys měla lepší kontakt s primátorem i králem.“

Kristeen se zablýsklo v očích. „A co rozhodování o dalších krocích? Víš, že dotedl to bylo na vás, primátorovi a králi. Chci mít v tomhle také slovo.“

„S tím se samozřejmě počítá.“

„Promyslím si to, ano? Do zítřka bych vám dala vědět. Ale... Co ostatní? Proč si myslíte, že zrovna já jsem dobrá volba? Máme v řádu spoustu zkušenějších čarodějů.“

Godrick se ujal slova. „Zkušenosti nejsou všechno. Za ty roky jsme zjistili, že máš pro věci největší zápal. Cheeš výsledky, jsi schopná okamžitě řešit problémy, nie neodkládaš. Navíc jsme se na tebe pár našich lidí ptali a všichni nám náš nápad odsouhlasili. Věctně Olivie.“

„Ona o tom ví?“

Alishia přikývla. „Ano, ale poprosili jsme ji, aby ti nie neříkala.“

„Aha. No... Jak jsem řekla, dám vám vědět.“

„Dobře. Přijdeme nyní ke zbývajícím dvěma věcem. Obě budeme řešit na zasedání, ale chci tě s nimi obeznámit dopředu a slyšet tvůj názor, hlavně tedy návrhy řešení.“

Kristeen se trochu zamračila. „Povídejte.“

„Posledních pár měsíců se šíří jakýsi drb. A nevíme, kde je jeho zdroj. Povídá se, že náš král i celý čarodějný řád je pod vlivem království Orient. Asi ti nemusím říkat, jak moc zlé tohle může mít dopady. Pokud se to více rozkřikne, noví čarodějové se k nám nebudou chtít přidat.“

„Co? Ale vždyť je to absurdní. Chceme proti Orientu zbrojit, nezodpovídáme se jim. Ani jiným.“

„Já to vím, ale cizí lidé a čarodějové ne. Musíme zjistit, odkud tyhle drby jdou, a zarazit je.“

„Souhlasím.“

„Máme pár kontaktů, které by o tom mohly něco vědět. Byli bychom rádi, kdybys to ty osobně prověřila, případně i s Oliví. Dle tvého příběhu vím, že si umíš získat informace, když chceš.“

„To ano,“ hlesla a zavzpomínala na svou infiltraci do Sovího řádu.

„Ještě dnes ti ty kontakty předáme,“ dodal Godrick. „A poslední věc — naši zvědi se vrátili.“

Kristeen přeběhl mráz po zádech, ani nevěděla proč. Čekali na ně tak dlouho, že bylo téměř k neuvěření, že jsou konečně zpět. Když se před rokem a půl objevily dvě nebezpečné amfory ukrývající mor a zjistilo se, že zbývajcí dvě má nejspíš Orient, vyslal král za hranice tři tuety zvědů, aby se pokusili vypátrat, co se vlastně v sousedním království děje. Všechno to byli obyčejní lidé, kteří se měli vydávat za kočovný lid, jenž hledá práci a přístřeší. Bohužel neměli možnost nijak své království informovat, tudíž dohoda byla taková, že až budou něco vědět, pošlou některé členy s informacemi zpátky.

„Skutečně?“ zeptala se Kristeen. „A co zjistili?“

Godrick s Alishiou si vyměnili starostlivý pohled. Alishia poté pokračovala: „Bohužel nie dobrého. Dle všeho to vypadá, že to nebude trvat dlouho a Orient podnikne tažení na naše východní města. Mluví o tom hlavně jejich vojáci, kteří pozorují, jak se mění jejich stanoviště a tábory. Všechno, co mají

dle rozkazů dělat, tomu nasvědčuje. Od jednoho z důstojníků prý padlo, že tomu nedává víc než rok.“

Kristeen tušila, že to nebudou dobré zprávy, ale když je slyšela, nedokázala skrýt své emoce. Zděšení se mísilo s nervozitou a velkou dávkou vzteku. „Bastardi,“ dostala ze sebe. „Víme, proč to dělají?“

„Proč byla před čtrnácti stoletími válka? Kvůli moci. A Orient ji chce všechnu zřejmě pro sebe,“ řekl Godrick vážným hlasem. „To ale není všechno. Víme i něco o těch čarodějích.“

„Ano?“

„Ano. Jejich počet se vyšplhal nad dvě stě čtyřicet členů. A prý už tak plánují zůstat. Dávali dohromady nějaký určitý objem magické moci, který tímhle počtem členů zřejmě získali.“

„Ale k čemu?“ nechápala Kristeen.

„To se intenzivně tají. Ale tamní lidé si suškají o tom, že se čarodějové často shromažďují u hranic kolem království. Usoudili jsme, že to má co dělat s magickou bariérou, kterou tam vytvořili.“

„Na způsob, jak skrz ni poslat nějaké kouzlo, jsme asi stále nepřišli, že?“ zeptala se Kristeen.

„Ne,“ odvětila Alishia. „A myslím, že se nám to ani nepodaří. Ta bariéra je neskutečně silná.“

Kristeen několikrát krátce přikývla. „Dobře. A jaký je tedy plán?“

„Král v blízké době svolá své velitele vojsk a většinu vojáků nechá přesunout do východní části Cidentalis. Západ bude takřka nechráněný, ale je nutné mít hlídání hranice.“

„A jak to vůbec vypadá s velikostí armády? Přiblížili jsme se jim aspoň?“

„Vycvičených mužů je hodně, ale jen část se jich přidala k vojsku trvale,“ řekl Godrick. „Ale ano, armádě Orientu jsme se přiblížili.“

Kristeen se nadechla k další větě, ale chodbou se ozvaly kroky prvních čarodějů, kteří mířili na plánované zasedání.

„Dokončíme to potom, ano? Navíc to rozebereme i s ostatními,“ řekla Alishia.

Kristeen souhlasila a následně se už začala vítat s příchozími. Netrvalo dlouho a dorazily i Nina s Olivíí, které jako vždy usedly na židle vedle ní.

„Proč jsi mi nic neřekla?“ ptala se hned.

Olivia potlačila smích. „Poprosili mě o to.“

„Jo, ale kdybych to věděla dopředu, možná bych si to promyslela a mohla bych jim hned odpovět.“

„Tys to neodsouhlasila?“

„Zatím ne.“

„Podle mě nemáš nad čím přemýšlet,“ řekla Olivia a své dlouhé blond vlasy si sěsla přes rameno.

Zasedání začalo vzápětí, a přesně jak Alishia slíbila, otevřela téma týkající se nových informací od jejich zvědů. Neopomněla ani drby, které o jejich řádu kolují, což byl moment, kdy se strhla krátká, ale vášnivá diskuze. Někteří čarodějové z řádu totiž byli toho názoru, že měl primátor či král už dávno veřejně oznámit, co se ve skutečnosti v Cidentalis děje a jaký je pravý důvod příchodu tolika čarodějů.

„Vidíte?! A to je přesně ono. Kdyby lidé věděli, proč přesně řád vznikl, nevymýšleli by si tyhle šílené teorie. Ale můžeme jim to mít za zlé? Asi těžko. I mně by přišlo nadmíru podezřelé, kdyby se v mém rodném městě najednou objevilo přes sto nových čarodějů.“ To byl názor Afkhara, jednoho ze starších čarodějů a snad největšího morouse v řádu.

„Nie nám přece nebrání jít s tím ven teď,“ navrhl jiný.

„Jo, to nám tak určitě pomůže. Bude to vypadat, že se jen snažíme uklidnit klepy. Kolik lidí si myslíš, že tomu uvěří? Ti, co si jsou kdovíproč jisti, že děláme pro Orient, už si za tím budou stát. Jako bys ty mezky z města neznal.“

„Ne všichni jsou takoví. Když král s primátorem předstoupí před lid a veřejně oznámí, co se děje a z jakého důvodu, srovná se to.“

„Jak myslíš,“ odsekl Afkhar a zase si sedl.

V tomto duchu se pak nesl i zbytek zasedání. Když po celkem dvou hodinách konečně skončilo, Kristeen si oddechla.

Celý řád opustil síň tak rychle, jak to šlo. Kristeen tam opět zůstala, společně s Olivíí, Ninou, Alishiou a Godrickem.

„Do večera k tobě pošlu posla se seznamem lidí, kteří by ti mohli pomoci v pátrání,“ oznámila Alishia. „Jestli tu máme nějaké buřiče, musíme jejich konání zastavit. A to co nejdřív. Také budu čekat tvou odpověď na naši nabídku.“

„Budu ji mít připravenou, až posel dorazí, ale už teď řeknu, že odpověď bude nejspíš ano.“

„To ráda slyším,“ přiznala Alishia. „Věřím, že to pro tebe i pro nás bude znamenat přínos. Počítej ovšem s tím, že král po tobě bude chtít, abys měla dokonalý přehled o všem, co se v řádu děje, jaké názory se vyskytují, kam se ubíráme a jak funguje naše spolupráce, kterou jsme tedy zatím neměli možnost vyzkoušet.“

Všichni se poté rozloučili a Kristeen se svými přítelkyněmi síň opustila. Když byly dostatečně daleko, Nina na Kristeen zmateně pohlédla. „Co si na tom chceš rozmyslet, prosím tě? Je to práce navíc, ale víš, co je to za poctu? Být zástupcem celého řádu?“

Kristeen si povzddechla. „Nino, mně ale přece nejde o nějakou poetu. Jde mi o to, abychom odváděli práci, kvůli které tu všichni jsme.“

„Ano, to chápu, ale do budoucna ti to může otevřít dveře k mnoha příležitostem.“

„Jenže já po žádné příležitosti neprahnou. Chci pomstít svého manžela. A až se mi to podaří, vrátím se domů, kde se budu snažit pokračovat v normálním životě.“ Jakmile to řekla nahlas, zapřemýšlela, zda to vůbec ještě zvládne. Byly to už roky a stále se ze ztráty úplně nevzpamatovala. Její touha po spravedlnosti ji ale v tuto chvíli hnala vpřed.

Olivia viděla její bolest ve tváři. „Myslím, že obě víme, že to vezmeš. Mít lepší přístup ke králi a vědět, že velká rozhodnutí budou na tobě, je něco, co právě teď potřebujeme. Už roky se jen plánuje a plánuje. Je načase začít konat.“

Kristeen řekla ano. A obratem na odpověď dostala seznam lidí, kteří by jí mohli pomoci odhalit, kdo ve městě roznáší ty nesmyslné a škodlivé klepy. Byli to samí takzvaní tipaři, osoby, co často vědí spoustu informací, aniž by to ostatní tušili.

Prvním byl majitel jednoho z velkých hostinců. Díky nastraženým uším a velkému množství klientů se říkalo, že ví o všem, co se kde šustne. Kristeen i Olivia ho tedy navštívily. Bohužel pro ně neměl žádnou konkrétní informaci. Slyšel o všem, to ano, ale nevěděl, co nebo kdo je zdrojem.

Další osobou ze seznamu byla žena, která byla v celé části města známá tím, že vyhrává většinu karetních soubojů, které absolvuje. Nesázela se ale o peníze, nýbrž o informace. Neřekla jim toho moc, ale něco přece jen. Slyšela o skupince cizích čarodějů, kteří rozhodně nejsou místní a prý podobné klepy rádi roznášejí. Jestli jsou ovšem jejich původci, to nevěděla.

Pokračovaly dál a vyhledaly jednoho z místních rybářů, o kterém bylo známo, že obchoduje s kradenými věcmi na černém trhu. Palác o tom věděl, ale díky informacím, které občas nosil, ho nechali být. Často je získával právě při nezákonných obchodech. O problémech řádu ale nevěděl zhora nic. Vysvětlil jim, že témata, která se zákazníci otvírá, jsou skoro vždy jen o službách.

Další v pořadí byl mladý pouliční houslista. Jmenoval se Visir a měl světlé vlasy, zelené oči a šlachovité paže. Moc dobře věděl, kdy a kde se objevit a kde hrát, aby se dozvěděl něco zajímavého. Občas se našel někdo, kdo za informace dobře zaplatil. Kristeen i Olivii zaujal, protože jim toho o skupince cizích čarodějů mohl povědět víc.

„Jsou z Orientu. Vím to od jejich obchodního partnera. Dle všeho tu oficiálně vyřizují nějakou koupí, ale známe, jak to chodí. Dal bych ruku do ohně za to, že to právě oni tu dělají takový bordel.“

„A co přesně víš?“ ptala se Kristeen.

„Vykládají, že jsou z Orientu, ale zároveň, že jsou členy Cidentalského čarodějného řádu, který zde ve vzájemné spolupráci obou království vzniká.“

Kristeen nabrala do plic vzduch a snažila se skrýt svůj vzrůstající vztek.

I Olivia z toho byla nesvá. „Takže oni vědí, že Cidentalis ten řád buduje? Jak? Ani lidé z města tu informaci nemají. Tedy ne oficiálně.“

Visir na obě čarodějky pobaveně pohlédl. „Ale prosím vás, vědí to tu skoro všichni. Ne sice vyloženě, že jde o řád, ale nešlo si nevšimnout, že palác za poslední čtyři roky povolal snad sto padesát čarodějů z celého království. Lidé nejsou blbí. A kdyby ti z paláce občas vystrčili hlavu ven, zjistili by to.“

Kristeen si s Olivíi vyměnila krátký nejistý pohled.

„Víš, kde bychom ty cizí čaroděje našli? Kolik jich je a kde se pohybují?“

„Jsou tu minimálně půl roku a pohybují se prakticky po celém městě. Nejvíce ale ve východní části.“

„Co možná nejdál od paláce,“ poznamenala Olivia.

„Přesně tak,“ řekl Visir. „Ale jak říkám... Sám hodně křížuju celou oblast města a vím, že je viděli snad všude. Měli by být čtyři.“

Kristeen se zamyslela. „Potřebovali bychom konkrétnější informace. Východní část města je oblast zhruba čtyřiceti kilometrů.“

Visir na obě čarodějky pohlédl výmluvným způsobem. Ani mu nemusely číst myšlenky a věděly, co chce. Olivia proto sáhla do brašny a na stůl mezi ně položila malý měšec. „Mluv.“

Visir se usmál, měšec ihned uklidil a pokračoval. „Tržnice na Horusově náměstí. Tam jsou vidáni nejčastěji.“

„A s jakými lidmi se stýkají?“

„Se všemi. Přivezli z východu nějaké královiny, tak se je snaží prodat. A do toho prý shánějí pozemek pro podnik.“

„Děkujeme,“ řekla Kristeen stroze.

Olivia se zamračila. „Jak tohle asi musí vypadat? Šíří se zvěsti o tom, že Orient neprávem zabírá část našeho území, a my se s nimi přitom bratříčkujeme a ještě s jejich čaroději zakládáme nějaký řád?“

„Nevrhá to na palác nejlepší světlo, že?“ zavtipkoval Visir.

Za tu poznámku ho Kristeen zpražila tak přísným pohledem, že mu úsměv na tváři zase rychle zamrzl. „Omlouvám se.“

Čarodějky chvíli přemýšlely.

„Víš ještě něco?“ zeptala se nakonec Olivia.

„Já toho vím hodně. Záleží, co přesně potřebujete vědět. Ale o těch čarodějích jsem vám řekl všechno.“

Olivia se obrátila ke Kristeen. „Napadá tě ještě něco?“

„Ne, myslím, že jsme skončily.“

Od Visira odcházely v poměrně dobré náladě. Něco se dozvěděly, a dokonce věděly, kam přesně se vydat dál. Ještě předtím je ale čekaly dvě osoby ze seznamu od Alishii. Jednou z nich byl farář v jednom z městských kostelů. Byl oddán Svatému, ale s palácem vždy věrně spolupracoval. V tomto ohledu ovšem neuměl nijak pomoci, o dění kolem čarodějů nevěděl zholá nic. Poslední osobou ze seznamu byl jistý majitel jednoho velkého nevěstince, kde se těž točily nejruznější informace. Muži, kteří nevěstince rádi navštěvovali, se ženám s ledasčím svěřili, a ty to pak předávaly dál svému nadřízenému. Čarodějky se tu ale nedozvěděly nic, co by už nevěděly.

Příštího dne měly s Alishiou slyšení u primátora Qereuse, kde se s ostatními podělily o získané informace.

„Výborně,“ reagoval Qereus. „Myslím, že bez otálení můžete ty čtyři bastardy konfrontovat. Už toho mám plné zuby.“

„A cheeme je konfrontovat?“ ptala se Alishia. Jako vždy byla spíše zdrženlivá a přehnaně opatrná:

„Za mě určitě ano,“ odvětila rázně Kristeen. „Není čas vymýšlet zbytečné teorie a plány. To, co tady šíří, nás ohrožuje každým dnem víc a víc. Víme, kde by mohli být. Vezmeme pár dalších čarodějů z řádu a půjdeme je navštívit.“

Alishia chtěla něco namítnout, ale viděla plamen v Kristeeniných očích a rozmyslela si to. „Kolik lidí budeš potřebovat?“

„Když půjdeme já a Olivia, tak aspoň ještě dva. At' jsme vyrovnaní, kdyby se rozhodli k nějakému střetu.“

Alishia se otočila ke Qereusovi. „Navrhuji, abych se přidala já a Dominic Nortermo.“

Qereus se zarazil. „Mám tam poslat dva ze tří hradních čarodějů?“

„Ano,“ odvětila přesvědčivě Alishia. „Když před ně předstoupí dva z hradních čarodějů a hlava našeho řádu, dobře si rozmyslí, jestli se uchýlí k nějakému násilí. Když to půjde, vyřešíme to diplomaticky.“

Kristeen se ta myšlenka líbila. Pohlédla na Qereuse, a aniž by chtěla, na tváři se jí objevil náznak úsměvu.

Primátor si všechny přítomné prohlédl a vzal si chvíli na promyšlení. Nakonec přikývl. „Dobře. Když budete mít štěstí, odchytíte je večer na Horusově náměstí. Máme případně nějaké kouzlo, kterým bychom je vystopovali?“

„Obávám se, že ne. Nemáme nic, co by nás k nim zavedlo. Můžeme zkusit obyčejnou šedou magii, ale proti těmto lokačním kouzlům budou určitě nějak chránění či imunní.“

„Budete je tedy muset hledat pěkně postaru,“ uzavřel Qereus.

A tak se i stalo. Kristeen, Olivia, Alishia a Dominic následujícího večera vyrazili na koních do východní části města, konkrétně na Horusovo náměstí. Bylo to jedno z těch míst, kde prakticky stále fungovala tržnice. Nebylo snad hodiny, kdy by tu nebyl aspoň někdo z podnikatelů či prodejců. Kristeen s ostatními tam ovšem strávili celý večer a část noci naprosto bez výsledků. Po čarodějích z Orientu ani stopy. Dokonce i chodili mezi lidmi a vyptávali se na ně, ale dle všeho je na tom místě nikdo neviděl přes dva dny. Uprostřed noci se tedy vrátili a dalšího dne dopoledne to zkusili znovu. Procházeli trh, ptali se lidí a oči měli takřka jít na stopkách. Ale ani druhý den nic. Ani třetí. A ani čtvrtý. Až pátého dne, kdy už všichni byli poměrně nesyví, že ztratili jedinou stopu, se zdálo, že se štěstí konečně obrátilo v jejich prospěch.

Bylo to při západu slunce, kdy se všichni čtyři cidentalsští čarodějové usadili k venkovnímu stolu u jednoho z hostineců, aby se po celém dni najedli. Jejich večere se skládala z kvalitního pečeného jehněčího masa s chlebem, sýrem a zeleninou, se škopkem piva navrch. Okolo byl ruch, ale slova, která pronesla dívka stojící nedaleko, se nedala přeslechnout:

„... u jednoho z těch čarodějů, co jsou na trhu. Prý pohlcuje negativní energii.“

Kristeen a ostatní protnuli své pohledy a obrátili se k dívce, které ta slova patřila. Stála tam s kamarádkou a chlubila se přívěskem, který jí visel na krku:

„Páni, je opravdu krásný. A k těm šatům, co mám od otce, by se náramně hodil. Musím se tam hned zajít podívat.“

Kristeen si stoupla, aby viděla, kterým směrem dívka míří. Ostatní byli na nohou vzápětí a zvědavýma očima dívku sledovali.

„Asi máme štěstí,“ hlesla Olivia a rychle dopila zbytek piva, který měla na stole.

To Kristeen na pivo i zbytek jídla zapomněla. Popadla svou brašnu a rychle následovala onu dívku. Ostatní jí byli brzy v patách.

Dívka je dovedla až na druhou stranu náměstí, kde se zastavila u jednoho z postavených stánků. Byl ověšený nespočtem přívěsků a talismanů, z kterých byla cítit přírodní magie. To znamenalo, že většina toho, co tam bylo, nebyl žádný podvrh. Spousta prodejců totiž podobné přívěsky a talismany prodávala, aniž by třeba i věděli, že v kovu není zasazený žádný krystal či

měsíční kámen, ale často jen obarvené sklo. Krom přírodní magie zde navíc byla cítit i obecná magická energie, což znamenalo, že ať tam prodával kdokoli, byl to čaroděj.

Když se přesunuli na místo s lepším výhledem, zjistili, že na místě prodejce stojí dva muži. Oba upravení, oholení, velmi pohlední. Jeden měl vlasy po ramena, druhý až do půli zad. Jakmile slečna, kterou sem sledovali, nakoupila a odešla, oba čarodějové ke Kristeen a její skupince zvedli pohled. Cítili jejich sílu stejně tak jako oni tu jejich. Alishia nečekala a okamžitě se vydala vpřed.

„Co teď vlastně?“ zeptala se Olivia tiše.

„Nevím, co má v plánu,“ šeptla Kristeen a též zamířila ke dvěma neznámým čarodějům.

„Krásný večer, pánové, mé jméno je Alishia Lashe a jsem jedním z hradních čarodějů tohoto města. Snad nevadí, že jsem si vybrala právě vás, ale mohla bych vidět vaši licenci na podnikání v magických záležitostech, která je pro provozování vaší činnosti dle zákona povinná.“

Ten dlouhými vlasy se ujal slova. „Dobrý večer.“ Nevypadal nijak rozhozeně, naopak jako kdyby měl radost. Jeho emoce ovšem Kristeen neuměla rozšifrovat. „Samozřejmě. Nejsme žádní nečestní podnikatelé.“ Ohnul se pod pult, vyndal odtamtud malý tubus a vytáhl z něj listinu. S klidem ji předal Alishie.

Ta licenci zmateně převzala a nahlédla do ní. K její smůle byla pravá. Měla všechny náležitosti a byla potvrzena primátorovou pečeti i pečeti hradních čarodějů, a to před více než rokem. Alishia ji zkoumala a snažila se najít byť jen jediný náznak toho, že je zfalšovaná, ale nic nenacházela.

„Ehm... Děkuji.“ Pokorně licenci vrátila.

Na muži bylo vidět vnitřní uspokojení. „Mohu vám zde něco nabídnout, drahá hradní kouzelnice? Myslím, že žena jako vy dokáže ocenit kvalitu našeho zboží.“

Hleděla na něj s jistou dávkou odporu. „To jistě.“ V rychlosti si prohlédla vše, co měli vystavené. Od talismanů po ampule s lektvary. „Máte tu zajímavé kousky. Takové nevídané motivy na tom všem. Vy nejste místní, že? Odkud jste?“

„Z východu, paní,“ odvětil dlouhovlasý.

„Z jak moc dalekého východu?“ ptala se dál.

„Tak, jak to jen jde.“

„Tudíž jste z království Orient. Myslela jsem si to.“

„Přesně tak. Snad to není žádný problém.“

„Kdepak... Teď nás prosím omluvte, ale možná se ještě vrátíme.“ Spolu s Kristeen, Dominicem a Olivíi se trochu vzdálili.

„Co to bylo?“ ptal se Dominic zmateně.

„Co jsem měla dělat? Úplně mě s tou listinou odzbrojili. A my nemáme důkaz, že se dopustili nějakého přestupku. Když tedy nepočítám ten jeho vyhecaný výraz.“

„Proto mě překvapilo, že ses tam tak rozeběhla,“ řekla Kristeen. Chtěla dodat ještě něco, ale pak ucítila jemný závan magie ze směru, z kterého přišli. Konkrétně od těch čarodějů. Jakmile se na to více soustředila, věděla, o co jde. „Ten jeden s někým telepaticky komunikuje. Cítím to.“

Olivia se podívala ke stánku. Stáli od nich zhruba šedesát stop. „Jo, máš pravdu. Ale je dobrý, nedokážu se na tu vlnu magie napojit. Bude to hodně soukromý vzkaz.“

„To tedy ano,“ odvětila Kristeen.

„Jsou to sto procentně oni,“ dodala Alishia. „Musíme je sebrat.“

„Ale za co?“ zeptala se Kristeen. „Prakticky nemáš žádný důvod je odvést. A jestli to uděláme, podle zákona je stejně bez důkazů nemůžeme uvěznit. Museli bychom mít aspoň konkrétní svědky, kteří by nám dosvědčili, že jsou to oni, kdo všechny ty lži roznáší.“

„Já zákon znám,“ odsekla podrážděně. Bylo vidět, že ji štve, že se nechala takhle znemožnit. Na druhou stranu asi nikoho nenapadlo, že budou mít Cidentalským palácem ověřenou licenci.

„Promiň. Musíme něco vymyslet. Jen se bojím, že když o nás vědí, budou si dávat pozor.“ Kristeen měla chuť dát Alishie pohavek za to, jak tam naběhla. Úplně jim totiž zničila šance na nenápadné pozorování.

„Počkáme si. Možná bychom je mohli předvést jen k výslechu. Na to máme právo. Ještě ale popřemýšlím.“

Slunce zapadlo. A jakmile se tak stalo, část obchodníků z tržnice odešla a s nimi i část potenciálních zákazníků.

„Uděláme to,“ rozhodl Dominic nakonec. „Jiná možnost podle mě není.“

Než ale k oběma čarodějům došli, odkudsi se vynořili další dva v podobném oděvu.

Cidentalští čarodějové trochu znervózněli, ale pokračovali dál.

„Dobrý večer ještě jednou,“ řekl dlouhovlasý. „Za chvíli budeme končit, tudíž jestli si chcete něco vybrat, máte teď poslední možnost.“

„Vlastně bych vás ráda požádala, abyste nás všichni čtyři doprovodili do paláce, kde se podrobíte výslechu kvůli podezření z buňských aktivit,“ oznámila jim Alishia.

Dlouhovlasý se usmál. „Omlouvám se, ale pokud se jedná o výslech z důvodu podezření z nezákonných aktivit či buňství, pak dle zákona království Cidentalis musíme být předvoláni k slyšení a sami se dostavit do tří dnů od tohoto vyzvání.“

„My zákon známe,“ odvětil Dominic nepříjemně. „Ale zákon také říká, že pokud vás vyzve sám král, může vás nechat přivést okamžitě.“

„To ano. Ale v tom případě s sebou určitě máte listinu s královskou pečeti a také strážu, jež tento úkol vyplní.“

Lidé kolem už si začali ostré konverzace mezi čaroději všimat. Někteří poodstoupili, jiní se zastavili a sledovali, jak se celá situace vyvine.

„Listinu nemáme, ale radil bych vám jít s námi. Nyní to bude v klidu a bez pout. Jestli budeme muset přijít s listinou od krále a se strážemi, půjdete v poutech,“ řekl Dominic.

„Kvůli předvolání k výslechu?“ reagoval dlouhovlasý čaroděj. „To si nemyslím.“ Všiml si, kolik lidí je pozoruje, a obrátil se k nim. „Slyšíte to? Tito čarodějové chtějí postupovat mimo rámec zákona tohoto království. Prý půjdeme do paláce spoutaní, aniž bychom byli z čehokoli obviněni.“

Davem se rozlehlo mumlání, víc si ale nikdo nedovolil.

„Tak to by stačilo!“ vykřikla Kristeen. Okolím se prohnal vítr a na některých místech se zatetelil vzduch. „Půjdete s námi teď a bez debat!“

Čarodějové z Orientu si vzájemně vyměnili pohledy a dlouhovlasý se opět ujal slova. „Obávám se, že nepůjdeme.“ Zvedl ruce a celý stánek se rozletěl proti Kristeen a ostatním. Lidé, kteří přihlíželi, zděšeně křičeli a rychle se dali na útek. Věděli, že být u takové bitky nebude bezpečné.

První, kdo zareagoval, byl Dominic. Rázným gestem shodil letící dřevo na zem za sebe a následně proti čarodějům poslal omračující kouzlo. To však společně odrazili a vyrazili vpřed. Než se stačil kdokoli nadát, mezi osmi čaroději propukla vřava. Jeden na jednoho.

Když se jeden z nich rozeběhl proti Kristeen s plamenem v ruce, shodila brašnu a upevnila postoj. Byla připravená se bránit. Jakmile její protivník rozchnal oheň jejím směrem, odrazila jeho útok pomocí telekineze. Její magie pak narazila do čaroděje a odmrštila ho. Přistál tvrdě. Kristeen ale nepolevila; vyrazila za ním a pokračovala v útoku. Ze země se vydraly kořeny, které se po zvedajícím se čaroději okamžitě začaly sápat. Pokoušel se o různá gesta a vyvolání kouzel, aby se osvobodil, ale Kristeen byla velmi schopná a kořenů bylo stále víc.

Olivia nedaleko ní metala jednu ohnivou kouli za druhou proti vlastnímu protivníkovi. Ten jejím směrem na oplátku posílal jakési zelenobílé záblesky, které měly Olivii omráčit. Bylo to rytmické a vzduch kolem se tetelil.

Dominic šel proti dlouhovlasému. U nich docházelo spíš na fyzický kontakt. Byl to zápas těla na tělo s magickými prvky.

Alishia a poslední čaroděj měli podobný střet jako Olivia, plný záblesků, ohňů a tetelícího se vzduchu.

Kristeen došla ke svému protivníkovi, který skoro neměl šanci se hýbat. Ruce, nohy i zbytek těla měl zaklíněné v kořenech. To mu ale nebránilo vysílat telekinetické útoky pouhým pohledem. Kristeen se dařilo je odvracet. Vytvořila kolem sebe jakousi neviditelnou bariéru a poklekla k protivníkovi, aby mu svou dlaň mohla přiložit k obličejí:

„Spi,“ rozkázala.

Čaroděj vypadal, že je v křeči. Jejím kouzlu se bránil, co to šlo. Prsty zaryl do země, zuby zatnuté a ani nemrkal. Na čele mu vyskočila žíla. Dýchal ztěžka jako přidušený a z hrdla se mu ozývalo chrčení.

„Spi!“ rozkázala znovu Kristeen, a to velmi hlasitě. Vyдалa ze sebe velkou část magické energie. Pod její dlaní se zachvěl vzduch a čaroděj konečně ztratil vědomí.

Rychle se zvedla, rozhlédla se a vyrazila na pomoc Olivii. Její protivník ani nevěděl, že se k němu Kristeen zezadu přikradla. Stejně jako jeho komplice ho okamžitě zbavila vědomí.

Olivia si oddechla. „Díky. Ještě dva.“

Kristeen přikývla a rychle se společně vydaly k Alishie. Ta právě čelila ohnivému útoku ze strany svého protivníka. Ona sama ho energií tlačila zpět a snažila se tento útok obrátit. Kristeen s Olivii přistoupily a jemnými gesty jí pomohly. Útok se jako mávnutím proutku obrátil proti jeho tvůrci. Čaroděj vytréštil oči, stáhl se a na poslední chvíli vytvořil magický štít, který ho před ohněm ochránil. Vypadalo to, jako kdyby se vzduch před ním srazil v něco pevného. Alishia toho využila, rychle se rozeběhla jeho směrem, prorazila štít a dlaní se dotkla čarodějova čela. Nic neřekla, jen se soustředila a jeho vědomí bylo to tam.

Zbýval poslední. Ten, s kterým soupeřil Dominic. Jejich souboj už nebyl tělo na tělo, magické útoky převládaly. Mezi nimi brouzdal divoký vítr, ohnivé útoky, nepatrné záblesky energie... Když si dlouhovlasý čaroděj všiml, že zbytek jeho skupiny je poražen, udělal výrazné gesto rukama, čímž vytvořil velmi silný větrný útok, který Dominica zvedl ze země a odmrštil ho stranou. I Kristeen měla co dělat, aby to ustála, a to byla celkem daleko. Dlouhovlasý se rozeběhl k davu, který se tlačil v bezpečné vzdálenosti, a než se kdokoli stačil vzpamatovat, uchopil do svých paží jednoho chlapce, asi jedenáctiletého. Jeho matka vykřikla zděšením a chtěla se pro něj natáhnout, ale čaroděj udělal varovné gesto a připravil si ruce tak, aby mohl chlapce rychle a jednoduše zlomit vaz.

„Zpátky, ženská! I vy zpátky!“ zařval vztekle na Kristeen a její skupinku.

„Pusť ho!“ zakřičela Olivia varovně.

„Ani mě nechc. Na místě ho tady zabiju, jestli se ještě o něco pokusíte. Vytvořte mi portál do Sensai, hned!“

Dominie hleděl na dlouh vlasého tak přísně, jak to jen šlo. „Nemusí to dopadnout ani pro jednoho z nás nijak špatně. Puť to dítě a budeš jen vyslýchán, jak jsi měl být.“

„To určitě. Otevři ten portál, kurva!“

„Vážně jsi takový srab, aby ses schovával za dítě?“ zeptala se Kristeen sledovým klidem. „Ale co se dívím. Od čaroděje z Orientu bych ani nie jiného nečekala. Schováme se za ženy a děti, že?“

Dlouh vlasý naznačil škubnutí rukou. „Otevřete ten portál! Jinak přísahám, že ho na místě zabiju. Máte na to pět vteřin!“

„Prosím ne,“ dostala ze sebe hystericky chlapcova matka.

Dlouh vlasý začal počítat. „Pět! Čtyři!“

Kristeen i ostatní nevěděli, co přesně dělat. Na chvíli ztuhli a snažili se přemýšlet.

„Tři! Dva!“

„Dobře!“ Dominie udělal výmluvné gesto na znamení, že se vzdává. „Otevřeme ten portál!“ Jeho dech byl zrychlený, měl o to dítě strach. Zvedl ruku, namířil ji do prázdného prostoru a na chvíli zavřel oči. Pak udělal nepatrný pohyb. Tam, kam ukazoval, se zatetelil vzduch a prostor praskl. Trhlina se otevřela a umožnila přístup do města Sensai.

Dlouh vlasý se usmál. „Vidíte, že to jde.“ Postupoval k portálu i s chlapcem.

„Tak už ho puť!“ rozkázal Dominie.

„Kdepak. Projdu s ním do Sensai. Pěkně za námi ten portál zase zavřeš a až pak ho puťm. Když ho za pár vteřin zase otevřeš, kluk bezpečně projde zpět.“

Všichni byli napjatí. Dominie sledoval každý čarodějův krok, i chlapec, kterého držel stále před sebou.

„Nebudte blázni,“ řekl dlouh vlasý. „Nikdo už nemusí přijít k úrazu.“

Pomalu došel k portálu a opatrně do něj vešel. Chlapec táhl s sebou.

„Yuro morrerto!“ zaburácel někdo. Vzduch kolem dlouh vlasého se zatetelil a jako kdyby se jím prohnal jakýsi záblesk světla. Krátký a skoro neviditelný.

Kristeen i ostatní věděli, co se stalo. Tuhle magickou formuli znali dobře. Rychle hledali toho, kdo ji vyslovil. Byl někde v davu.

Dlouh vlasý čaroděj přestal dýchat a jeho oči pozřela prázdnota. Puťil chlapce a padl mrtev na zem, na jejich stranu portálu. Chlapec se rozplakal a rozeběhl se za matkou.

Z davu se vynořil Godrick. „Omlouvám se, ale nesměl se dostat pryč.“

Dominie si povzdychl a mávnutím ruky portál zavřel.

Kristeen hleděla na mrtvé tělo a věděla, že to, co se stalo, je obrovský průšvih. Čaroděj z Cidentalis právě zabil čaroděje z Orientu. *Pokud se ta informace dostane k jejich králi, může to mít katastrofální následky.*

„Všichni opusťte náměstí!“ zvolal Godrick směrem k davu. „Hned!“ Bylo to až zvláštní, ale nikdo se nerozhodl protestovat. Desítky lidí se okamžitě začaly rozházet. S mumláním a zděšenými pohledy, ale odcházeli. Matka zajatého chlapce jen v rychlosti a tiše Godrickovi poděkovala. „Godricku,“ dostala ze sebe zděšeně Alishia, „cos to provedl?“ „Musíme ihned do paláce. I s nimi,“ řekl a ukázal na tři omráčené čaroděje.

Byla skoro noc. Primátor čekal v jedné ze síní, kde se obvykle konalo zasedání jejich čarodějného řádu. Čekal na Kristeen, Olivii, Dominica, Alishiu a Godricka, který všechny ostatní přivedl. Následovalo je šest strážných s nosítky, na nichž leželi omráčení čarodějové. Godrick za celou cestu skoro nic neřekl. Vlastně nikdo z nich.

Síň byla osvětlena jen pár ohni, její větší část byla ponořena do tmy. Velké dvoukřídlé dveře se za nimi zavřely.

„Primátore Qereusi?“ oslovila ho Kristeen. „Co se děje?“ Dívala se střídavě na něj a na Godricka.

„Dobrá večer,“ pronesl hlubokým hlasem primátor. „Poslal jsem za vámi Godricka, jelikož se nám vrátil ještě jeden zvěd. Mladík, kterému se podařilo dostat až do palácové kuchyně.“

Olivia udělala krok vpřed. „Skutečně?“

„Ano. A přinesl znepokojivé informace. Proto jsem vám poslal Godricka na pomoc. Měl za úkol vám je vyřídit a případně zajistit, aby nám ti čarodějové neunikli.“

„Jeden z nich je mrtvý,“ oznámil stroze Godrick.

Primátora to trochu znepokojilo, ale nakonec si povzdechl a řekl: „Lepší mrtvý než doma.“

„Prosím?“ hlesla Kristeen. „Víte, co se stane, až Orient zjistí, že je mrtvý? Může na nás kvůli tomu okamžitě zaútočit. Je to čistá provokace.“

Primátor na Kristeen pohlédl, jako kdyby mu neřikala nic nového. To Kristeen napovědělo, že důvod, proč je zavolał, je zřejmě vážnější, než do té chvíle předpokládala. „Co se děje?“ zeptala se znovu.

Primátor si hlasitě povzdechl. „Orient má již připravená vojska. Vojáci jsou už nějakou dobu připraveni nedaleko hranic. Prý necelých sto kilometrů. Čeká se jen na poslední část jejich strategie před samotným napadením našich východních měst.“

Všichni v místnosti ztuhli. Kristeen dokonce na několik vteřin přestala dýchat. Pak nasucho polkla a zeptala se: „Poslední část?“

„Přesně tak. Jsou to ti čarodějové. Král prý čeká, až se vrátí. Měli za úkol obrátit občany města proti našim čarodějům. Zkrátka chce, aby to vypadalo, že náš král celou dobu spolupracuje s Orientem. Aby to vypadalo, že nás zaprodal. Nebo aspoň část území.“

„Prosím?“ dostala ze sebe Alishia. „Ale jak...“

„Detaily nevím,“ řekl Qereus. „Informace je taková, že až se čarodějové vrátí, začne první vpád. Hlavně na Astrachakan a Sensai. A také na východní oblast severního pohorí, u vesnice Asteros a dalších.“ Při posledních slovech pohlédl na Kristeen.

„Asteros?“ zopakovala.

„Ano. Proto chtěli vesnice v té oblasti před lety vymazat z mapy. Vedou tamtudy pro ně ideální cesty.“

Zalapala po dechu. Náhle totiž měla celou tu noc před očima. To, jak část její vesnice vzplanula ohněm. To, jak jí manžel zemřel v náručí. Nedokázala se ovládnout a do očí se jí nahrnuly slzy.

„Proto jsem ho zabil. Pokud by se dostal skrz portál, mohli bychom desetkrát celý proces té okupace urychlit,“ řekl Godrick.

„Přesně tak,“ potvrdil Qereus. „Mimochodem, kde je jeho tělo?“

„Dole. Přinesli ho strážce společně s těmi v bezvědomí.“

„Dobře.“ Primátor se odmlčel a začal přecházet po místnosti.

„Co teď?“ zeptala se Alishia a nervózně Qereuse pozorovala.

„Teď?“ Zastavil se. „Teď král svolává generály a velitele. Musíme mít připravená vojska, kdyby... až jejich vojáci zaútočí.“

Všichni, co tam stáli, byli jako na trnů. Nikdo z nich nečekal, že by to celé mohlo přijít tak brzy.

„A co s nimi?“ zeptal se Dominic a ukázal na omráčené čaroděje, kteří před sebou měli ještě pár hodin spánku.

„Vyslechneme je a následně uvrhneme do vazby,“ rozhodl Qereus.

„Víme to jistě?“ zeptala se Alishia. „Zřejmě jsou z jejich řádu. Budou je hledat, dost možná jsou s nimi v nějakém pravidelném kontaktu.“

„Víme to jistě,“ řekl Qereus podrážděně. „Jiná možnost není. Zbytečně je zabíjet nám nepřísluší a v žádném případě je nepošleme zpět. Navíc ani nevíme, co všechno tady zjistili. Byli tu příliš dlouho.“

Nastalo několik dlouhých vteřin hrobového ticha.

„Takže?“ ozvala se Kristeen jako první. „Máme to brát jako oficiální začátek konfliktu?“

Všichni na ni obrátili své pohledy. Byly těžké a plné obav.

Qereus udělal krok vpřed a napřímil se. „Můžete to brát jako začátek války.“

Alechandra ležela na zádech s nohama do praku a nad ní se činil divoce přirážející muž, celý zpocený a zadýchaný. Třidvaacetiletý Leonard byl alfa samec, jak se patří. Měřil téměř dva metry, měl mohutné svalnaté paže a testosteron z něj sálal, sotva ho člověk zahlédl. To vše podtrhnuto jeho drsným a výrazným hlasem. Že je nadmíru obdařený i tam dole, Alechandra zjistila hned ten večer, co ho poznala, což bylo v hostinci zhruba před měsícem.

Když Leonard začal přirážet rychleji a pravou rukou křečovitě stiskl Alechandrino nadro, byl to jasný náznak blížícího se konce jejich hrátek. Za další tři vteřiny přirazil naposledy, hlasitě a slastně zavyl a celý udýchaný se svalil vedle Alechandry.

„Tedy... musím uznat...“, nemohl popadnout dech, „... že tohle bylo naprosto boží.“

„Jo, ale na něco jsi zapomněl,“ řekla.

„A na co?“

„Na mě,“ odvětila, chytila ho za vlasy a nasměrovala hlavou ke svému klínu.

Usmál se a přesunul se, kam Alechandra — neboli Sandra, jak ji znal on — potřebovala. Udělala si pohodlí, uvolnila se a užívala si každý pohyb Leonardova jazyka. Stačilo jí jen pár minut, než dosáhla uspokojení.

Leonard si s pyšným výrazem otřel ústa a konečně se uvelebil vedle své milenky. I když to bylo možná silné slovo. Moc toho o ní nevěděl. A ani nevěděl, jestli chce. Měl tušení, a to správné, že Alechandra o žádné hlubší poznávání nestojí.

Jak tak leželi v tichu, z Akirova pokoje bylo slyšet bouchání postele o zeď. Leonard se zasmál. „Tohle je dům neřestí.“

„Kdepak. Jen tu žijí dva lidé, co jsou mladí, plní energie a sexuálně aktivní. Na tom není nic, co by připomínalo neřestí.“

„Říkalas, že je to tvůj synovec?“

„Učeň. Učí se u mě léčitelsví, ale mám ho skoro jako vlastního...“ Alechandra chtěla dodat *jma*, ale nějak jí to nešlo přes ústa. Nikdy by si nepomyslela, že jí někdo tak přiroste k srdci.

„A kdy se vrátí jeho rodiče?“ zeptal se zvědavě.

Povzddechla si. „Obávám se, že už se nevrátí. Od jejich odjezdu to budou dva roky a za celou tu dobu o sobě nedali vědět.“

„Cože? A proč?“

„Jeho otec si k Akirovi vypěstoval jistou zášť. Myslím si, že nebyl jeho a věděl to.“ Samozřejmě lhala. To, že se Akira bál kvůli jeho moci, Leonardovi říct nemohla.

„To je hrozné. Chudák kluk.“

Alechandra se zašklebila. „Má se dobře. Lépe než s nimi. Copak to neslyšíš?“ zeptala se a zadusila smích.

„V tuhle chvíli se má velmi dobře. Ale... Necháváš ho dělat si, co chce? Jen přemýšlím, jestli na to není mladý. Kolik mu je? A té dívce?“

„Brzy mu bude patnáct. Myslím, že má věk tak akorát na tyhle začátky. Ta dívka je o něco málo starší. O rok, myslím. Trochu mě děsí, jak moc ji má rád. Snažila jsem se ho vést k tomu, aby se od takových věcí trochu izoloval, ale zřejmě na to musí přijít sám.“

„Izoloval? A proč?“

Povzddechla si. „Protože by se měl soustředit na řemeslo. Aspoň nějakou dobu. Navíc je lepší být nezávislý. Když ti přijde nějaká pracovní nabídka, můžeš se v klidu sebrat a odecestovat na druhou stranu království. Jakmile máš závazky, neuděláš to. A ve finále týráš jen sám sebe.“

„Imm... Máš na to zvláštní názor. Ovšem jestli je správný a má ho mít i on, přijde na to sám.“

Alechandra Akira milovala a chtěla pro něj to nejlepší. Věděla, že takto se k někomu poutat mu rozhodně neprospěje. „V to doufám.“

Příštího dne odecestovala Alechandra s Akirem nedaleko do skal, aby pokračovali v trénování jeho schopností. Uměl toho už spoustu, ale ještě ne vše. Ten den došlo na otevírání portálu, které chlapce už párkrát úspěšně zkoušel.

Stál tam, oči zavřené, ukázkově soustředěný. Jakmile dokonale uklidnil svou mysl, představil si místo, kam chtěl portál otevřít. Tak to totiž fungovalo. Musel výstup vidět přímo před sebou. Někdy fungovalo i to, když čaroděj viděl místo na nějakém obraze. V takovém případě musel mít ovšem nastudované detaily toho místa a být si jistý, že existuje.

Akir měl za úkol vytvořit portál k jednomu opuštěnému statku na jihu od jejich vesnice. S Alechandrou tam několikrát trénovali, a tak to místo měl v živé paměti. Vzdálenost, která měla být portálem překonána, byla zhruba osm kilometrů. Nebylo to moc, ale obecně platilo, že pokud čaroděj zvládne otevřít portál pro malou vzdálenost, zvládne ho otevřít i pro zdolání tisíců kilometrů. Jediný rozdíl byl ve spotřebě čarodějovy energie.

Akir otevřel oči, pohlédl do prostoru a rukou udělal drobné gesto, jako kdyby ukazováčkem nakreslil vodorovnou čáru. Prostor se náhle zakřivil a začal praskat. Po chvíli se objevila trhlinka.

„Soustřed' se,“ řekla tiše Alechandra a přistoupila mu za záda. Byl už o hlavu větší než ona. „Musíš lépe vidět to místo, aby se portál zhmotnil v plné síle a funkčnosti.“

Zhluboka se nadechl a snažil se dělat, co mu Alechandra radila. Trvalo to jen pár sekund, pak se prostor zakřivil ještě víc, prasklina v něm se rozšířila a průchod se dokonale rozevřel. Akir si oddechl a ruku namířenou k portálu slastně spustil dolů.

„Výborně, snad funguje,“ řekla čarodějka a vykročila vpřed.

„Počkej,“ vyhrkl. „Říkala jsi, že zatím není bezpečné ty moje portály testovat.“ Pokřivila rameny. „To jsem říkala minule. Jednou s tím začít musíme.“

„Ale co když není v pořádku?“

„Pokud ne, dojdu na druhou stranu bez ruky, nebo bez nohy, nebo s rozštěpem. Kdo ví.“

„Nedělej si z toho srandu,“ napomenul ji.

„Neboj. Schopný čaroděj dokáže projít i nekvalitním portálem. To se ještě budeme učit. Teď tu počkej.“ Obrátila se směrem k prasklině v prostoru a vešla do ní. Vypadalo to, že Alechandřin přesun proběhl v pořádku.

„Ukázková práce. Tak pojď, můžeš projít,“ řekla mu z druhé strany. „Zkusíš si ho zavřít odtud.“

Akir byl trochu nervózní, ale ne zas tolik, aby zaváhal. Udělal pár kroků a ocitl se vedle Alechandry.

„Kdyby bylo něco v nepořádku, cítil bys v portálu tlak, který by se tě snažil vrátit zpět na původní lokaci. Pokud by se ti to stalo, je lepší z něj vycouvat. Aspoň než tě naučím, jak ho vylepšit, když už jsi v něm.“

„Takže vycouvat, zavřít a otevřít znovu?“

„Přesně tak,“ odvětila. „Tak šup. Pokračujeme.“

Když se vraceli domů, šli po lesní cestě kolem potoka. Byl krásný teplý den a oba si užívali, jak příroda kvete blahem.

„Nebude vadit, když k nám večer zase přijde Caictana?“ zeptal se Akir.

Alechandra na něj vesele pohlédla. „Když řeknu, že bude, co uděláš?“

„Ehm... Zřejmě budeme u nich v seníku.“

„No právě. Samozřejmě že to nevádí. Budu raději, když budete v noci pod mojí střechou než někde venku.“ Vybavil se jí rozhovor s Leonardem. Věděla,

že by si svůj názor měla nechat pro sebe, ale prostě to neuměla. „Akire, vím, že jsem ti to už říkala, ale nepadej do toho tak po hlavě. Je ti čtrnáct, čeká tě toho ještě spousta. Spousta zjištění, spousta jiných žen...“

Jeho už tohle moc poslouchat nebavilo. Protočil oči v sloup a hlasitě si povzddechl. „Já vím, já vím. Ale Alechandro, já to prostě neumím ovládat, jasné? Mám ji rád. Hrozně moc. Záleží mi na ní. Nemůžu si jen tak říct ‚Pust’ ji k vodě, protože tě čeká ještě stovka dalších‘. Chápeš? I kdybych chtěl, nedovolím si to. Navíc... bych si s ní dokázal představit i rodinu.“

Odkašlala si. „Prosím tě. Tak zrovna na tohle máš ještě čas. Jestli budeš chtít děti, budeš je moct mít i v sedmdesáti. Díky rituálům budeš vypadat stále na třicet.“

„No ale —“

„Ne, Akire. Na tohle máš skutečně spoustu času. Neblbni. Teď jsi ještě dítě. Soustřeď se na učení a na vlastní vývoj. Buď s ní, užívej si, ale s takovými nápady se opravdu zatím nezdržuj.“ Ačkoli jí chlapec dospíval a rostl před očima, byl stále ještě velmi mladý a v některých situacích, jako byla například tato, si to Alechandra plně uvědomovala. „Nemyslím to zle,“ dodala ještě. „Ale dej na mě. Aspoň občas.“

Jakmile došli domů, dopřáli si bohaté teplé jídlo a každý se pak vydal svým směrem. On vyrazil za přáteli do vsi, kde se měla hrát míčová hra, se kterou nedávno přišel posel z Toglyati, a ona na trh, aby si pořídila nové doplňky a byliny. Na trhu potkala pár známých žen ze vsi, které ji samozřejmě zláskaly na několik sklenek dobrého vína, a společně pak seděly a popíjely až do tmy. Když se večer vrátila domů, všechny byliny roztřídila do patřičných polí a šuplíků, uvařila si čaj a odebrala se s ním do pracovny, aby si do něj — jako každý den — přidala kapku upíří krve. Nakonec se i s čajem usadila u psacího stolu a začala si zapisovat do svého zápisníku.

Netrvalo dlouho a ozvaly se vstupní dveře. Akir a Caietana jako kdyby svým smíchem probudili celý dům. Ihned ovšem zamířili k Akirovi do pokoje.

Po napsání pár řádků a vypití čaje se Alechandra přesunula do společenské místnosti ke krbu. Rozdělala oheň, ale jen kvůli světlu, jelikož tepla bylo v tuto roční dobu dostatek, a posadila se do křesla s rozčtenou knihou. Večer probíhal klidně. Akir s Caietanou dováděli a Alechandra se snažila je nevnímat a soustředit se na čtení.

Pak ale něco ucítila a z toho něčeho jí přejel mráz po zádech. Magická bariéra, kterou vytvořila kolem vesnice, k ní vyslala signál.

Odložila knihu a ve vteřině byla na nohou. Nemohla uvěřit tomu, co se dělo. Ale její kouzlo bylo perfektní a fungovalo přesně tak, jak chtěla. Bariéra jí dala vědět, že do vesnice vkročil někdo, kdo ji hledá. A Alechandra věděla i to, kudy přesně dotčený prošel.

Rozeběhla se do pracovny pro mapu vesnice a měšec písku. Trochu z něj vzala do hrsti, mapu rozložila na stole, pronesla krátké kouzlo a písek následně rozhodila po mapě. Okamžitě se začal přemisťovat k bodu, kde se osoba hledající Alechandru nacházela. Písek se hýbal společně s ní. Viděla, že dotyčný vyšel z lesa a k jejímu zděšení míří přímo k ní. Neznámý přesně věděl, kam má jít.

Zalapala po dechu. „Kurva, kurva, kurva.“ Nervózně udělala pár kroků po místnosti, prohrábla si vlasy a znovu se naklonila nad mapu. Byla to otázka zhruba patnácti minut, než ta osoba bude přímo u jejího domu. Ten byl sice chráněný ještě mocnější kouzlem, než které vytvořila kolem vesnice, ale to nemuselo nic vyřešit. Dotyčný věděl, kde žije, věděl, kde ji hledat. Musela se ho zbavit...

Ozvaly se kroky. Akir a Caietana prošli chodbou a mířili ke vstupním dveřím. „Kam jdete?“ zavolala na ně.

Oba už ale vyrazili ven. Až ze dveří na ni Akir zavolał: „Hned jsme zpátky!“ A dveře za nimi zabouchl.

Alechandra se vyděsila. Znovu jí přejel mráz po zádech. „Akire!“ zakřičela na něj a vrhla se ke dveřím. „Akire, stůjte!“

Zastavili ještě na jejím pozemku, tedy v ochranném kruhu kouzla.

„Co se děje?“ ptal se zmateně.

„Pojďte ihned dovnitř. Něco tu je. Venku.“

Caietana se vyděsila. „Cože?“ Ohlédla se po okolí. „Kde? Co?“

„Pojďte rychle dovnitř,“ nakázala znovu a udělala výrazné gesto rukou.

Oba se tedy vrátili do domu, aniž by jim bylo cokoli jasné. Teprve uvnitř jim Alechandra řekla narychlo vymyšlenou lež: „Zřejmě upír. Totemy na ně reagují. Je někde tady.“ Šla a začala zatahovat všechny závěsy. „Caietano, zkontroluj, prosím všechna okna nahoře? Musjí být zavřená. Akire, ty mi pomůžeš zkontrolovat přízemí.“

Đívka byla vyděšená, ale přikývla a ihned vyběhla nahoru.

Akir přistoupil k Alechandre s poměrně klidným výrazem. „Tak jo, co se děje? Upíři se přece nebojíme.“

Alechandra zatahovala závěsy a kontrolovala okenice. „Někdo mě hledá a je tady. Jde přímo k našemu domu.“

„Co?“ zeptal se Akir.

Alechandra ukázala hlavou k mapě na stole. Písek na ní se stále pohyboval. Akir k ní došel a pohybující se bod sledoval. „Kdo je to?“

„To nevím, ale musím se ho zbavit,“ řekla neklidně. „Ale ještě předtím zjistit, kdo ho poslal nebo proč mě hledá. Určité je to někdo z Orientu.“

„Nikdo přece neví, že jsi tady, Chandro. Jak by se o tobě někdo dozvěděl?“

„To nevím, ale zřejmě na to došlo. Kurva. Prostě nemůžu mít chvíli klid.“

„Nepanikař,“ řekl. V takovém stavu ji ještě neviděl. Přišla mu tak nervózní, nesvá, roztěkaná...

Alechandra obešla zbytek oken, pak si stoupla k mapě a čekala. V tu chvíli se vrátila Caietana. Jakmile uviděla mapu a očarováný písek na ní, trochu znejistěla. „Co je to?“

„Taková šikovná věc od jednoho čaroděje. Písek, který tě varuje před nepřáteli,“ vymyslela si Alechandra.

Caietana tázavě pohlédla na Akira. Ten přikývl.

„Proč by ten upír šel přímo po vás?“

„Protože... To je jedno.“

Dívka se začala tvářit podrážděně a podezřívavě. „Prosím?“

„Dobře, není to upír. Tedy nemusí být,“ řekla čarodějka. „Potřebovala jsem vás předtím dostat rychle zpátky do domu.“

„Tak co je to? Kdo je to?“ dožadovala se Caietana odpovědi.

Alechandra vypadala, že jí jdou její dotazy pěkně na nervy, ale snažila se zachovat klid. „Netuším. Jen vím, že po mně jde. Přinejmenším mě hledá.“

„Co?“ dostala ze sebe Caietana zoufale. Pak jako kdyby jí něco došlo. „Co jste zač?“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Alechandra.

Caietana nervózně pohlédla na Akira. Ten se jí zadíval do očí a zavrtěl hlavou. Chtěl, aby toho nechala. Aby to neřešila. Inu, nepovedlo se. Caietana se otočila zpět k Alechandře.

„Objevila jste se tu zničehonic. Bez přátel, bez rodiny. Nikdo o vás nic neví. Jste prý léčitelka, ale neléčíte. Jen učíte Akira řemeslu.“ Obrátila se na něj.

„Omlouvám se ti, nikdy jsem nic neřekla, ale celý tenhle dům mi nepříjde jako dům léčitele. Spíš jako...“

„Jako co, drahoušku?“ Alechandra si založila ruce v bok a zpražila dívku přísným pohledem.

Caietana nevěděla, jestli si to může dovolit, ale pokračovala. „Spíš jako dům nějaké vyznavačky echosi nebo čarodějky.“

Alechandra na ni chvíli jen zírala, ale pak se usmála. „Jsi docela chytrá. Ani bych to neřekla.“

Dívka byla zřejmě zaskočena tím, že jí to nevyvrací. „Takže... jste čarodějka. Akire? Ty jsi to věděl, že?“

„Svatý na nebi i v prdeli, nechme už toho,“ zahlásila Alechandra. „Dobře, holka, kápneme ti božskou. Jsem čarodějka a Akir je taky čaroděj. Co myslíš, že se tady poslední dva roky učí, když nejsem léčitelka? Tedy jsem, ale ne taková, jakou by sis představovala.“

Caietana zalapala po dechu a zůstala jen němě zírat. Nakonec ze sebe vykoktala: „Je... je to pravda? Akire...“

Chlapece šlehl po čarodějce našťvaným pohledem. Tohle byla věc, kterou chtěl říct Caietaně sám, až přijde správný čas. „Jo. A to je taky důvod, proč mě opustila rodina. Matka mě tu chtěla nechat v učení, to ano, ale otec se mě bál. A bál se, že vyžradím pár jeho tajemství, která jsem zjistil, když jsem mu omylem vlezl do hlavy. A tak se bez rozloučení sebral a odvezl rodinu pryč.“

Na Caietanu to bylo moc informací, které nezvládala vstřebávat. „Ehm... Co? Akire... To je hrozné, to mě mrzí, ale... Proč jsi mi tohle všechno neřekl? Mně nevadí, že jsi čaroděj, naopak, je to úžasná věc, čarodějové jsou úžasní. Ty přece můj názor na tohle znáš, tak proč jsi –“

„Kvůli mně,“ přerušila ji Alechandra soucitně. Asi jí totiž došlo, že to, co řekla, měla nechat na Akirovi. Povzddechla si a pokračovala. „Před lety mě oslovilo království Orient, zda bych se nepřidala do jejich čarodějného řádu. Odmítla jsem. A oni pak poslali svoje čaroděje, aby mě zabili. Buď se chtěli zbavit konkurence, nebo toho, kdo o jejich řádu věděl, těžko říct. Každopádně jsem jim utkla a od té doby se skrývám. A teď mě zřejmě našli.“ Znovu pohlédla na pohybujeící se zrnka písku. Ta osoba se stále blížila. „Musela jsem držet v tajnosti to, že jsem čarodějka, i svoje skutečné jméno. Proto ti Akir nic neřekl. Proto to o mně nikdo neví.“

„To je mi líto...“

„Nevíme, kdo to je, ale díky kouzlu, které jsem vytvořila kolem vesnice, vím, že mě hledá. Jen mi nedává smysl, jak mě tady mohl někdo najít.“

Nastalo pár vteřin ticha:

„Máme plán?“ zeptal se poté chlapec.

„Ano. Vy dva zůstanete uvnitř. Já půjdu ven, zjistím, co je zač a co ví, a případně se o něj postarám.“

„Postaráte?“ zopakovala Caietana:

„Rozmáčknu mu hlavu o zeď, když budu muset. Jednou už mě málem zabili. A v téhle hře to funguje tak, že zavraždíš, nebo budeš zavražděn. Vítej ve světě dospělých.“

Č dívka zmlkla a nervózně sledovala mapu. Stejně tak i Alechandra s Akirem.

Netrvalo dlouho a písek doputoval až k jejich domu. To byla chvíle, kdy Alechandra nabrala do plíc pořádné množství vzduchu a vyrazila ven. Jak šla chodbou, zašeptala si pro sebe: „Budu v bezpečí před jakýmkoli magickými i fyzickými útoky.“ Vzduch kolem ní se zatetelil.

Akir a Caietana se přesunuli k oknu a sledovali, co se bude dít.

„Neboj se. Zvládne to,“ hlesl Akir. Jestli to však říkal Caietaně, či sám sobě, to nevěděl.

Alechandra vyšla ven a zavřela dveře. Rozhlédla se po okolí zahaleném tmou, které osvětlovaly jen hořící lampy u cesty. Nejistě udělala několik kroků blíže

k plotu. Než k němu však došla, ucítila něčí přítomnost, a pár vteřin nato uviděla pohyb. Ne jedné, ale tří osob. Kráčely po cestě k dřevěné brance. Alechandra měla co dělat, aby nezalapala po dechu. Do té chvíle měla jen obavy, nyní ovšem byly potvrzeny. Byli to ti tři, kteří tehdy přišli k ní domů s nabídkou, aby se přidala k Orientu. Jejich jména si dobře pamatovala. Stanus la Decante, Phillip Rorsa a Rina Festavos. Stejně jako tehdy jí Stanus tváří připomínal dravého ptáka, Phillip působil nevýrazně a Rina s tím svým staženým uzlem vlasů vypadala upjatě jako stará panna.

„Alechandra Thebas,“ promluvil Stanus. „Myslel jsem, že se už nesetkáme. Je nám opět ctí.“

„Kéž bych mohla říct to samé. Ale vidět vás je mi stejnou ctí, jako když najdu červa pod balvanem.“

Stanus se doširoka usmál. „Ten váš zápal,“ poznamenal vášnivě. „Přiznám, že jsem si chvíli myslel, že jste mrtvá. Když jste utekla ze Sensai, nebyla po vás ani stopa. Ukázková práce.“

„Děkuji. Co tu chcete? Zabít mě? Už jste se o to pokoušeli, a jak to dopadlo.“

„Za tou vaší magickou bariérou jste celkem odvážná, že?“ zeptala se Rina s poněkud debilním úšklebkem na tváři.

Alechandra se snažila její úškleb napodobit. „Když se kolem vás hemží krysy, musíte nalíčit pasti.“

Trojice na Alechandru chvíli jen zvědavě hleděla. Pak si vyměnili pohledy mezi sebou a němě si něco odsouhlasili. Všichni tři natáhli ruce a naráz se pokusili rozbít bariéru kolem pozemku. Vzduch se zatetelil, místy se zablýsklo, bariéra na okamžik zbělala. Nic jiného se ale nestalo. Alechandřino kouzlo drželo, jak mělo.

Všichni tři byli zřetelně zaskočení. Určitě si mysleli, že jeden kvalitní pokus celou bariéru strhne. „Znovu,“ zavlel Stanus a všichni celé kouzlo zopakovali.

Alechandře bylo jasné, co dělají. Snažili se vytvořit energetickou vlnu magie, která by její ochranu prolomila. Věděla ale i to, že nemají šanci.

„Im,“ řekl Stanus. „Zajímavé. Teď mi odpusťte můj dotaz, ale jsem skutečně zvědavý. Co je zdrojem toho kouzla? Hádám, že něco, co v sobě drží velké množství magie. Slunce a měsíc? Nějaký věčný plamen?“

Alechandra se pousmála a podívala se mu do očí. „Jsem to já.“

Stanus se zamračil, ostatní také.

„Nesmysl,“ řekl Phillip. „Tohle není energie z těla obyčejného čaroděje.“

Alechandra začala studovat své nehty. „Kdo říká, že mé tělo je tělo obyčejné čarodějky?“

Stanus si ji důkladně prohlížel. Cítila, jak se jí snaží dostat do hlavy, ale v tom také neměl šanci. Kromě toho, že ji chránilo kouzlo, byla její mysl

vytrénovaná k tomu perfektně se obrnit, když bylo potřeba. Telepatie byla první schopnost, co se u ní v dětství objevila:

„Ona nelže,“ došel Stanus k závěru.

„Ovšem že lže,“ řekla Rina. „Energii, která drží tohle kouzlo, neoplývá žádná bytost na kontinentu.“

Alechandra se jen usmála:

„Právě na jednu takovou bytost koukáš,“ opáčil stroze Stanus. „Povězte mi, Alechandro, kde jste vzala takovou moc? Předtím jsem se na to tolik nezaměřoval, ale nyní to cítím. Úplně to z vás číší. To není přirozené.“

„Jako kdyby si mé vlastní tělo stále dokola a dokola tvořilo nové zásoby magie, že?“ zeptala se pichlavě.

Muž se znovu zamračil. Věděl, že to tak je, ale nevěděl, jak je to možné.

„Prozradte nám to tajemství.“

„Dobrá,“ řekla. „Ale až poté, co mi vy prozradíte, jak jste mě tu kurva našli.“

„Ach tohle,“ převzala slovo Rina. „Nebylo to zas tak těžké, poté co jste před půl rokem navštívila Ardenthal.“

Alechandru zamrazilo. Nechápala to. *Nikde jsem se neukazovala. Navštívila jsem jen Gideona, Tin, Lamberta a Paula...*

„Neříkej, že to nebylo těžké,“ opravil ji Stanus a otočil se k Alechandře. „Bylo to těžké, ale hodně jste nám to usnadnila.“

Zmoenil se jí vztek. „Kdo to byl?“

Stanus se usmál. „Neuvěřitelné, jak rychle chápete. Ale dobře, povím vám to. Byl to váš přítel Lambert. Je v dluzích vůči našemu králi kvůli jistým nečestným obchodům. A když se dozvěděl, že vás hledáme, s radostí a bezmyšlenkovitě vás udal. Pak už jen zbývalo pomocí složitých kouzel najít stopu po vašem portálu. Měsíc se sešel s měsícem a ejhle, tady vás máme. Jelikož jste jediná čarodějka zde, stačilo už jen jít za magickou energií, a ta, díky téhle vaší bublině, svítí skoro jako maják.“

To, že na sebe bariérou upozorní, Alechandře nedošlo. Více ji ale trápila zrada přítele, o kterém si myslela, že mu může věřit.

„A teď vy. Slovo je slovo. Kde jste nabyla takovou moc?“

Alechandra si nemohla pomoci a usmála se. „Snad jste nevěřili, že vám to skutečně řeknu?“

Stanus vypadal překvapeně. „To bych od vás nečekal.“

„Přestaň tady už do prdele blábolit, jako kdybys mě znal. Neznáš mě a nikdy nepoznáš.“ Popošla k brance a otevřela ji. „Neměli jste sem chodit.“

Jakmile prošla brankou ven, jako kdyby něco bouchlo. Od Alechandry směrem k trojici čarodějů se zvedl tak prudký vítr, že je to odneslo o několik metrů dál. Všichni dopadli dost tvrdě, protože podobně silný útok nečekali. Vzápětí se zvedli ze země a se všemi možnými magickými útoky se vrhli na

Alechandru. Žádný z nich k ní ale ani nedošel, kouzlo, které si vytvořila na ochranu, všechny útoky odrazilo, sotva byly vytvořeny.

Alechandra udělala několik různých kroků vpřed a vytvořila telekinetickou vlnu, která všechny znovu odhodila. Potom je rázným gestem, které udělala oběma rukama, všechny vynesla do vzduchu a nelítostně s nimi praštila: S muži o zem, s Rinou o strom. Trochu se uklidnila a svou magii stáhla. Přemýšlela, co dál.

Bohužel nebylo moc o čem přemýšlet. Věděla, že je musí zabít. Kdyby to neudělala, ihned by se přihnali zpět, možná i s celým řádem. Bála se ale, že i když je zlikviduje, nebude už na tomto místě v bezpečí. Někdo určitě věděl, kam se tihle tři vydali, a když se nevrátí, pošlou další.

„Nechápu, proč jste mě nemohli nechat na pokoji. Nic jsem vám přece neudělala, já... Omlouvám se,“ řekla Alechandra. Zabít nikdy nebylo snadné. Použila další rázné gesto, kterým začala všechny nelítostně dusit. Vyslanci Orientu se nejdříve snažili popadnout dech. Byli překvapení z toho, co se dělo. Než uběhlo několik vteřin, už sebou zmítali, bouchali rukama o zem a snažili se svou vlastní magií jakkoli vyprostit z Alechandřina kouzla. Ale bezúspěšně. V žilách jí kolovala příliš velká energie.

Stanusovi se ale nakonec přece jen něco povedlo. Vytvořil masu ohně, kterou proti čarodějce poslal. A i když se k ní oheň nedostal, energie toho útoku ji vyvedla natolik z míry, že se muži podařilo úspěšně nadechnout. Ovšem jen jednou.

Rina i Phillip ztratili vědomí. Dokud jim však nepřestalo bít srdce, Alechandra v útoku nepolevovala. Jakmile se tak stalo, obrátila svou pozornost ke Stanusovi. Ten se držel. Bylo znát, jak se všemožně snaží ze zákeřného kouzla vymanit. Když ale uviděl, že jsou jeho společníci mrtví, a došlo mu, že je na řadě, objevil se mu v očích hysterický strach.

„Omlouvám se. Nemuselo to tak být,“ řekla Alechandra a čekala, až ho nedostatek kyslíku zabije.

Stanusův výraz se ale náhle změnil, jako kdyby ho napadla poslední možnost záchrany. To, co přišlo potom, se stalo tak rychle, že to Alechandra ani nestihla zaznamenat. Stanus se otočil, pohlédl kamsi do prostoru za sebou a zničehonic se odvalil do portálu, který se za ním otevřel a zase vmžiku zavřel. Alechandra zalapala po dechu a chvíli zírala na místo, kde Stanus zmizel. Když přišla k sobě, zrudla vzteky. „Kurva!“

Akir a Caietana to celé viděli. Opatrně vyšli na zahradu a sledovali, jak čarodějka chodí z místa na místo a přemýšlí, co dál. Nejdříve ji napadlo znovu ten portál otevřít, ale bála se, aby se dostala zpět. Ohlédla se na Akira, který už tušil, jaké budou následky toho, co se stalo.

„Začni balit, Akire. Musíme zmizet.“ Rázně prošla kolem něj a zamířila do domu.

Caictana zmateně sledovala, jak Alechandra mizí v chodbě. Do očí se jí vlily slzy. „Co se děje?“

Akir zašeptal: „Počkej tady,“ a odešel dovnitř za Alechandrou. Ta už běhala po pracovně a do dřevěných beden postupně skládala všechny věci.

„To myslíš vážně?“ hlesl chlapec. Stál tam jako hromádka neštěstí.

„Ano. Připrav si vše, co si chceš vzít. Naložíme to na káru a co nejrychleji odtud zmizíme.“

„Počkej přece, vždyť?“

„Akire, dělej, co říkám. Ten chlap se vrátí a bude mít s sebou posily.“

„Vždyť jsi nejsilnější čarodějka, co chodí po tomhle blbém světě. Čeho se bojíš? Nemůžeme se jen tak sebrat a odjet.“

„Možná jsem mocná čarodějka, ale jestli přitáhne se stovkou čarodějů, moje moc na ně stačit nebude. Musíme utéct. Zase.“ Zarazila se, když v Akirových očích uviděla slzy. „Rozluč se. A pošli ji domů dřív, než bude pozdě. Jestli ji tu najdou, nebudou váhat a použijí ji jako rukojmí.“

Akir měl co dělat, aby se nezhroutil. Návaly žalu, vzteku, nejistoty a čehosi dalšího přicházely v obrovských vlnách. „Přece můžeme něco udělat, ne?“ Hlas měl zlomený.

„Ano. Utečt. Akire, přísahám, že kdybych si myslela, že všechny ty, co přijdou, porazím, k tomuhle bych se neuchylovala, ale... Jinak to nejde. Rozluč se, pošli ji domů a jdi sbírat věci.“

Alechandra odešla z místnosti pro další bedny a Akir se sesul k zemi a rozplakal se. Bolest, která se do něj náhle zakousla, byla nesnesitelná. *Už ne, prosím. Už nechci nikoho ztratit. Nejdříve rodiče se sestrou, a teď Caictanu? Ne. To přece nejde.*

Seděl tam a přemýšlel. Moc dobře ale věděl, že z téhle situace jiné východisko nevede. Alechandra měla pravdu. A měla pravdu i v tom, že pokud Caictanu okamžitě nedostane z domu, nemusela by následující noc přežít. A právě tahle myšlenka ho donutila se rychle vzpamatovat. Se slzami v očích se vrátil na verandu.

„Cai, já... My musíme pryč. Jestli nás tu najdou, pravděpodobně nás oba zabijou.“

„Co?“ dostala ze sebe zoufale. „To ale nejde. Nemůžeš mě tu nechat. Já... já tě nechci opustit. Nemůžu.“ Celá se rozklepala.

„Cai, prosím. Za chvíli můžou být zpátky a hrozí ti nebezpečí, jestli tě tu najdou. Musíš odejít.“

„A co vy? Kam půjdete? Takhle se přece nemůžeme rozdělit.“ Stejně jako Akir tu situaci přestala zvládat.

Chlapci stekly po tvářích další slzy. „Neboj. Nevím, kam půjdeme ani jak daleko, ale až to bude bezpečné, vrátím se sem k tobě, ano? Jen... Dej mi třeba pár týdnů. Prosím. Přisáhám, že se ti vrátím, ale teď musíš odejít.“

„Přisáháš?“ zeptala se, zatímco vzlykala.

„Ano,“ řekl rázně Akir.

Myslel si, že to nezvládne. Jako kdyby jeho hrud' něco trhalo vedví. Byla to snad ještě větší bolest, než když ho opustila rodina. Jeho tělo nedokázalo s faktem, že by Caictanu opustil, vůbec pracovat. „Pojď sem.“ Přitáhl si ji k sobě do náruče a objal ji tak silně, jako ještě nikdy.

„Miluju tě,“ zašeptal, když se od ní zase odtáhl. Dlouze ji políbil.

„Já tě taky miluju, Akire...“ Caictana nepřestávala brečet.

Došlo na ještě jedno dlouhé objetí.

„Tak běž,“ řekl konečně. „Běž a neboj se. Vráť se.“

Udělala první krok vzad, pak další. Přikývla a utřela si slzy. „Dobře.“

Zničeně sledoval, jak se s brekem rozeběhla směrem ke vsi. Celý se třásl, ale věděl, že se musí sebrat. Šlo jim o život.

Vrátil se do domu. Hned za dveřmi stála Alechandra, zřejmě jejich rozhovor slyšela. Bylo jí ho líto. Nadechla se, aby něco řekla, ale Akir ji zarazil:

„Ne. Nic neříkej, prosím.“ Vzal bedny ležící v chodbě a vyběhl nahoru do pokoje.

Do hodiny měli připravené téměř vše, co potřebovali. Aspoň co se týkalo osobních věcí. Bedny se kupily na verandě a ustájení koně jako kdyby tušili, že jich za chvíli bude potřeba.

Právě společně vyklízeli skříňky v kuchyni, když vzduch prořízl závan magie. Akir i Alechandra na sebe pohlédli a věděli, co to znamená. Oba se instinktivně přesunuli k oknu.

Vzduch se zatetelil, prostor zakřivil a začal prskat. Postupně se objevilo sedm velkých portálů, které k jejich pozemku přivedly několik desítek čarodějů a čarodějek v uniformách království Orient.

„Do prdele.“ Akir nasucho polkl. „Nedostaneme se odtud.“

„Ale dostaneme. Já přichystám věci, ty zatím zapráhni káru za koně. Přes tu bariéru se nedostanou aspoň několik hodin.“

„Víš to určitě?“

„Ano, ovšem... Jakmile použijeme vlastní portál a zmizíme, energie, která kouzlo drží, zmizí se mnou. Nebudeme se moct vrátit, takže ať máš všechno.“

Alechandra odstoupila od okna a pokračovala ve skládání věcí do beden. Akir nejistě vyšel na zahradu a zamířil k malé stáji, která stála vedle domu.

„Kdopak jsi ty?“ zeptal se Stanus Akira, ten ale dělal, že ho neslyší. Věnoval mu jen jeden nenávidný pohled a šel vyvést koně.

~~Čarodějové z Orientu se mezitím rozmístili do půlkruhu kolem celého pozemku:~~

~~„Jsme připravení?“ zeptal se Stanus hlasitě.~~

~~Odpovědí mu bylo souhlasné mumlání:~~

~~„Výborně. Můžeme začít!“~~

~~Všichni, co tam byli, natáhli ruce před sebe a pomocí magie začali vyvíjet tlak na Alechandrino ochranné kouzlo. Bariéra lehee zbělala a stala se tím pádem viditelnou. Vzduch kolem ní se doslova vařil.~~

~~Když byli koně s károu připravené, Akir s Alechandrou začali vše nakládat:~~

~~„Kam si myslíš, že utečeš?“ volal Stanus Alechandríným směrem. „Je ti přece jasné, že se nikde nesechováš navěky. Dokud bude král živ, bude požadovat tvou hlavu. A věř mi... To ještě nějakou dobu potrvá.“~~

~~„Aspoň sklapni, když už nám nechceš pomoci!“ utrl se na něj Akir.~~

~~Alechandra na něj překvapivě pohlédla. Musela se decentně usmát. Společně pak odešli pro další věci. Čarodějové zatím nepřestávali se svou snahou magickou bariéru prorazit či strhnout. V kopuli začínalo být horko. Akir donesl předposlední bedny, s námahou je umístil na káru a snažil se popadnout dech. Byl celý zpocený a uřícený. „Začíná tu být jako v pekle,“ poznamenal.~~

~~„Já vím. Praktická ukázka toho, co se děje, když se dlouho přou dvě různé energie... Jsou tam poslední tři bedny. Hodíme je sem a jedeme.“~~

~~Když byly veranda i chodba prázdné, Alechandra se na okamžik zastavila. Zažívala to zas. Opouštěla místo, kterému říkala domov. Naštěstí tentokrát vzala vše, co chtěla. Co zůstalo v domě, byl hlavně nábytek a část nepotřebných knih.~~

~~Zatímco se se slzami v očích rozhlížela po společenské místnosti, objevil se Akir s cestovními kabáty v ruce. „Hotovo.“~~

~~Přikývla. Vzala si svůj kus oděvu, ještě jednou dům přejela pohledem a nakonec řekla: „Tak tedy jdeme.“~~

~~Vyšli ven a zamířili ke koním. Cestou Alechandra zašeptala krátké kouzlo, díky němuž odstranila jakékoli jejich vazby na dům. To proto, aby je nikdo nemohl najít.~~

~~„Nesmí nám utéct!“ zavelel Stanus. „Všichni ze sebe vydejte maximum! Napojte se na moe celého řádu!“~~

~~Alechandra usedla na místo a věnovala Stanusovi poslední nenávistný pohled. Ráda by ještě zůstala, aby mu mohla rozdupnout hlavu, ale věděla, že v tu chvíli už by za bariérou neměla šanci.~~

~~„Připravený?“ zeptala se Akira.~~

~~„Připravený.“~~

Pohlédla do prostoru před ně a gestem vytvořila dostatečně velký portál. Chopila se otěží a pobídla koně ke klusu. Portálem projeli rychle, a jakmile se za nimi zavřel, bariéra chránící pozemek zmizela. Uvolněná energie narazila do domu a v několika vteřinách ho i se stáji srovnala se zemí.

„Kurva!“ zařval vztekle Stanus.

Alechandra i Akir se vynořili v lese u města Mynthryl, kam se chtěli dostat. Čarodějka pobídla koně k trysku a za malou chvíli před nimi otevřela další portál, který je přenesl zase jinam, tentokrát k velkému menhiru na louce severně od Ragokynu.

„Co to děláme?“ zeptal se Akir.

„Musíme projet několika portály, které otevřeme ne příliš blízko u sebe. Jinak by nás za chvíli našli.“

Hnala koně zhruba dvě stě metrů po cestě, než před nimi opět otevřela další průchod. A pak další, a další. Trvalo několik dlouhých minut, než projeli i posledním portálem, který je zavedl do bezpečí a také do značného neznáma. Tentokrát v tom Alechandra aspoň nebyla sama.

Tristan se chystal ven. Bylo kráťce po západu slunce a po celém dni, kdy téměř nespál, se těšil na vzduch.

„Jdeš za Vandou?“ zeptal se Adrian, který ho zastihl ve dveřích.

„Jo. Měl jsi něco v plánu?“

„To úplně ne. Ale už týdný jsme spolu nikde nebyli, mohli bychom některý večer vyrazit do města a trochu upustit páru. Navíc nemůžeme lemtat jen ten rum, co je tady. Za chvíli žádný nezbyde.“

Tristan se donutil k úsměvu. „Jo, pravda. Domluvíme se na zítra. Bude fajn vypadnout do města.“

„Jen my dva,“ upozornil ho Adrian.

„Jasný,“ odvětil. „Jen my dva.“

Tristan vyrazil do Vandina sídla, kam teď chodil skoro každý den. Jen tak, prostě aby byl s ní. Sama mu nic říet nechtěla, nezbyvalo mu proto než doufat, že časem se něco stane. Posledních pár týdnů, ne-li měsíců Tristan vyloženě stagnoval, co se jakýchkoli jeho plánů týkalo. Adrian mu nedávno vyčetl, že se přestal snažit, ale tak to nebylo. Jen už zkrátka nevěděl, co dělat víc. A tak se rozhodl nedělat nic, aspoň na nějakou dobu. Navíc poté, co Vanda málem chytila Adriana, se další kroky podnikat neodvažoval. Byl kvůli tomu všemu často bez nálady a podrážděný, což zvětšovalo jeho chuť na lidskou krev. Dopřával si ji v podstatě denně. I když se třeba vracel z lesa z lovu, dosyta nakrmený, jakmile potkal člověka, nedokázal odolat.

Vanda ho už čekala. Nechala připravit večeři a několik láhví vína. Slavila nějaké nové obchodní partnerství, o kterém Tristanovi sice vyprávěla, ale jelikož tehdy moc neposlouchal, nevěděl přesně, o co jde. Musel se tedy na několik věcí při večeři doptat.

„Co je s tebou?“ zeptala se ho nakonec. „Poslední dobou jsi hrozně nesoustředěný.“

„Ne, to ne. Jen... jen přemýšlím o nějakých věcech, které jsem měl zřejmě nechat už dávno za sebou.“

Vanda si ho s lítostivým pohledem prohlédla, odvedla ho na pohovku a posadila se vedle něj. „Jakých věcech?“

Nesnášel, když takhle něco plácnul a ona to pak chtěla rozebírat. Navykládal jí už tolik lží, že si je sám nepamatoval. „Ehm... Děti. Jsem ve věku, kdy bych měl vychovávat děti, a ne běhat po nocích a krmit se na lidech.“ Co řekl, byla vlastně pravda. Malým dvojčatům by bylo už šest. A Evelin dvanáct. Občas se prostě nedokázal ubránit představě, jak by to všechno mohlo být jinak.

„Rozumím ti. Také jsem tohle období měla. Několikrát. Prakticky každých pár let do zhruba stých narozenin. Pak už jsem se nějak smířila s tím, že jsem, co jsem.“

Tristan oceňoval její ochotu ho chlácholit, ale jeho situace přece jen byla jiná. On své děti už měl. A miloval je.

„Mám nápad,“ řekla svůdně Vanda. „Pojďme si zahrát na to, že bychom si chtěli nějaké dítě udělat.“

Tristan se musel usmát. „Zase?“

„Můžeme hrát cokoli. Mohl bys být třeba majitel bordelu a já jen chudá dívka, co potřebuje peníze. Musel bys mě vyzkoušet, než mě přijmeš.“ Vanda měla jiskru, která Tristana vždy dokázala trochu nabudit.

Věděl, že musí ty černé myšlenky dostat z hlavy. Vmžiku stál před Vandou. Uchopil ji za boky a velmi pevně se k ní přitiskl.

„Copak tu děláš, děvče? Tohle není podnik pro malé holky,“ řekl.

Vanda nasadila nevinný kukuč. „Ale pane, já už nejsem žádná malá holka. Jsem žena, která si jen potřebuje vydělat na jídlo a přístřeší. Jsem velmi zkušená.“

„Uvěřím, až uvidím.“ Položil Vandě ruku na rameno a donutil ji kleknout si. Ihned nato si stáhl kalhoty a čekal, až se upírka chopí své role.

A chopila se jí velmi dobře. Jedna činnost přešla v druhou a zanedlouho už byli ve Vandině ložnici a plně si užívali jeden druhého. Jako vždy to bylo divoké a hlasité. V jednu chvíli se Tristan dokonce bál, že postel nemá šanci jejich hrátky vydržet.

Když bylo po všem, jen leželi a povídali si. Tristan musel uznat, že je mu líp. Měl čistší hlavu a ihned lepší náladu.

„Budu muset skočit něco zařídit,“ řekla po nějaké době a usedla k toaletnímu stolku, aby se upravila. Její tvář i dokonalá prsa viděl Tristan v odrazu zrcadla.

„Počkáš tady na mě? Bude to tak hodinka.“

Tristanovi už se párkrát poštěstilo být ve Vandině sídle sám, ale jelikož se neměl jak dostat do sklepení, nemohl toho nijak využít. Svůj náramek, který byl zároveň klíčem, nosila nepřetržitě u sebe.

„Asi ano. Navštívím knihovnu, kdyby ti to nevadilo.“ Byl zapřený o čelo postele, nahý, přes klín hosenou přikrývku.

„Jako doma,“ řekla s úsměvem, dočesala se, nanesla trochu rudé barvy na rty a vstala, aby mohla přejít vedle do šatny.

Vtom si Tristan něčeho všiml. Její náramek se nehoupal ani na jednom z jejích zápěstí. Střelil pohledem k jejím šatům, které ležely na zemi, a chvíli je hypnotizoval pohledem. *Je možné, že by ho omylem sundala při svlékání?*

Vanda se po chvilce vrátila ve společenských šedomodrých šatech. Neměla je ovšem ještě uvázané. Otočila se k Tristanovi zády a požádala ho: „Mohu tě poprosit?“

„Samozřejmě,“ odvětil a vstal z postele. Zkušně uchopil vázání na zadní straně šatů a rychle ho utáhl přesně tak, jak Vanda potřebovala. „Takhle dobré?“

„Výborné. Děkuji. Za chvíli budu zpět, ano?“ Tristan před ní stál úplně nahý. Prohlédla si ho jako kus masa. „Možná dřív než za chvíli, když tě tak vidím,“ zašeptala mu do ucha a vzala jeho mužství do dlaně.

Tristan se tiše zasmál.

„Ba ne. Musím to vyřídít,“ řekla potom, prošla kolem něho a zamířila ven. Šatů ležících na zemi se ani nedotkla. Něco v upírovi poskočilo. Obrovská naděje, která v něm byla už hluboko pohřbená. Rychle přešel k oknu a čekal, až Vanda vyjde ven.

Vyšla, nasedla do připraveného kočáru a odjela.

Ve vterině byl Tristan u šatů a prohledával je. Hned po několika správných hmatech ucítil, že náramek v těch šatech skutečně je. Byl zachycený v rukávu, který se při svlékání otočil naruby.

Tristan byl z toho celý zmatený. Nedávalo mu to smysl. *To si skutečně nevšimla, že ho nemá? Ani při oblékání?* Cívil na náramek ve svých rukách a prostě tomu nemohl uvěřit. Nebylo ale času nazbyt. Rychle si oblékl kalhoty a bos vyrazil dolů do přízemí. Jedinou překážkou byli dva strážníci, kteří tam stáli. Pokývnutím hlavy ho oba pozdravili.

„Dobrý den, Vanda teď odjela, ale mohl bych se na něco zeptat,“ řekl Tristan a pohlédl na strážného, kterého měl blíž k sobě. Ten zareagoval a udělal dva kroky k němu, čímž se ke svému kolegovi otočil zády.

Tristan měl před sebou těžký úkol. Musel mluvit, ale zároveň do mužovy mysli vtisknout to, co potřeboval. Nikdy to takhle nezkoušel.

„Nevíte, kde je místnost s věcmi pro úklid? Vylil jsem nahoře víno, ale nechci tím nikoho obtěžovat.“ Při posledních slovech navázal se strážným oční kontakt a zhypnotizoval ho. *Nebude ti připadat divné, že jdu do sklepení. Prostě tam něco potřebuji. Neřekneš to Vandě ani nikomu jinému, protože to není třeba. Není to nic zvláštního. Ani tobě to nebude připadat zvláštní.*

Zafungovalo to. Nejdříve měl muž jako vždy nepřítomný výraz, pak přišel k sobě a odpověděl na původní otázku. „Na konci pravé chodby vlevo.“

„Mockrát děkuji,“ řekl Tristan a dělal, že se má k odchodu. „Jo, a když už jsem tady...“ Otočil se zpět. „Jen mezi námi, Vanda trvá na tom, aby strážníci byli vždy perfektně upravení. Kvůli návštěvám.“

Oba muži pohlédli nejedním oči na druhého a pak každý sklouzl pohledem sám po sobě.

Tristan přistoupil k druhému strážnému. „Ukažte.“ Natočil ho na světlo, tedy zády ke kolegovi, a dělal, že mu upravuje uniformu. Mezitím mu vlezl do hlavy stejně jako tomu prvnímu. „Jo, to by šlo.“ Ještě jednou se na něj podíval. „Vy to máte dobré.“

Muži se usmáli. „Díky,“ řekl jeden z nich.

„Nie se neděje,“ mávl nad tím Tristan rukou a vydal se přímo ke dveřím do sklepení. Než k nim došel, čekal, zda se některý ze strážných nějak neozve, ale nie.

Když se ocitl v chodbě a blížil se k očarováným dveřím, zmocnila se ho nervozita. Nevěděl, kolik času má, ale doufal, že několik minut mít bude. Říkal si, že by mohl z domu odnést aspoň dva deníky a schovat je někde venku, kde by si je poté vyzvedl. Než dokončil myšlenku, s náramkem v ruce už bral za kliku. Cítil, jak se náramek zachvěl, a z mechanismu dveří se ozvalo několik jasných evaknutí. Následně dveře otevřel, vešel dovnitř a ihned zamířil do místnosti, o které mluvil Adrian. Tam, kde měla Vanda uložené veškeré své deníky.

Okamžitě ho praštilo do očí, že v řadě dva chybějí. Ty, které byly uloženy pod jedním z prken podlahy v podkroví jeho sídla. Nikdo by je tam neměl najít. Ani služebnictvo.

Tristan vzal do ruky první zápisník, který byl v řadě po těch chybějících. Věděl, že další šance už být nemusí, a tak začal listovat, aby se ujistil, že tentokrát odpověď na své otázky dostane. Měl v plánu vzít dva až tři zápisníky a nahradit je jinými, aby zamaskoval mezeru. Co bude dál, o tom nepřemýšlel.

Đal se do rychlého čtení, aby se trochu zorientoval. Pak ho ale zamrazilo. Úplně ztuhl. Byl si jistý, že napravo od sebe zaregistroval periferním viděním nějakou postavu. Zalpal po dechu a bojoval s nutkáním se otočit. Nakonec to udělal.

Jako socha vytesaná do kamene tam stála Vanda. Zdálo se, že ani nedýchá. Jen zírala na Tristana, s naprosto ledovým výrazem ve tváři.

Nadechl se, aby ji oslovil, ale už to nestíhl. Vanda během mžiku stála přímo před ním a její ruce pevně uchopily Tristanovu hlavu. To poslední, co si před ztrátou vědomí pamatoval, bylo hlasité křupnutí.

Když přišel k sobě, cítil strašnou bolest za krkem. Jako kdyby tam měl zaražený nůž, kterým někdo posouvá sem a tam. Ihned si ale uvědomil, že ta bolest pomalu ustupuje.

Nemohl rozlepit oči. Připadal si, že se probírá z dlouholetého kómatu. Nevěděl proč, ale v jednu chvíli si pomyslel, že se probouzí na své rodné farmě, s Violou vedle sebe a dvojčaty v postýlce o kousek dál. *Všechno to byl jen sen. Všichni jsou živí a zdraví. A za krkem mě bolí kvůli celodenní práci na poli.* Na okamžik, na jeden pouhý okamžik byl šťastný. Všechno to ale skončilo, když rozlepil oči a zjistil, co se děje.

Byl v jedné z místností Vandina sklepení. Kolem plálo pár petrolejových lamp, Vanda stála před ním a on byl zavěšen za ruce na řetězu. Nohy mu visely ve vzduchu asi stopu nad zemí. Pod sebou spatřil kaluž krve, která patřila jemu, jak brzo zjistil. Měl pořezané ruce a rány se hojily velmi pomalu. Snažil se promluvit, ale nějak na to neměl sílu. Byl úplně mimo.

Vanda tam stála a čekala, až Tristan přijde k sobě. Měla bojovný postoj a její oči byly prázdné. Elegantní šaty shodila a vyměnila je za tmavé jezdecké kalhoty s černou halenou. Rozpuštěné vlasy jí ve vlnách splývaly po prsou. V pravé ruce držela dlouhý nůž, jehož ostří se pyšnilo zasychající tmavou krví. Budila dojem nebezpečného dravce.

„Vando...“, dostal ze sebe Tristan. Až v ten moment se mu vybavilo, co se vlastně stalo. „Vando... Prosím...“

Na tváři se jí objevil škodolibý úsměv. „Byla to zkouška, Tristane. Už dlouho jsem přemýšlela, jestli tě jí podrobím, anebo ti prostě budu věřit. Ale teď jsem ráda, že jsem to udělala.“

Nezmohl se na slovo.

„Ale překvapuje mě, že tě to nenapadlo. Jsi přece chytrý. Nebylo ti nápadné, že jsem jen tak zničehonic nechala ten náramek v šatech? V šatech na zemi, kde jsi mi je svlékl?“

„Ehm... Počkej.“

„Já si počkám, Tristane, to se neboj. Počkám si, co z tebe vyleze, než ti sáhnu do hrudi a zbavím tě té věci, co ti rozhání krev do těla.“

Škubl sebou v naději, že by mohl vytrhnout řetězy zapuštěné ve stropě.

„Nesnaž se. Ztratil jsi hodně krve, tudíž teď nejsi o nic silnější než obyčejný člověk.“

Měl strach. Po dlouhé době měl vyloženě strach. Ani ne tak o sebe, jako spíš z toho, že jeho život na tomto místě skončí a nebude nikdo, kdo by pomstil Violu, Evelin a zbytek jeho rodiny. Viděl před sebou jejich tváře a oči se mu zalily slzami. „Vando, prosím. Vysvětlím ti to.“

Založila si ruce na prsa. „Byl to Adrian, že? Ten, kdo se sem tehdy vloupal.“

Tristan přemýšlel, ale lhaní by mu mohlo asi už jen uškodit. Přikývl tedy.

„Vím, že to nebyl jeho pach, co jsem tu cítila. Byl něčím pozměněný, to bylo chytré. Jenže pak... Hned příští den, když ses objevil na té střeše, jsem ho

učítla znova. A to z tebe. Samozřejmě jsem nevěděla, jestli jsi jím nenačichl ve sklepení, ale... Od té doby jsem měla svou teorii. A dnes jsi mi ji potvrdil.“ „Není to tak, jak si myslíš,“ hlesl. Více přišel k sobě a uvědomil si, že má hrozný hlad. Potřeboval krev, a to nutně.

„A co si podle tebe myslím, hm? Ne, víš co? Je skoro stoprocentní šánc, že se nedožiješ rána, ale i přesto se zeptám. Co jste do prdele vy dva měli v plánu? Kdo vás poslal? Pochybuju, že dva upíři vašeho věku by se vrhli na někoho, jako jsem já, jen tak.“

Tristan měl pocit, že mu duše každou chvíli vyskočí z těla. „My po tobě ale nešli,“ řekl. „Po tobě ne.“ Sotva to dořekl, prokousl si zevnitř ret, aby měl k dispozici aspoň trochu své vlastní krve. Nebylo to skoro nic.

Vanda se na něj podívala velmi podezřívavě. „Po mně ne? Tak po kom?“

„Odvaž mě, prosím. Řeknu ti celou pravdu. Celé je to trochu jinak.“

„Neexistuje. Mluv.“

Začal se chvět jako při zimnici. Absence krve byla příliš velká a jeho mysl ani tělo to nebyly schopny zvládnout.

„Dej mi aspoň trochu krve,“ požádal. „Prosím. Trochu.“

Přistoupila k němu a vypadala velmi vztekla. „Řekla jsem, že neexistuje. Mluv. Když budeš mít štěstí, zabiju tě rychle. A Adriana taky.“

Tristanovi se udělalo ještě hůř. Začínaly mu docházet všechny následky. *Adrian neví, co se děje, a jestli ho Vanda překvapí, nebude mít šanci. Kurva! Kurva! Co teď?* Dle něj v tu chvíli existovaly dva možné scénáře. Řekne Vandě pravdu, ona to pochopí a propustí ho. Anebo se naopak rozhodne chránit svého stvořitele a Tristana i Adriana zabije bez váhání. Mohl by jí samozřejmě říct nějakou upravenou verzi pravdy, ale nebyl si jist, zda má sílu něco vymýšlet.

Zatímco si rovnal myšlenky, udělala vztekklý krok k němu a ostří nože mu zabodla mezi žebra. Vykřikl bolestí a zběsile zalapal po dechu. Jeho tělo se chtělo schoulit, ale řetězy, na kterých visel, mu to nedovolily.

„Nesnaž se lhát,“ zasyčela, než z Tristana nůž vytáhla.

Jestli se do té chvíle cítil slabý, po tom bodnutí už musel jistě umírat. Jinak by to asi nepopsal. Ale i když bylo jeho tělo slabé, cítil, že rána se hojí. Jen velmi pomalu.

Netrvalo dlouho a dostal ze sebe další slova: „Neřekl jsem ti všechno o své proměně. Ani o sobě.“

Vanda zbystrila a poslouchala.

„Nejsem nijak příbuzný s Herisem, jen jsem ho využil a pak zabil, protože prodával mladé dívky ke znásilňování. Jmenuji se Tristan Romero. Společně se svou rodinou jsme měli farmu západně od oblasti Toglyati. Vesnice Revlato. Bylo mi čtyřia dvacet... Měl jsem ženu, tři zdravé děti, ani ne roční dvojčata a šestiletou Evelin... Vklidné rodiče...“

Zase měl celou tu noc před očima.

„Ale pak se přes naši vesnici prohnal upíří klan, který všechny vyvraždil. Celou vesnici. I celou moji rodinu. Přezil jsem jediný, a to jako upír. Nevím, proč mě proměnili, nevím, co se stalo. Vzpomínám si jen, jak jsme šli s rodinou pokojně spát a...“ Tristanovi se zlomil hlas a zmocnil se ho pláč. Byl v tak špatném psychickém stavu, že přemýšlel, jestli snad raději neehee, aby to Vanda celé ukončila. „Pohřbíval jsem své děti, Vando. Vlastní děti!“ Poslední slova se mu podařilo zařvat.

S propukajícím zoufalstvím jí pohlédl do tváře a viděl, že naslouchá. A nejen to. V jejích očích viděl soucit. „A ten, co mě stvořil... je...“ Věděl, že riskuje všechno. „Můj stvořitel je i tím tvým. Je to Marcus.“

Vanda náhle vypadala, jako kdyby do ní narazila nějaká neviditelná síla. Bylo vidět, že takovou informaci rozhodně nečekala.

„Když jsem se naučil být upírem, vydal jsem se hledat vrahy své rodiny. A dostal jsem se až k jedné čarodějce, která mi našla tebe. Věděla, že máme stejného stvořitele... Proto jsem přišel sem do města. Abych tě našel. Když jsem ale zjistil, kolik ti je, neodvážil jsem se vyzvídat, jelikož jsem nevěděl, jak moc jste si s Marcusem blízcí. To ale nemění nic na tom, že jsem tě začal mít skutečně rád.“

Vanda byla z toho všeho vyvedená z míry. Udělala pár kroků sem a tam. „A eos chtěl? Od Marcuse?“

Tristan se na ni udiveně podíval. Co by po něm asi tak mohl chtít? „Chci, aby ten zkurvenej bastard cheípnul. I s celým svým klanem. Zabili všechny mé přátele, rodinu včetně sestry a jejího dítěte... Prakticky na čas vymazali naši vesnici z mapy!“

Vanda si povzddechla. Zdálo se, že přesně takovou odpověď slyšet nechtěla.

Tristanovi se opět udělalo o něco hůř. Cítil, že za chvíli ztratí vědomí. Vtom si ale všiml, že se Vanda usmívá. Nevěřil vlastním očím.

„Ty seš opravdu idiot,“ řekla mu a natáhla se po řetězu, který několika pohyby uvolnila a Tristan dopadl na zem. Počítal úlevu.

Vanda odešla do vedlejší místnosti a vrátila se s malou skleněnou amforou plnou krve. Otevřela ji a podala Tristanovi. Ten se po ní natáhl jako po poslední naději na život a začal pít. Přímo hltat. Obracel do sebe amforu tak rychle, až mu krev tekla po bradě. Sotva dopil, vzpamatoval se, rychle se postavil a od Vandy se vzdálil na druhý konec místnosti. Strach a nejistota ho spalovaly. Nevěděl, co přijde dál.

„Co se to teď děje?“ zeptal se nejistě.

Vanda si znovu povzddechla. Najednou vypadala přátelsky a uvolněně. „Měl jsi mi to říct, protože... Tristane, já... Byla jsem součástí toho klanu, o kterém mluvíš. Kdysi. Něž jsem Marcuse opustila.“

„Skutečně?“ Kdyby to bylo možné, Tristanovi by poskočilo srdce. Zatím ale stále nevěděl, jestli v dobrém, nebo špatném slova smyslu.

„Ano... A dovol mi teď říct zase svůj příběh.“ Nůž, který držela v ruce, hodila na zem, zřejmě jako gesto míru.

Obrátil do sebe poslední zbytek krve a bedlivě poslouchal.

„Do Marcuse jsem se zamilovala, aniž bych ho nějak lépe znala. Přišlo to náhle a bylo to krásné. Zkrátka něco, o čem se spouště dívek může jenom zdát. Když jsem se dozvěděla, co je zač, vůbec mě to nevyděsilo, naopak. Okamžitě jsem chtěla být tím samým, co on. Ne kvůli síle, ne kvůli rychlosti, ale jen abych mohla být navěky s ním. Taková jsem byla. Naivní a života neznalá. Netrvalo dlouho a odvezl mě na východ za svou rodinou, kterou Marcus bezmezně miloval a nedal na ni dopustit. Když říkám rodina, myslím upříj klan. Ovšem vlastně je to i jeho skutečná rodina. Odhlasovalo se, že mě Marcus může přeměnit... Následující roky jsem byla šťastná jako nikdy předtím. Ignorovala jsem dokonce i jejich naprostou neúctu k lidským životům. Jak říkám, byla jsem bláznivě, naivně a nebezpečně zamilovaná. Jak šel ale čas a já sama sebe lépe poznávala a rozvíjela se, měnily se postupně i mé city a priority. A tak jsem po dlouhém čase chtěla Marcuse a jeho rodinu opustit. Ani nevím, kdy u mě došlo k tomu zvratu a já si uvědomila, že už ho nemiluji...“

Když jsem ale chtěla odejít, Marcus běsnil. Nechtěl mě pustit, nechtěl o mě přijít, jak tvrdil. Jeho rodina ale byla moudřejší než on a přesvědčila ho, ať mě nechá jít. A on nakonec nechal. V den, kdy jsem ho opouštěla, mi řekl, že budu svého rozhodnutí litovat. Nenapadlo mě, že to myslí jako výhrůžku... Odjela jsem. Našla jsem si bydlení a začala obchodovat. Vedla jsem prostý život a užívala si, že po dlouhé době jsem zase úplně sama. O Marcusovi ani jeho rodině jsem nic neslyšela. Po osmi letech mi ale zaklepal na dveře posel. Předal mi autobus, do kterého se standardně dávají mapy. Byl v něm rodokmen mé rodiny. Mé tři sestry se všechny vdaly a měly děti. Po své proměně jsem je dokonce navštěvovala. I jejich vnoučata. Ten rodokmen zaznamenával všechny potomky mých sester. I po všech těch letech... Ale jména v něm byla přeškrtnaná. A to úplně všechna, i ta poslední.“ Vanda pohlédla na Tristana s vnitřním vztekem. „Dvouletý Yan, pětiletá Elisabeth, šestiletá Sarah, osmiletý Alek, desetiletá Marge, jedenáctiletý Patrick, dvanáctiletá Suzan a Nora, čtrnáctiletý Fred...“

Tristanovi to došlo.

„Vyhledal všechny žijící členy mé rodiny a povraždil je.“ Vanda se krátce odmlčela. „Byl tam i vzkaz. Vzkaz napsaný krví. Stálo v něm: *Toble je cena za svůj věčný život. S láskou... Marcus.*“

Tristan nevěděl, co na to říct. Bylo to silné.

„Nebudu ti vyprávět, jak jsem se cítila. Myslím, že to není nutné. Ale bylo to zlé. Takže mi věř, Tristane, že pokud chceš Marcuse a jeho klan sprovodit ze světa, máš mé plné sympatie.“

Náhle z něho něco spadlo. Jako kdyby okovy kolem jeho plíce zmizely. Musel se usmát. Vtom ho ale Vanda zarazila:

„Ne... Kdyby to bylo tak snadné, už by byli všichni mrtví. Zkrátka... Nemáš vůbec ponětí, proti komu stojíš.“

Tristan udělal pár kroků směrem k ní. „Jak to myslíš? Co jsou zač? Proč jsi za všechny ty roky nic nepodnikla?“

Pousmála se nad jeho naivitou. „Ale podnikla. Dvakrát. A dvakrát jsem málem přišla o život. Jediné mé štěstí je, že i přes to všechno mě Marcus zřejmě stále miluje. Kdyby to bylo na jeho rodině, už bych byla mrtvá. On sám mi ale naposledy řekl, že jestli se ještě jednou o něco pokusím, sám mě své rodině předhodí.“

Tristan přistoupil až úplně k ní. „Vando... Co jsou zač?“

Povzddechla si a pohlédla mu do očí. „Tristane... Klan, který ti zabil rodinu a zpusťošil tvou rodnou vesnici, je nejmočnější upíří klan na kontinentu. Je to vládnoucí rodina království Orient.“

Tristan ztuhl. „Co... cože?“

„Slyšel jsi správně.“

„Ale... Já to nechápu. Jak? Od kdy?“ Stále mu to nedocházelo.

„Odjakživa. Už od rozpadu civilizace. To oni tehdy usedli na trůn a ti samí tam sedí dodnes.“

Tristan klesl na židli. „Chceš mi říct, že král a královna jsou...“

„Nejen oni. Jsou to tři generace, celkem sedm upírů. Jednou za čas ti mladší vystřídají starší a ti starší předstírají, že jsou staré verze jejich dětí. A takhle pořád dokola. Už přes čtrnáct století.“

Tristan nevěděl, jak tuhle informaci zpracovat. Sklopil pohled k zemi a beze slova několik dlouhých sekund jen zíral.

Vanda si k němu přisedla a chytila ho za ruku. „Už chápeš, proč je to tak složité? Kromě toho, že kolem sebe mají desítky, možná i stovky upírů, jsou ukryti za hradbami a za dvěma miliony vojáků. Prakticky není možné se k nim dostat. A i když se ti to podaří, patří mezi nejstarší upíry na světě. Jak je chceš zabít?“

Ještě několik vteřin nereagoval. Trvalo mu, než si nějak utřídil myšlenky. Pak konečně k Vandě zvedl pohled. „Nějak to jít musí.“

„Ale v tom případě ten způsob neznám,“ hlesla.

Tristan zavrtěl hlavou. „To já taky ne, ale někdo ho znát bude.“ Chytil ji za ruce a společně se postavili. „Vando? Když vymyslím, jak ty parchanty zabít, půjdeš do toho se mnou? Budu s tebou moct počítat.“

Zatřásl se jí hlas. „Ano.“

„Dobře.“

„Copak tebe něco napadá?“

„Je to jen o tom, mít dostatek spojenců. Jejich výhoda je, že jako vládci mají k dispozici všechno. Armádu, jiné upíry, čaroděje... Seženeme to taky.“

Vanda nevypadala moc přesvědčeně.

„Věř mi. Nebude to hned, ale určitě najdeme spojence, kteří by chtěli proti Orientu zbrojit. Minimálně o jedné čaroděje bych už věděl. Je moena a Orient ji chce mrtvou. A až nás bude dost, nebudou ani vědět, co jim utrhlo hlavu.“ Tristan zatnul ruce v pěst. „Doufám, že to budu já.“